

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரம்

A HISTORY OF
AMERICAN CEYLON MISSION

சி. டி. வேலுப்பிள்ளை

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரம்

A HISTORY OF AMERICAN CEYLON MISSION

இது
காலஞ்சென்ற
கனம் C. D. வேலுப்பிள்ளைப் போதகரால்
இயற்றப்பட்டு
முதன்முதலாக 1922ஆம் ஆண்டு
தெல்லிப்பழை
அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சகத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி
வட்டுக்கோட்டை
1984

திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம்.

FOREWORD TO THE FIRST REPRINT

"A History of the American Ceylon Mission", (1816-1916) was first published in 1922. Its author Rev. C. D. Veluppillai was born at Atchuvely in 1860 and was very closely associated with the Mission for over twenty-five years. He died in 1920 before his monograph was printed.

The American Ceylon mission had pioneered the introduction of modern Secondary and Medical Education in the Jaffna Peninsula. Its Contributions to the educational development to the Tamils of the Island was significant. A most remarkable achievement of the Mission was to have organized and sustained the Batticotta Seminary, which as a modern university type institution was the earliest of its kind in Asia.

There is an increasing awareness among the public, especially academics of the important role played by the American Mission in effecting spiritual transformation and social progress in Sri-Lanka. As Copies of this book are no longer available, and as it is felt that the public should be aware of the history of the American Mission, the Board of Directors of Jaffna College decided to reprint this book.

No Changes in the original text have been made except in a few instances where corrections of glaring grammatical mistakes have been effected in conformity with the requirements of contemporary

usage. We express our gratitude to Mr. S. Jebanesan M. A. the Head of our Tamil Department for preparing this reprint.

We hope that there will be a positive response from the public to the effort of ours.

A. Kadirgamar
Principal

Jaffna College,
Vaddukoddai,
15-3-84

INTRODUCTION

In October, 1906, at the Annual Convocation of the American Ceylon Mission, Mr. Valuppillai began the delivery of a series of addresses, each covering a period of 10 years of the history of the Mission and progressively developing the story of a great endeavour. The last ten years of the century were reviewed in the October meeting of 1915 and at the Centennial at Vaddukkoddai in 1916, forty-five minutes was allotted for a condensed statement of the whole 100 years. None who were present on that memorable occasion will ever forget that eloquent, impassioned appeal to a glorious past as an incentive to renewed faith—indeed, as this address was the high water mark of the centenary celebration, so those annual reviews of the Missions's history by decades were the great feature of the annual Convocations.

For his work Mr. Valuppillai inherited much: especially the material collected by dear Pastor Stickney. But he was indefatigable in hunting up new facts and exploring every lead he could hear of. Many and many a time he asked my assistance in securing for him some book or picture that he wanted, and when I went on furlough in 1918 I had a list of pictures he wanted from the Board's files. The present work is the culmination of long years of patient endeavour—a labour of love for which he neither sought nor expected any reward beyond the consciousness of a public service well done.

When at last his task was complete, he undertook the almost equally difficult one of finding the funds to give his labour to the world. That he succeeded, this publication is witness. His annual Convocation

addresses enlarged by additional material which came in from many who hearing them, possessed information he so eagerly sought, form the basis of this work. It was a very great advantage that this work was first presented in oral form so that inaccuracies might be detected, and points on which information was scanty, enlarged. For that reason the present volume is unusually accurate and free from errors of the sort that so easily creep in.

For over two years dear Pastor Valuppillai has been in Heaven: he has left many solid evidences of a life well spent, but I venture to think that this volume will rank high among his achievements and be an enduring monument to his painstaking research. Its a deep pleasure to be connected with this volume by being asked the last time I saw him to write the introductory word, and to commend it as a reliable and scholarly history of a pioneer Mission which has mothered two great Indian Missions and, through its sons and daughters scattered all over the Eastern world, exerted an extraordinary influence for the uplift of humanity. May the blessing of God attend the reading and may many, through a realization of how much they owe to those who have gone on before, be spurred to renewed effort and sacrifice.

Pasumalai, Madura,
Dec. 25th, 1922.

J. H. Dickson

REV. C. D. VELUPPILLAI

பொருள் அடக்கம்

ஆரம்ப பாகம்

	பக்கம்
அமெரிக்க மிஷன் சங்க உற்பத்தி	1
மறு மிஷன்களின் உற்பத்தி	2
சாமுவேல் மில்ஸ்	3
ஐந்து மாணாக்கர் செபக்கூட்டம்	4
ஒரு விண்ணப்பப் பத்திரம்	6
ஜட்சன்	8
மிஷன் 2-ஆம் வருடாந்தக் கூட்டம்	8
பணநிலை	9
முதல் மிஷனாரிமார்	10
இந்திய அரசினர் தடை	12
நியுவெலின் கஷ்டங்கள்	13
மற்ற மிஷனாரிமார்	14
அமெரிக்க பப்திஸ்த் மிஷன்	15
நியுவெல் இலங்கைக்கு வருதல்	15
மறுட்டி மிஷன் உற்பத்தி	17
யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன்	18
யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை	21
கல்வி முயற்சி	27
கிறிஸ்தவர் தொகை	30
மாரீசம்	31
ஆங்கிலேயர் காலச் சமயநிலை	32
சுதேச பாஷைக் கல்வி	36
ஒல்லாந்தர் காலக் கிறிஸ்தவர்	39
சேட்சு மிஷன்	39
மிஷனாரிமார் யாழ்ப்பாணம் வருதல்	40

முதலாங்கால பாகம்

விசேஷ பிரசங்கம்	46
கிராமப் பாடசாலைகள்	47
பெண்கள் கல்வி	49
வைத்திய சகாயம்	52
திருவிருந்து	52
மிஷனாரிமார் தேவை	52

உவாறன் மரணம்	53
மிஷ்ஞரிமார் கஷ்டம்	53
முதற்குணப்படுதல்கள்	53
மாசக் கூட்டம்	54
2ஆம் கூட்ட மிஷ்ஞரிமார்	55
காரற்	60
குணப்படுதல்கள்	62
முதற் கனிகள்	63
உண்மையான கிறிஸ்த நிலை	66
பூர் அம்மாள் மரணம்	66
குரு அபிஷேகம்	67
மாதாமார் சங்கம்	67
முதற் பிரசங்கிமார்	67
முதற் குணப்பட்ட பெண்கள்	69
பணக் கஷ்டம்	69
துணை வேதாகம சங்கம்	69
விஷ பேதி	70
மிஷன் ஊழிய நிலை	70
முதற் கிறிஸ்த விவாகம்	71
குழந்தை ஞானஸ்நானம்	72
ஆலயப் பிரதிஷ்டை	74
செமினரி ஸ்தாபன யோசனை	74
உடுவிற்பெண் பாடசாலை	79
ஆவிக்குரிய எழுப்புதல்	83
மிஷ்ஞரிமார் கஷ்டம்	91
கிறிஸ்தவர் பின்வாங்குதல்	92
கள்வராலுண்டான மோசம்	93
மிஷ்ஞரிமாருடைய பிள்ளைகள் கூட்டம்	95
கிரகண தர்க்கம்	95
செமினரியின் வளர்ச்சி	98
மானிப்பாய் ஆலயம் எரிதல்	101
சுவிசேஷ பிரபலிய முயற்சி	102
சபைகள் அமைப்பு	103
வேத சாத்திர வகுப்பு	104
சைவர் எதிரிடை	104
அரசதடை நீங்குதல்	106
புதிய பிரசங்கிமார்	107
யாழ்ப்பாணச் சுவிசேஷ சங்கம்	107

கிறிஸ்தவர் பரோபகாரம்	109
விசேஷ குணப்படுதல்	110
மிஷ்னாரிமார் வரவு	111
அச்சியந்திரவேலை	113
மதுவிலக்குச் சங்கம்	114
மிஷன் ஸ்தானத் தெரிவு	114
மதுரை மிஷன்	115
தெல்லிப்பளை ஆலயம் எரிக்கப்படுதல்	120
சென்னப்பட்டண மிஷன்	122
ஆற்காட்டு மிஷன்	125
நீக்கிலாசுப்பிள்ளை	126
மிஷன்வேலை சுருங்குதல்	130
சபை வளர்ச்சி	131
புதிய மிஷ்னாரிமார் வரவு	131
உதயதாரகை உற்பனம்	132
திருச்சபை நிலை	135
போட் சங்கத்தவரின் விசாரணை	135
மிஷ்னாரிமாரின் வருகை	138
ஒரு கிறிஸ்தவனின் உறுதியான நிலை	139
சைவர் சமய அருட்சி	140
உடுப்பிட்டித் திருச்சபை	142
கிறிஸ்தவரின் உத்தரவாத உணர்வு	142
யாழ்ப்பாணச் சுதேச சுவிசேஷ சங்கம்	143
ஒரு விசேஷ நன்கொடை	144
மிஷ்னாரிமாரின் மாறுதல்கள்	147
மயில்வாகன முதலியார் மரணம்	149
சுதேச சபையின் வளர்ச்சிக் குறைவு	155
கிறிஸ்து மார்க்க வளர்ச்சிக்கிருந்த தடைகள்	159
கிறிஸ்து மார்க்க விருத்தி	162
கொள்ளை நோய்	166
பூர் ஐயரின் மரணம்	166
முதலாம் தானுபதிகள் வரவு	167

இரண்டாங்கால பாகம்

மிஷ்னாரிமார்	176
ஸ்போல்டிங் பண்டிதரின் மரணம்	182
லீச்சம்மாக்களின் வரவு	185
மாதா அவுலந்தின் மரணம்	188
கேஸ்திங்ஸ் பண்டிதரின் மரணம்	188

பிதா அவுலந்தின் மரணம்	190
டக்டர் மாஷ்றன் }	191
டக்டர் ஸ்கொற் }	
அவுலந்து பண்டிதர்	191
T. S. சிமித்	194
மிஸ். குசின் அவுலந்து	196
G. G. பிறவுண் }	
J. H. டிக்கன் }	197
டக்டர் யங் }	
மிஸ் ஐ. றுற் }	
வட்டுக்கோட்டை இங்கிலீஷ் மகாவித்தியாசாலை	197
போதனா வித்தியாசாலை	199
உடுப்பிட்டி விடுதிப் பெண்பாடசாலை	209
உடுவிற் பெண் பாடசாலை	216
யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி	225
வைத்திய மிஷன்	234
அச்சியந்திரசாலை	244
கிராமப் பாடசாலை	246
சபை வளர்ச்சிக்குரிய மறு எத்தனங்கள்	248
சபைப் பெருக்கம்	252
திவ்விய ஊழியர் பயிற்சி	253
சுதேச திருத்தொண்டர் பெருக்கம்	253

முன்னுங்கால பாகம்

இரண்டாந்தாளுபதிகள் வரவு	255
தென்னிந்திய ஐக்கிய சபா சங்கம்	256
அமெரிக்க மிஷன்கீழ் யாழ்ப்பாணம் பெற்ற விசேஷ சலாக்கியங்கள்	257
மிஷனரிமார் }	
சுதேச ஊழியர் }	258
சபைகள் }	
கலாசாலைகள்	259
சதாப்த நிதி	260
அமெரிக்க இலங்கை மிஷனின் சதாப்த மகோற்சவ கூட்டங்கள்	260
நூறும் வருட மகோற்சவத்திற் காட்டப்பட்ட காட்சிகள்	268

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரம்

1. ஆரம்ப பாகம்

1ஆம் அதிகாரம்

அமெரிக்க மிஷன் சங்க உற்பத்தி

“தேவன் தம்முடைய ஒரேபேருன குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய சேவையடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்” (யோவா. 3:16), “தம்முடைய ஒரேபேருன குமாரனாலே நாம் பிழைக்கும்படிக்கு அவர் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்திசெய்கிற கிருபாதார பலியாகத் தம்முடைய குமாரனை யனுப்பினார்” (1 யோவா. 4:9, 10) என்ற திருவாக்குகளின்படி, பாவத்தினுற் சீர்கெட்ட மனுஷரை மீட்டு இரட்சிக்கும்படி, இப்பூமிக்கு அனுப்பப்பட்ட முதல் மிஷனாரி இயேசுகிறிஸ்துவாம். காலம் நிறை

மிஷன் உற்பத்தி வேறின பொழுது ஸ்திரீயின் வித்தாகிய இயேசுகிறிஸ்து மானிடாவதார

மாகிப் பூமியிலே முப்பத்துமூன்றரை வருடஞ் சேவித்து, உத்தம சேவியஞ் செய்து, சுவிசேஷத்தைக் கூறி, சிலுவையில் மரித்து அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, மூன்றாம் நாளில் உயிரோடெழுந்து மீட்பையுண்டாக்கி, நாற்பது நாட்களாய்ப் பின்னும் பூமியில் தங்கிச் சேஷர்களுக்குத் தரிசனமருளி, அவர்கள் விசுவாசத்தை ஸ்திரப்படுத்தி, “பிதா என்னை அனுப்பினதுபோல நானும் உங்களை அனுப்புகிறேன்” (யோவா. 20:21) என்று கூறித் தமது சேஷரைத் தமக்குப் பின் மிஷனாரிமாராய் ஏற்படுத்தி, “நீங்கள் உலகமெங்கும் போய்ச் சகல சிருட்டிக்குஞ் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்” (மாற். 16:15) என்ற விசேஷ கற்பனையையும், “இதோ, உலகத்தின் முடிவுபரியந்தஞ் சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனே கூட இருக்கிறேன்” (மத். 28:20)

என்ற விசேஷ வாக்குத்தத்தத்தையுங் கொடுத்துப் பரலோகஞ் சென்றனர். இரட்சா பெருமான் திருக்கற்பனையைக் கைக்கொண்ட அவரது அடியார் பலர் காலத்துக்குக்காலந் தோன்றி, உண்மையான மிஷனரிமாராய்ச் சுத்த சத்திய சுவிசேஷத்தைக் கூறிவந்தனர். அவர்கள் நன்முயற்சியினால் ஐரோப்பா, அமெரிக்காவாதிய இடங்களில் பற்பல மிஷன் சங்கங்கள் ஸ்தாபகமாயின.

அமெரிக்காவிலே இப்பொழுது நடைபெறும் பரதேச மிஷன் சங்கங்களுக்குள் அமெரிக்கன் போட் (American Board) என அழைக்கப்படுஞ் சங்கமே முதல் உற்பவித்தது. இச்சங்க உற்பத்திக்கு முன்னே “நியு இங்கிலாந்தில் சுவிசேஷத்தைப் பரப்புஞ் சங்கம்” (Society for the Propagation of the Gospel in New England)

புரேட்டெஸ்தாந்த
மிஷன் சங்கங்கள்
உற்பத்தி

என்னும் நாமத்துடன் ஓர் சங்கம் ஏறக்குறைய கி. பி. 1620ஆம் ஆண்டு மார்க்க கொள்கைகளைப்பற்றிய சில விகற்பங்களினிமித்தம் இங்கிலாந்தி

லிருந்து அமெரிக்காவுக்குச் சென்று குடியேறிய பியூறிற் றன்ஸ் (Puritans) என்று அழைக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதுவே புரேட்டெஸ்தன் கிறிஸ்தவர் களால் ஒழுங்காய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதல் மிஷன் சங்க மாம். இது அமெரிக்காவிலுள்ள இந்தியருக்குள் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும் நோக்கமாய் அங்குள்ள கிறிஸ்த அடியாரால் ஒரு சுதேச மிஷன் சங்கமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சுதேச, பரதேச மிஷன் சங்கங்களுக்கு இதுவே காரணமாயிருந்தது. இச்சங்கத்தின் மூலமாய் அமெரிக்க இந்தியருக்குள் அனேக நன்மைகளுண்டாயின. இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் இருந்த கிறிஸ்த தொண்டர் இதைக் கேள்விப்பட்டபோது அதிக தைரியங்கொண்டு, சுயதேசங் களில் மாத்திரமல்லப் பிறதேசங்களிலும் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கவேண்டு மென்னும் வாஞ்சையினால் ஏவப்பட்டு, பல மிஷன் சங்கங்களை ஸ்தாபிக்க முயற்சிசெய்தனர். அம் முயற்சியினால் 1701ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தில் சுவிசேஷ பிரபல (The Society for the Propagation of the Gospel in Foreign Countries) சங்கமும் 1786ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந் தில் உவெஸ்லியன் மிஷன் (Weslyan Missionary Society) சங்கமும், 1792ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தில் பப்ரிஸ்த

மிஷன் (Baptist Mission) சங்கமும், 1795ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தில் லண்டன் மிஷன் (London Missionary Society) சங்கமும், 1799ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தில் சேட்சு மிஷன் (Church Missionary Society) சங்கமும் உற்பத்தியாகி மிஷனாரிமாறைப் பிறதேசங்களுக்கனுப்பிச் சவிசேஷத்தைப் பரப்பின. இம்மிஷன் சங்கங்களுக்குதவியாய் வேதத்தை அச்சடித்துப் பரப்புவதற்கு 1804ஆம் ஆண்டில் லண்டனில் ஒரு வேதாகம (Bible Society) சங்கமும், 1800ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தில் ஓர் சன்மார்க்க சிறுபுத்தக சங்கமும் உற்பத்தியாகி, மேலே குறிக்கப்பட்ட மிஷன் சங்க முயற்சிகளுக்கு உதவிசெய்தன.

அமெரிக்க மிஷன் சங்க உற்பத்திக்கு விசேஷ காரணமாயிருந்தவர் சாமுவேல் மில்ஸ் (Samuel Mills) என்பவராம். இவர் ஐக்கிய தேசத்தைச் சேர்ந்த கொன்னெக்ற்றிக்கந் மாகாணத்திலுள்ள தொறிங்போட் (Torrington) நகரத்தில் வசித்த ஓர் பக்தியுள்ள போதக சாமுவேல் மில்ஸ் ருக்கு 1783ஆம் ஆண்டு பிறந்தனர்.

அவருடைய மாதா கொங்கிறிக் கேஷனல் (Congregational) சபையைச் சேர்ந்தவராய் விசேஷ பக்தியும் அன்பும் நிறைந்த பரிசுத்தசீவியன் செய்து, தன் மகனை இளமைதொடக்கம் பக்திக்குரிய உத்தமசீவியத்தில் செபத்துடன் வளர்த்துவந்தனர். “தாயைப்போற் பிள்ளை” என்றபடி தாயின் பக்தி பிள்ளையிலும் படிப்படியாக உண்டாகி வளர்ந்தது. தெய்வபக்தியிற் பழுத்த அவருடைய மாதா வடஅமெரிக்காவிலுள்ள இந்தியருக்குச் சவிசேஷத்தைப் போதித்த எல்லியற் (Elliot), பிரேநாட் (Brainerd) முதலான குருமாறைப்பற்றிப் பலமுறையும் அவருடன் பேசி வந்தனர், அம்மாதா ஓர்முறை என்னருமைப் புத்திரனாகிய சாமுவேலை ஓர் மிஷனாரியாய்த் தேவஊழியத்தைச் செய்யக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறேனென்று, தன் சினேகிதருக்கு முகமலர்ச்சியுடன் அப்பிள்ளையின் சமூகத்தில் சொன்ன வாசகம், அப்பிள்ளையின் இருதயத்தில் பதிந்து பிள்ளை வளர வளர மிஷனாரி ஊழியத்துக்கு அவரை ஏவிக்கொண்டிருந்தது. ஐக்கியதேசத்தவர் சுயாதீனம்பெற்றபின் சிலவருடங்களாய்க் கிறிஸ்தசபைகள் மார்க்கசீவியத்தில் மிகக்குறைந்து குளிரடைந்துபோயின; நிரீச்சுரவாதம் பரம்ப ஆரம்பித்தது; படித்த மனுஷர் நிரீச்சுரவாதத்தைப் புகழ்ந்தனர்; கல்லூரிகளில் அதைப்பற்றிய பேச்சுக்களே அதிகமதிகமாய் நிகழ்ந்

தன. இஸ்ரவேற்சனங்கள் ஒரு காலத்தில் தேவபக்தியைவிட்டுப் பின்வாங்கிப்போன தருணத்தில் அவர்களுக்குள் மார்க்க உயிரை உண்டாக்கக் கர்த்தர் சாமுவேல் எழுப்பினது போல, அக்காலத்தில் ஐக்கியதேசத்தில் கிறிஸ்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கச் சாமுவேல் மில்ஸ் என்னும் வாலிபனைக் கர்த்தர் எழுப்பினார். அவர் 1802ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியிற் தன்னைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, மிஷனரி ஆவியின் அனல்இருதயத்தில் சுவாலித்தெரியக் கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் வாஞ்சையால் நெருக்கி ஏவப்பட்டார். 20ஆம் பராயத்திலே அவர் தம்முடைய பிதாவை நோக்கி: பிதாவே, என்னுடைய சீவியத்தின் எஞ்சிய காலத்தைத் தூரதேசத்திலே கிறிஸ்துவை அறியாது மரித்துப்போகும் ஆத்மாக்களுக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிப்பதிற் செலவழிப்பதே என்னிருதயத்துக்கு அதிக இன்பமான வேலையென்றும், அதிலும் மேலான உத்தியோகம் வேறென்றும் இல்லையென்றும் சொன்னார். இதனால் ஆசியா, ஆபிரிக்காக் கண்டங்களிலே சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவேண்டுமென்னும் பேராசை அவருக்குள் அதிகமாய்ச் சுவாலித்து எரிந்ததென்பது தெளிவாகின்றது. சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்குத் தக்க கல்வியைக் கற்கும்படி அவர் உவில்லியம்ஸ் (Williams College) கல்லூரியில் 1806ஆம் ஆண்டு வசந்த காலம் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

அவர் அக்கல்லூரியிற் கற்றுவரும்பொழுது தனது தோழருக்குள் தேவபக்தியின் அனலை மூட்டிவிட அதிக மாய்ப் பிரயாசப்பட்டார். அவருடைய விசேஷ பிரயாசத்தினால் அக்கலாசாலையில் ஓர் எழுப்புதலுண்டானது. அந்த எழுப்புதலின் காலத்தில் அவரும் வேறுசில மாணாக்கருஞ் சேர்ந்து, அக்கல்லூரிக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஓர் சோலைக்குள் வாரந்தோறும் இருமுறை கூடிச் செபித்து வந்தனர். அவ்வாறு செபித்துவருகையில் அந்த வருடம் (1806ஆம் ஆண்டில்) ஆடிமீ (சிலர் ஆவணிமீ என்பர்) ஓர் சனிகிழமை பின்னேரம் (1) சாமுவேல் மில்ஸ் (Samuel Mills), (2) ஜேம்ஸ் ரிச்சேட்ஸ் (James Richards), ஐந்து மாணாக்கர் (3) எல். ரப்பின்ஸ் (L. Robbins), செபக்கூட்டம் (4) எச். லூமிஸ் (H. Loomis), (5) பி. கிறீன் (B. Green) என்னும் ஐவரும் அச்சோலைக்குட் செபம்பண்ணப் போயினர். அப்பொழுது மின்னல், இடிமுழக்கத்தோடே மழையும்

புயலு முண்டாக அவர்கள் ஒதுக்கிடந்தேடிப் பக்கத்திலே காய்ந்த புல் குவிக்கப்பட்ட ஓர் பட்டடையைக்கண்டு, அத னருகிற் தங்கிச் செபக்கூட்டம் வைத்தனர். அக்கூட்டத்தில், ஆசியாக்கண்டத்துக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூறுவது அவசிய மென்றும், எங்களுக்கு “மனமுண்டானால் வழியுண்டு” என்றும் மில்ஸ் அனலாய்ப் பேசியபின், அக்கிருத்தியத்தை நடப்பிக்க ஓர் மிஷன் சங்கம் உண்டாகவேண்டு மென்று லுமிஸ் ஒழிந்த மற்ற நால்வரும் வாஞ்சையாய்ச் செபித்த னர். அவர்களுடைய அச்செபக்கூட்டமும் முயற்சியுமே அமெரிக்க மிஷன் சங்க உற்பத்திக்கு முக்கிய காரணங்க ளாம். அவர்கள் பிரார்த்தனையின் பேராய் அக்கல்லூரியில் 1808ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 8௨ சகோதரசங்கம் (Society of Brothern) என்னும் நாமத்துடன்

சகோதர சங்கம் ஓர் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அச் சங்கத்துக்கு மில்சே தலைவராயிருந் தனர். அக்காலத்திற் கிறிஸ்தசபையைச் சேர்ந்த அனேகர் அவர்கள் முயற்சிக்கும், மிஷனரி ஊழியத்துக்கும் மாறான போக்குடையவர்களாயிருந்தனர்.

1810ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் மில்ஸ் வேதசாத் திரம் படிக்கும்படி அன்டோவர் வேதசாத்திரசாலை (And-over Theological Seminary) க்குச் சென்றனர். அங்கே அவருடன் கற்ற ஜட்சன் (Judson), நியுவெல் (Newell), நொற் (Nott) ஆதியர் மில்சுக்கு அதிக உதவிக்காரராயிருந்தனர். அவர்கள் முன்னே உவில்லியம்ஸ் கல்லூரியிலுண் டாக்கின சகோதர சங்கத்தை இவ்வேதசாஸ்திரசாலையிலு முண்டாக்கி மிஷனரி ஆவியை மாணுக்கருக்குள் எழுப்பி வந்ததுடன் பிறதேச சுவிசேஷ ஊழியத்துக்கென்று தங்களை ஒப்புக் கொடுத்து, பிறதேசங்களுக்குச் சென்று சுவிசே ஷத்தைப் பிரசங்கிக்க ஆயத்தமாயிருந்தனர். அவர்களைத் தாபரிக்கத்தக்கதாய் ஒரு பரதேச மிஷனரி சங்கம் அமெரிக்காவில் அக்காலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. அதனால் ஜட்சன் மிகுந்த ஆத்திரப்பட்டு இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற லண்டன் மிஷன் சங்கத்தாரிடம் தங்களை அச்சங்க மிஷனரி மாராக ஏற்று அனுப்பக்கூடுமோவென்று விசாரித்தார். இந்த விசாரணை அமெரிக்காவில் ஒரு மிஷன் சங்கத்தை உண்டாக்கவேண்டுமென்று மில்ஸ் என்பவரை அதிகமாய் அருட்டி விட்டது. இங்கிலாந்து தன் சுதேச மிஷனரி

மாரைத் தாபரிப்பதுபோல அமெரிக்கா தன் தேச மிஷனாரி மாரைத் தாபரித்தல் அவசியமென்றும், அப்படிச் செய்யா திருப்பின் அது அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்களுக்கு அதிக வெட்கமான காரியமென்றும் நினைத்து மில்ஸ் அக்காரியத்தை அவ்வேதசாத்திரசாலை ஆசிரியர்களுக்கும், அவ்விடமுள்ள சில விசேஷ போதகர்மாருக்கும் அறிவித்தார். அத்துடன் 1810ஆம் ஆண்டு மாசெஞ்சுந்ஸ் மாகாணக் கொங்கிறிக் கேஷனல் சபையின் ஆலோசனைக்கூட்டத்துக்கு மில்ஸ், நியுவெல், ஐட்சன், நொற் என்னும் நால்வரும் போய்த் தங்கள் கையொப்பமிடப்பட்ட

ஒரு விண்ணப்ப பத்திரம் ஒரு விண்ணப்ப பத்திரத்தைக் கொடுத்தனர். அவர்கள் எழுதிய

விண்ணப்ப பத்திரத்தில் முதல் ஆறு பெயர் கையொப்ப மிட்டனர். விண்ணப்ப பத்திரத்தைக் கொடுக்கமுன் ஒரே முறையில் ஆறுபெயரை மிஷனாரிமாராகப் பிறதேசங்களுக்கு அனுப்பித் தாபரித்தல் சங்கத்தவருக்கு மிகப் பிரயாசமாயிருக்குமென்று நினைந்து, றிச்சேட்ஸ், றைஸ் என்னும் இருவருந் தங்கள் கையொப்பங்களைக் கிறுக்கித் தள்ளிவிட, முற்கூறிய நால்வர் கையொப்பங்கள்மாத்திரம் அப்பத்திரத்தி லிருந்தன. அந்த விண்ணப்ப சாரமாவது: "இதன்கீழ்க் கையொப்பமிட்டிருக்கிற வேதசாத்திரசாலை மாணக்க ராகிய நாங்கள் பிறாட்போட் (Bradford) நகரிற் கூடுஞ் சாதாரண சங்கத்தைச் சேர்ந்த கனம்பொருந்திய போதக பிதாக்களாகிய உங்களிடத்திற் பின்வருஞ் சில காரியங்களை அறிவித்துச் சில கேள்விகளைக் கேட்க விரும்புகிறோம். புற மதஸ்தருக்குட் சவிசேஷத்தைப் பரப்பும் ஒரு மிஷனை உண்டாக்குதல் இன்றியமையாத அவசியமும், எங்கள்மேல் விழுந்த கடமையும் என்று எங்கள் இருதயங்களிற் பதிந் திருக்கிறது. இந்த நன்முயற்சி அனுகூலப்படுமோ? அல்லது தவறுமோ? விருத்தியாகுமோ? அல்லது குன்றுமோ? இம் முயற்சிக்கு வில்லங்கங்கள் நேரிடுமோ? அல்லது இம்முயற்சி இலேசாய் நடைபெறுமோ? என்று செபத்துடன் பலவாறாய் யோசித்தோம். இவ்வண்ணம் நாங்கள் ஆலோசித்தபின் எங்களுடைய சீவியாந்தம்வரைக்கும் தேவஊழியஞ்செய்ய எங்களை ஒப்புக்கொடுத்து தேவனுடைய திருவுளச் சித்தப் படி இந்த நோக்கமாய் எங்களை அழைக்கும்பொழுது அவருடைய ஊழியத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்போமென்று தீர்மானம்பண்ணி யிருக்கிறோம். சங்கத்தவர்கள் பின்னாற்

குறிக்கப்படும் வினாக்களுக்குத் தங்கள் ஆலோசனையைச் சொல்லும்படி தாழ்மையாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். பிறதேசங்களுக்கு மிஷனரிமாரை அனுப்புவது நல்லதோ? அல்லது அது கூடாதென்றும், அது ஓர் கனவுபோலிருக்கிறதென்றும் எண்ணி எங்கள் மனதிலிருந்து அம்முயற்சியை அகற்றிவிடுவோமா? அம்முயற்சி சரியானதும் நல்லதுமாகில் முதல் எவ்விடத்தில் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவேண்டும்? கிழக்குக்கண்டத்திலா? அல்லது மேற்குக்கண்டத்திலா? இந்நோக்கமாய் இங்கே ஓர் மிஷன் சங்கம் ஸ்தாபனமாகிப் பிறதேசங்களுக்குப் போகும் மிஷனரிமாரைத் தாபரிக்குமா? அல்லது இவ்விஷயத்தில் உதவிசெய்யும்படி ஐரோப்பாவிலுள்ள மிஷன் சங்கங்களுக்கு விண்ணப்பப்பத்திரம் எழுதலாமோ? நாங்கள் இம்முயற்சியை ஆரம்பிக்கமுன் அவசியஞ் செய்யவேண்டியவைகள் எவை? இதன்கீழ்க் கையொப்பமிட்டிருக்கின்றவர்களாகிய நாங்கள் வாலிபராயும், அனுபவமற்றவர்களாயுமிருக்கிறபடியால் சபைகளின் முதியோராகிய உங்களிடத்தில் மகா தாழ்மையுடன் ஆலோசனை கேட்கிறோம்.”

“அதோனிராம் ஐட்சன்”

“சாமுவேல் நொற்”

“சாமுவேல் மில்ஸ்”

“சாமுவேல் நியுவெல்”

என்பதாம்.

இவ்விண்ணப்பத்தைக் கவனிக்கும்படி அச்சங்கத்தார் மெஸெஸ் ஸ்பிறிங் (Spring), உவுஸ்தர் (Worcester), ஹோல் (Hall) என்பவர்களை நியமித்தனர். அவர்கள் அதிகமாய்ச் செபித்துத் தீர்க்காலோசனை செய்தபின், பிறதேசங்களுக்கு மிஷனரிமாரையனுப்புஞ் சங்கமொன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது மிக அவசியமென்று அறிவித்தனர். அச்சங்கத்தாரும்

அதன் அவசியத்தையுணர்ந்து 1810ஆம்

அமெரிக்க மிஷன் ஆண்டு ஆனிமீ 29உ அமெரிக்கன்

சங்க உற்பத்தி போட் (American Board) சங்கத்தை

ஸ்தாபித்து அதை நடத்த ஒன்பது

கருமகர்த்தரை நியமித்தனர். அக்கருமகர்த்தர்களுள் J.

திறெட்வேல் (John Treadwell) தேசாதிபதி சங்கத் தலைவ

ராகவும், உவுஸ்தர் (Dr. S. Worcester) பண்டிதர் லிகித

ராகவும், மெஸ். S. உவாலே (S. Walley) பொக்கிஷபதியாகவு

மிருந்து சங்கத்தை நடத்தினர். இச்சங்கத்தின் முதலாங்கூட்டம் 1810ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 5௨ கொன்னெக்ரிக் கற் என்னும் மாகாணத்திலுள்ள வார்மிங்தன் (Farmington) நகரத்திற் கூடிற்று. அமெரிக்க மிஷன் சங்கம் உற்பத்தி பெற்றும், மிஷனரி ஊழியத்துக்குச் செல்ல ஆட்களிருந்தும் போதிய பணஞ் சேராமையால் அச்சங்கம் அப்பொழுது அம்மிஷனரிமரை அனுப்பக்கூடாதிருந்தது.

இந்நிலையையறிந்த ஜட்சன் லண்டன் மிஷனரி சங்கத்திற் சேர்ந்து மிஷனரியாய்ச் செல்ல நினைத்து, இங்கிலாந்துக்குப் போக 1811ஆம் ஆண்டு தைமாதம் முற்பகுதியிற் கப்பலேறினார். அந்நாட்களில் பிரான்சிய சக்கர ஜட்சன் வர்த்தியாகிய நெப்போலியனுக்கும் ஆங்கிலேய அரசுக்குமிடையில் பெரிய யுத்தம் நடைபெற்றது. ஜட்சன் ஏறிப்போன கப்பலைப் பிரான்சியர் பிடித்து அதிலிருந்த ஜட்சன் முதலியவர்களைச் சிறையிலடைத்தனர். அங்கே அவர் வியாதிப்பட்டுப் பல கஷ்டங்கள் அடைந்தனர். சில மாசங்களின்பின் அவர் விடுதலைபெற்று வைகாசி மாதம் இங்கிலாந்துக்குப்போய் லண்டன் மிஷனரி சங்கத்துடன் சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்யக் கேட்டனர். அச்சங்கத்தார் ஜட்சன் முதலியவர்களைத் தங்கள் சங்க மிஷனரிமாராய் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் புத்தியல்லவென்றும், அமெரிக்க சபைகளே அவர்களை மிஷனரிமாராய் ஏற்றுப் பிறதேசங்களுக்கு அனுப்பித் தாபரிக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லிவிட்டனர். ஜட்சனின் வல்லமையான பேச்சைக் கேட்ட லண்டன் பட்டணத்துக் குருவானவர் ஒருவர் “இவருடைய பேச்சுப் போல் விசுவாசமும் இருந்தால் இந்தியாவிலிருந்து சாத் தானைத் துரத்திவிடுதல் நிச்சயம்” என்று கூறினாராம். ஜட்சன் திரும்பி அமெரிக்காவுக்குப் போய் அமெரிக்க மிஷன் சங்கக் கருமகர்த்தர்களுக்கு லண்டன் மிஷன் சங்கத்தார் தீர்ப்பைக் கூறினர்.

அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தின் இரண்டாம் வருஷாந்தக் கூட்டம் 1811ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 18௨ உவுஸ்தர் (Worcester) நகரிற் கூடிற்று.

அமெரிக்க மிஷன் சங்க அக்கூட்டத்தில் ஜட்சன், 2ஆம் வருடாந்தக் கூட்டம் நியுவெல், நொற், ஹோல் என்னும் நால்வரையும் மிஷனரிமாராயனுப்பவும், ஆசியாவிலே பர்மா, சூரத்து,

பிளாங்கு என்னும் மூன்றிடங்களில் வசதியான இடத்தைக் கருமகர்த்தர் அனுமதிப்படி தெரிந்து ஊழியஞ் செய்யவுஞ் சங்கத்தார் தீர்மானித்தனர். அமெரிக்க மிஷன் சங்க உற் பத்திக்கு விசேஷ காரணராயிருந்த மில்ஸ் உடனே மிஷனரி யாய்ச் செல்லாமல் சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவியாகவும், மிஷனரிமாராகப் பல வாலிபரை ஏவிவிடவும், அங்கே தரிக்கும்படி சங்கத்தார் கேட்டுக்கொண்டனர். (அப்படியே அவர் சிலவருடம் அங்கே தங்கிச் சங்கத்தைப் பலப்படுத்திய பின், தான் முன் விரும்பியபடி ஆபிரிக்காவின் மேற்குப் பகுதியில் ஓர் மிஷனை ஸ்தாபிக்கப்போகையில் 1818ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 15உ கப்பலில் மரித்தார். அவருடைய சீரம் சமுத்திரத்தில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது).

அமெரிக்க மிஷன் சங்க வருமானம் அதிகப்பட்டது. உஷுற்றிற் கூடிய கூட்டத்திலே 4200 ரூபா சேர்ந்ததாகவும், மிசிஸ் மேரி நோரிஸ் (Mrs. Mary Norris) சங்கப் பணநிலை என்னும் ஓர் அம்மாள் 90,000 ரூபா மரணசாதனம் பண்ணினதாகவும் அறி விக்கப்பட்டது. இம்மரணசாதனத் தொகை உடனே வரா திருந்தாலும் (இது இரண்டு வருடங்களின்பின் பணமாய்ச் சங்கத்துக்குச் சேர்ந்தது.) சங்கத்தார் மனதையருட்டப் பணம் பலவழியாகவுஞ் சேர்ந்தது. இச்சங்கத்துக்கு ஐக்கியதேசத்தி லுள்ள கொங்கிறிக்கேஷனல் சபையார் மாத்திரமல்ல, பிரஸ்பிற்றீரிய (Presbyterian) சபையாரும் மிஷனரி ஊழி யத்தை நன்குமதித்து (தங்களுக்குள் ஓர் மிஷன் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்படும் வரைக்கும்) ஆரம்பந்தொடங்கி இம்மிஷன் சங்கத்துக்குப் பணஉதவி செய்துவந்தனர். குறித்த மிஷனரி மாரையனுப்ப 15,000 ரூபா அவசியம் வேண்டியதாயிருந்தது. அப்பொழுது சங்கத்திற் சேர்ந்திருந்த பணத்தொகை 4200 ரூபா மாத்திரமே. தேவையான பணஞ் சீக்கிரம் சேரு மென்னும் விசுவாசத்துடன் கர்த்தரை நம்பி மிஷனரிமாரை யனுப்பச் சங்கத்தார் தீர்மானம்பண்ணிக் காத்திருந்தனர்.

2ஆம் அதிகாரம்

அமெரிக்கன் மிஷன் சங்க முதல் மிஷனரிமார்

அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தின் முதல் மிஷனரிமாராய்ப் போகும்படி முன் குறிக்கப்பட்ட ஜட்சன், நியுவெல், ஹோல், நொற் என்னும் நால்வருடன் லூதர் ஹைசம் (இவருடைய வாஞ்சையான கேள்விப்படி சங்கத்தார் இவரையும் மிஷனரி யாய் அனுப்பச் சம்மதித்தனர்.) 1812ஆம் ஆண்டு மார்ச்மீ 8உ சாலேம் நகரிலுள்ள ஆலயத்திலே, திரளானோர் சமூகத்திலே, கொங்கிறிக்கேஷனல் சபையொழுங்குப்படி குரு மாராக அபிஷேகம்பெற்றனர். அக்காலத்தில் அமெரிக்க மிஷன் சங்க விகிதராயிருந்த கனம்.

முதல் மிஷனரிமார் சாமுவேல் உவுஸ்தர் பண்டிதர் குரு அபிஷேகம் முதலாம் ஐந்து வேதபண்டிதர்கள் மிஷனரிமாராய்ச் செல்லும் ஐவர் சிரங்களிலுங் கரங்களை வைக்க மோர்ஸ் பண்டிதர் குரு அபிஷேக பிரார்த்தனை செய்த காட்சி மகா மாட்சியாயும், அதிக பயபக்திக்குரியதாயும், அங்கே சமூகமாயிருந்த அனேகரை மிஷனரி ஊழியத்தில் கரிசனை கொள்ளும்படி எழுப்பி விடத்தக்க வல்லமையுள்ளதாயுமிருந்தது. இந்நாள் ஐக்கிய தேசத்தவருக்கு ஓர் விசேஷ சந்தோஷமான நாளாயிருந்தது. இதற்கு இருபத்தொன்பது வருடங்களுக்கு முன்னே இந்நாளில் ஐக்கியதேசம் சுயாதீன சலாக்கியம் பெற்றுக் கொண்டது. அது அத்தேசத்தவருக்கு மாத்திரம் சந்தோஷ நாளாயிருந்தது. இந்நாளோ உலகத்தின் பல பாகங்களிலு முள்ளோர் ஐக்கியதேசக் கிறிஸ்தவர்களின் அன்பின் பிரயாசத்தால் ஆவிக்குரிய சுயாதீனமடைந்து அதிக மகிழ்ச்சியையும், அனேக ஆசீர்வாதங்களையும், ஆனந்த நித்திய பாக்கியத்தையும் பெறுவதற்கு ஆரம்ப நாளாயிருந்தது. இந்நாள் முதல் பிறதேச மிஷனைக் குறித்த கரிசனை அங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்குள் அதிகரித்துவந்தது.

நொற். ஹோல், ஹைஸ் என்னுங் குருமாரும், நொற் அம்மாவும் பிலதெல்பியாத் துறைமுகத்திலிருந்து இந்தியாவுக் குச் செல்லும் “ஆமொனி” (Harmony) மிஷனரிமார் என்னுங் கப்பலில் பிரயாணிகளாய்ச் பிரயாணம் செல்ல அபிஷேகம் பெற்ற அன்று பின்னேரமே பிலதெல்பியாவுக்குப் பிரயாணமாயினர். ஜட்சன், நியுவெல் என்னுங் குருமாரும்

அவர் மனைவியரும் சாலேம் துறைமுகத்திலிருந்து அடுத்த வாரத்தில் இந்தியாவுக்குச் செல்ல இருந்த “கரவன்” (Caravan) என்னுங் கப்பலில் பிரயாணமாக ஆயத்தமாயினர். அக்கப்பல்கள் குறித்த காலத்தில் பிரயாணப்படாது, காற்று வசதி நோக்கிச் சிலநாட்கள் தாமதப்பட்டன. இத் தாமதத்தினால் இம்மிஷனரிமார் போதிய பணம் பெற்றுப் போக நல்ல வசதி பெற்றனர். இம்மிஷனரிமார் பிரயாணப் படுவதை அறிந்து அனேக கிறிஸ்தவர்கள் சங்கத்துக்குத் தாராளமாய்க் கொடுத்ததினால் குறித்த குரு அபிஷேக ஆராதனை நடந்து மூன்று வாரங்கள் செல்லமுன் 18,000 ரூபா சங்கப் பொக்கிஷத்தில் சேர்ந்தது. பிரயாணப்படும் ஒவ்வொரு மிஷனரிக்கும் அத்தொகையில் ஒருவருடச் சம்பளமும், பயணச்செலவுத் தாராளமாய்க் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பியது சங்கத்தாருக்கு அதிக தைரியமுஞ் சந்தோஷமுமாயிருந்தது.

ஜட்சன், நியுவெல் என்னுங் குருமாரும் அவர் மனைவியரும் 1812ஆம் ஆண்டு மார்ச் 19உ சாலம் நகரத்துறைமுகத்திலிருந்து “கரவன்” என்னும் பாய்க்கப்பலிலும், ஹோல், ஹை, நொற் என்னுங் குருமாரும் நொற் அம்மாவும் மார்ச் 24உ (தெலாவேயர் முனை) பிலதெல்பியாத் துறைமுகத்திலிருந்து “ஆமோனி” என்னும் பாய்க்கப்பலிலும் இந்தியாவை நோக்கிப் பிரயாணமாயினர். சாமுவேல் மில்ஸ் முதலானவர்களின் பலவருட வாஞ்சையும் செபமும் முயற்சியும் பல எதிரிடைகளையுஞ் செயித்து, தேவகிருபையினால் விசேஷ சித்தியடைந்து, அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தை உற்பத்தியாக்கி, மிஷனரிமாரைப் பிறதேசங்களுக்கு அனுப்பி ஊழியம் நடத்திக்கொண்டிருக்கச் செய்த அதிசயம் விசேஷ கவனிப்புக்குரியதாம்.

“கரவன்” என்னுங் கப்பல் 1812ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 17உ கற்குத்தாநகரத் துறைமுகத்தில் சேர்ந்தது. கற்குத்தாவுக்கு வடக்கே 12 மைல் தூரத்திலிருந்ததும் தென்மார்க்குதேச அரசாட்சிக்குட்பட்டதுமான சிரம்பூரிலே மிஷனரியாயிருந்த ஹெரி பண்டிதர் அக்கப்பலில் வந்த நியுவெல் முதலிய மிஷனரிமாரை யழைத்துத் தம் வீட்டில் உபசரித்துவந்தார். ஈபிஸ்கோப்பல் (Episcopal) குருவாயிருந்த தோமேசன் (Rev. Thomason) ஐயரும் இம்மிஷனரிமாருக்கு உதவியாயிருந்தனர். அக்காலத்தில் இந்தியாவைக் கிழக்கிந்திய கொம்

பனியார் அரசசெய்தனர். அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயருக்கும் ஐக்கியதேசத்தவருக்கும் ஒரு யுத்தம் ஆரம்பிக்கும் தன்மையிருந்தது. ஆங்கிலேய அரசுக்குக் கீழ்ப் இந்திய அரசினர் பட்ட மிஷனரிமார் தவிர மற்ற தடை மிஷனரிமார் ஆங்கிலேய அரசாட்சிக்குள்ளான நாடுகளிற் சென்று சுவீசேஷத்தைக் கூறக்கூடாதென அக்கொம்பனியார் கற்பித்திருந்தனர். இந்திய அரசாட்சியார் மிஷனரிமாரின் ஊழியத்தினால் தங்கள் லாபத்துக்கு நட்டம் வருமென்று உள்ளத்திற் பயந்து, மிஷனரிமாருடைய போதனையினால் சனங்களுக்குள் கலகமுண்டாகுமென்று வெளியே பேசி பிற மிஷனரிமார் இந்தியாவில் சுவீசேஷம் பிரசங்கிக்கக்கூடாதென்ற ஒரு கட்டளையை இங்கிலாந்திலுள்ள பாஸிமேந்துச் சங்கத்தவர் சம்மதியுடன் அக்காலத்தில் உண்டாக்கியிருந்தனர். அம்மிஷனரிமார் இந்தியாவிலிறங்கிப் பத்துநாட்கள் சென்றபின் அவர்கள் வந்த செய்தியை அறிந்த இந்திய மகாதேசாதிபதி அம்மிஷனரிமார் இந்தியாவில் தங்காமல் உடனே தாங்கள் வந்த கப்பலிலேறி அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பவேண்டுமென்று கற்பித்தனர். சிரம்பூரிலுங் கற்குத்தாவிலுமிருந்த குருமார் அம் மிஷனரிமாருக்காகத் தேசாதிபதியுடன் பரிந்துபேசிய தால் இன்னுஞ் சிலநாள் அவர்கள் அங்கே தரிக்க இடம் பெற்றனர். இனித் தாம் எங்கேபோய்ச் சுவீசேஷ ஊழியத்தை நடப்பிக்கலாமென்ற யோசனை அம் மிஷனரிமாருக்குண்டானது. பர்மாவில் அடிக்கடி யுத்தம் நிகழ்ந்தபடியாலும் அங்கே கொடுங்கோன்மையான சுதேச அரசாட்சி நடைபெற்றதினாலும் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஓர் மிஷனை ஸ்தாபித்தல் கூடியகாரியமல்லவென்றும், இந்தியாவின் ஏனைய இடங்களிலுஞ் செல்லாதபடி இந்திய அரசாட்சியார் தடைபண்ணியிருக்கிறார்களே யென்றும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது; "ஆமோனி" என்னுங் கப்பலில் வந்த மிஷனரிமார் "பிரான்சியருடைய அரசாட்சிக்குட்பட்ட மோறிஸ் தீவிலே ஓர் மிஷனை ஸ்தாபிக்க அவ்விடமிருக்குந் தேசாதிபதி பிரியமாயிருக்கிறார்" என்று எழுதிய கடிதம் வரப்பெற்று வாசித்து, அரசினரிடம் உத்தரவுபெற்று, முதலாவதாய்ச் சென்ற கப்பலில் ஆவணிமீ 4௨ நியுவெல் குருவானவரும் மனைவியும் மோறிஸ் தீவுக்குப் பிரயாணமாயினர். அந்தக் கப்பலில் இருவருக்கு மாத்திரம் இடமிருந்தமையால் அவர்கள் செல்ல, அவர்களுடன் கூடிவந்த ஜட்சன் குருவானவரும் மனைவியும் அடுத்த கப்பலில் அங்கே போகத் தரித்து நின்றனர்.

நியுவெலும் மனைவியும் இப்பிரயாணத்தில் அதிக கஷ்டங்களை அடைந்தனர். அக் கப்பல் வங்காளக் குடாக்கடலில் வீசிய புயலில் அகப்பட்டுப் பழுதடைந்து திருத்தப் படுவதற்குக் கா றி ங் கா (Coringa) நியுவெலின் என்னும் இடத்தில் ஒரு மாதத்துக்குமேல் கஷ்டங்கள் தரித்து நின்றது. கப்பல் திருத்தப்பட்ட பின்னும் புயலினால் இன்னுஞ் சிலகாலம்

தாமதித்து அங்கே நின்றது. அப்பொழுது கப்பலில் நியுவெல் அம்மா ஓர் பெண்பிள்ளையைப் பெற்றனர். தாயும் பிள்ளையுஞ் சுகமாயிருந்தனர். சிலகாலத்தின்பின் மறுபடியும் ஓர் புயலுண்டானது. அதனால் தாயும் பிள்ளையும் அதிக வருத்தமடைந்தனர். பிள்ளை மரித்துக் கடலில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது. தாயுடைய வருத்தம் அதிகப்பட்டுச் சுகம் அடையக்கூடாதபடி. கசரோகமாய்விட்டது. நியுவெல் ஐயரும் மனைவியும் கார்த்திகை மாச முற்பகுதியில் மோறிஸ்தீவின் தலைநகராகிய போட்லூயிஸ் (Port Louis) பட்டணத்தில் இறங்கினர். நியுவெல் அம்மாவுடைய வருத்தம் வரவர அதிகரிக்க, 1812ஆம் ஆண்டு கார்த்திகைமீ 30உ அவர் சகல வருத்தங்களிலிருந்தும் விடுதலையாகி நித்திய பரம இளைப்பாறுதலுக்குட் சென்றனர். அவருடைய சரீரம் அப் பட்டணத்தில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது. அக்காலத்தில் இந்தியாவை அரசாண்ட கிழக்கிந்திய கொம்பனியாருடைய துன்புறுத்தலால் அமெரிக்க பிறதேச மிஷனரிமாருள் முதலாம் இரத்தச்சாட்சியாக மரித்த அரியேற் (Harriet Atwood) நியுவெல் அம்மாவின் மரணம் அதிக துக்கத்துக்கிடமாயிருந்தும், விசேஷ மகிமைக்கும், மிகுந்த பயனுக்கும் ஏதுவாக முடிந்தது. வியாதி தொடங்கின காலம் முதல் அவ்வியாதி சுகப்படுதல் கூடாதென்பதை அவர் பூரணமாய் அறிந்திருந்தும், முறுமுறுப்பின்றிச் சந்தோஷமாகச் சீவித்து ஆறுதலும் அமைதியுமாக மரித்தார். இவ்வகையாய் இருபது வயசுக்குள் இவர் மரித்த செய்தி அமெரிக்காவுக்கு அறிவிக்கப்பட்ட பொழுது, அச் செய்தி மிஷனரி ஊழியத்தில் கரிசனையற் றிருந்த அனேகருடைய இருதயங்களை நொறுக்கி, மிஷனரி ஊழியத்துக்காகச் செபிக்கவும், கொடுக்கவும் ஏவிவிட்டது. அனேக மாதாக்கள் இச் செய்தியால் அருட்டப்பட்டுத் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளை மிஷனரி ஊழியத்துக்கு நேர்ந்து ஒப்புக் கொடுக்க ஆரம்பித்தனர். நியுவெல் அம்மா தான் கருதிவந்த மிஷனரி ஊழியத்தில் ஒரு ஆத்துமாவையாகுதல் கிறிஸ்து

விடம் நடத்தக்கூடாமல் சொற்பகாலத்துள் மரித்துப்போன
லும் முதல் மிஷனாரியாய்ச் செல்ல தன்னைப் பூரணமாய்
ஒப்புக்கொடுத்த அவருடைய அன்பின் பிரதிஷ்டையும், இரத்
தச்சாட்சியான மரணமும் (அவர் நீண்டகாலமாய் மிஷனரி
ஊழியத்தில் சேவித்துச் செய்யக்கூடிய நன்மைகளிலும்) அதிக
மான நன்மைகளை உண்டாக்கின.

நியுவெல் ஐயர் மோறிஸ்தீவுக்குச் செல்லக் கப்பலேறி
யதற்கு நாலு நாட்களின்பின் ஆவணிமீ 8௨ “ஆமொனி”
என்னுங் கப்பல் கற்குத்தாநகரத் துறைமுகத்தைச் சேர்ந்தது.
அக் கப்பலில் வந்த ஹோல், ஹைஸ்,
மற்ற மிஷனரிமார் நொற் என்பவர்களும் நொற் அம்மா
வுங் கரையிலிறங்கினர். இவர்கள் வந்த
செய்தியையறிந்த இந்திய அரசாட்சியார் அம் மிஷனரிமார்
வந்த கப்பலில்தானே ஏறி உடனே அமெரிக்காவுக்குச் செல்
லக் கற்பித்தனர். மிஷனரிமாரோ தாங்கள் கற்குத்தாவில்
வாசம்பண்ணாமல் இந்தியாவின் வேறு எந்த இடத்திலாகிலும்
வசிக்க இடந்தரவேண்டுமென்று அரசினரிடம் மன்றாடினர்.
அவரோ எம் அரசாட்சியின் கீழுள்ள எந்த இடத்திலும்
உங்களுக்கு இடந்தரமாட்டோமென்று மறுத்துரைத்து, அவர்
களை அவ்விடம் விட்டுப் போகும்படி நெருக்கினர். இந்
நெருக்கிடையால் அவர்கள் பட்ட கஷ்டநஷ்டங்கள் அனேகம்!

ஐட்சன், ஹைஸ் என்னும் இரு குருமாரும் பப்ரிஸற்
சபையொழுங்குப்படி ஞானஸ்தானம் பெற்றுக்கொண்டு,
அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தைவிட்டு விலகினர். ஐட்சன்
ஐயரும் மனைவியும் மோறிஸ்தீவுக்குப் போய் அவ்விடத்தில்
நியுவெல் ஐயரைச் சந்தித்து அவர்
ஐட்சன், ஹைஸ் மனைவியின் மரணத்தில் மிகத் துக்கப்
பட்ட அ. மி. சங்கத்தை பட்டு அவருக்கு ஆறுதல் கூறி அங்கே
விடுதல் இரண்டு மாசந் தங்கியிருந்தபின் சென்ன
பட்டணஞ் சென்றனர். அங்கே மறுபடி
யும் இந்திய அரசாட்சியார் அவர் உடனே அவ்விடம் விட்டுப்
போகவேண்டுமென்றும், அல்லது அவர் மறியற்காரனாய்க்
கப்பலில் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்படுவாரென்றும் நெருக்
கினபடியால் அவர் இரங்குனுக்குப் போகும் கப்பலிலேறிப்
போய் 1813ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 13௨ பர்மா தேசத்தி
லிறங்கி அங்கே மிஷன் ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர். ஹைஸ்
என்பவர் 1813ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ 15௨ அமெரிக்கா

வுக்குச் சென்றார். ஜட்சன் ஐயருடைய கஷ்டங்களையும் மிஷ்னரி ஊழியத்தையும் அமெரிக்காவிலுள்ள பப்ரிஸ்த் (Baptist) சபையார் கேள்விப்பட்டுத் தைரியங்கொண்டு, 1814ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 18உ பிலதெல்பியா (Philadelphia) நகரில் கூடி அமெரிக்க பப்ரிஸ்த் மிஷ்னரி சங்கத்தை ஸ்தாபித்தனர். இது அமெரிக்காவிலுற்ப

அமெரிக்க பப்ரிஸ்த் வித்த இரண்டாம் மிஷ்னரி சங்க மிஷன் சங்க உற்பத்தி மாம். இச்சங்கத்தார் ஜட்சன், ஹைஸ் என்னும் இரு மிஷ்னரிமாரை

யுந் தாபரித்தனர். இம் மிஷ்னரிமார் அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தை விட்டுப் பிரிந்தது துக்கமாயினும், தேவனுடைய ஞானமான வழி நடத்துதலின்படி அப்பிரிவால் அமெரிக்காவில் ஓர் விசேஷ மிஷ்னரி சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்படவும், அம் மிஷன் சங்கத்தார் மூலம் ஜட்சன் முதலிய மிஷ்னரிமாரால் பர்மா முதலிய இடங்களில் அனேக ஆயிரக்கணக்கான ஆத்துமாக்கள் குணப்படத்தக்கதாய் விசேஷ ஊழியம் நடத்தப்படவும் நேர்ந்தது அதிக நன்மைக்கும் மிகுந்த நன்றி கூருதலுக்கும் ஏதுவான சந்தோஷ சம்பவமாம்.

அருமையான மனைவியும் பிள்ளையும் மரித்ததினாலுண்டான துக்கம் நியுவெல் ஐயர் இருதயத்தை நொறுக்கினாலும் அவர் கர்த்தருக்குள் ஆறி, பம்பாய்க்குப் போகுங்கருத்துடன் கப்பலேறிச் செல்லும்பொழுது, அன்புநிறைந்த கர்த்தரின் அதிசய வழிநடத்துதலினால் 1813ஆம் ஆண்டு மாசிமீ 24உ கொழும்புக்கு வந்து, அப்பொழுது இலங்கையை ஆளுகைபுரிந்த சேர் பிறவுன்றிக்

நியுவெல் இலங்கைக்கு (Sir Brownrigg) தேசாதிபதியை வருதல் யும், சேர் யோன்ஸ்தன் (Sir Alexander Johnston) சிரேஷ்ட நீதி

பதியையும், கனம் துவிஸ்த்லெற்றன் (Rev. Twistleton) குருவையுங் கண்டனர். இலங்கை அரசினர் இந்திய அரசினரைப் போல மிஷ்னரிமாருக்கு விரோதமாயிராமல் அவரைப் பட்சமாய் உபசரித்தனர். தன்னுடன் கூடிவந்த மிஷ்னரிமார் இந்திய அரசினர் நெருக்கத்தால் பம்பாயை விட்டு இலங்கைக்கு வந்தால் இலங்கையில் ஒரு மிஷனை ஸ்தாபிக்கலாமென்று நினைத்து நியுவெல் ஐயர் கொழும்பில் பத்து மாதந் தரித்துநின்றனர். அக்காலத்தில் அவர் ஆங்கிலபாஷையில் பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டு மிஷன் வேலைக்குத் தகுதியான இடத்தையும் ஆராய்ந்து வந்தனர்.

இந்திய அரசாட்சியாரின் நெருக்கத்தால் நொற், ஹோல் முதலிய மிஷனரிமார் இங்கிலாந்துக்குப்போகக் கப்பற்செலவு கொடுத்து சாமான்களுமேற்றிக்கொண்டு கார்த்திகைமீ 17உ கற்குத்தாவில் கப்பலேறிப் பதினொரு கிழமைகளின் பின் 1813ஆம் ஆண்டு மாசிமீ 11உ பம்பாயிலிறங்கி அப்பால் பிரயாணஞ்செல்லப் போதிய பணமின்மையால் அங்கேயே தங்கினர். அக்காலத்தில் ஐக்கியதேசத்தவர்க்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையில் யுத்தவிளம்பரங் கூறப்பட்டிருந்தமையால் அம்மிஷனரிமார் வேவு நொற், ஹோல் பார்க்க வந்தவர்களோ என்று ஐயுற்று அவர்களை யுடனே இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று இந்திய அரசினர் அப்பொழுது பம்பாய்த் தேசாதிபதியாகவிருந்த நேப்பியருக்கு (Sir Evan Napier) அறிவித்தனர். அத்தேசாதிபதி தேவபயமும் நற் குணமுள்ளவராயிருந்தமையால் ஹோல் ஐயர், நொற் அம்மா என்பவர்களின் துன்பநிலையைக் காட்டி அவர்களை அப்பொழுது இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பக்கூடாதென்று இந்திய மகாதேசாதிபதிக்கு அறிவித்து அவர்களுக்குச் சகாயராயிருந்தனர். மறுபடியும் இந்திய அரசாட்சியார் அம்மிஷனரிமாரை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று நெருக்கினர். அக்காலத்தில் இலங்கையிலிருந்த நியுவெல் ஐயருடைய கடிதமொன்றை அம்மிஷனரிமார் பெற்றனர். அக்கடிதத்தில் இலங்கையிலே வசதியாய் மிஷனரியூழியம் நடத்தலாமென்றும், இலங்கையிலுள்ள அரசினர் மிஷனரிமாருக்கு மிக உதவியாயிருக்கிறார்களென்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. நொற், ஹோல் என்னும் மிஷனரிமார் அக்கடிதத்தை வாசித்து இலங்கையில் மிஷனரியூழியஞ் செய்யும்படி செல்லத் தெண்டித்தும், இந்திய அரசினர் இடங்கொடாது மறித்தபடியாற் பம்பாயிலே தரித்து அங்கே மிஷனை ஸ்தாபிக்கச் செபத்தோடு பிரயாசப்பட்டு வந்தனர்.

கிழக்கிந்திய கொம்பனியாருடைய அதிகாரப்பத்திரம் புதுப்பிக்கப்பட்டபொழுது மிஷனரிமார் இந்தியாவில் மிஷன் ஊழியத்தை நடத்தல் கூடாதென்று முன்னிட்ட கட்டளைக்கு விரோதமாய் சேர் சாள்ஸ் கிரான்ற் (Sir Charles Grant), மெஸ். உவில்பவோர்ஸ் (Mr. Wilberforce) முதலிய மகான்கள் பாளிமேந்துச்சங்கத்திற் பேசி அக்கட்டளையை நீக்கிச் சில நிபந்தனைகளுடன் மிஷனரிமார் மிஷனூழியத்தை நடத்தலாமென்னும் பிரமாணத்தை யுண்டாகச் செய்தனர்.

இப்பிரமாணம் 1813ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 13உ பாளி மேந்துச் சங்கத்திலே அனேகரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அதன்பின் நொற் முதலிய மிஷ்னாரிமாரின் கஷ்டங்கள் சற்றே தணிந்தன. ஏறக்குறையப் பத்துமாசப் பிரயாசத்தின் பின் மேற்குறித்த தேசாதிபதியின் அனுமதிப்படி அம்மிஷ்னரிமார் பம்பாயில் தரிக்க உத்தரவு பெற்றனர். இந்த உத்தரவு 1813ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 21உ கொடுக்கப் பட்டது. மிஷ்னரிமார் இந்த உத்தரவைப் மருட்டி மிஷன் பெற்று அங்கே தங்கி மிஷன்கிருத்தியத்தை உற்பத்தி ஆரம்பித்தனர். மருட்டி மிஷன் என்று அழைக்கப்படும் இம்மிஷனே அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதல் மிஷனும். இதன் நூறாவருட மகோற்சவம் சென்ற 1914ஆம் வருடக் கார்த்திகை மாசத்தில் அதிக மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடப் பட்டது.

இலங்கைத் தேசாதிபதி முதலியோர் இலங்கையின் வடபாகமாகிய யாழ்ப்பாணம் மிஷ்னாழியத்துக்குத் தகுந்த இடமென்றும், அங்கேயொரு மிஷனை ஸ்தாபித்தல் நல்ல தென்றும் நியுவெல் குரவருக்குக் கூறினர். அதைக்கேட்ட அவர் அதிக சந்தோஷத்தோடு யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரத் தீர்மானித்துப் பிரயாணமாகி 1813ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 7உ யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்து ஐப்பசிமீ 22உ வரைக்கும் இங்கே தங்கினினார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திருந்தபொழுது யாழ்ப்பாணத்திற் பொலீசு நீதிபதியாயிருந்த மூயாட் (J. N. Mooyart) துரை அவருக்கு அறிமுகமாகி, அவரைத் தம்வீட்டுக்கழைத்து உபசரித்து வந்தனர். அக்காலத்தில் அவர், "நான் இவ்விடம் வந்துசேர்ந்த மற்ற நாள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பத்துமைல் தூரத்திலிருந்ததும், சில வருடங்களின்முன் பாம் (Rev. Palm) பாதிரியார் வசித்து மிஷன்ஊழியஞ் செய்த ஸ்தானமுமாகிய தெல்லிப் பழை ஸ்தானத்தைப் போய்ப் பார்த்தேன். அவர் இருந்த வீடு அடைக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டுக்கூரைகள் விழுந்து போயின. சுற்றவரவிருந்த யாவும் அழிவுக்கேதுவாயிருந்தன. ஒல்லாந்தரின் பழைய ஆலயம் அழிந்துகிடந்தது. சுவருந் தூண்களுமேயன்றி வேறென்றும் மீந்திருக்கவில்லை" என்ற வரலாற்றையெழுதினர். நியுவெல் ஐயர் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த காலத்தில் இவ்விடம் ஒரு மிஷ்னாரியுமில்லை. பாம் பாதிரியார் லண்டன் மிஷ்னரி சங்கத்தவரால் அனுப்பப்

பட்டுத் தெல்லிப்பழையிலே எட்டு வருடங்களாய்த் தேவஊழியம் நடத்தி, நியுவெல் ஐயர் யாழ்ப்பாணம்வர முந்திக் கொழும்புக்குச் சென்றுவிட்டனர். லண்டன் மிஷன் சங்கத்தார் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மிஷனாழியஞ்செய்யும்படி நிற்கல்தோப் (Rev. Ringeltaube) முதலாம் ஆறு மிஷனாரிமாரை அனுப்பினர். நிற்கல்தோப் திருவிதாங்கோட்டில் லண்டன் மிஷன் ஊழியத்தை ஆரம்பிக்க, இருவர் விசாகப்பட்டணஞ் சென்று ஊழியஞ்செய்ய, மூவர் இலங்கைக்கு வந்தனர். அவர்களுள் பாம் (Rev. Palm) பாதிரியார் ஒருவராம். தஞ்சாவூரில் பிறந்தவரும், தரங்கைமிஷனைச்சேர்ந்து விசேஷ ஊழியம் புரிந்த சுவார்ச்சையர் (Rev. Chr. Fr. Schwartz) மாணாக்கருமாகிய கனம். கிறிஸ்தியன் தாவீது போதகர் 1824ஆம் ஆண்டு மாசிமீ அங்கிலிக்கன் சபைக் கங்காணியாரால் குருவாக அபிஷேகம்பெற்றார். இவர் சுண்டிக்குழியிலே ஒரு சபையைப் பராமரித்துவந்தார். ஷ்கிரைதர் (Schrayder) என்னும் பெயருடைய ஓர் ஒல்லாந்த அம்மாள் ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளும் படிக்கும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை நடத்திக் கிறிஸ்த ஊழியமுஞ் செய்துவந்தார். நியுவெல் ஐயர் யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது இங்கேயிருந்த புரோட்டெஸ்தாந்த ஊழியர் இந்த இருவர் மாத்திரமாம். அவர்கள் யாழ்ப்பாண நகரத்தில் இருந்தமை யாழ்ப்பாணம் அமெரிக்க யால் நாடுபக்கங்களில் ஒரு புரோட்டெஸ்தாந்த ஊழியனும் இருந்த தில்லையென்பது வெளிப்படை. நியுவெல் ஐயர் யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றிய பல வரலாறுகளையுங்கிறிஸ்தியன் தாவீது போதகரிடம் விசாரித்து அறிந்த பின், யாழ்ப்பாணம் மிஷன் கிருத்தியத்துக்கு ஆயத்தமாயிருக்கும் இடமென்றும், இங்கே ஆளுகையுரியும் அரசினர் மிஷனாரிமாருக்கு அதிக உதவிக்காரராயிருக்கிறார்களென்றும், இவ்விடத்துக்குச் சில மிஷனாரிமாரை அனுப்ப வேண்டுமென்றும் 1813ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தாருக்கு ஒரு நிரூபம் எழுதி அனுப்பினர். அந்நிரூபத்தில்:

(1) இலங்கையரசின் சிரேட்டர்களாகிய தேசாதிபதியும், சிரேஷ்ட நீதிபதியும், இராசாங்க குருவும், பிறரும் சுதேசிகளுக்குள் மிஷனாரிமார் செய்யும் ஊழியத்தில் மிகக் கரிசனையாய் இருக்கின்றனர்.

(2) இலங்கையிலுள்ள குடிசனம் மிகக் குறைவானது. ஏறக்குறைய 30 இலட்சம் பெயர். இவர்கள் யாவரையும் மிஷனரிமார் சந்திப்பது இலகுவான காரியம்.

(3) இலங்கையில் தமிழ் சிங்களம் என்னும் இரு பாஷைகள் மாத்திரம் வழங்கப்படுகின்றன. தமிழ்ப்பாஷையில் முழுவேதாகமும் சிங்களப் பாஷையில் புதிய ஏற்பாடும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

(4) இலங்கை முழுவதிலும் இலண்டன் மிஷனைச் சேர்ந்த ஒரு மிஷனரியும் ஆங்கில பப்ரிஸ்தர் மிஷனைச் சேர்ந்த ஒரு மிஷனரியுமாக இரண்டு மிஷனரிமார் மாத்திரம் இருந்து ஊழியஞ் செய்கின்றனர்.

(5) இலங்கைத் தமிழருக்குள் மிஷன் ஊழியஞ் செய்வதால் பிற்காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலுள்ள இலட்சக் கணக்கான தமிழருக்குள் மிஷன் வேலைசெய்யக்கூடியதாய் வரும.

என்னும் நியாயங்களைக்காட்டி ஒரு மிஷனரி கூட்டத்தை அனுப்பிவைக்கும்படி அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தாரை நியுவெல் ஐயர் அருட்டிவிட்டனர். அவருடைய நிருபம் அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தாரிடஞ் சேர்ந்தபின், 1814ஆம் ஆண்டு பெரியபிரித்தானியாவுக்கும் ஐக்கியதேசத்தவர்க்குஞ் சமாதானமுண்டானபடியால் அம்மிஷன் சங்கத்தார் இலங்கைக்கு இரண்டாம் மிஷனரிமார் கூட்டத்தை அனுப்பத் தீர்மானித்தனர்.

பம்பாயிலே மிஷன் ஊழியத்தை ஆரம்பித்த நொற், ஹோல் என்னும் மிஷனரிமார் தங்களுடன் சேர்ந்து மிஷன் ஊழியத்தை நடத்த நியுவெல் அழைத்தனர். இவர் அவர்கள் அழைப்புக்கு இசைந்து 1814ஆம் ஆண்டு தைமீ பம்பாய்க் குப் போய் அம்மிஷனிற் சேர்ந்து நியுவெல் மருட்டி உத்தம ஊழியஞ்செய்து, 1821ஆம் மிஷனுடன் சேர்தல் ஆண்டு வைகாசி மீ 30உ விஷபேதி வியாதியினால் இச்சீவிய ஓட்டத்தை முடித்துப் பரம இளைப்பாறுதலுக்குட் சென்றனர்.

ஹோல் ஐயரும் நல்ல ஊழியஞ்செய்து 1826ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ 20உ விஷபேதி வியாதியினால் மரித்து நித்திய பாக்

கியத்தைப் பெற்றனர். நொற் றையர் துன்பத்தினால் 1815ஆம் ஆண்டு முடிவில் ஐக்கியதேசஞ்சென்று மற்ற மிஷனரிமார் அங்கே வசித்து, அமெரிக்கமிஷன் சங் முடிவு கத்தின் ஐம்பதாம்வருட யூபிலி மகோற்சவத்தைக் கண்டு களிகூர்ந்து, 1869ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 1௨ 81 வயசில் மரித்துப் பரம வாழ்வைப் பெற்றனர். பர்மாவுக்குச்சென்ற ஜட்சன் ஐயர் அனேக கஷ்டநஷ்டங்களையடைந்து, அதிக அனுகூலமான மிஷன்ஊழியத்தைப் புரிந்து, சுகவினத்தினுற் கடற்பிரயாணஞ் செய்யக் கப்பலேறிச் செல்லுகையில், 1849ஆம் ஆண்டு சித்திரைமீ 12௨ கப்பலில் மரித்துத் தான் ஆசையோடு நோக்கியிருந்த ஆனந்த பாக்கியத்தை யடைந்தனர். அவரது சரீரங் கடலில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது.

“இதோ உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனே கூட இருக்கிறேன்” என்று சொன்ன இயேசு இரட்சாபெருமானது அற்புத வழிநடத்துதல் இம் மிஷனரிமார் நோக்கிய இலக்குச் சரியாகவும் அதிக சித்தி

யாகவும் முடிவச்செய்து: ஜட்சன்

அதிசய ஐயர் மூலம் அமெரிக்க பப்ரிஸ்தர்

தேவ வழிநடத்துதல் சங்கமும் பர்மிய மிஷனும், நொற்

ஹோல் என்னும் மிஷனரிமார்

மூலம் இந்தியாவின் மேற்குப்பகுதியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மிஷன்களுக்குள் முதலாவதாயும் விசேஷமானதாயும் விளங்கும் மராட்டி மிஷனும், நியுவெல் ஐயரின் சந்திப்பினால் அமெரிக்க இலங்கை மிஷனும் ஆரம்பமாகி மரண இருளின் திசையிலிருக்கிற அனேகாயிரம் பெயர்களுடைய இருதயங் களிற் சீவஒளியைப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்திருக் கும் அதிசயம் பேரதிசயமே! அக்கால அற்பமான முயற்சியின் பலன்கள்இக்காலத்தில் மகா அதிசயத்துக்கிடமானவைகளே!!! அமெரிக்க மிஷன் சங்க முதலாம் மிஷனரிமார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த நியுவெல் ஐயருடைய காத்திராத சந்திப்பினால் அமெரிக்க மிஷன் சங்கம் யாழ்ப்பாணத்தை ஒரு மிஷன் ஸ்தானமாய்த் தெரியும்படி அன்புநிறைந்த கர்த்தர் வழிநடத் தின அதிசயத்தை நாம் அதிகமாய் நினைவுகூர்ந்து கர்த்தரை ஸ்தோத்திரிப்போமாக.

3ஆம் அதிகாரம்

யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை

ஆதி மிஷ்னரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது யாழ்ப்பாணத்திலே இந்துசமயம், புத்தசமயம், மகமது சமயம், கிறிஸ்தசமயம் என்னும் நான்கு மார்க்கங்கள் அனுசரிக்கப்பட்டன. இந்துமார்க்கம் யாழ்ப்பாணத்திலே

வசித்த தமிழரால் அனுசரிக்கப்பட்டது.

இந்துமார்க்கம் யாழ்ப்பாணத்திலே வசித்த தமிழர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறினவர்களின் சந்ததியார். இவர்கள் திராவிடர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்து, இந்தியாவின் கங்கா நதிக்கரையிலே வசித்த திராவிடர்; வட இந்தியாவிற்கு குடியேறிய ஆரியரால் நெருக்கப்பட்டுத் தெற்கே சென்று தென்னிந்தியாவில் சேர சோழ பாண்டிய மண்டலங்களிற்கு குடியேறினர். இவர்கள் சந்ததியாரே யாழ்ப்பாணத்திற்கு குடியேறிய தமிழராம். யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் இந்துசமயவிருத்திக்கேதுவான பல முயற்சிகளைப் புரிந்தனர்.

இலங்கையில் வசித்த சிங்களவர் பலகாலங்களிலும் வியாபாரம் முதலிய முகாந்தரங்களினால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு குடியேறி வசித்தனர். அவர்கள் அனுசரித்த சமயம் புத்த மார்க்கமாம். சிங்கள அரசர் யாழ்ப்புத்த மார்க்கம் பாணத்தை அரசாண்டபொழுது புத்த மார்க்கத்தைப் பரப்ப இந்நாட்டில் விசேஷ முயற்சி செய்தனர். இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலுங் கிண்டியெடுக்கப்படும் புத்த சிலைகள் யாழ்ப்பாணத்திலே புத்த மார்க்கம் பூர்வத்தில் அனுசரிக்கப்பட்டதற்கு விசேஷ சாட்சியாம். யாழ்ப்பாணத்திலே முற்காலத்திற் சிங்களவர் வசித்தார்கள் என்பதற்கு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பல இடங்களுக்கு அவர்களிட்டு வழங்கிவரும் நாமங்களே போதிய சாட்சியாம்.

வியாபார முகாந்தரமாய் யாழ்ப்பாணத்திலே வந்து வசித்த சோனகர் மகமதுமார்க்கத்தை அனுசரித்தனர். அவர்கள் சந்ததியார் இங்கே குடிபதிகளாயிருந்து மகமது மார்க்கம் அச்சமயத்தை அனுசரித்துவருகின்றனர். அவர்கள்மாத்திரமன்று உத்தியோகம், வியாபாரம் முதலிய நோக்கங்களினால் இவ்விடம் இடையிடையே வந்து சிலகாலம் வசித்துச்செல்லும் யாவகர் துருக்காரதியோரும் மகமது சமயத்தையே அனுசரிக்கின்றனர்.

ஐரோப்பியர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரத் தொடங்கியபின் அவர்களாலும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களாலும் கிறிஸ்து மார்க்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் அனுசரிக்கிறிஸ்து மார்க்கம் கப்பட நேரிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தை ஆளுகைபுரிந்துவந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளைப் போர்த்துக்கீசர் செயித்து இந்நாட்டை அரசுபுரிந்தனர். அவர்களால் ரோமான் கத்தோலிக்கு மதம் யாழ்ப்பாணத்திலே பரம்பினது. போர்த்துக்கீசரைச் செயித்து யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட ஒல்லாந்தர் முயற்சியினால் புரோட்டெஸ்தாந்த மதம் யாழ்ப்பாணத்திலே பரம்பினது. ஆதி மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரமுன் கிறிஸ்து மார்க்கம் இவ்விடம் பரந்தவகையை விபரமாய்க் கூறுகின் றோம்.

போர்த்துக்கீசர்காலச் சமயநிலை

1505ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்து, பின் யாழ்ப்பாணத்தையும் இலங்கையின் கரைப்பகுதிகளையும் பிடித்து ஆளுகைசெய்த போர்த்துக்கீசரின் முயற்சியாலும், அவருக்கு உதவியாய்வந்த விருன்சிஸ் சவேரியார் (Rev. Francis X'avier) முதலிய குருமாரின் பிரயாசத்தினாலும் ரோமான் கத்தோலிக்கு மதம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பமாகி விருத்தியடைந்தது. கி. பி. 1542ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கல் தேசத்தைவிட்டுச் சவேரியார் பிரயாணமாகி இந்தியாவுக்கு வந்து, கோவை முதலிய இடங்களில் ரோமான் மார்க்கம் பரம்ப விசேஷ முயற்சிகள் செய்தனர். சவேரியாரின் போதனையினால் தூத்துக்குடியில் வசித்த திரளானோர் (பரவர், முதலியோர்) ரோமான் கத்தோலிக்கு சமயத்திற் சேர்ந்தனர். இதைக் கேள்வியுற்ற மன்னார் வாசிகள் (பரவர் கடையர் முதலியோர்) தம்மத்தியில் வந்து கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் போதிக்கவேண்டுமென்று சவேரியாரிடம் தூதனுப்பினர். அவர் அத்தருணம் மன்னாருக்கு வர வசதியின்மையால் தம்பெயர்தரித்த ஒரு சுதேச குருவானவரை அங்கு அனுப்பினர். அங்கே அக்குருவானவரின் முயற்சியினால் 600 பெயருக்கு மேற்பட்டோர் ரோமான் கத்தோலிக்கு மதந் தழுவினர், அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை ரோமான் மார்க்கம் அரசுபுரிந்த சங்கிலி அரசன் அதைக் கேள்வியுற்று, 5,000 வீரர்கொண்ட ஒரு சேனையை அனுப்பி அவ்விடங் கிறிஸ்தவர்களான சகலரை

யுஞ் சங்கிரிப்பித்தான். விரைவிலே சங்கிலி அரசன் அரண்மனையிலும் ரோமான் கத்தோலிக்கு மதம் புருந்துகொண்டது. சங்கிலி அரசன் குமாரர் இருவரும் அவன் சுற்றத்தவர் சிலரும் அம்மதந் தழுவினர். ரோமான் கத்தோலிக்கு மதந் தழுவிய பட்டத்துக்குரிய சிரேட்டமகனைச் சங்கிலி அச்சுறுத்தி அம்மதத்தை விட்டுவிடும்படி புத்திகூறியும் அவன் கேளாது நிலைத்து நின்றமையால் அரசன் அவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்வித்தான். ரோமான் மார்க்கந் தழுவிய மற்ற அரசகுமாரன் கோவைக்கு ஓடிவிட்டான்.

1545ஆம் ஆண்டு சவேரியார் மன்னார் யாழ்ப்பாண மாதிய இடங்களைச் சந்தித்து, சமய போதகஞ்செய்து, அனேகரை ரோமான் கத்தோலிக்கு மதத்திற் சேர்த்து, சங்கிலி அரசனும் போர்த்துக்கீசரும் சமாதானமாயிருக்க ஓர் உடன் படிக்கையுஞ் செய்வித்து, பின் கோவைக்குச் சென்றனர். அவருடைய சந்திப்பினால் ரோமான் கத்தோலிக்கு மதம் மன்னார், யாழ்ப்பாணமாதிய இடங்களில் அதிகமாய்ப் பரம்பினது.

போர்த்துக்கீச அரசாட்சியாருதவியுடன் பிரான்சிஸ்கன் சபைக் குருமாரும் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து வசித்துத் தஞ் சமயத்தைப் பரப்பினர். யாழ்ப்பாணத்தின் முதல் போர்த்துக்கீச அதிபதியாகிய ஒலிவெருவின்

ரோமான்	முன் பிரான்சிஸ்கன் சபைக் குருமார்
கத்தோலிக்க	12,000 பெயரை ரோமான் கத்தோ
மதவிருத்தி	லிக்கராக்கியிருந்தனரென்றும்; போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாணத்தை அரசாளத்

தொடங்கிய முதலிரண்டு வருடங்களிலும் யாழ்ப்பாணத்திலே பண்டுதொட்டுச் சைவராயிருந்தோர் 52,000 பெயர் ஞானஸ்நானம்பெற்று ரோமான் கத்தோலிக்கு சபையிற் சேர்ந்தனரென்றும்; அவர்களுள் இருபது இராசகுமாரரும், 150 கோவிற பிராமணரும், மூன்று முதலிமாரும், இரண்டு வன்னியரும், இரண்டு அதிகாரிகளும் இருந்தனரென்றும்; ஒலிவெரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து இராசகுடும்பத்திலே 300 பெயர் ஞானஸ்நானம்பெற்று ரோமான் கத்தோலிக்கு மதத்தில் சேர்ந்தனரென்றும்; ஒலிவெரு மரித்தகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் 40 ரோமான் கத்தோலிக்க குருமார் இருந்தனரென்றும் போர்த்துக்கீசர் அறிக்கைகளில் குறிக்கப்பட்ட

டிருக்கின்றன. போர்த்துக்கீச அரசினர் யாழ்ப்பாண நாட்டைக் கோவிற்பற்றுகளாகப் பிரித்து, கோவிற்பற்றுகடோறும் ஆலயங்களும் குருமார் வீடுகளுங் கட்டி, அவ்வாலயங்களில் ஞாயிற்றுக் கிழமைதோறும் குருமார் வைக்கும் பூசைக்குச் சனங்கள் கிரமமாய்ப் போகவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு சனங்கள் யாவருந் தம்மதஞ் சேரவேண்டுமென்று நெருக்கியும், தம்மதந் தழுவினோருக்கு உத்தியோகம் முதலியன கொடுத்தும் ரோமான் கத்தோலிக்கு மதத்தைப் பரப்பி, சைவாலயங்களை இடித்துச் சைவ வழிபாடுகளைத் தடுத்து வந்தனர். அக்காலத்திலே போர்த்துக்கீசருக்கு யாழ்ப்பாணத்திலே 32 ஆலயங்களும், இலங்கை முழுவதிலும் 100 ஆலயங்களும் இருந்தன. 1650ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த சனங்கள் யாவரும் பெயரளவில் ரோமான் கத்தோலிக்கு மார்க்கத்தில் சேர்ந்திருந்தனரென இலங்கை இயேசு சபைக் குருமார் அறிக்கை கூறுகின்றது. யாழ்ப்பாண நகரத்தின் மேற்கு அந்தத்திலே இயேசுசபையாரின் ஒரு கல்லூரியும், ஓர் ஆலயமும் இருந்தன. அந்நகரத்தின் கிழக்கு அந்தத்தில் தோமினிக் சபையாரின் ஆலயமும், கன்னியாஸ்திரி மடமும் இருந்தன. ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையை 1658ஆம் ஆண்டு பிடித்தபொழுது அந்நகரத்திலிருந்த இயேசு சபைக் குருமார், பிரான்சிஸ்குச்சபைக் குருமார், தோமினிக் குச் சபைக் குருமார் 40 பெயருக்குமேல் 50பெயருக்குள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போனதாய் பால்டியஸ் என்னும் ஒல்லாந்த குரு எழுதியிருக்கின்றனர்.

ஒல்லாந்தர்காலச் சமயநிலை

1658ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசரிடமிருந்து யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்து அரசாளத் தொடங்கினர். ஒல்லாந்தர் புரோட்டெஸ்தன் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தமையால் பிரசைகள் யாவரையும் புரோட்டெஸ்தன் கிறிஸ்தவர்களாக்க வேண்டுமென்று கருதிப் பலவகையான எத்தனங்களை உபயோகித்தனர். அவர்கள் போர்த்துக்கீசர் கட்டிய ஆலயங்

களைத் தம்வசமாக்கி, அங்கே ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் ஆராதனை நடைபெறவும், அவ்வாராதனைக்கு அவ்வவிடங்களிலுள்ள சனங்கள் யாவருங் கிரமமாய்ப் போகவும், ஆங்காங்குத் தம்மதப் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து எல்லாப் பிள்ளைகளும் அப்பாடசாலைகளிலேயே

சென்று படிக்கவும்வேண்டுமென்று கற்பித்தனர். சனங்கள் யாவருந் தம்மத ஒழுங்குப்படி ஞானஸ்நானம் பெறவேண்டுமென்று ஏவி அவர்கள் சுயநாமங்களை மாற்றி, தம்மத நாமங்களை அவர்களுக்குத் தரித்தனர். அப்படியானோர்க்கே ஒல்லாந்த அரசினர் உத்தியோகம், அதிகாரம், முதலியார் பட்டம் முதலியவற்றைக் கொடுத்தனர். இவைகளைப் பெறும் நோக்கமாய் அனேகர் கிறிஸ்து மார்க்கந் தழுவி ஞானஸ்நானம் பெற்று டொன்சுவான், டொன்பிலிப்பு முதலிய கிறிஸ்த நாமங்களைத் தரித்தனர். இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த இந்துசமயத்தவரை மாத்திரமன்று, உரோமன் கத்தோலிக்கு மதத்தவரையும் நெருக்கித் தம்மதமுறைகளை அனுசரிக்க ஏவினர்.

யாழ்ப்பாணத்திலும் இலங்கையிலும் வசிக்குஞ் சனங்களுக்குக் கிறிஸ்துமார்க்கச் சத்தியங்களைப் போதிக்கும்படி ஒல்லாந்த அரசினர் ஒல்லாந்திலிருந்து பால்டியஸ்(Baldaeus), டி. அல்மேடா (D' Almedas) முதலிய குருமாரை இலங்கைக்கு வரவழைத்தனர். பால்டியஸ் என்னுங் குருவானவர் பருத்தித்துறையில் முதன்முதல் 1658ஆம் ஆண்டு பால்டியஸ் ஒரு புளியமர நிழலில் நின்று சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தனர். அதனால் அது பால்டியஸ் புளியமரம் என்று இன்றுமழைக்கப்படுகிறது. (இந்தப் புளியமரம் பருத்தித்துறைச் சந்தையில் இன்றுங் காணப்படும்.) இதற்கு 100 வருடங்களின்முன்பு கி. பி. 1548 ஆம் ஆண்டு சுவேரியார் யாழ்ப்பாணம் வந்து சங்கிலி அரசனைக் கண்டு திரும்பிப் பருத்தித்துறைவழியாய்ச் சென்றபொழுது இந்தப் புளியமர நிழலில் நின்று பிரசங்கித்தாரென ஒரு கர்ணபரம் பரையுண்டு. பால்டியஸ் குருவானவர் பிரசங்கம்பண்ணிய அப்புளியமரத்தின்கீழ் அதற்கு நூறுவருடங்களின்பின் (கி. பி. 1760 ஆம் ஆண்டில்) யாழ்ப்பாணம் வந்தவரும் தென்னிந்தியாவிலே தரங்கை மிஷனைச் சேர்ந்து கீர்த்திபெற்ற மிஷனாரியாய் விளங்கினவருமாகிய கிறிஸ்தியன் பிரடெரிக்கவார்ச்சு ஐயர் நின்று சுவிசேஷத்தைக் கூறினர். பால்டியஸ் என்னுங் குருவானவர் தெல்லிப்பழையிலிருந்து பலவருடங்களாய்ச் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தனர். இவரே யாழ்ப்பாணத்தில் சுவிசேஷத்தைக் கூறிய முதல் புரோட்டெஸ்தாந்த குரு. இவர் அதிக கல்வித்திறமையும் மிகுந்த தேவபக்தியுமுடையவர். முதல் முதல் தமிழ் அட்சரங்கள் ஐரோப்பாவில் அச்சிடப்பட இவரே காரணராயிருந்தனர். இவர் “கொறமண்டலும்

இலங்கையும்” என்னும் பெயருடன் ஒரு பெரிய சரித்திர நூலை இயற்றியிருக்கின்றனர். இந்நூல் அக்காலச் சம்பவங்கள் பலவற்றுக்கு விசேஷ பிரமாணமாயிருக்கின்றது. இவர் இங்கிருந்த நாளெல்லாம் கிறிஸ்த சமயம் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒருவாறு தழைத்துவந்தது. இவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்க ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் 2000 பெயர்வரையில் தெல்லிப்பழையிலுள்ள ஆலயத்துக்கு வந்தனராம்.

இவ்வாறு ஒல்லாந்த அரசினரும் ஒல்லாந்த குருமாருஞ் செய்த முயற்சிகளினால் அனேகர் ஞானஸ்தானம்பெற்றுக் கிறிஸ்தவர்களாயினர். ஒல்லாந்தர் (யாழ்ப்பாணத்தை அரசுபுரிந்த பறங்கிகள் செய்தவாறு) யாழ்ப்பாணத்தை 32 கோவிற்பற்றுக்களாகப் பிரித்து, முன் போர்த்துக்கீசர் கட்டிய ஆலயங்களைத் திருத்தி, புதிய ஆலயங்களைக் கட்டி, ஒவ்வொரு ஆலயத்துக்குந் தம்மத குருமாரை அல்லது “சட்டம்பியார்” என்பவர்களை நியமித்து, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஆராதனை நடத்திக் கிறிஸ்துமத போதனைகளைக் கூறவும், விவாகச்சடங்கு நிறைவேற்றவும், மற்றுஞ் சடங்குகளை நடத்தவும் ஒழுங்கு செய்தனர். அக்காலத்தில் ஒல்லாந்த அரசாட்சியின்கீழ் யாழ்ப்பாணத்திலே 32 ஆலயங்களும், மதவிருத்தி இலங்கை முழுவதிலும் 240 ஆலயங்களு மிருந்தனவென்று ஒல்லாந்தர் அறிக்கை கூறுகின்றது. இந்த ஆலயங்களில் ஞாயிற்றுக் கிழமை தோறும் இராசகட்டளைக்குப் பயந்து ஆயிரக்கணக்கானோர் ஆராதனைக்கு வந்து போயினர். இதைப்பற்றி முன் எழுதப்பட்ட ஒரு சரித்திரத்தில் காணப்பட்ட சில குறிப்புகளை ஈண்டுத் தருகின்றோம். “தெல்லிப்பழை ஆலயம் இரண்டு பத்தியான தூண்களுள்ள பெரிய கட்டிடமாயிருக்கிறது. அதற்கு அருகே இயேசுசபைக் குருவினால் முன் கட்டு விக்கப்பட்ட வீடும் தோட்டமும் இருக்கிறது. பால்டியஸ் என்ற குரு இவ்விடத்தில் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் போதித்து வந்தார். 1661ஆம் ஆண்டு தைமீ அவ்வூரில் 12 பெயருக்கு நற்கருணை கொடுத்தார். அவர் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகும்பொழுது நற்கருணை பெறுகிறவர்கள் 30 பெயர் இருந்தனர். 1665ஆம் ஆண்டு அவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் 1000 பிள்ளைகள் படித்தனர். மல்லாகத்தில் போர்த்துக்கீசர் கட்ட ஆரம்பித்த ஆலயத்தை ஒல்லாந்தர் கட்டிமுடித்தனர். அவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்

பட்ட பாடசாலையில் 200 பிள்ளைகள் படித்தனர். அங்குள்ள ஆலயத்தில் ஆராதனைக்கு 1000 பெயர் வந்தனர். மயிலிட்டி ஆலயத்தில் ஓய்வுநாள்தோறும் ஆராதனைக்கு 1500 பெயர் கூடிவந்தனர். அவ்விடமுள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் 750 பிள்ளைகள் ஒழுங்காய்ப் படித்துவந்தனர். அச்சுவேலியிலுள்ள ஆலயம் 2000 பெயர் இருக்கத்தக்க விலாசமுள்ளது. அந்த ஆலயம் ஒல்லாந்தரால் கட்டப்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிலிப்பு என்ற பெயருள்ள ஒரு பிராமணன் கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் சேர்ந்திருந்தான். ஞானஸ்நானம்பெற்றிருந்த வேறொரு பிராமணன் வித்துவானாயிருந்ததினால் கிறிதுஸ்வின் பரிசுத்த நடக்கையையும் விருத்தாந்தங்களையும்பற்றிக் கவிகள் பாடிவைத்தான். உடுவிலில் இப்பொழுது அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்த ஆலயத்துக்கு அருகான வீட்டில் முன் பிரான்சிஸ்குச் சபையைச் சேர்ந்த ஒரு ரோமன் குரு வாசம் பண்ணினர். அவ்விடத்தில் ஒல்லாந்தர் ஸ்தாபித்த பள்ளிக் கூடத்தில் 600 பிள்ளைகளும் ஓய்வு நாளிற் பிரசங்கத்துக்கு 1000 பெயரும் வந்துகூடினார்கள். வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள பெரிய ஆலயம் ஒல்லாந்தராற் கட்டப்பட்டது. அதில் ஓய்வு நாள்தோறும் 2000 பெயர்வரையில் பிரசங்கத்திற்குக் கூடிவந்தார்கள். அவ்விடத்துப் பாடசாலையில் 900 பிள்ளைகள் கூடிப் படித்துவந்தனர். பண்டத்தரிப்பிலுள்ள ஆலயம் அலங்காரமாகவும் வில்வளைவாகவுங் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடமுள்ள பாடசாலையில் 600 பிள்ளைகள் படித்தனர். அங்கே கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் பத்தியுள்ள அனேகர் இருந்ததினால் ஓய்வுநாளில் ஆலயத்துக்கு 1300 பெயர்வரையில் கூடிவந்தனர். சங்காணையில் ஓர் ஆலயமும் செங்கல்லாற் கட்டப்பட்ட மதில்கூழ்ந்த ஒரு வீடும் இருந்தன. அதில் அம்புரோசியோ என்னும் போதகர் வசித்துப் படிப்பித்து வந்தார். சனங்கள் கிறிஸ்த சத்தியங்களைக் கேட்பதில் வாஞ்சையுள்ளவர்களாயிருந்ததினால் அங்கே பிரசங்கங் கேட்க வருகிறவர்களுக்கு அந்த ஆலயம் போதாமலிருந்தது.”

கல்விவிருத்திக்காய் ஒல்லாந்த அரசினர் விசேஷ முயற்சிகள் செய்தனர். அரசினர் தம்மதக் கலாசாலைகளிலேயே பிரசைகள் யாவருந் தங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்கவிடவேண்டுமென்ற பலவந்தப் பிரமாணத்தை விதித்தனர். இப்பிரமாணத்தினால் ஒல்லாந்த அரசாட்சிக்காலத் கல்விமுயற்சி தில் அவர் பாடசாலைகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் 18,000 பிள்ளைகள் படித்தார்களென்றும், அவர்களுள் 12,387 பிள்ளைகள் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்களென்றும், இலங்கையிலே 85,000 பிள்ளைகள் படித்தார்கள்

ளென்றும் ஒல்லாந்த அரசினர் அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. கிறிஸ்துமார்க்க சத்தியங்களை ஒவ்வொரு மாணாக்கனுக்கும் படிப்பிக்கவேண்டுமென்பது அரசினர் பிரமாணம். ஒல்லாந்த அரசினர் உபாத்திமாரையும், உபதேசிமாரையும், குரு மாரையும் பயிற்றுதற்கு யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு செமினாரியை ஸ்தாபித்தனர். கொழும்பிலே ஓர் உயர்தரக் கலாசாலையும் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

கொழும்பிலே வசித்த விசேஷ தமிழ்க் குடும்பத்தில் 1720ஆம் ஆண்டு பிறந்து, அங்குள்ள உயர்தரக் கலாசாலை யிற் கல்விகற்று வல்லவராய் விளங்கிய மெல்லோப் மெல்லோ என்பவரை ஒல்லாந்தர் குருவாய் பாதிரியார் அபிஷேகம் பண்ணி யாழ்ப்பாணத்தில் குரு ஊழியம் நடத்த நியமித்தனர். இவர் கல்வி யறிவில் மிகச் சிறந்தவர்; தமிழ்ப்பாஷையில் மிகப் பாண்டித்தியமடைந்தவர்; தமிழ், போர்த்துக்கீஸ், ஒல்லாந்தம் என்னும் முப்பாஷைகளிலும் பிரசங்க சிங்கமெனப் புகழ் பெற்றவர்; எபிரேயு, கிரேக்கு, லத்தீன் பாஷைகளிலுந் தேர்ந்த நிபுணர். இவரே வேதாகமத்தின் புதிய ஏற் பாட்டைத் தமிழில் (இலங்கையில்) முதல் மொழிபெயர்த்த வர். கத்தோலிக்கு சமயத்துக்கு மாறாக இவர் செய்த “சத்திய சமயம்” என்னும் நூலை அரசினர் கொழும்பில் அச்சிடுவித்துப் பரப்பினர். இவர் செய்ததாய்க் கூறப்படும் உவமைப்பாடுகள் மிகச் சிறந்தவை. (அவைகளை அமெரிக்க மிஷனரிமாச் மானிப்பாயில் தாம் பிரசுரித்த நிகண்டுப் புத்தகத்தில் கூட்டிப் பிரசுரித்து வெளிப்படுத்தினர்.) இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே குருவாய் நல்லூழியஞ் செய்து 1790ஆம் ஆண்டு மரித்தனர்.

ஒல்லாந்த அரசினர் யாழ்ப்பாணம் கொழும்பு என்னும் இடங்களில் பெரிய வித்தியாசாலைகளை ஸ்தாபித்து, விவேக முள்ள மாணாக்கரைச் சேர்த்து, கிறிஸ்துமார்க்க உபதேசங் களையும் மற்றுங் கல்விகளையும் நன்றாய்க் கற்பித்து வந்த துடன் அம்மாணாக்கருக்குள் கூர்ந்த விவேகமுள்ள சிலரை ஒல் லாந்து தேசத்துக்கு அனுப்பி, அங்குள்ள விசேஷ கல்லூரி யில் பலதுறைக் கல்விகளிலும் நன்கு பயின்றுவரச் செய்தனர். அக்கால அரசினர் மெல்லோப் பாதிரியார்மூலம் யாழ்ப் பாணத்திலே ஐந்து தமிழ் வாலிபரைத் தெரிந்து ஒல்லாந்து தேசத்துக்கு அனுப்பி அங்கே உயர்தரக் கல்வி கற்றுவர

அனுப்பினர். அவர்கள் அங்கே மூன்றுவருஷம் பலதிறக் கலைகளையும் நன்குகற்று மிகுந்த தேர்ச்சியடைந்தனர். அவருள் இருவர் இறக்க மூவர் பெரும் வித்தியாபட்டங் கள் பெற்றுத் திரும்பி யாழ்ப்பாணம் உயர்தரக் கல்வி வந்தனர். அவர்களுள் ஒருவராகிய டொன் பிலிப்பு இலங்கைக் கோன் முதலி யாரே ஒல்லாந்தர்காலத் தோம்பெழுத்தை முடித்தவர். ஒந்தாச்சி என்னும் பெயருடையவர் மற்ற இருவரிலொருவ ராம். மூன்றாவதானவர் (அவர் நாமந் தெரியாது) உப சேனாபதியாக இருந்து, ஒல்லாந்த சேனையுடன் பிராஞ்சிய சேனை திரிசோணமலையிற் போர்செய்தபொழுது அவர் பிராஞ்சியரைப் போரில் தோற்றோடும்படி செய்தவராம். இவ்வாறு ஒல்லாந்த அரசினர் கலாவிருத்தியிற் போர்த்துக் கீசரிலும் பார்க்க அதிக கவனஞ்செலுத்தி விசேஷ முயற்சி கள் செய்தனர்.

ஒல்லாந்த அரசினர் இவ்வாறு தம்மதத்தை யாழ்ப் பாணத்திலும் இலங்கையிலும் பரப்ப மிகப் பிரயாசப் பட்டனர். அவர்கள் பிரயாசத்தால், இந்நாட்டை அரசு புரிய ஆரம்பித்து 5 வருடங்களுள் (1663ஆம் ஆண்டில்) யாழ்ப்பாணத்தில் 65,000 பெயர் கிறிஸ்து மார்க்கத்தில் சேர்ந்தார்களென்றும், அக்காலத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஒல்லாந்த குருமார்தான் அவர்களுக்குக் கிறிஸ்த சத்தியங்களைப் போதித்துவந்தாரென்றும், அனேகர் வெளித் தோற்றத்திற் கிறிஸ்தவர்களாய்க் காட்டிக் கிறிஸ்த பெயர் களைத் தரித்திருந்தாலும் உள்ளத்தில் அவபத்திக்காரராய் இருந்தார்களென்றும் அக்காலத்தில் தெல்லிப்பழையில் வசித்த பால்டியஸ் குருவானவர் எழுதியிருக்கின்றார். ஒவ் வொரு ஸ்தானத்திலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலை பிற காலத்தில் அங்கேயுண்டாகுஞ் சபைக்கு குருமார் முயற்சி ஆயத்தசாலையா யிருந்தது. அப்பாட சாலைகளில் மாணுக்கருக்கு ஆரம்பகல்வி யும், வளர்ந்தவர்களுக்குக் கிறிஸ்துமார்க்க ஆதார சத்தியங் களுங் கற்பிக்கப்பட்டன. அப்பாடசாலைகளில் ஞான ஸ்நானங் கொடுக்கவும், விவாகச் சடங்கு நிறைவேற்றவும் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. அப்பாடசாலைகளில் படிப்பித்த உபாத்திமாருக்கு (இவர்கள் சட்டம்பியாரென அழைக்கப் பட்டனர்) அதிக பொறுப்பான அலுவல்களிருந்தன. ஞானஸ்நான இடாப்பு வைத்துக்கொள்பவர்களும், விவாகம்

பதிவாளரும், ஊரிலெழுஞ் சகல குறைமுறைகளையுஞ் சீராக்குவாரும், அப்பகுதித் தோம்புக் கணக்கராய் நியமனம்பெற்று அவ்வூராருடைய காணிகளைக்குறித்து அவரவர் உரிமைகளைக் காத்துவைக்கிறவர்களும் சட்டம்பிமாராயிருந்தனர். அவ் வழக்கம்பற்றியே இன்றும் கலியாணப் பதிவுகாரரும், நொத்தாரிசுமாரும், சட்டம்பியாரென அழைக்கப்படுகின்றனர். பிள்ளைகளை ஒழுங்காய்ப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பாத பெற்றாருக்கு அரசினர் குற்றமிட்டனர். இச்சட்டம்பிமார் பலமுறையுங் கள்ள இடாப்புக்கள் பதிந்து நாடெல்லாம் போலிக் கிறிஸ்தவர்கள் அதிகரிக்க ஏதுவாயிருந்தனர்.

கொழும்பிலேயிருந்த ஒல்லாந்த குருவாகிய இஸ்கபேத் 1688ஆம் ஆண்டு தைம் 6௨ ஒல்லாந்து அரசுக்கு அனுப்பிய நிருபத்தில் தம்முடைய கொம்பனியாருக்கு உட்பட்ட யாழ்ப்பாணத்திலே 1,80,364 கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்களென்றும், ஐந்து குருமார் அவர்களை விசாரித்துவருகிறார்களென்றும் எழுதினர். ஒல்லாந்தர் அரசுபுரிந்த காலத்தில் அனேகர் கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் சேர்ந்தாலும் அவர்கள்

கிறிஸ்த உபதேசங்களைச் சரியாய் அறிந்த

கிறிஸ்தவர்கள் வர்களுமல்லர்; கிறிஸ்தசமய முறைப்படி

தொகை உண்மையாய் நடந்தவர்களுமல்லர்; கிறிஸ்த

விசுவாசத்தில் உறுதிப்பட்டவர்களுமல்லர்.

இக்குறைவுக்கு விசேஷ காரணம், கிறிஸ்த சத்தியங்களைச் சரியாய்ச் சனங்களுக்குப் போதியாமல்விட்டதாம். கிறிஸ்த சத்தியங்களைச் சனங்களுக்குப் போதிக்க நியமனம்பெற்ற குருமார் சிலராம். அவர்களுள்ளுஞ் சுதேசபாஷையில் கிறிஸ்துமார்க்க அறிவையூட்டக் கூடியவர்கள் மிகச்சிலராம். 1642-1725 ஆம் ஆண்டுக்கிடையில் 97 ஒல்லாந்த குருமார் இலங்கையிலிருந்தனர். அவர்களில் 8 பெயர்மாத்திரந் தமிழிலும் 4 பெயர்மாத்திரஞ் சிங்களத்திலும் பேசக்கூடியவராய் இருந்தனர். 1730ஆம் ஆண்டில் இலங்கைமுழுவதிலும் 13 ஒல்லாந்த குருமார் இருந்தனர். 1747ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதிலுமிருந்த ஒல்லாந்த குருமார் ஐவர். அவர்களுள் ஒருவரே சுதேசபாஷையில் பேசக்கூடியவராம். ஒல்லாந்த அரசாட்சி முடிவில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த கிறிஸ்தவர்கள் தொகை எவ்வளவு என்று அறியத்தக்க ஒரு குறிப்பும் அகப்படவில்லை. ஒல்லாந்தர் 1722ஆம் ஆண்டு எடுத்த கணக்கின்படி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் தொகை 1,89,338. இலங்கையின் மறு பாகங்களிலிருந்த

கிறிஸ்தவர்கள் தொகை 2,35,004. 1760ஆம் ஆண்டு எடுத்த கணக்கின்படி யாழ்ப்பாணத்தில் ஞானஸ்நானம் பெற்ற கிறிஸ்தவர்கள் தொகை 1,82,226. அவர்களுள் சபையார் (திருவிருந்து பெறுகிறவர்கள்) தொகை 64. மன்னூரில் ஞானஸ்நானம்பெற்ற கிறிஸ்தவர்கள் தொகை 9,820. அவருள் சபையார் தொகை 5, மாத்தறை காலியில் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள் தொகை 80,000. அவர்களுள் சபையார் தொகை 36 ஆம். இப்படி அனேகர் ஞானஸ்நானம் பெற்றாலும் அவர்களுள் மிகச் சிலர்மாத்திரஞ் சபையாரென எண்ணப்பட்டதால் அனேகர் உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கவில்லை என்பது வெளிப்படை.

இக்காலத்தில் ஒல்லாந்த அரசினர் தென்னிந்தியாவில் மிஷனரி ஊழியம் புரிந்த தரங்கை (தரங்கன்பாடி) மிஷனரி மாரிடம் இலங்கையிற் குருஊழியஞ் செய்யத்தக்க வாலிபரைப் படிப்பிக்க உதவிசெய்யவும், அவ்விடமுள்ள அனுபவம் பெற்ற ஓர் மிஷனரி இலங்கையைச் சந்தித்து விசேஷ ஊழியஞ் செய்துபோகவுங் கேட்டனர். அவர்கள் கேள்விக்குத் தரங்கை மிஷனரிமார் சம்மதித்து, அக்காலத்தில்

தென்னிந்தியாவிலுள்ள மிஷனரிமாருக்

சுவாரச்சு ஐயர் குள் மிகப் பிரசித்திபெற்றிருந்த கனம்.

சந்திப்பு சுவாரச்சு ஐயரை அனுப்ப, அவர் 1760ஆம்

ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து யாழ்ப்ப

பாணத்திலும் இலங்கையிலும் ஐந்துமாசங்கள் தரித்து நின்று, பல இடங்களைச் சந்தித்துச் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து, நற்கருணை ஆராதனை நடத்தி 400 பெயருக்கு நற்கருணை பரிமாறினர்.

யாழ்ப்பாணத்திலே கிறிஸ்துமதத்தை ஸ்தாபிக்க ஒல்லாந்த அரசினர் உபயோகித்த எத்தனங்கள் யாவும் பொய்க்கும் மாரீசத்துக்கும் ஏதுவாய் முடிந்தன. அக்காலத்தில் கிறிஸ்துமார்க்கந் தழுவிய அனேகர் “பாம்புக்குத் தலையும் மீனுக்கு வாலும்” காட்டும் விலாங்கு போல அந்தரங்கத்திற் சைவராயும் வெளியரங்கத்திற் கிறிஸ்தவராயும்

வேஷந்தரித்து நடமாடினர். இதனால்

கிறிஸ்தவர்கள் மாரீசக் கிறிஸ்தவர்கள் மலிந்தனர். அவர்

மாரீசம் களுள் சிலர் அமாவாசை முதலிய விரத

தினங்களிலே இரகசியமாய் இலையிற் போச

னஞ் செய்து அவ்வெச்சில் இலைகளை (ஒல்லாந்த அதிகாரிகள்

கண்டு தாம் சைவரென்று சமுசயமுருதபடி) தம் வீட்டுப்புறக் கூரையிலே செருகி மறைத்துவைப்பார்கள். இதனாற்போலும் விரத நாட் போசனத்தின்பின் இலையைக் கூரையிற் செருகும் வழக்கந் தலைப்பட்டது. பிராமணர்கள் தமது பூணூலை மடியினுள் மறைத்துக்கொண்டு திரிவார்கள். சிலவிடங்களிலே அகத்தே சைவராயுள்ளோர் கிறிஸ்த முறைப்படி பிரேதசேமஞ் செய்தபின் இரவில் மறைவாய்ப் பிரேதத்தைத் தோண்டி எடுத்துத் தகனஞ்செய்வார்கள். ஒருமுறை வரணியில் இவ்வாறு செய்த சைவசமயிகளை அரசினருக்குக் காட்டிக்கொடுத்த ஒருவனை அன்னோர் ஒருநாள் இரவிற் பிடித்து உயிரோடு தகனஞ்செய்துவிட்டார்களெனக் கர்ணபாரம்பரியங் கூறுகின்றது. “உதரநிமித்தம் பல கிருத வேடம்” என்றது போல வயிற்றுப் போஷிப்புக் காகவும், உலக மேன்மைக்காகவும் அனேகர் கிறிஸ்துமார்க் கந் தழுவினதன்றித் தங்கள் ஆன்ம இரட்சிப்பை நோக்கிக் கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் சேர்ந்திலர். இது யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெருங்கேடாய் முடிந்தது. இவ்வித வேஷ மார்க்கத்தில் கர்த்தர் பிரியமாயிருக்கவில்லை. அதனால் அவ்வகைப் போலிமார்க்கம் அகலக் கர்த்தர் சித்தங்கொண்டு, அதற்கேற்ற கருமங்கள் நடைபெறச் செய்தார்.

ஆங்கிலேயர்காலச் சமயநிலை

1795ஆம் ஆண்டு ஐரோப்பாவிலே ஆங்கிலேயருக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையில் யுத்தமுண்டானது. அதையறிந்த சென்னைத் தேசாதிபதியாகிய கோபாட் (Gobart) பிரபு இலங்கையை ஆங்கிலேய இராச்சியத்துடன் சேர்ப்பதற்கு இதுவே தக்கதருணமென நினைத்து, ஜேம்ஸ் ஸ்டூவர்ட் (James Steward) தளபதியின்கீழ் ஒரு சேனையை அனுப்பினர். அச்சேனை பருத்தித்துறையில் வந்திறங்கி முதல் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையையும், பின்னர் இலங்கையின் கரைப்பகுதி முழுவதையும் பிடித்து, 1796ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்த அரசாட்சியை நீக்கி ஆங்கிலேய அரசியல் நடைபெறச் செய்தது. ஆங்கிலேய அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்தவுடனே ஆங்கில அரசினர், பிரசைகள் யாவருக்கும் அவரவர் தத்தம் பிரியப்படி மார்க்கத்தை அனுசரிக்கலாமென்று மார்க்க சுயாதீனம் அருளினர். ஆங்கிலேய அரசாட்சியினால் மார்க்க சுயாதீனம் பெற்றபின் மார்க்க சுயாதீனம் முன்னே அரசினர் கட்டாயத்துக்கும் உதவிக்குமாகக் கிறிஸ்தவர்களாய் நடித்த அனேகர் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை விட்டுச், சைவசமய

ஆசாரங்களை வெளிவெளியாக அனுசரிக்கத் தொடங்கினர். முன்னர் இடிக்கப்பட்டிருந்த சைவாலயங்களைத் திரும்பக் கட்டவும், உபயோகிக்கப்படாமற் பாழாய்க்கிடந்த ஆலயங்களைப் புதுப்பித்து உபயோகிக்கவும் முன்னே பதுங்கி ஒதுங்கி அந்தரங்கத்திற் செய்துவந்த, ஆசார நியமநிட்டைகளைப் பகிரங்கத்திற் செய்யவுந் தலைப்பட்டனர். அப்படியிருந்தும் பலர் கிறிஸ்தவர்களாகவே எண்ணப்பட்டனர். 1802 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே 1,36,000 புரோட்டெஸ்தாந்துக் கிறிஸ்தவர்கள் இருந்ததாய் ஒரு கணக்குண்டு. இதற்கு 4 வருடங்களின்பின் 1806 ஆம் ஆண்டில் இந்திய மகா மேற்றிராணியாராகிய புக்கானன் (Dr. Buchanan) யாழ்ப்பாணம் வந்து பார்வையிட்டபின் யாழ்ப்பாணத்திலே போர்த்துக்கீசர் கட்டிய ஆலயங்கள் உபயோகிப்பாரின்றிப் பாழாய்ப் போகின்றனவென்றும், கோவையிலிருந்துவந்த ரோமன் கத்தோலிக்கு குருமார்மாத் திரம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஊழியஞ் செய்கிறார்களென்றும், யாழ்ப்பாணத்திலே ஒல்லாந்தர் காலத்தில் புரோட்டெஸ்தாந்துமதந்தழுவின அனேகர் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை விட்டு மறுபடியுஞ் சைவசமயத்திற் சேருகின்றனர் என்றும், அவ்விஷயத்தில் ஆங்கில அரசாட்சி அதற்குப் பரிகரிப்பாய் யாதுஞ் செய்யாமல் அசட்டையாயிருக்கிறதென்றும் ஆங்கில அரசினருக்கு எழுதி அறிவித்தனர். அதைக்கண்ட இராசமாலிகிதர் அவ்விஷயத்தைக் கவனிக்கும்படி அக்காலத்தில் இலங்கையை ஆளுகை செய்த சேர் தோமஸ் மேற்லன்ட் (Sir Thomas Maitland) தேசாதிபதிக்குக் கற்பித்தனர்.

1795 ஆம் ஆண்டு லண்டனிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட லண்டன் மிஷன் சங்கத்தார் 1804 ஆம் ஆண்டு இலங்கையிலுந் தென்னிந்தியாவிலும் மிஷன் ஊழியம் நடத்த ஆறு மிஷனரி மாரை அனுப்பினர். அவர்களுள் ரிங்கல்தோப் (Ringeltaube) என்னும் மிஷனரி திருவிதாங்கோட்டிலும், கிரான், டிராங்கி என்னும் இரு மிஷனரிமாரும் விசாகப்பட்டணத்திலும் மிஷன் ஊழியத்தை ஆரம்பிக்க, எஞ்சிய மூவரும் இலங்கைக்கு வந்து ஒருவர் காலியிலும் மற்றவர் மாத்தறையிலுமிருந்து ஊழியஞ்செய்ய, மூன்றாவதான பாம் (Rev. Palm) பாதிரியார் தெல்லிப் பழையில் வசித்துத் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றுப் பிரசங்கித்துவந்தனர். இவரைச் சனங்கள் பாலன் பாதிரியாரென அழைத்தனர். இலங்கை அரசாட்சியாரும் இம்மிஷனரிமாருக்கு உதவியாயிருந்தார்கள்.

ஒல்லாந்த அரசாட்சிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற் குடியேறிய தேவபக்தியுள்ள சில ஒல்லாந்த கிறிஸ்த குடும்பங்கள் ஆங்கிலேய அரசுக்குக் கீழமைந்து யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்குஞ் சலாக்கியம் பெற்றனர். அவர்களுக்கும் ஆங்கில உத்தியோகஸ்தருக்கும் போதிக்கும்படி கிறிஸ்தியன் தாவீது (Christian David) நியமிக்கப்பட்டனர். இவர் 1771ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 17௨ தஞ்சாவூரிலே ஒரு விசேஷ குடும்பத்

திற்பிறந்தார். இவருடைய பிதா

கிறிஸ்தியன் தாவீது ஒல்லாந்து அரசாட்சியில் உத்தியோகம் வகித்த பெரியகோட்டு

நீதிபதிகளுள் ஒருவர். அவர் தஞ்சாவூர் லூதரன் சபையின் மூப்பர்களில் ஒருவர். கிறிஸ்தியன் தாவீது தென்னிந்தியாவிலே பிரசித்திபெற்ற சுவார்ச்சு ஐயரிடங் கல்விகற்றுச் சில காலம் லூதரன் மிஷனரிமாரின் கீழும், ஒல்லாந்து மிஷனரிமாரின் கீழும், தேவஊழியத்தில் அமர்ந்திருந்தார். 1801ஆம் ஆண்டு இவருக்கு இரண்டு அழைப்புகள் வந்தன. ஒன்று உயர்ந்த சம்பளமுள்ள இராசாங்க உத்தியோகம்; மற்றது இலங்கைத் தேசாதிபதியிருந்த கில்வோர்ட் பிரபு விடமிருந்து சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கிற வேலை. இவ்விரண்டிலுஞ் சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கிற தேவ ஊழியமே தேவனுடைய பார்வையில் உயர்ந்ததும் மேன்மையானதுமென உணர்ந்து இவர் அவ்ஊழியத்தைத் தெரிந்து. 1801ஆம் ஆண்டு மாசிமீ 7௨ தஞ்சாவூரிலுள்ள தம்முடைய சுற்ற மித்திரர்களுக்குப் பிரியாவிடைகூறி, அவ்விடம்விட்டு நாகப்பட்டணம் வழியாய் அந்த மாசம் 22௨ யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். கில்வோர்ட் பிரபுவாகிய கனந்தங்கிய பிறதரிக் நோர்து தேசாதிபதியிடமிருந்து அவர் உத்தியோக நியமனப்பத்திரம் முறைப்படியே பெற்றுச் சுண்டிக்குழியில் வசித்துத் தம்முடைய ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர். சுண்டிக்குழியில் ஓர் ஆங்கில பாடசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்தினர். அவருடைய கிறிஸ்த பக்தி, நல்லொழுக்கம், கல்வித்திறமை என்பவைகளை இலங்கைத் தேசாதிபதிகள் நன்கு அறிந்து, இந்திய மகா மேற்றிராணியாருக்கு அவரைக் குருவாக அபிஷேகம்பண்ணுதல் நல்லதென அறிவித்தனர். மேற்றிராணியாரும் அவரைக் கற்குத்தாவுக்கு அழைத்துக் கற்குத்தா பிஷப் கல்லூரியில் சிலகாலம் கல்விபயிலவிட்ட பின், 1824ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 27௨ உதவிக் குருப்பட்டமும், அடுத்த ஆனிமீ 10௨ குருப்பட்டமும் கொடுத்து

யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பினர். இவரே யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழருக்குள் முதலாவதாய் அங்கிளிக்கன்சபைக் குருவாகி ஊழியஞ் செய்தவர். இவர் ஆங்கில அரசாட்சியின்கீழ் “கொலோனியல் சாப்பிளேயின்” (Colonial Chaplain) ஆகப் பலவாண்டுகளாய்ச் சுவிசேஷ ஊழியஞ்செய்து 1842ஆம் ஆண்டில் உபகாரச் சம்பளத்துடன் இளைப்பாறி, 1851ஆம் ஆண்டு பரமவாழ்வில் பிரவேசித்தனர். ஆழ்ந்த பக்தியும், மிகுந்த மனத்தாழ்மையும், அதி மதுரவாக்கலங்காரமும் பொருந்திய இக்குரு அதிக ஞானத்தோடும் விடாமுயற்சியோடும் தேசாதிபதிகள் முதலாம் உயர்தர உத்தியோகஸ்தருஞ் சாதாரண சனங்களும் நன்குமதித்துக் கண்ணியப் படுத்தத் தம் ஊழியத்தைக் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்க்பட்டுச் செய்தனர். இவருடைய உத்தியோக கண்ணியத்துக்கு ஏற்க இரண்டு கிளாக்குமாகும், இரண்டு சேவகரும், பல அடிமைகளும் இவருக்கிருந்தனர். அப்படியிருந்துஞ் சாதிவித்தியாசவிஷயத்தில் பலவகுப்பாரோடும் இவர் காட்டிய அன்பும், அனுதாபமும், நடையுடை பாவனையில் கச்சை கட்டிப் பாதிரியார் என்னும் இவருடைய வழக்கப் பெயரும் இவருடைய தாழ்மையையும், மற்றவர்கள் இவரிட்கொண்ட நேசபாசத்தையுங் காட்டும். (ஆதியில் வந்த அமெரிக்க மிஷனரிமாருக்கு இவர் நல்ல யோசனைகூறி அதிக உதவி புரிந்தமையால் இவர் சரித்திரத்தை ஈண்டு விபரித்தோம்).

இவர் சுவிசேஷ ஊழியஞ்செய்ய யாழ்ப்பாணம் வந்த பொழுது ஆங்கிலேயர் யாழ்ப்பாண அரசியலை நடத்த ஆரம்பித்து ஐந்துவருடங்கள் சென்றன. யாழ்ப்பாணத்திலே ஒல்லாந்த அரசினர் சனங்களை ஆராதனைக்கு வரும்படி கட்டாயப்படுத்தினதினால் முன் ஒழுங்காய் ஆராதனை வைக்கப் பட்ட ஆலயங்களின் 1801ஆம் ஆண்டின் நிலைமையைத் தெளிவாய்க் காட்ட “ஒருபாளை சோற்றுக்கு ஓர் அவிழ் பதம் பார்த்த” வகையில் கிறிஸ்தியன் தாவீது என்பவருடைய சரித்திரத்தில் வரும் ஒரு சம்பவத்தை இங்கே கூறுகின்றோம். ஒல்லாந்தர் ஆங்கிலேயருக்கு இலங்கையைக் கையளித்த வருடமாகிய 1796ஆம் ஆண்டுமுதல் வேறுஅனேக தேவாலயங்களைப்போலவே சுண்டிக்குழித் தேவாலயமும் சபையின் கூடி வருதலாவது, ஆராதனையாவது தேவாலயநிலை இல்லாது பாழாய் விடப்பட்டது. பாழாய் விடப்பட்ட ஆலயம் அக் காலத்து யாழ்ப்பாணக் கோட்டைத் தளகர்த்தனும், வட

மாகாணக் கொம்பிஷனருமாயிருந்த (ஏசுன்றர்) கர்னல் பார்பெற் (Barbet) என்பவரின் ஆட்டுக்கொட்டிலாக்கப் பட்டது. 1801ஆம் ஆண்டு மாசிமீ யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்த மார்க்க நிலை இவ்விதமிருப்பதை மகான் கிறிஸ்தியன் தாவிது அதிக துக்கத்தோடும், மிகுந்த வெட்கத்தோடுங் கண்டனர். அப்படியிருந்தும் அவர் மனம் பின்வாங்காதவராய்ச் செபமே செயம் என நம்பி, சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் சகல தடைகளையும் அகற்ற வல்லவர் என்ற விசுவாசத்துடன் அவரும் அவருடைய இனத்தவருள் ஒருவரும் ஒவ்வொருநாளுஞ் சாயந்திரம் 6 மணிக்கு ஆட்டுப்பட்டியாயிருந்த ஆலயத்துக்குள் நுழைந்து, அவ்வாலயத்தை மானுட “ஆட்டுத்தொழுவ” மாக்கித்தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பம்பண்ணினர். 1801ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 20உ இப்படியான செபம் முடித்தபின் அவர் கதவையடைக்க மறந்துவிடவே ஆடுகள் எல்லாஞ் சந்தோஷத்துடன் ஊர்வலம்போயின. இதைக் கேள்விப்பட்ட பார்பெற் அதிபர் கோபாவேசங்கொண்டு கபாடந்திறந்த கள்ளனைப் பிடிக்கும் நோக்கமாய் மறுநாட் பொழுது படப் பதிவிருத்தவே கிறிஸ்தியன் தாவிது தேசிகரின் நன் னோக்கம் பகிரங்கமானது. அதிபர் மனந்திரும்பிக் கர்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கர்த்தருடைய ஆராதனைக்கே விடத் தீர்மானித்து, ஆடுகளையகற்றி ஆலயத்தைப் பெருக்கிக் கழுவிக் கர்த்தருடைய ஊழியக்காரனிடம் ஒப்புவித்தனர். கிறிஸ்தமஸ் பண்டிகையின் முதல்நாள் சாயந்திரம் (1801ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 24உ) அந்த ஆலயத்திலே ஆங்கில அரச சாட்சியின்கீழ் முதலாம் ஆராதனை தொடங்கியது. முதலாம் பிரசங்க வாக்கியம் “கர்த்தருக்குள் எப்பொழுதுஞ் சந்தோஷமாயிருங்கள்; சந்தோஷமாயிருங்கள் என்று மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறேன்” (பிலி. 4 : 4.) என்பதாம்.

ஆங்கிலேய அரசினர் ஒல்லாந்தர் அனுசரித்த முறையைப் பின்பற்றி ஆரம்பத்தில் பாடசாலைகளை இடையிடையே ஸ்தாபித்துத் தம்பொறுப்பில் நடத்திவந்தனர். 1801ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதிலும் 170 பாடசாலைகளும், யாழ்ப்பாணத்தில் 47 பாடசாலைகளும் அரசினர் பொறுப்பில் நடைபெற்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற பாடசாலைகள் கனம். கிறிஸ்தியன் இலங்கைத் தாவிதுப் போதகரின் கண்காணிப்பி கதேச கலாநிலை விருந்தன. 1805ஆம் ஆண்டு சேர் தோமஸ் மேற்வன்ட் தேசாதிபதி பணக்குறைவால் யாழ்ப்பாணத்திலும் இலங்கையிலும் நடைபெற்ற எல்லாப் பாடசாலைகளையும் நிறுத்திவிட்டனர்.

இலங்கையிலே போர்த்துக்கீசர் காலந் தொடக்கம் ரோமான் கத்தோலிக்கு கிறிஸ்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வருகின்றனர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இவர்களுக்கும் இவர்கள் குருமாருக்கும் இடுக்கண் இருந்தாலும் ரோமான் ஆங்கில அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்கு சபை ஆரம்பமானபின் அவ்வரசர் அவர்களுக்கு விரோதமாய் ஒல்லாந்தர் முன் கற்பித்த பிரமாணங்களை நீக்கிச் சமய இட்டங் கொடுத்த மையால் ரோமான் கத்தோலிக்கு சபை விருத்தியடைந்து வந்தது.

இலங்கையில் முன் அரசுபுரிந்த ஒல்லாந்தர் அனுசரித்த மதத்தைச் சேர்ந்த பிரஸ்பிற்றீரியன் சபையார் ஆங்கில அரசு சாட்சியின் காலத்திலும் தம் கொள் பிரஸ்பிற்றீரிய சபை கைகளை அனுசரித்துக் கிறிஸ்தவர்களாய் நடந்துவந்தனர். கொழும்பு முதலிய இடங்களில் இச்சபையார் இருந்தனர்.

சென்ற அதிகாரத்தில் நாம் குறித்தபடி லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தார் இலங்கைக்கு 1804ஆம் ஆண்டு மூன்று மிஷனரிமாரை அனுப்பினர். அவர்களுள் ஒருவராகிய பாம் பாதிரியார் தெல்லிப்பழையில் சிலவருஷம் ஊழியஞ்செய்த பின் கனம். நியுவெல் ஐயர் யாழ்ப்பலண்டன் மிஷன் பாணம் வரமுந்திக் கொழும்புக்குப் போய் ஒல்லாந்த சபை (பிரஸ்பிற்றீரியன் சபை) யாருடன் சேர்ந்துகொண்டார். லண்டன் மிஷனரி சங்கமே முதல் யாழ்ப்பாணம் இலங்கையில் மிஷன் ஊழியஞ் செய்ய ஆரம்பித்தாலும், அம்மிஷனரிமார் இங்கே நிலைத்து ஊழியஞ் செய்யாதபடியால் லண்டன் மிஷன் இங்கே நிலையாய் ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை.

இங்கிலாந்திலுள்ள பப்ரிஸ்த் (ரூனஸ்நான) மிஷன் சங்கத்தார் 1812ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்குச் சில மிஷனரிமாரை அனுப்பினர். இவர்கள் கொழும்பு முதலாம் இடங்களில் வசித்து மிஷன் ஊழியஞ் செய்தனர். இப்பொழுது இலங்கையில் மிஷன் ஊழியத்தை நடத்தும் சங்கங்களிலே இந்தச் சங்கமே இலங்கைக்கு முதல் மிஷனரிமாரை அனுப்பினது. இச்சங்கத்தார் சென்ற 1912ஆம் ஆண்டு தங்கள் நூரும்வருட மகோற்சவத்தை அதிக சந்தோஷமாய்க் கொண்டாடினர்.

இவர்கள் இங்கே ஊழியஞ்செய்ய ஆரம்பித்த காலத்தில் பிரித்தானிய பரதேச வேதாசனம் சங்கத்தார் இவ்விட மிஷன் வேலைக்கு உதவியாயும், வேதாசனங்களையும் வேதப் பங்குகளையும் அதிகமாய்ப் பரப்பும் நோக்கமாயும் கொழும்பில் ஒரு துணைவேதாசனம் சங்கத்தை ஸ்தாபித்து நடத்த ஆரம்பித்தனர். இச்சங்கம் இப்பொழுது அதிக நல்ல நிலையில் நடைபெறுகின்றது. இச்சங்கத்தின் 100ஆம் வருட மகோற்சவமும் சென்ற 1912ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலே அதிக ஆனந்தத்துடன் கொண்டாடப்பட்டது.

அமெரிக்கமிஷன் சங்க முதல் மிஷனரிமார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த கனம் நியுவெல் ஐயர் 1813ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 7உ யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மிஷனரியும் இவர். அவர் எழுத்துப்படி அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்ட 2ஆம் கூட்ட மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணம் வரமுன்னர், இங்கிலாந்திலேயுள்ள உவெசிலியன் மிஷன் சங்கத்தால் அனுப்பப்பட்ட மிஷனரிமார் 1814ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 29உ இலங்கையிலே காலித்துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினர். அவர்களுள் லின்ஸ் (Lynch), ஸ்குவான்சு (Squance) என்னும் இரு மிஷனரிமாரும் அடுத்த ஆடிமீ யாழ்ப்பாணம் வந்து அங்கே வசித்து உவெசிலியன் மிஷனரி ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர். மிஷன் இலங்கை உவெசிலியன் மிஷன் சபைகள் தங்கள் மிஷனின் 100ஆம் வருட மகோற்சவத்தைச் சென்ற 1914ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 29உ இலங்கையில் கொண்டாடின பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள உவெசிலியன் மிஷன் சபைகளும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு அக்கொண்டாட்டத்தில் பங்குபற்றின.

யாழ்ப்பாணத்தின் சமயநிலை இவ்வாறு இருக்கும் பொழுது அமெரிக்க மிஷனரிமார் (4 குருமாரும் மூன்று அம்மாள்மாருமாக) ஏழுபெயர் 1816ஆம் அமெரிக்க மிஷன் ஆண்டு ஐப்பசிமீ யாழ்ப்பாணத்திலே யுள்ள தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டையென்னும் இடங்களில் குடியேறி மிஷனரி ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர்.

ஒல்லாந்தர் அரசாட்சிக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலே கிறிஸ்தவர்களாய் எண்ணப்பட்ட 1,80,000 கிறிஸ்தவர்களும் சிலவருடங்களுக்கிடையில் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைவிட்டு வெளி வெளியாய்ச் சைவாசாரங்களை அனுட்டித்தனர். 1802ஆம்

ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் 1,36,000

ஒல்லாந்தர் காலக் பெயர் கிறிஸ்தவர்களென எண்ணப் பட்டனர். 14 வருடங்களின் பின்

முதல் அமெரிக்க மிஷனரிமார்

யாழ்ப்பாணத்தில் வந்தபொழுது நாடுபக்கங்களில் ரோமான் கத்தோலிக்கரைவிட ஒரு கிறிஸ்தவனையாகுதல் காணக் கூடியதாயிருக்கவில்லையாம். இதனால் அவர்கள் வெளிவேஷக் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து பின் சைவராயினரென்பது வெளிப்படை.

இலங்கையிலே மிஷனூழியஞ் செய்யும்படி இங்கிலாந்தி லுள்ள சேட்சு மிஷன் சங்கத்தார் சில மிஷனரிமாரை 1818ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு அனுப்பினர்.

சேட்சு மிஷன் அனுப்பப்பட்டவர்களுள் ஒருவராகிய கனம் யோசேப் நைற் (Rev. Joseph Knight) ஐயர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த நல்லூரில் வசித்து மிஷன் ஊழியத்தை நடத்திவந்தனர்.

இவ்வகையாய் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னே சத்திய சுவிசேஷ ஒளியைப் பரப்பும் உவெசிலியன்மிஷன், அமெரிக்க மிஷன், சேட்சுமிஷன் என்னும் மூன்று மிஷன்சங்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்து இத்தேசத்தின் இகபர நன்மை களுக்கேதுவாய் விசேஷ ஊழியம்புரிய வழிநடத்தின கர்த்தரை உள்ளன்போடு துதிப்போமாக.

4ஆம் அதிகாரம்

அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணம் வருதல்

சென்ற 2ஆம் அதிகாரத்தின் கடைசிப் பகுதியில் குறித்த படி கனம். நியுவெல் ஐயர் ஒருகூட்டம் மிஷனரிமாரை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டபடியாலும், 1814ஆம் ஆண்டு பெரிய பிரித்தானியாவுக்கும் ஐக்கியதேசத்தாருக்குஞ் சமாதான உடன்படிக்கையுண்டானதினாலும், இனிமேல் இலங்கை மிஷன் ஊழியத்துக்கு அதிக வசதியான இடமாயிருக்குமென்று எண்ணி, அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தார் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சில மிஷனரிமாரை அனுப்பத் தீர்மானித்தனர். இப்படியே அன்பு நிறைந்த கர்த்தருடைய அதிசய

வழிநடத்துதலினால் யாழ்ப்பாணம்

இரண்டாம் மிஷன் அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தின் 2ஆம்

ஸ்தானம் மிஷன் ஸ்தானமாயிற்று, நூறு

வருடங்களின்முன் அமெரிக்கமிஷன்

சங்கத்தார் யாழ்ப்பாணிகளமீது அன்புகூர்ந்து மிஷனரிமாரை அனுப்பவும், அம் மிஷனரிமார் மூலம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனேக நன்மைகளைச் செய்யவும் அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தாரை ஏவி எழுப்பிவிட்ட கர்த்தரை அம் மிஷன்மூலம் ஏராளமான நன்மைகளைத் தாராளமாய்ப்பெற்று விளங்குகிறிஸ்தசாகியத்தார் முழு மனதோடும் நன்றிகூர்ந்த இரு தயத்தோடும் ஸ்தோத்திரித்தல் விசேஷ கடமையாகும். அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தார் ஜேம்ஸ் ரிச்சேட்ச் (James Richards) (இவர் வைக்கோற்பட்டடையில் செபம்பண்ணிய ஐந்து வாலிபருள் ஒருவர்), மெக்ஸ் (B. C. Meigs), தானியேல் பூர் (Daniel Poor), H. பாட்வெல் (H. Bardwell), எட்வேட் உவாறன் (E. Warren) என்பவர்களை 2ஆம் கூட்ட மிஷனரிமாராக அனுப்பத் தீர்மானித்தனர். அவர்கள் 1815ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 21உ நியுபெரிபோட்டில் (Newbery Port) உள்ள பிரஸ்பிறீரியன் ஆலயத்திலே குரு அபிஷேகம் பெற்றனர். (இவர்களுடன் மில்சம் குரு அபிஷேகம் பெற்றனர்.)

REV. D. POOR, D. D.

அவர்கள் ஐந்துபெயரும் முதல் நால்வர் மனைவிகளுமாக ஒன்பது பெயர் 1815ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மீ 23உ நியுபெரி

போட் என்னுந் துறைமுகத்திலிருந்து

மிஷ்னாரிமார் திரயத் (Dryad) என்னும் பாய்க்கப்பலி

பிரயாணம் லேறிக் கொழும்புக்குப் பிரயாணமாயி

னர். அவர்கள் பிரயாணமான தருணம்

மிகச் சந்தோஷமான சமயமாயிருந்தது. அனேக அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்கள் அவர்களைச் சந்தோஷமாய்ப் பயணமனுப்பக் கப்பலில் வந்து கூடினர். ஸ்பிரிங் (Dr. Spring) பண்டிதர் ஒரு விசேஷ பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணம் அங்கே கூடிய அனேகருடைய இருதயங்களில் மிகுந்த பயபக்திக் குரிய தியானத்தையுண்டாக்கினது. ஒரு மிஷ்னாரிகீதம் பாடப் பட்டது. அவர்களெல்லாரும் அதிக சந்தோஷத்தோடுஞ் செபத்தோடும் அம்மிஷ்னாரிமாரைப் பயணம் அனுப்பி னர். அச்சமயத்தில் அனேகர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. அம்மிஷ்னாரிமார் தங்களுக்கு வசதியென்று தோற் றும் ஸ்தானங்களில் வசித்து மிஷன் ஊழியஞ்செய்ய உத்தரவு பெற்றாலும், இலங்கையின் வடபகுதியே மிஷன் ஸ்தாபிப்ப தற்குத் தகுந்த இடமென்று நியுவெல் ஐயரால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டது பற்றி, யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்து மிஷன் ஊழியத்தை நடத்தும் நோக்கத்தோடு பிரயாணப்பட்டனர். அவர்கள் தாங்கள் கருதிய இடத்தில் எப்பொழுது சேரக் கூடுமென்று அறியாதிருந்தாலும், புறமதஸ்தருக்குள் தாஞ் செய்யவேண்டிய மகத்துவ கிரியையொன்று உண்டென்ற நம்பிக்கையோடே கப்பல் ஏறினார்கள். அவர்கள் சீவனின் மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் ஒரே நோக்கத்தை முன்வைத்து, அந்நியதேசத்திலே அந்நியசனங்களின் மத்தியிலே சீவாந்தந் தாங்கள் வசித்து, கிறிஸ்துவின் மகிமையான ஊழியத்தை நிறைவேற்றக் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கி ஏவப்பட்டு, தங்கள் வீடுகளையுஞ் சுற்றமித்திரரையுஞ் சுயதேசத்தையும் அதன் சகல ஆசீர்வாதங்களையும் விட்டே பிரயாணமாயினர்.

அவர்களேறிய கப்பலானது ஐந்துமாசப் பிரயாணத்தின் பின் 1816ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ 22உ சேமமாய்க் கொழும்புக் கரை சேர, மிஷ்னாரிமார் கப்பலைவிட்டிறங்கிக் கொழும்பு நகரில் தங்கினர். அங்கே இம்மிஷ்னாரிமாரை கொழும்பு சேர் பிறவுன்றிக் தேசாதிபதியும் கனம். T. J. சேருதல் துவிஸ்றலெற்றன் (அரசாட்சியின் பிரதான) குருவும், சேர் அலெக்சாண்டர் யோன்ஸ்றன் சிரேட்ட நீதிபதியும், பிறரும் அதிக அன்போடு ஏற்றுக்

கொண்டனர். பப்ரிஸ்ட் மிஷன் சங்கத்தைச் சேர்ந்த கனம். காட்டர் (Rev. C. Carter) மிஷனரி இம்மிஷனரிமாரை அக மகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் தம்மோடொத்த மிஷனரிமாராக அங்கிகரித்துத் தம் வீட்டிலிருத்தி ஆதரித்து உபசரித்தனர். சிலநாட்களின்பின் இம்மிஷனரிமார் தங்களுக்காக ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு வாங்கிப் பின்னுஞ் சில காலம் கொழும்பில் வசிக்க ஒழுங்குபண்ணிக்கொண்டனர்.

இம்மிஷனரிமார் இலங்கையைப்பற்றி அச்சமயத்தில் சரியாய் அறியாதபடியால், தாங்கள் ஊழியஞ் செய்யவேண்டிய இடத்தைப்பற்றி நன்றாய் ஆராய்ந்து அறிதற்கு உதவியாய்க் கொழும்பில் வசித்து அங்குள்ள பப்ரிஸ்ட் மிஷன், உவெசிலியன் மிஷன்களைச் சேர்ந்த ஆங்கில மிஷனரிமாருடன் சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்து, தமிழ்ப்பாஷையையும் போர்த்துக் கீசப் பாஷையையும் படித்து வந்தனர். இவர் கொழும்பில் கள் பப்ரிஸ்ட், உவெசிலியன் மிஷன் சபை ஊழியம் ளின் ஆலயங்களிலும், ஒல்லாந்த கிறிஸ்தவர் களின் (Old Dutch Church) ஆலயத்திலும் இடையிடையே பிரசங்கித்து வந்தனர்; கொழும்பிலிருந்த இராசாங்க குருவின் கேள்விப்படி ஆங்கிலபாஷை கற்ற சில சுதேச வாலிபருக்கு வேதசாத்திரங் கற்பித்துவந்தனர்; ஆங்கிலபாஷை பேசும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்துக் கல்விக்கற்பித்து, கொழும்பிலே முன் ஸ்தாபகமாயிருந்த மிஷன்களுக்கு அதிக உதவியாயிருந்தனர். 1816ஆம் ஆண்டு சித்திரைமீ 21உ இம் மிஷனரிமார் பப்ரிஸ்ட் ஆலயத்தில் கூடி “கொங்கிறிக் கேஷனல் சபை” யென்னும் பெயராலே (அன்று அச்சபையிற் சேர்ந்தோர் மிஷனரிமார் 9 பெயர், வேறிருவர் ஆக 11 பெயர்) தங்களையழைத்துத் திருவிருந்தருந்தினர். இடையிடையே இந்த ஆலயத்தில் திருவிருந்தாராதனை நடத்தி வந்தனர். இம்மிஷனரிமாருள் கனம். பாட்வெல் ஐயரும் மனைவியும் மருட்டிமிஷனுடன் சேரச் சென்றனர். மற்றோர் முன்னர் நியுவெல் ஐயர் குறித்தபடி யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து ஊழியஞ் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து தங்கும்படி அரசினரிடம் உத்தரவு கேட்டனர். இலங்கைத் தேசாதிபதி அதி சந்தோஷமாய் உத்தரவு கொடுத்தவுடன், 1816ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 14உ இம் மிஷனரிமார் கூடித் தாங்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்து தெல்லிப்பழையிலும் வட்டுக்கோட்டையிலும் குடியேறி

மிஷ்னாரியத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்றும், எதிர்காற்றா யிருந்தபடியால் அப்பொழுது கடல்வழியாய் யாழ்ப்பாணம் வருதல் பிரயாசமென்று எண்ணி உவாறன் ஐயர் தரைமார்க்கமாய் யாழ்ப்பாணம் வந்து, குறித்த இரண்டு ஸ்தானங்களிலும் மழைக்காலத்துக்குமுன் மிஷ்னரிமார் வந்து வசித்து ஊழியஞ் செய்யத்தக்கதாய்த் தேவையான கட்டிடங்களைக் கூடியவரையில் முடிக்கவேண்டுமென்றுத் தீர்மானித்தனர்.

இத்தீர்மானப்படி உவாறன் ஐயர் பல்லக்கிலேறி மத்திய நாடுகளின் வழியாய் ஆடிமீ 11உ யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். இவர் இவ்விடம் வந்து, தாம் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் தமது பிரயாசங்களையும்பற்றிய வரலாறுகளைக் காலத்துக்குக் காலம் தமது கூட்டாளிகளுக்கு எழுதி அறிவித்தார். புரட்டாதிமீ 20உ பூர் யாழ்ப்பாணம் ஐயரும் அம்மானும் ஒரு சிறு தோணியிற் வருதல் பிரயாணமாகிக் கற்பிட்டி வழியாய் 26உ யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தனர். அந்தமீ 25உ ரிச்சேட்ஸ், மெக்ஸ் என்னுங் குருமாரும் அவர்கள் மனைவியரும் ஒரு பாய்க்கப்பலிலேறிப்பிரயாணமாகி ஐப்பசிமீ 1உ யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர்.

அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணநகரத்தில் வசித்த உவெ சிலியன் மிஷ்னாரியாகிய கனம். லின்சு ஐயர் இம்மிஷ்னரி மாரை அன்போடேற்று உபசரித்தனர். மூயாட் துரையும், கிறென்லி என்னும் இராசாங்க குருவும் இவர்களுக்கு அன்பு பாராட்டி உதவிக்காரராயிருந்தனர். ஐப்பசிமீ 15உ உவாறன் ஐயரும் பூர் ஐயரும் தெல்லிப்பழையில் குடியேறினர். அன்று

தெல்லிப்பழையிலிருந்து அவர்கள் எழு தெய்லிப்பழை தியவை : “ இன்றைக்கு நாங்கள் புற மதஸ்தர் மத்தியிலிருக்கும் ஒரு வீட்டிற் குடியேறினோம். எங்கள் சீவியத்தின்

அதிக சந்தோஷமான இக்காலத்தில் எங்களைத் தமது திராட்சைத் தோட்டத்தில் ஊழியஞ்செய்யும்படி ஏற்படுத்தச் சித்தங்கொண்ட எங்கள் திவ்விய ஆண்டவரும் எசமானு மாகிய இயேசுவின் திரு ஊழியத்துக்குப் புதிதாய் எங்களைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி எங்கள் கடமைகளைப்பற்றி நினைப்பூட்டப் படுகிறோம். ஆ! நாங்கள் உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்கும் படி அவர் எங்களுக்குக் கிருபைபாலித்து, இச்சனங்களின் மத்தியில் அவர் நாமத்தைக் கனம்பண்ணும்படிக்கு எங்கள்

பலவீனமான பிரயத்தனங்களை அதிக சித்தியினால் முடிபெட்டுவாராக” என்பனவாம். இம்மிஷனரிமார் வசிப்பதற்கு வீட்டு வேலைகள் பூரணமாய் முடியாமலும் கதவுகள் பல கணிகள் முதலானவைகள் இல்லாமலும் இருந்தமையால் மிஷனரிமார் பல வசதியீனங்களையடைந்தாலும், அவர்கள் அவ்வீட்டில் வாசம்பண்ணி அவசியமான வீட்டுவேலைகளைப் பழுதுபார்ப்பித்துவந்தார்கள்.

றிச்சேட்ஸ் ஐயரும் மெக்ஸ் ஐயரும் யாழ்ப்பாணத்திலே பறங்கித்தெருவிலே வாடகைக்கெடுத்த ஒரு வீட்டில் வாசம்பண்ணி, இடையிடையே வட்டுக்கோட்டைக்குப் போய் வந்தனர். அவர்கள் சமுசாரமாய் வசிக்கத்தக்கதாய் அவசிய வேலைகள் பழுதுபார்க்கப்பட்டு முடிந்தபின், 1817ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 7உ ரிச்சேட்ஸ் ஐயர் வட்டுக்கோட்டையிற் குடியேற, அடுத்த ஆனி 4உ மெக்ஸ் ஐயரும் அங்கே குடியேறினர். 350 வருடங்களுக்கு முன்னே போர்த்துக் கீசரால் கட்டப்பட்டும், பின் ஒல்

லாந்தரார் திருத்தப்பட்டும் மரந்தடி முதலானவைகளில்லாமற் பாழாய்க் கிடந்தனவும், தெல்லிப்பழையிலும் வட்டுக்கோட்டையிலுமிருந்தனவுமாகிய இரண்டு ஆலயங்களையும் அவற்றோடு சேர்ந்த வீடுகளையும் இலங்கை அரசினர் இம் மிஷனரிமார் உபயோகிப்புக்கு உபகரித்தனர். வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள ஆலயம் மிகப் பெரிதாயிருந்தது. மிஷனரிமார் அந்த வீடுகளைத் திருத்தி அவற்றிற் குடியிருந்து, பின் ஆலயங்களையுந் திருத்தினர்.

யாழ்ப்பாணத்திலே முதல்முதல் இம்மிஷனரிமார் வந்த பொழுது இந்நாடிருந்த நிலையைக் குறித்து இம்மிஷனரின் 50ஆம் வருடச் சரித்திரக்குறிப்பில் அக்கால மிஷனரிமார் குறித்தவைகள்: “இக்காலத்தில் நாம் வசிக்கும் வீடுகள் விசாலமும் வசதியுமாயிருக்க; இம்மாகாணத்தின் எப்பகுதிகளிலும் இலகுவாய்ப் போக்குவரவுபண்ண வசதியான சிறந்த தெருக்கள் மலிந்திருக்க; நாம் போதிக்குஞ் சத்தியங்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளப் பக்குவராய்க் குடிசனங்கள் அறிவுள்ளவர்களாயிருக்க; பாடசாலைகள், புத்தகங்கள், சிறுபுத்தகங்கள், வேதாகமங்கள், பிற உபகருவிகள் தாராளமாய்ப் பெருகியிருக்க; கிறிஸ்தவையானது ஸ்தாபகமாயிருக்க; இவற்றை இக்காலத்தில் கண்ணுரைக்கண்டோர் முன்னே

யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்கமிஷன் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பொழுது ஆதி மிஷனரிமாருக்கு நேரிட்ட பிரயாசங்களையுஞ் சோதனைகளையுஞ் சரியாய் நிதானித்தறிதல் அரிது. அக் காலத்தில் பட்டணத்தைத் தவிர்ந்த நாடுபற்றுகளிலே கிறிஸ்த பாடசாலைகளில்லை. இடையிடையே

ஆதி மிஷனரிமார் இருந்த சுதேசிகள் பள்ளிக்கூடங் களில் ஆண்பிள்ளைகள் மிகச் சிலர் கல்வி கற்றனர். சனங்கள் அறி

வீனரும் அவபக்தி நிறைந்தோருமாயிருந்ததுடன் மிஷனரி மாருக்கு விரோதமான எண்ணங்கொண்டவர்களாயுமிருந் தார்கள். தமிழ் வேத புத்தகங்களையாவது பிற புத்தகங்களை யாவது சம்பாதிப்பது பிரயாசமாயிருந்தது. அப்படியல்ல வென்று சம்பாதிக்கில் பிரயாசமும் விலையும் மிகப் பெரிதா யிருந்தன. சென்னபட்டணத்திலிருந்து எழுதி எடுப்பிக்கப் பட்ட நாலு புத்தகங்களின் விலை 104 ரூபா. அக்காலத்தில் நல்ல தெருக்களில்லாமையால் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோ ரிடத்துக்குப் போதல் அதிக கஷ்டம். இக்காலத்தில் மனுஷர் உபயோகிக்கும் வாகனங்கள் வண்டிகள் முதலியவைகள் அக் காலத்திற் கிடையா'' என்பனவாம். (ஆதி மிஷனரிமாருள் ஒருவராகிய மெக்ஸ் ஐயரே வண்டிகளுக்கு இரும்புவளைய மிடப்படும் வகையைக் காட்டிக்கொடுத்து வண்டிகளைச் சரியாய் உபயோகிக்கச் செய்தவர்). இவ்வித கஷ்டமான நிலையில் ஆதி மிஷனரிமார் அசையாத விகவாசத்துடனும், ஊக்கமான செபத்துடனும், கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கப்பட்ட சிந்தையோடுத் தங்கள் ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர்.

II. முதலாங்கால பாகம்

கி. பி. 1816—1855

(வித்திட்டகாலம் — மிஷ்னாரிமார் ஊழியகாலம்)

1ஆம் அதிகாரம்

1816—1831

ஆதி மிஷ்னாரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்து குடியேறியபின் தாங்கள் இந்தத் தேசத்துக்கு வந்த நோக்கத்தை முதல் சனங்களுக்கு அறிவித்து, கிறிஸ்து மார்க்க சத்தியங்களை விபரிக்க ஆரம்பித்தனர். தங்கள் ஊழியத்துக்குத் தமிழ்ப்பாஷையை நன்றாய்ப் படித்தல் அவசியமென்று அவர்கள் கண்டு தமிழ்ப்பாஷையைப் படித்தனர். பூர், உவாறன் குருமாருக்கு அளவெட்டியில் ஒரு சைவசமயகுடும்பத்தில் பிறந்தவரும், யாழ்ப்பாண நகரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த இங்கிலிஷ்பாடசாலை யில் இங்கிலிஷ் கல்வி கற்றவருமாகிய மெஸ். நீக்கிலாகப் பிள்ளையும், மற்றிருமிஷ்னாரிமாருக்குங் கொழும்பினிருந்துவந்த மெஸ். காபிரியேற்பிள்ளையும் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்பிக்கும் உபாத்திமாராயிருந்தனர்.

இம்மிஷ்னாரிமார் தமிழைப் படித்ததுடன் சுவிசேஷ சத்தியங்களைச் சனங்களுக்கு முன்னுரைகள் மூலம் அறிவித்து வந்தனர். பூர் ஐயர் ஒருவருடத்தில் விசேஷ பிரசங்கம் (1817ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மீ) தமிழ்ப்பாஷையில் பிரசங்கம்பண்ண ஆரம்பித்தனர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களென மதிக்கப்பட்டவர்களும் அவர்கள் சந்ததியாருங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை இலகுவாயேற்றுக்கொள்ளக் கூடுமென்ற நம்பிக்கை ஆதிமிஷ்னாரிமாருக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தது. மிஷ்னாரிமார் சனங்களுடன் பழகப்பழகச் சனங்கள் மிஷ்னாரிமாரின் நற்கிரியைகளை எதிர்க்கிறவர்களாயுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை விரோதிக்கிறவர்களாயுங் காணப்பட்டனர். அப்படியிருந்தும், மிஷ்னாரிமார் உறுதியான விசுவாசத்தோடும் நீடிய பொறுமையோடும் அன்பின் பிரயாசத்தோடும் செபத்தில் தரித்திருந்து, சனங்களைத் தனித்தனியாயுங் கூட்டமாயுஞ் சந்தித்துச் சுவிசேஷத்தை வாஞ்சையாய்க் கூறிவந்தனர்.

இம்மிஷன் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட காலத்தில் மிஷ்னரிமார் தாம் வந்தநோக்கத்தைச் சரியாய் நிறைவேற்றுதற்குக் கல்வியறிவையூட்டுதலே விசேஷ சாதனமென நினைத்து, முதல் இளைஞருக்குக் கல்வி கற்பிக்கத்தக்கதாய்க் கிராமப்பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தனர். ஆரம்பத்தில் படிப்பிக்கத்தக்க திறமை

கொண்ட உபாத்திமார்கள் கிடைத்

கிராமப் பாடசாலைகள் தல் அரிது. அக்காலத்தில் இலங்கையரசினர் சுதேச கல்வியைக் கற்பிக்க

யாதும் முயற்சி செய்திலர். சுதேசிகள் முயற்சியும் மிக அற்பமாயிருந்தது. இருபாலையில் சேனாதிராசமுதலியாரும், உடுப்பிட்டியில் அருளம்பலமுதலியாரும், வண்ணார்பண்ணையில் சிலரும் ஒவ்வொரு கலாசாலை ஸ்தாபித்துத் தமிழ்க் கல்வியைக் கற்பித்து வந்தனர். இம்முயற்சியினால் ஆங்காங்குச் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்று வல்ல புலவராய் விளங்கினாலும், தேசவிருத்திக்கும் நன்மைக்குமுரிய சாதாரண தமிழ்க் கல்வியைக் கற்பார்தொகை மிகச் சிறிதாயிருந்தது. மிஷ்னரிமாரின் முயற்சியிலேதான் யாழ்ப்பாணத்தில் அனேகர் கல்வி கற்கும் பெருஞ் சலாக்கியம் பெற்றனர். மிஷ்னரிமார் பிரதியுபகாரங் கருதாது இத்தேசத் தவரின் சரீர ஆன்ம நன்மைகளுக்காய் இலவசமாய்க் கல்விகற்பிக்கப் பெரும் முயற்சி செய்தனர். இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த உவெசிலியன் குருமாரும், அரசாட்சியுத்தியோ கஸ்தராகிய ஆங்கிலேயரும் யாழ்ப்பாண நகரத்தில் வாசம் பண்ணியபடியால் நாட்டுப் பக்கங்களில் வசித்த சனங்கள் வெள்ளை மனுஷரை அக்காலத்தில் காணுதல் அரிது. அதனால் வெள்ளைமனுஷராகிய மிஷ்னரிமாரைச் சனங்கள் கண்ட பொழுது அதிக திகிலுடையவர்களாய்; அவர்கள் பூமியின் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்து வந்தவர்களென்றும், பிள்ளைகளை ஏதோ ஒருவிதமாய் வசீகரம் பண்ணிக் கப்பலிலேற்றித் தங்கள் தேசத்துக்குக் கொண்டு போகிறவர்களென்றும் எண்ணி அவர்களுக்கு அதிகமாய்ப் பயந்திருந்தார்கள். ஆனால் ஸ்திரீகளுள் சிறுபிள்ளைகளும் இம்மிஷ்னரிமாரைக் காணும் பொழுது ஆரம்பத்தில் ஓடி ஒளித்துக்கொள்வார்களாம். ஒரு முறை பூர் ஐயர் ஒரு கிராமப்பாடசாலை உபாத்தியாயருடன் ஒரு நாள் சம்பாஷணை பண்ணியபின் “நாளைக்கு உம்முடைய பாடசாலைக்கு வருவேன்” என்று சொல்லி, அடுத்த நாள் அவர் அங்கே போகும்பொழுது, அப்பாடசாலை மாணுக்கர் அவர் வருகையைத் தூரத்திலே கண்டு,

பயந்து, வெருண்டு, குதித்துப் பாய்ந்து, குரவையிட்டுக் கொண்டு, தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு ஓடிவிட்டார்கள். சில நாட்களுள் பூர் ஐயர் அவர்களுடன் பேசவும், அவர்களை ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஆலயத்துக்கு வரும்படி அழைக்கவும் பழகிக்கொண்டார். காலஞ் செல்லச் செல்ல மிஷனரிமாரின் உபகாரங்களை நாடி அனேக பிள்ளைகள் சந்தோஷத்தோடு அவர்களிடம் வந்தனர். இப்படியே இம் மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது கல்வியில் நாட்ட மில்லாதவர்களுக்குக் கரும்பு தின்னக் கைக்கூலி கொடுத்த வாறு இளைஞருக்கு வாழைப்பழம் முதலிய உபகாரங்களைக் காட்டி, சிறுவரைக் கூட்டி, கல்வி கற்கும் ஆசையை மூட்டி, கல்வியறிவையூட்டி, சுவிசேஷ அறிவைப் புகட்டிவந்தனர். இரண்டு வருட முடிவில் இம்மிஷனரிமார் பொறுப்பில் 400 ஆண்பிள்ளைகள் படித்த 12 பாடசாலைகளும் 1819ஆம் ஆண்டு முடிவில் 633 ஆண்பிள்ளைகள் படித்த 15 பாடசாலைகளும் நடைபெற்றன.

இம்மிஷனரிமார் சுதேச கல்வியைக் கற்பிக்கப் பிரயாசப்பட்ட வகையாய் ஆங்கிலேய கல்வியையும் இலவசமாய்க் கற்பிக்க முயற்சித்தனர். அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது சுண்டிக்குழியிலே அரசாட்சியாரின் குருவாயிருந்த கனம். கிறிஸ்தியன் தாவீதுப் போதகரின் முகாமையின் கீழ் ஓர் ஆங்கில பாடசாலை நடைபெற்றது. ஆங்கில பாடசாலைகள் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் நாடுபக்கங்களில் ஒன்றுமில்லை. இந்த நிலைமையில் பூர் ஐயர் ஆங்கிலபாஷைக் கல்வியை இந்நாட்டுப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்க மிக வாஞ்சைகொண்டு அவர் வந்த வருஷத்திலே (1816ஆம் ஆண்டு) தெல்லிப்பழை

ஆங்கில பாடசாலை யில் ஓர் ஆங்கில தருமப் பாடசாலையை ஸ்தாபித்தனர். வட்டுக் கோட்டையிலும் பின்னர் இவ்வகையான ஒரு பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அவற்றில் படித்த மாணாக்கர் யாவருக்கும் உணவு, உடை, படிப்பு யாவும் இலவசமாய்க் கொடுக்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் மிஷனரிமார் வளவுகளுக்குள் போதலும், அவர்கள் புத்தகங்களைக் கையிற் பிடித்தலும், அவர்கள் உபயோகிக்குங் கிணறுகளிற் தண்ணீர் குடித்தலும் ஆகும்படி வடுவுமென்று சனங்கள் எண்ணினர். இப்படியிருந்தும் மிஷனரிமார் மிகப் பிரயாசத்தோடு ஆரம்பத்தில்

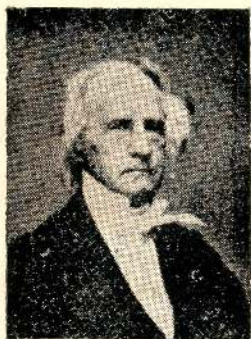
ஆங்கிலக் கல்வி படிக்கச் சில பிள்ளைகளைத்தான் சேர்த்தனர். இப்பிள்ளைகள் முதல் மிஷன்வளவில் சாப்பிட விரும்பாமல் அவர்கள் வளவுக்கு அடுத்திருந்த ஒரு வீட்டில் தாங்கள் விரும்பிய ஒருவனைக் கொண்டு சமையல் செய்வித்துத் தந்தாற்றான் உண்டு படிப்போம் என்றனர். இக்கேள்விக்குத் தயாளகுணசீலராகிய மிஷுரிமார் இணங்கினர். இவ்வொழுங்கு பாடசாலையின் நன்மைக்கு மிகுந்த தடையென்று மிஷுரிமார் கண்டு, மிஷன்வளவில் விடுதிவிட்டுப் படிக்க மாணுக்கரை அன்பாயேவினர். அப்படியானால் மிஷுரிமார் வளவுக்குள்ளிருக்குங் கிணறுகளில் அவர்கள் உபயோகியாத ஒரு கிணற்றைத் தங்கள் உபயோகிப்புக்கு விடவேண்டுமென்று கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு, மிஷன்வளவிற தங்கி விடுதிவிட்டுப் படித்துவந்தனர். இவ்வகையாய்த் தரும விடுதிப் பாடசாலைகள் பல கஷ்டங்களின் மத்தியில் ஆரம்பமாகி நடைபெற்றன. 1819-ஆம் ஆண்டு மிஷன்வளவுகளில் 48 மாணுக்கர் சாப்பிட்டு ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுவந்தனர்.

இத்தேசத்தின் ஆண்பிள்ளைகள் சுதேச, ஆங்கிலக் கல்விகளைக் கற்றுக்கொள்ள மிஷுரிமார் முயற்சிபுரிந்தவாறு, இத்தேசப் பெண்பிள்ளைகளுங் கல்விகற்று நன்னிலையடைய மிகுந்த கவனத்தோடு விசேஷ முயற்சிகள் புரிந்தனர். ஆதி மிஷுரிமார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபொழுது படித்த ஆடவர்கள் சிலரை ஆங்காங்குக் கண்டாலும், படித்த ஸ்திரீகளைக் காணாதல் அரிதாயிருந்தது. ஆதி அமெரிக்க மிஷுரிமாருள் ஒருவராகிய மெக்ஸ் ஐயர் தாம் இவ்விடம் வந்தபொழுது “எழுத வாசிக்கக் கற்ற ஒரு ஸ்திரீயை அளவெட்டியிலும், பின்னோர் ஸ்திரீயை உடுப்பிட்டியிலுங் கண்டேன்” என்று எழுதியிருக்கின்றனர். கோவில்களில்

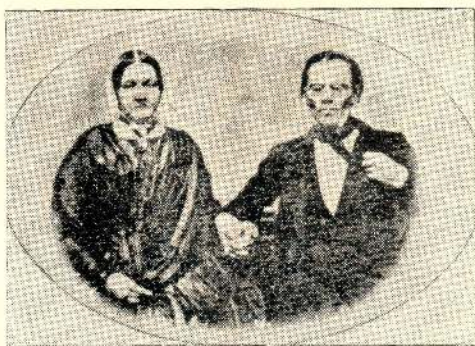
பாடி நடனஞ்செய்யப் படிப்பிக்கப்பட்ட

பெண் கல்வி நாட்டியப் பெண்களைவிட யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் வாசிக்கக் கற்ற இரண்டு ஸ்திரீகள் மாத்திரம் அக்காலத்தில் இருந்தனராம். தங்கள் பெண்பிள்ளைகளின் கல்வியை அசட்டைபண்ணின எந்தச் சாதியாராகுதல், சீர்திருத்தம், சன்மார்க்கம், மெய்த்தேவபயம் ஆதியவற்றில் சிறந்து மேனிலையடையவில்லை என்றும், அப்படியான சாதியார் இனிமேல் எக்காலத்திலாகுதல் சிறந்து மேனிலையடையமாட்டாரென்றும் தெளிவாயறிந்த மிஷுரிமார் பெண்கள்கல்வி விருத்தியடைவதாற்றான் தங்கள்

மிஷனாரியும் அதிக அனுகூலமடையுமென்பதை யெண்ணிப் பெண் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துப் படிப்பிக்க மிகப் பிரயாசப்பட்டனர். அக்காலத்தார் பெண்பிள்ளைகள் படித்தல் மரபன்று என்றும், அது தகாத வழக்கமென்றும் எண்ணியிருந்தபடியால் ஆரம்பத்தில் மிஷனரிமாரின் முயற்சிகள் அனுகூலப்படவில்லை; பெண் பிள்ளைகளும் படிக்க முன்னேறிவரவில்லை. 1817ஆம் ஆண்டு சித்திரைமாதத்தில் வட்டுக்கோட்டை மிஷன் வீட்டுக்குச் சமீபமாய் வசித்த ஒரு முதலியாரின் பெளத்திரியாகிய ஒருசிறு பெண்பிள்ளை றிச்சேட்ஸ் அம்மானிடம் படித்ததாய் ஒரு குறிப்புக் கண்டோம். “நாங்கள் ஒரு பெண்பாடசாலையை ஸ்தாபிக்கும்படி பிரயாசப்பட்டும் அனுகூலமடையவில்லை. இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பூர் அம்மாள் ஸ்திரீகளைக் கண்டு பேசியபொழுது அவர்கள் பெண்பிள்ளைகள் படித்தல் இத்தேசவழக்கமல்லவென்றும், பெண்பிள்ளைகள் படித்தால் அவர்களை ஒருவரும் விவாகஞ்செய்ய மாட்டார்கள் ளென்றுஞ் சொன்னார்கள்” என 1817ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமீ பூர் ஐயர் எழுதினர். அப்படியிருந்தும் மிஷனரிமார் சோர்ந்துபோகாமல் ஊக்கமான செபத்தோடு அரும் பிரயாசத்தினாலும், அன்பின் கொடைகளினாலும் சில பெண்பிள்ளைகளைப் படிக்க ஏவிவிட்டனர். 1818ஆம் ஆண்டு முடியமுன்னே பூர் ஐயர் எழுதிய நாளாகமக் குறிப்பில் பெண்பிள்ளைகளுக்காகத் தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலையிற் கிழமை தோறும் 8 பெண்பிள்ளைகள் வந்து படித்தார்களென்றும், ஓய்வுநாட்களில் 12 பெண்பிள்ளைகள் வந்து படித்தார்களென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வட்டுக்கோட்டையில் 1819 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 4ஆந் திகதிக்குமுன் ஒரு பெண்பிள்ளையும் படிக்க வரவில்லையென்றும், அத்திகதியில் மிஷன் வீட்டுக்கு அயலிலுள்ள ஓர் ஏழைக் கைம்பெண்ணின் மகள் எங்களிடம் படிக்க வந்தாளென்றும், இவளே அப்பகுதியில் படிக்க முதல் சேர்ந்த பெண்பிள்ளையென்றும் மெக்ஸ் ஐயர் எழுதியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு சில பெண்பிள்ளைகள் படிக்க ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் அரிவரி முதலாஞ் சகல படிப்புக்களையும் வேதப்பாடங்களையும் பணியோலைகளில் எழுதிப் படித்தனர். பூர் அம்மாள் பெண்பிள்ளைகளுக்கு வேதப்புத்தகங்களைக் காட்டி, “நீங்கள் படித்துத் தேறி இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கத்தக்கதாய் வந்தால் ஆளுக்கொவ்வொரு சிறுமணிக் கோவை செய்வித்துத் தருவேன்” என்று சொல்லிவந்தார். அவருடைய வாக்கும் சில பெண்பிள்ளைகளைக் கவனமாய்ப்

REV. MIRON WINSLOW

REV. AND MRS. LEVI SPAULDING

படிக்க ஏவிவிட்டது. பெண்கள் கல்விகற்பதற்கு விரோதமான தப்பித எண்ணங்கள் இத்தேசத்தில் அக்காலத்தில் அதிக பெலன்கொண்டிருந்தபடியால் பெண்கள் கல்வி ஆரம்பத்தில் அதிகெதிராக விருத்தியடையவில்லை. ஆயினும் 1819ஆம் ஆண்டின் முடிவில் இம்மிஷன்கீழ் நடைபெற்ற 15 பாடசாலைகளில் 633 ஆண்பிள்ளைகளும், 10 பெண்பிள்ளைகளும் படித்தார்கள் என வருங் குறிப்புத் தைரியத்துக்குரியதாயிருந்தது. 1819ஆம் ஆண்டில் மிஷனரிமார் தங்கள் ஸ்தானங்களில் (தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை) பெண்பிள்ளைகளுக்காய்த் தருமப் பாடசாலைகளை ஸ்தாபிக்க முயற்சிசெய்தனர். அம் முயற்சிக்குப் பெரிய தடைகள் நேரிட்டன. அத்தடைகளை மேற்கொள்ளுதல் கூடாத காரியமென்று மிஷனரிமார் முதல்நினைத்தனர். ஆயினுந் தேவஉதவியினால் அத்தடைகள் நீங்கின. மிஷனரிமார் வளவுகளிற் தங்குவதும் அங்கே புசிப்பதும் மிக இழிவென்று அனேகர் எண்ணிப் பின்னிர்க, சிலர் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளை அத் தருமப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி அங்கே தங்கிப் படிக்கவிட்டனர். இவ்வாறு சிலகாலத்துள் 9 பெண்பிள்ளைகள் தருமப் பாடசாலைகளிற் சேர்க்கப்பட்டு வாசனை, தையல், வீட்டுவேலை ஆதிகவற்றிற் படிப்பிக்கப் பட்டனர். இது மிஷனரிமாருக்கு அதிக தைரியத்துக்குரிய சம்பவமாயிருந்தது. அக்காலந்தொடக்கம் பெண்கள் கல்வியை இத்தேசத்தில் விருத்தியாக்க மிஷனரிமார் விசேஷ முயற்சிகள் செய்துவந்தனர். இதைப்பற்றி இம் மிஷனரிமார் எழுதிய குறிப்புகள்: “1819ஆம் ஆண்டில் பெண்பிள்ளைகளுக்காய்த் தருமப் பாடசாலைகள் ஸ்தாபித்தலையிட்டு நாம் கவனித்தபொழுது அதற்கு நேரிட்ட தடைகள் மிகப்பெரியவைகளெனக் கண்டோம். சிலவேளை அத்தடைகளை மேற்கொள்ளுதல் கூடாதென்றும் நினைத்தோம்; ஆனால் இப்பொழுது நடைபெறும் அனுகூலத்தையும், இனிவரும் நோக்கங்களையும் பற்றித் தைரிய மடைகிறோம். எங்கள் வளவுகளிற் தங்கிச் சாப்பிடும் ஒன்பது பெண்பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். வீட்டு வேலைகள், தையல்வேலைகள், வாசிப்பு முதலியவற்றில் அவர்கள் படிப்பிக்கப்படுகிறார்கள். இத்தொகையான பெண்பிள்ளைகள் தெல்லிப்பழையிலுள்ள நாளாந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்து படித்துப்போகின்றனர். ஆகையால் எங்களாற் தாபரிக்கக்கூடிய அவ்வளவு பெண்பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதில் அனுகூலமடைவோமென்று நம்புவதில் அதிக தைரியங் கொள்ளுகிறோம்” என்பனவாம். அக்காலந்

தொடங்கி இக்காலம் வரைக்கும் பெண்கள் கல்விகற்க வேண்டுமென்னும் விஷயம் மிஷனரிமாரால் அதிக பிரதானமான காரியமாய் மதிக்கப்பட்டுவருகிறது. ஒரு தேசத்தின் உன்னத நிலையை விரும்பும் எவரும் கவனிக்கவேண்டிய முக்கிய விஷயம் இதுவேயாம்.

ஆதியில் வந்த மிஷனரிமாருள் உவாறன் ஐயரும், நிச்சேட்சு ஐயரும் வைத்தியப்பட்டம் பெருவிட்டாலும் பென்சில் வேனியா நகரச் சருவகலாசாலையில் வைத்தியசாஸ்திரங்கற்று அங்குள்ள வைத்தியசாலைகளில் ஒரு வைத்தியசகாயம் வருஷம் பயிற்சியடைந்ததினால் அவர்கள் வசித்த இடங்களில் வியாதியஸ்தருக்கு மருந்து கொடுத்து உதவிசெய்தனர். அரசாட்சி உத்தியோகஸ்தராதியரிடம் பொருட் சகாயம் பெற்றுத் தெல்லிப்பழையில் ஒரு சிறிய வைத்தியசாலையையும் ஸ்தாபித்தனர். துன்பத்தினாற் பீடிக்கப்பட்ட அனேகர் அந்த வைத்தியசாலைக்கு வந்து மருந்து பெற்றதுடன் ஆன்ம வைத்தியராகிய இயேசு இரட்சகரைப்பற்றிய சரித்திரத்தையும் கேட்டனர்.

1817ஆம் ஆண்டு தைமீ 27உ தெல்லிப்பழையிலே 7 மிஷனரிமாரும் (நாலு மிஷனரிமாரும் உவாறன் ஒழிந்த மற்ற மிஷனரிமாரின் மனைவியரும்) முதலாந் திருவிருந்து கூடிக் கர்த்தருடைய திருவிருந்தைக் கொண்டாடினர். இதுவே இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் முதல் அனுசரித்த திருவிருந்தாம். இது தொடக்கம் வட்டுக்கோட்டையிலும் தெல்லிப்பழையிலும் காலத்துக்குக் காலம் மாறிமாறித் திருவிருந்தை அனுசரித்து வந்தனர்.

ஆதிமிஷனரிமார் அமெரிக்கமிஷன் சங்க காரியஸ்தருக்கு முதல் எழுதின தபாலில் இன்னும் சில மிஷனரிமாரை உடனே அனுப்பவேண்டுமென்று வாஞ்சை புதிய யாய் எழுதினர். யாழ்ப்பாணத்திலே 50,000 மிஷனரிமார் இந்துக்களுக்குத் தாங்கள் நாலு மிஷனரி தேவை மார் மாத்திரஞ் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்க வேண்டியிருந்ததைக் கண்டபொழுது, தங்கள் வேலை அதிகமாயிருக்கிறதென்பதை ஆழமாயுணர்ந்து, அச் சங்க காரியஸ்தருக்கு அபயமிட்டனர். அவர்கள் அச் சங்க காரியஸ்தருக்கு எழுதிய கடிதங்களிலெல்லாம் கர்த்தர் புதிய வேலையாட்களை அனுப்பித் தங்களை ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென்னும் விண்ணப்பம் அதிகமாய்க் காணப்பட்டது.

இவ்வாறு மிஷ்னாரிமார் இன்னும் அதிக ஊழியர் தேவை என்று வாஞ்சித்துச் செபித்துவரும்பொழுது, உவாறன் ஐயருக்கு மோசமான நோயுண்டுபட்டது. அவர்களுக்கு அதிக துக்கமாயிருந்தது. 1817ஆம் ஆண்டு உவாறன் மரணம் முடிவதன்முன் றிச்சேட்ஸ் ஐயரும் நோய் வாய்ப்பட்டார். இருவருங் கடல் யாத்திரை செய்தால் சுகமடைதல்கூடும் என்று வைத்தியர் கூறினர். இருவருங் கொழும்புக்குப் போய் அங்கே பிறவுன்றிக் தேசாதிபதியின் சகாயத்தால் இலவசமாய்க் கப்பலிற் போக இடம்பெற்று, நன்னம்பிக்கைமுனைக்குக் கப்பலிற் பிரயாணமாயினர். அவர்கள் ஆடிமீ 11உ கேப்ரவுனிற் சேர்ந்தனர். அங்கே லண்டன் மிஷன் சங்கத்தைச் சேர்ந்த மிஷ்னாரியாகிய கனம். G. தோம் (Thomm) ஐயரும் மற்றுங்கிறிஸ்த நண்பரும் அவர்களை அன்பாய் உபசரித்தனர். அங்கே உவாறன் ஐயர் 1818ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 11உ மரிப்பதற்குச் சற்று முந்தி “இதுவா மரணம்! ஆம் இதுதான் மரணம். கர்த்தராகிய இயேசுவே வாரும், சீக்கிரமாய் வாரும்” என்று சொல்லித் தமது ஆவியைக் கிறிஸ்துவிடம் ஒப்புவித்து மரணமடைந்தார். இவர் தமது சிநேகிதரால் மிகவும் நேசிக்கப்பட்டார். இவரையறிந்த யாவராலும் அதிகமாய்க் கனம்பண்ணப்பட்டார். இவரது பிரேத சேமத்தின் பின் றிச்சேட்ஸ் ஐயர் சற்றே சுகப்பட்டவராய் யாழ்ப்பாணம் வந்தாலும் அதிக பெலவீனமுடையவராயிருந்தனர். பூர் ஐயரும் இக் காலத்திற் கடும் நோய்வாய்ப்பட்டுத் தேவ கிருபையினால் நற்சுகமடைந்தனர்.

மிஷ்னாரிமார் துன்பம் மரணம் முதலியவற்றால் இக் காலத்திற் கஷ்டப்பட்டதுடன் பணக்குறைவினாலுங் கஷ்டமடைய நேரிட்டது. அக்காலத்தில் அமெரிக்காவிலிருந்து பணம் மிஷ்னாரிமாருக்கு வந்துசேருதல் மிஷ்னாரிமார் மிகத் தாமதமாயிருந்தபடியால் அவர்கள் கஷ்டம் கஷ்டமடைய நேரிட்டது. “உங்கள் மிஷ்னாரிமார் கடுமையான வேலையினாலும், குறைவான சீவியப் போங் (போசனம் முதலியன) கினாலும் தங்கள் சீவனுக்கு நஷ்டம் வருவிக்கின்றனர்” என்று ஓர் ஆங்கிலேய துரை இம் மிஷ்னாரிமாரைக் குறித்துச் சாட்சியிட்டனர்.

மேலே கூறப்பட்ட துக்கங்களின் மத்தியில் மிஷனரிமார் அதிக சந்தோஷங்கொள்ளத்தக்கதான சம்பவங்கள் நேரிட்டன. மிஷனரிமாரின் மூன்றுவருடப் பிரயாசங்களின் பின் அவர்களுக்கு உதவிக்காரராயிருந்த மெஸ். காபிரியேற்பிள்ளையும், மெஸ். நீக்கிலாசப்பிள்ளையும் தாங்

முதற் கள் மிஷனரிமார்மூலங் கேள்விப்பட்ட குணப்படுதல்கள் சுவிசேஷ சத்தியங்களை நம்பி இயேசுக் கிறிஸ்துவைத் தங்கள் இரட்சகராக ஏற்று

1819ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமீ 10௨ வட்டுக்கோட்டையில் வைக்கப்பட்ட திருவிருந்து ஆராதனையில் மெஸ் காபிரியேற்பிள்ளையும், 1819ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமீ 31௨ தெல்லிப்பழையில் வைக்கப்பட்ட திருவிருந்தாராதனையில் மெஸ். நீக்கிலாசப்பிள்ளையும் விசுவாச அறிக்கைசெய்து ஞானஸ்நானம்பெற்றுத் திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர். “மனந்திரும்புகிற ஒரே பாவியினிமித்தம் பரலோகத்தில் மிகுந்த சந்தோஷ முண்டாயிருக்கும்” என்ற இரட்சகர் வாக்குப்படி பரலோக ஆவியைப் பெற்ற அம் மிஷனரிமாருக்கு அக் காட்சி அதிக சந்தோஷத்தையும் மனப்பாக்கியத்தையுங் கொடுத்தன. இவர்களே அமெரிக்க இலங்கை மிஷனின் முதற் கிறிஸ்தவர்களாம். இவர்களுள் காபிரியேற்பிள்ளை திசேரா கொழும்பு வாசி அவர். ஆதிமிஷனரிமாருடன் கொழும்பிலிருந்து வந்து அவர்களுக்கு முனிஷியாய்க் கடமைபார்த்து வட்டுக்கோட்டையில் வசித்தனர். மற்றவர் அளவெட்டிவாசர். இவர் தெல்லிப்பழையிற் திருச்சபையிற் சேர்ந்த பொழுது இவர் சுற்றமித்திரராய் 400க்கு மேற்பட்ட தொகையினர் அக்காட்சியைக் காணவந்தனராம். அமெரிக்க மிஷன் கிருத்தியத்தினால் யாழ்ப்பாணிகளுக்குள் முதல் கிறிஸ்தவரானவர் இவரேயாம். இவர்கள் இருவரும் உண்மையும் பத்தியுமுள்ள கிறிஸ்தவர்களாய்ச் சீவித்தனரென ஆதி அமெரிக்க மிஷன் அறிக்கை கூறுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலே சுத்த சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த உவெசிலியன் மிஷனரிமார், அமெரிக்க மிஷனரிமார், சேட்சு மிஷனரிமார் 1819ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மாசக்கூட்டம் என்னும் பெயருடன் ஓர் ஐக்கிய செபக்கூட்டம் நடத்தி வந்தனர். முதலாங் கூட்டம் 1819ஆம் மாசக்கூட்டம் ஆண்டு ஆவணிமீ வைக்கப்பட்டது. அக் கூட்டத்திலே சகோதர அன்பைப் பற்றிப் பேசிச் செபித்தனர். இக் கூட்டம் யாழ்ப்பாணத்

திலே உண்மையான மிஷனரி சீவியத்துக்கும் கிறிஸ்த ஐக் கியத்துக்கும் அதிக உதவியாற்றினது. அடுத்த மார்சுழி மாசக் கூட்டத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலே தங்களோடு சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்ய அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தால் அனுப்பப்பட்ட நாலு மிஷனரி குடும்பங்கள் சீக்கிரம் வந்துசேருமென்ற செய்தியைப் பூர்ப் பண்டிதர் சொல்ல யாவரும் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்து கர்த்தரைத் துதித்தனர்.

1819ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 18உ அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த போஸ்தன் (Boston) நகரத் துறைமுகத்திலே இந்தஸ் (Indus) என்னுங் கப்பலில் உவின்சிலோ (Rev. M. Winslow), ஸ்போல்டிங் (Rev. L. Spaulding), ஊடுவேட் (Rev. H. Woodward), ஸ்கடர் (Dr. J. Scudder) என்னும்

நான்கு மிஷனரிமாரும், அவர்கள்
2ஆம் கூட்ட மனைவியரும் ஏறிப் பிரயாணமாயினர்.
மிஷனரிமார் அக்கப்பல் 162 நாட்களின்பின் ஐப்பசி
வருகை மீ கற்குத்தாத் துறைமுகத்தைச் சேர்ந்தது. கப்பலில் இருந்தவர்களுக்குள்ளே

ஒரு மார்க்க எழுப்புதல் உண்டாகப் பலர் மனந்திரும்பிக் கிறிஸ்தவர்களாயினர். இந்தச்சம்பவம் அக் கப்பலில் வந்த மிஷனரிமாருக்கு அதிக தைரியத்தையும் மிகுந்த சந்தோஷத்தையுங் கொடுத்தது. மிஷனரிமார் கப்பலைவிட்டிடிநங்கியபின் அவ்விடமிருந்த ஹேரிப் பண்டிதர் முதலாம் மிஷனரிமாரால் உபசரிக்கப்பெற்றுச் சிலநாள் அங்கே தங்கினர். பின் ஸ்கடர் ஐயர் நேரே யாழ்ப்பாணம் வரவும், உவின்சிலோ ஸ்போல்டிங் என்னும் இரு குருமாரும் கொழும்புசென்று தேசாதிபதியிடம் உத்தரவுபெற்றுப் பின் யாழ்ப்பாணம் வரவும், ஊடுவேட் ஐயர் சுகவீனங் காரணமாய்க் கற்குத்தாவிலே சிலநாட்கள் தங்கிப் பின் யாழ்ப்பாணம் வரவும் ஒழுங்குபண்ணிக்கொண்டனர். கொழும்புக்குச் சென்ற குருமார் கார்த்திகைமீ 10உ புறப்பட்டு மார்சுழிமீ 7உ காலித் துறைமுகத்தி லிறங்கினர். அவர்கள் அவ்விடஞ் சுவிசேஷகிருத்தியத்தை நடத்திய மெக்கின்னி (Rev. Mc. Kenney) என்னும் பெயருடைய உவெசிலியன் குருவால் உபசரிக்கப்பட்டு எட்டுநாள் அங்கே தங்கியபின், கொழும்புநகருக்கு வந்து பிறவுன்றிக் தேசாதிபதியைக் கண்டு, தாங்களும் தங்களோடு வந்தவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்து மிஷனரி ஊழியத்தை நடத்த உத்தரவு கேட்டனர். தேசாதிபதி ஒரு

தடையுங் கூறுது இம்மிஷனாரிமார் கேட்டபடி செய்ய உத்தர வருளினர். தேசாதிபதி சீக்கிரம் தம் ஆளுகைமுடித்து இங்கிலாந்துக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தபடியால், அவருக்குப் பின் இலங்கைத் தேசாதிபதியாக வரவிருந்தவரும், அப்பொழுது உபதேசாதிபதியாயிருந்தவருமாகிய பாண்ஸ் (Sir Edward Barnes) என்பவர் தேசாதிபதியிடம் வந்து “இம் மிஷனாரிமாரை இலங்கையில் வசிக்க நீர் இடங்கொடுக்கக் கூடாது” என வாதாடினார். அவரோ “நான் இலங்கையில் வசிக்குமளவும் நானே இலங்கைத் தேசாதிபதியென்றும் உத்தரவு கொடுத்தது கொடுத்தாயிற்றென்றும்” சொன்னதுடன் மிஷனாரிமாருக்காய்க் கரிசனையும் அனுதாபமுமான வார்த்தைகளைப் பேசினார். அப்பொழுது தனதெண்ணம் அனு கூலப்படவில்லையென்று கண்ட பாண்ஸ் தேசாதிபதி தாம் இலங்கையிற் தேசாதிபதியாயிருந்த காலமெல்லாம் அமெரிக்க மிஷனாரிமாருக்கும், அவர்கள் கையிடும் எவ்வகை நற்கிருத்தியங்களுக்கும் மிக விரோதியாகவேயிருந்தனர். இனிமேல் அமெரிக்க மிஷனாரிமார் புதிதாய் இலங்கைக்கு வராதபடி தடுக்கவேண்டுமென்று இவரெண்ணி இங்கிலாந்திலுள்ள இராசமாலிகிதருக்கு இவ்விஷயத்திற் தம் கருத்தை யறிவித்து, இனிமேல் அமெரிக்காவிலிருந்து புதிய மிஷனாரிமார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரப்படாது என்ற ஒரு சட்டத்தையுண்டாக்க முயற்சிசெய்தனர். இச்சட்டம் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த அமெரிக்க மிஷனாரிமாருக்கு மாத்திரமல்ல, அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தாருக்கும் அதிக தைரியவீனத்தையுண்டாக்கினது. தேசாதிபதியைக் காணச்சென்ற இம்மிஷனாரிமார் தேவனிற் திடவிசுவாசமுள்ளவர்களாய்க் கொழும்பிலிருந்து மாசிமீ 4உ புறப்பட்டு அம்மாசம் 17உ காலை யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தம் மனைவியருடன் வந்தனர். இங்கேயிருந்த மிஷனாரிமார் இவர்களை யதிக ஆனந்தத்தோடேற்று உபசரித்தனர். இவர்கள் போஸ்தன் பட்டணத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர எட்டுமாசமும் ஒன்பது நாட்களுஞ் சென்றன. இவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்துசேரமுன் கற்குத்தாவிலிருந்து ஸ்கடர் ஐயரும் அம்மானும் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். சுகவீனங்காரணமாய்க் கற்குத்தாவிற் சிலநாட்கள் தங்கியிருந்த ஊடுவேட் ஐயர் சுகம்பெற்று மனைவியுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். சிலவாரங்கள் சென்றபின் உலின்

சிலோ ஐயரும் ஸ்போல்டிங் ஐயரும் குடும்பமாய் உடுவிலிலும், ஊடுவேட் ஐயர் குடும்பமாய் மானிப்பாயிலும், ஸ்கடர் ஐயர் குடும்பமாய்ப் பண்டத்தரிப்பிலும் வசித்து மிஷ்னாரி யூழியஞ் செய்ய நியமனம்பெற்றனர். மேலே குறிக்கப்பட்ட மூன்று ஸ்தாபனங்களிலும் போர்த்துக்கீசராற் கட்டப்பட்டுப் பின் ஒல்லாந்தரால் உபயோகிக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் அக் காலத்தில் அதிக பாழானநிலையிலிருந்தன. இவ்வாலயங்களின் சுவர்களிலும் மதில்களிலும் ஆலமரக்கன்றுகளும், பலவகைச் செடி கொடிகளும் முளைத்துப் படர்ந்திருந்தன. இவ்விடங்களில் நாகம் முதலாம் அனேக விஷசர்ப்பங்களிருந்தன. அரசினர் முன்னே தெல்லிப்பழையிலும், வட்டுக்கோட்டையிலுமிருந்த ஒல்லாந்தர் ஆலயங்களையும், அவற்றையடுத்த வீடுகளையும் மிஷ்னாரிமாருக்கு உபகரித்தவகையாய் உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு என்னும் இடங்களிலிருந்த ஒல்லாந்தர் ஆலயங்களையும், அவற்றையடுத்த வீடுகளையும் மிஷ்னாரிமாருக்கு உபகரித்தவகையாய் உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு என்னும் இடங்களிலிருந்த ஒல்லாந்தர் ஆலயங்களையும், அவற்றையடுத்த வீடுகளையும் மிஷ்னாரிமார் உபயோகித்துக்கொள்ளும்படி உபகரித்தனர். இம்மிஷ்னாரிமார் தாங்கள் குடியேறிய ஸ்தானங்களிலுள்ள வீடுகளைத் திருத்தி, தாம் வசிக்கத்தக்க இடங்களாக்கி அவற்றில் வசித்து, தமிழ்ப் பாஷையைப் படித்து, மிஷ்னாரி ஊழியத்தைச் செய்து, ஆலயங்களையுந் திருத்தி அவற்றில் ஆராதனை நடத்திவந்தனர்.

ஸ்கடர் ஐயரே முதல் வைத்திய மிஷ்னாரியாம். இவர், வைத்திய மிஷ்னாரியாய் வந்தபொழுது உலகத்தில் ஒரு வைத்திய மிஷ்னாரியுமிலர். முதல் வைத்திய மிஷ்னாரியின் திவ்விய ஊழியம் யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கிடைத்த அரும் பெருஞ் சாலக்கியங்களிலொன்றும். இவர் நியுயோர்க்கு நகரில் பிரசித்திபெற்ற ஒரு வைத்தியராயிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் வியாதியாயிருந்த ஒரு கிறிஸ்த ஸ்திரீயைப் பார்க்கப்போன பொழுது, சாமுவேல் நியுவெல், கோடன் ஹோல் என்னும் மிஷ்னாரிமாரால் எழுதப்பட்டதும் “உலகத்தின் குணப்படுதல் அல்லது 60 கோடி மனுஷரின் நிலை” என்னும் மகுடவாகைக் கொண்டதுமான ஓர் துண்டுப் புஸ்தகத்தைக் கண்டு, அவ்விட்டாரிடம் அதை வாங்கிக்கொண்டுபோய், வீட்டில்

அடிக்கடி வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஒருமுறை முழங்காற்படியிட்டு “ஆண்டவரே, நான் என்னசெய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்” என்று கேட்டார். அப்பொழுது

ஸ்கடர் “போய்ப் புறமதஸ்தவர்களுக்குச் சுவி
 மிஷனாரியாதல் சேஷத்தைக் கூறு” என்ற மெல்லிய
 சத்தங் கேட்டதாம். இந்தச் சத்தம்
 பகலும் இரவும் அவருடைய ஆன்மா

வில் அதிகமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தது. அந்நாட்களில் அங்கே வியாதியாகி மரிக்கும் ஒரு பிள்ளையின் படுக்கையருகில் அவர் இருக்கவேண்டி நேரிட்டது. அங்கே பக்கத்தில் புள்ளிக ளிடப்பட்ட ஒரு சிறு துண்டுக் கடதாசியைக் கண்டார். அக்கடதாசியிற் குறிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு புள்ளியும் இந்தி யாவிலே வைத்தியசகாயமின்றி மரிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான வர்களுக்கு வேண்டிய வைத்தியரைக் குறித்தது. “யார் உதவி செய்யப் போகக்கூடும்” என்று அதில் கேட்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு மறுமொழியாக “ஏன் நான் போகக்கூடாது” என்று அவர் தமக்குள் வினவினார். அவர் வீட்டுக்குப் போன வுடனே தமது மனைவியை அழைத்து, “இந்தியாவுக்கு வைத்திய மிஷனாரியாய்ப் போகத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன்” என்று சொல்ல, மனைவியும் அதற்கு இசைந்து, “நீர் எங்கே போகிறீரோ அங்கே நானும் வருவேன்” என்று கூறினர். அதன்பின் வைத்தியர் தமது தந்தையாருக்குத் தன் தீர் மானத்தைக் கூறினர். அதைக்கேட்ட பிதா அதிக கோபங் கொண்டு “யோவானே, நீ பைத்தியகாரனாய்விட்டாய்” என்று கூறினர். மகன் “பிதாவே இந்தவேளை நான் உம்மைக் கோப்பபடுத்தினற்காய்த் துக்கப்படுகிறேன்” என்றார். இன்னும் ஒரு வாரஞ் சென்றபின் வைத்தியர் இருதயத்தில் மிஷனரி ஆவி அதிகமாய் ஏவத் தந்தையாரைக் கண்டு “நான் மிஷனாரியாய் இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டும்” என்று கூற, பிதா “அந்த விஷயத்தை இனிமேல் எனக்குப் பேசவேண்டாம்” என்று உக்கிராவேசத்துடன் கூறச் சம்பாஷணை அவ் வளவில் முடிந்தது. இதன்பின் வைத்தியருக்குச் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்து தரிசனமாகி “உனது கர்த்தரும் எசமானருமாகிய நான் அந்தகாரத்திலிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்காய் இவ்வளவு பாடுபட, என்னால் மாத்திரம் அவர்கள் இரட்சிக்கப்படக் கூடுமென்ற இந்த நற்செய்தியை நீ அவர்களுக்குக் கூறமாட்டாயா?” என்று கேட்டபொழுது, அவர் முழங்காற்படியிட்டு, “கர்த்தராகிய இயேசுவே, நீர்

கட்டளையிட்டபடி நான் போகிறேன்” என்று சொன்னார். அவருடைய இருதயத்தில் மிஷ்னரி ஆவி அதிகமாய்ச் சுவாஸித்தெரிய, அவர் தந்தையாரிடத்தில் மறுபடியும் போய் “நான் இந்தியாவுக்கு மிஷ்னரியாய்ப் போகத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்” என்று அறிவித்தனர். பிதா குமாரனைப் பார்த்து “நீ இந்தியாவுக்குப் போகும் நாளில் நீ என்னுடைய மகனல்லவென்று உன்னைக் குறித்து யாவருக்கும் அறிவிப்பேன்” என்று சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர் சந்தோஷமாய்த் திரும்பிவந்து மிஷ்னரியாய்ச் செல்ல முயற்சி செய்தனர். அந்தச்சமயத்தில் அமெரிக்கமிஷன் சங்க காரியஸ்தர் இலங்கைக்கு அனுப்ப ஒரு தகுந்த வைத்தியரைத் தேடுகிறார்கள் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, வைத்தியர், அமெரிக்கமிஷன் சங்கக் காரியஸ்தரைக் கண்டு பேசி, யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷ்னரியாய்வர ஒழுங்குசெய்துகொண்டனர். வைத்தியர் மிஷ்னரியாய் இலங்கைக்கு வருதலை அப்பட்டணத்தார் அறிந்து, அனேகர் தங்கள் அருமையான வைத்தியர் தங்களைவிட்டுப் போகப்போகிறாரே என்று துக்கித்துக் கண்ணீர்விட்டனர். சிலர், இந்த மேன்மையான வைத்தியத்தொழிலையும், அதன்மூலமாய் வந்த அதிக வருமானத்தையும், பெரிய செல்வாக்கையும் இவர் விட்டு அந்நிய நாட்டுக்குப் போகிறாரே, இவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்றார்கள். வேறுசில பெயர்க் கிறிஸ்தவர்கள் அவரை நோக்கி, “வைத்தியரே! நீர் இங்கே அதிக பிரயோசனமாய் இருக்கிறீர்; நீர் எங்கெல்லாருக்கும் அதிக தேவையாயிருக்கிறீர்; ஆகையால் நீர் மிஷ்னரியாய் அந்நிய தேசத்துக்குப் போகவேண்டாம்; விவாகம்புரியாத வாலிபர்கள் மிஷ்னரிமாராய்ச் செல்லட்டும்” என்றார்கள். வைத்தியர் இவர்கள் பேச்சுக்கு இடங்கொடாது தமது தீர்மானத்தில் உறுதியாயிருந்து, அன்பான பெற்றாரையும், அரிய சினேகிதரையும், மேன்மை, செல்வாக்கு, ஐசுவரியம் முதலிய யாவற்றையும் விட்டு, கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கப்பட்டு, யாழ்ப்பாணிகளுக்கு வைத்திய சகாயஞ் செய்து, கிறிஸ்துவின் இரட்சிப்பைக்கூற, யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷ்னரியாய் வந்தார். இவர் யாழ்ப்பாணம் மிஷ்னரியாய் வந்தபின், தமது தந்தையாருக்கு ஒவ்வொருமாசும் ஒவ்வொரு கடிதம் ஒழுங்காய் எழுதியனுப்பினர். தந்தையார் அக் கடிதங்கள் மைந்தராலெழுதப்பட்ட கடிதங்களென மதித்து, அவைகளொன்றையும் உடைத்து வாசியாமல் கழிவு

கூடைக்குள் எறிந்துவிடுவார். வைத்தியரின் மாதாவோ, அவைகளை ஒவ்வொன்றையெடுத்து உரத்து வாசித்து வருவார். அவற்றைக் கேளாதபடி தகப்பன் தமது காதுகளை அடைத்துக்கொண்டதாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. வைத்தியர் யாழ்ப்பாணத்திலே பெரிய மிஷன்வேலையைச் செய்துமுடித்து, லீவில் ஐக்கியதேசஞ் சென்று சபைகளைச் சந்தித்துவரும் பொழுது, அவருடைய பிதா தமது புத்திரருடைய விசேஷமான உன்னத சீவியத்தைப் படிப்படியாய் அறிந்து, அவரை நன்கு மதித்து அவருடன் ஒப்புரவானார். உலகத்திலெழுந்த மிஷனாரிகுடும்பங்களுள் இதுவே பெரிய மிஷனாரிகுடும்பமாம். உலகத்திலே அதிககால மிஷனாரி ஊழியஞ்செய்த குடும்பம் இதுவாகும். இவருடைய ஒன்பது பிள்ளைகள் இந்தியாவிலே மிஷனாரி ஊழியஞ் செய்தனர். இவரது பேரப்பிள்ளைகளும் பலர் அங்கே மிஷனாரிமாராயிருக்கின்றனர். இவரும் இவர் சந்ததியாரும் இதுவரையில் மிஷனாரியூழியஞ் செய்த வருடங்களைக் கணக்கிடுகில் 1000 வருடங்களுக்கு மேலாகும். கர்த்தரால் அதிகம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மிஷனாரி குடும்பமும் இதுவேயாம்.

மிஷன் கிருத்தியங்களுக்கு உபயோகமான சிரேட்ட கருவிகளில் அச்சியந்திரம் ஒன்றும். அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தார் இதனவசியத்தை யுணர்ந்து, ஓர் அச்சியந்திரத்தை யாழ்ப்பாண மிஷனுக்கு அனுப்பினதுடன் ஜேம்ஸ் காரற் (James Garrett) என்பவரை அச்சிடும் மிஷனாரியாகவும் அனுப்பினர். கற்குத்தாவிலிருந்து தமிழ் எழுத்துகளும் எடுப்பிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்திலே அச்சிடுந் தொழிலை நடத்தக் காரற் என்பவர் 1820ஆம் ஆண்டு ஆவணி மீ 10உ தெல்லிப் பழையில் வந்து சேர்ந்தனர். உடனே

காரற்

இவ்விடமிருந்த மிஷனாரிமார் இவர் தங்களுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்க

இடந்தரவேண்டு மென்று பாண்ஸ் தேசாதிபதிக்கு ஒரு விண்ணப்பத்திரம் எழுதி, அதை இலங்கை முழுவதற்கும் அரசினர் சிரேஷ்ட குருவாயிருந்த துவிஸ்ரெற்றன் என்பவர் மூலம் அனுப்பினர். தேசாதிபதி மிஷனாரிமார் விண்ணப்பத்துக் கிணங்காது, அமெரிக்க மிஷனாரிமார் தொகை யாழ்ப்பாணத்திலே அதிகப்பட அரசினர் இடங்கொடுப்பது புத்தியல்லவென்று மறுமொழியனுப்பினர். இவ்வளவில் அவர் ஆறுதலடையாமல் இன்றுதொடக்கம் மூன்றுமாசத் தவணைக்குள் ஜேம்ஸ் காரற் என்பவர் இலங்கைக்கு அப்பாற் போய்

விடவேண்டுமென்று அந்தமீ 24௨ ஓர் கட்டளை பிறப்பித்தனர். மிஷ்னாரிமார் பாண்ஸ் தேசாதிபதியின் மனதில் பதிந்த தப்பெண்ணங்களை அகற்றத் துணிந்தும், மிகியோன் கிருத்தியங்களில் அவர் கரிசனைகொள்ளக்கூடுமெனக் கருதியும், பிறவுன்றிக் தேசாதிபதி முதலியோர் மிஷ்னுக்கு உபகரித்த சலாக்கியங்களையும் மிஷன் கையிட்டு நடத்திவரும் நற்கிருத்தியங்களின் பெறுபேறுகளையும் விபரமாய் எடுத்துக் காண்பித்து விண்ணப்பத்திரங்களைத் திரும்பத்திரும்ப எழுதியனுப்பினர். “அடிமே லடியடித்தால் அம்மியுந் தகரும்” என்ற பழமொழிப்படி அவரனுப்பிய விண்ணப்ப பத்திரங்களால் தேசாதிபதியின் கடினமனங் கரைந்து நன்மறுமொழி கொடுப்பாரென மிஷ்னாரிமார் காத்திருந்தனர். தேசாதிபதியின் மனமோ சிறிதும் மாறவுமில்லை : மிஷ்னாரிமாருக்கு ஒரு நன்மையான மாறுத்தரம் அருளவுமில்லை. ஈற்றில், அக்காலம் மழை காலமாயிருந்தபடியால் மழைகாலங் கழித்துப்போக அவருக்கு இடந்தரவேண்டுமென்று மிஷ்னாரிமார் பின்னும் வருந்திப் பரிந்து கேட்டனர். தேசாதிபதி அதற்கும் இடங்கொடாமல் ஜேம்ஸ் காரற் இலங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டாரோ என்று கார்த்திகைமீ 20௨ மிஷ்னாரிமாரிடங் கேட்டனர். அதனால் அத்துரைமகன் அதிக பணச்செலவையும், சேவமோசத்தையும் பாராமல் கார்த்திகைமீ 20௨ பின்னேரம் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு “எங்கே போகலாம்” என்பதையறியாத வராய் நாகபட்டணஞ் சென்றனர். தரங்கம்பாடியிலிருந்த டேனீஸ் மிஷ்னாரிமார் அவரை அன்போடேற்று உபசரித்தனர். அவர் அங்கேயிருந்து பம்பாய்க்குப்போய் அங்கே மருட்டிய மிஷ்னுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். மெஸ் காரற் பிரயாணப்பட்ட நாளுக்கு அடுத்தநாள் : அவர் முதனாட் பின்னேரம் இலங்கைக்கு அப்பாற்பட்டுவிட்டனரென்று இவ்விடமிருந்த மிஷ்னாரிமார் தேசாதிபதிக்கு அறிவித்தனர். கிறிஸ்த அரகினராகிய ஆங்கிலேய அரசாட்சியார் சுவிசேஷ விருத்திக்கு இவ்வளவுதாரம் இடையூறு செய்யலாமோவென மிஷ்னாரிமார் சற்றே துன்புற்று மனமடிவுகொண்டாலும், கர்த்தரிலே தங்கள் தங்கள் நம்பிக்கையை வைத்துப் பொறுமையோடு தேவவழியத்தை நடத்திவந்தனர்.

அமெரிக்க மிஷ்னாரிமார் அந்த அச்சியந்திரத்தையும், அதற்குரிய தளபாடங்களையும் சேட்சுமிஷன் குருவாகிய கனம் நைற் ஐயருக்குக் கொடுத்தனர். நைற் ஐயர் அந்த அச்சியந்திரத்தை நல்லூரில் ஸ்தாபனம் ஸ்தாபித்து, 1826ஆம் ஆண்டில் முதல் முதல் “முத்திவழி” யென்னும் நாமமுள்ள ஒரு புத்தகத்தை அச்சிடுவித்தார். இதுவே யாழ்ப்பாணம்

பாணத்தில் முதல்முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அச்சியந்திரமாம். 1834ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மிஷன் அவ்வச்சியந்திரத்தை வாங்கி மானிப்பாயில் ஸ்தாபித்து நடத்தினது.

கர்த்தர் மிஷனரிமாரின் ஊழியத்தை ஆசீர்வதித்தபடியால் 1820ஆம் ஆண்டு பிலிப்பு மாதியு (Philip Matthew), மலையப்பர் (Francis Malaiapper), எமி 1820ஆம் ஆண்டு தொம்கின்ஸ் (Amy Tompkins) என்ற குணப்படுதல்கள். னும் மூவர் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்துத் திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர், அவர்களுள் பிலிப்பு என்பவர் கனம். கிறிஸ்தியன் தாவீதுப் போதகருடைய முகாமையின்கீழ் நடைபெற்ற ஆங்கில பாடசாலையில் கல்விகற்றவர். வட்டுக்கோட்டையில் வசித்த கனம். மெக்ஸ் ஐயருக்கு முன்ஷியாயும், அமெரிக்கமிஷன் ஆங்கில பாடசாலையில் ஓர் உபாத்தியாயராயுமிருந்தவர். சேட்சுமிஷனரியாய் நல்லூரில் வசித்த கனம். நைற் ஐயர் தனக்கு உதவியாய் இவரைத் தரவேண்டுமென்று அமெரிக்க மிஷனரி மாரைக் கேட்டபொழுது அவர்கள் இவரைச் சேட்சுமிஷனில் ஊழியஞ்செய்ய விட்டனர். அதனால் இவர் 1825ஆம் ஆண்டு சேட்சுமிஷனைச் சேர்ந்து நல்லூரில் வசித்து உபதேசியாராய்த் தேவஊழியம் நடத்திய முதல் உபதேசியாராம். இவருடைய புத்திரியே (அவர் உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கல்வி கற்று அரங்கேறினவர்) கோப்பாயிலே பல வருடங்களாய்ச் சுதேச குருவாயிருந்து காலஞ்சென்றுபோன கனம். John ஹென்ஸ்மன் போதகர் அவர்களின் அன்பான பாரியாராம். மலையப்பர் மலையாளத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் தகப்பனர் நீர்கொழும்பிலே அரசினர் தாபரிப்பில் ஒரு பிரசங்கியாராயிருந்தனர். மலையப்பரும் கனம். கிறிஸ்தியன் தாவீதுப் போதகருடைய முகாமையின்கீழ் நடைபெற்ற ஆங்கில பாடசாலையிற் கல்விகற்றுப் பின் அமெரிக்க மிஷனரிமாருக்கு முன்ஷியாகி உடுவிலில் வசித்தனர். ஏமி தொம்கின்ஸ் என்னும் ஆபிரிக்க காப்பிரிஸ்திரி, ஸ்கடர் அம்மாளுடன் அமெரிக்காவிலிருந்து கூடிவந்த ஆயையாம்.

வட்டுக்கோட்டையில் கூடிய மிஷனரிமார் ஏகமனதாய்த் தீர்த்தபடி 1820ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமீ 2௨ கர்த்தருடைய

திருவிருந்து உடுவிலில் முதலாம் முறையாய் அனுசரிக்கப் பட்டது. அன்று திருவிருந்து அருந்தி உடுவிலில் முதல் னோர் உவின்கிலோ ஐயர், ஸ்போல் திருவிருந்து டிங் ஐயர், அவர்கள் மனைவியர்கள், மலையப்பர் என்னும் ஐவருமாம்.

அடுத்தவருடம் மானிப்பாயிலும், பண்டத்தரிப்பிலும் திருவிருந்து அனுசரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு என்னும் ஸ்தானங்களில் அவ்வவ்விடங்களில் மானிப்பாய் பண்டத் தரிப்பில் வசித்த மிஷனரிமாருங் கிறிஸ்தவர்கள் தரிப்பு திருவிருந்து வர்களுங் காலத்துக்குக்காலங் கூடித் திருவிருந்தை அனுசரித்துவந்தாலும், 1831-ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் அந்தந்த ஸ்தானங்களில் வசித்த கிறிஸ்தவர்கள் யாவரும் ஒரே சபையாராகவே (அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சபையார்) எண்ணப்பட்டு வந்தனர்.

இச்சம்பவங்கள் மிஷனரிமாருக்கு அதிக தைரியத்தைக் கொடுத்தன. இன்னும் அவர்கள் முயற்சியையும் சந்தோஷத்தையும் அதிகப்படுத்தத்தக்கதான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. தெல்லிப்பழைத் தருமப்பாடசாலையில் கல்விக்கற்ற ஜோடன் லொட்சு (Jordan Lodge), நதானியேல் நைல்ஸ் (Nathaniel Niles), எபனேசர் போட்டர் (Ebenezer Porter) என்பவர்களுடன் மிஷன் பாடசாலை உபாத்திமாருள் ஒருவராகிய சாள்ஸ் ஓட்ஸ் (Charles Hodge), கனம். பூர் ஐயர், வேலைக்காரனாகிய ஒனிசிமஸ் (Onesimus) என்பவர்களுமாக ஐந்துபெயர் திருச்சபையுடன் சேரும்படிக்குப் பரிசோதிக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் மிஷனரிமாரின் பிரயாசத்தின் முதல் விளைச்சற் பலன்களாயிருந்தபடியால் முதற்கணிகள் அது மிஷனரிமாருக்குத் தைரியமும் அதிக சந்தோஷமுமாயிருந்தது. அவர்கள் எல்லா மிஷனரிமாரின் சமூகத்திலும் பரிசோதிக்கப்பட்டுத் திருச்சபையுடன் சேரப் பக்குவரெனக் காணப்பட்டனர். சபையாரின் திருவிருந்தாராதனைக்கு ஏழெட்டு நாட்களின்முன் சாள்ஸ் ஓட்ஸ் என்பவர் தனிமையாய்ப் பூர் ஐயரிடஞ் சென்று, “ஐயா, என் பெண்சாதிவழியார் ஒருமித்து, என்னையும் என் பெண்சாதியையும் பிரித்துப்போடத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்” என்று அதிக சஞ்சலத்துடன் தெரிவித்தார். பூர் ஐயர் அதற்குத்தரமாக 1 கொரி 7: 15 ஆம்

வாக்கியத்தை வாசித்து விபரித்துக்காட்டித் தேற்றரவுபண்ணினார். சாள்ஸ் ஒட்ஸ் என்பவரோ “நான் கிறிஸ்தவனாக வேண்டுமென்று தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டேன். எதிரிடைகள் அதிகப்படுகிறபடியால் கொஞ்சக்காலம் பொறுத்துச் சபையுடன் சேர இருக்கிறேன்” என்றார். எதிரிடையாகிய புயலுக்கு எதிர்த்து நிற்கத் திராணியற்றவராய்ப் பின்போட்டு மூன்று வருடங்களின்பின் திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர். இவர் பல வருடங்களாய்ச் சபையின் அங்கத்தவராயிருந்தும் முடிவுபரியந்தம் உண்மையான கிறிஸ்தவனாய் விளங்கவில்லை. ஒனிசிமஸ் என்பவர்கல்வியறிவில்லாத கோழைத்தனமுள்ளவர். அவருடைய எசமானனும் இனத்தவர்களுந் திரண்டு அவரிடம்போய் “நீ கிறிஸ்தவனாகக்கூடாது; வேலுச் (சாள்ஸ் ஒட்ஸ்) சட்டம்பியாரைப் பார்த்து நட” என்று சொல்லித் தடைசெய்தனர். அவர் அப்பொழுது சபையிற் சேராது தடுக்கப்பட்டாலும், அடுத்த திருவிருந்திற் சபையுடன் சேர்ந்து அந்நாள்முதல் மரணபரியந்தம் செபத்தில் உறுதியாய்த் தரித்து, தன் நீடிய ஆயுட்காலமெல்லாம் விசுவாசத்துக்கு நல்ல திருஷ்டாந்தமாய்ச் சீவித்து, முடிவுபரியந்தம் உண்மையான கிறிஸ்தவனாய் விளங்கினார். போட்டர் அக்காலத்தில் பாடசாலை மாணக்கனாயிருந்தார். அவரும் அம்முறை திருச்சபையிற் சேராது அடுத்தமுறை (ஆவணிமீ) திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர். ஜோடன் லொட்ஸ் என்பவர் சபையுடன் சேரவிருப்பதை, மாதா கேள்விப்பட்டு ஒரு சனிக்கிழமை சாயந்திரம் கூக்குரல்பண்ணிக்கொண்டு, மிஷனரி வீட்டுக்குப் போய், “என் மகன் ஞானஸ்நானம் பெறுவானேயாகில் அச்சணமே என்னினத்தார், சனத்தார், சாதியார் எங்களைத் தள்ளிப்போடுவார்கள்; நான் அதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டேன்” என்று சொல்ல, மிஷனரி, மகனுக்கும் மாதவுக்கும் வேத போதகத்தை யெடுத்துச் சொல்லி மகனைத் திடப்படுத்தினார். அவர் மகனை நோக்கி “நீ இயேசுவின் கட்டளைக்கு அமையப்போகிறாயா? அல்லது மாதாவின் கூக்குரலுக்கு இசையப்பேர்கிறாயா? நீயே தெரிந்துகொள்” என்று சொல்ல மகன், மாதாவை வெளியே அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆற்றித் தேற்றி. “நான் இயேசுவுடன் இருக்கின்றேன்; நீ போய்வா” என்று சொல்ல, மாதாவோ “இன்று முதல் நீ எப்போதாகுதல் என் வீட்டுக்கு வர இடங் கிடைக்க மாட்டாது” என்று சொல்லிப் போய்விட்டாள். அக்காட்சி மகா பரிதாபமாயிருந்தது. ஜோடனின்

பிதா அப்பொழுது பிறவருக்குப் போயிருந்தார். போக முதல் அவர் ஞானஸ்நானம்பெற்றத் தன் மகனுக்கு உத்தரவு கொடுத்திருந்தபடியால் ஜோடனும், நதானியேல் நைல்கம் 1821ஆம் ஆண்டு சித்திரைமீ 22உ தெல்லிப்பழையில் ஞானஸ்நானம் பெற்றுத் திருச்சபையுடன் சேர்க்கப்பட்டார்கள். ஜோடன் ஒருவருஷம் வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரசாலையிற் கல்விகற்று, பின் படித்த ஓர் உத்தம கிறிஸ்தபெண்ணை விவாகஞ்செய்து, 25 வருடம் உபதேசியாராக இருந்தார். 1855ஆம் ஆண்டு இவருடைய மனைவி மரித்தபின் இவர் சில வருஷம் சபைக்குத் தூரப்பட்டிருந்தார். கடைசிக்காலத்தில் துன்பப்படுக்கையிலுண்டான உபாதிகள் அவரைப் புடமிட்டு இரட்சிப்புக்கு வழிநடத்தினவாம். நைல்ஸ் என்பவர் தான் கிறிஸ்தவனாகப்போகிற செய்தியைத் தன்னினத்தார் சனத்தாருக்கு அறிவித்துவர வேண்டுமென்று சொல்லிப் போய்த் தன் ஒரே சகோதரிக்கு மாத்திரம் இரகசியத்தில் அறிவித்து, சம்மதம் பெற்றுத் திரும்பினபின், இனத்தாரும் அயலகத்தாரும் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று, அவரை மிஷனரிவசம் ஒப்புவித்த பெற்றாரை மிலேச்சரென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவர் திருச்சபையுடன் சேர்ந்தபின் வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரசாலையிற் கற்றரங்கேறிப் பிரசங்கஉத்தியோகம் பெற்று நானாகாரியங்களிலும் நற்சாட்சி கொடுத்துச் சேவித்தார்.

1821ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 3உ தெல்லிப்பழையில் நடைபெற்ற திருவிருந்தாராதனையில் மூன்றுபெயர் விசுவாச அறிக்கை செய்து சபையிற் சேர்த்தனர். ஸ்கடர் ஐயரிடம் வைத்தியங்கற்ற ஜோட்சு கொக் (George Kock) என்னும் ஒல்லாந்த வமிச வாலிபனும், மேலே குறிக்கப்பட்ட போட்டர், ஒனிசிமஸ் என்பவர்களுமே அம்மூவராம். கொழும்பிலிருந்து இவ்விடம் வந்திருந்த

பயபக்தியான கனம். சாட்டர் என்னும் பப்ரிஸ்த் திருவிருந்தாராதனை மிஷனரி அத்தருணம் திருவிருந்து பரிமாறினர். ஆங்கிலேய குருவும், அமெரிக்க குருமாரும், யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்தவர்களுங் கூடி இயேசுஇரட்சகரின் திருப்பந்தியில் ஐக்கியமாய்ச் சேர்ந்து விருந்தருந்தியது அதிக சந்தோஷத்துக்குரியதாயிருந்தது. அச்சமயத்தில் 7 சுதேச கிறிஸ்தவர்கள் கூடித் திருவிருந்து அனுபவித்தனரென்றும், அவ்வாராதனை அதிக

பயபக்திக்குரியதாயிருந்ததென்றும், அச்சமயத்திற் திரு விருந்து அனுபவித்தவர்களில் ஒருவராகிய உவின்சிலோ அம்மாள் எழுதியிருக்கின்றனர்.

இவர்களே அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் பிரயாசத்தின் பேராய் வந்த முதற்கனிகளாம். ஓர் இந்துவின் குணப்படுதல் மரித்த ஒருவன் உயிரோடெழுந்துவருதலையொத்த அற்புதச் செயலென்று இந்தியாவில் மிஷனரியாயிருந்த மாட்டின் குரவர் கூறினர். யாழ்ப்பாணத்திலே ஒல்லாந்தர்காலத்திலே மாரீசக் கிறிஸ்தவர்களாய் நடித்துப் உண்மையான பின்வாங்கிப்போனவர்களின் சந்ததியார் கிறிஸ்தநிலே உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாய் வருதல் கூடியகாரியமல்லவென்று மனுஷர் யோசித்தாலும், கர்த்தர் மிஷனரிமாரின் விசுவாச செபத்தைக் கேட்டு இந்தக் கடின யாழ்ப்பாணத்திலுஞ் சில ஆன்மாக்கள் இரட்சிக்கப்பட வழிநடத்தினார். இது மனுஷசெயலல்லாதேவசெயலே. மேலே குறிக்கப்பட்ட முதற் குணப்படுதல்கள் பத்தில் யாழ்ப்பாணச் சுதேசிகளாகிய நீக்கிலாசுப்பிள்ளை, பிலிப்பு மாதியு, நைல்ஸ், ஜோடன், போட்டர் என்னும் ஐந்து பெயரின் சந்ததியார் நூறு வருடங்கள் சென்றும் இன்னுங் கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கக் காண்பது தைரியமான சம்பவமாம்.

இவ்வாறு மிஷனரிமார் மிஷன் கிருத்தியங்களின் அனு கூலத்தைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், மிஷனரிமாருக்கு அதிக துக்கமான ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மிஷன் கிருத்தியங்களை அதிக முயற்சியாய் நடத்திவந்த பூர் ஐயருக்கு விசேஷ உதவியாயும், கிறிஸ்துமார்க்கத்துக்கு ஒரு நல்ல திருஷ்டாந்தமாயும், சுதேச பெண்பிள்ளைகளுக்கு அதிக அன்புடைய மாதாவாயும், இடைவிடா பூர் அம்மாள் மல் மோட்ச இன்பத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவராயும் விளங்கிய பூர் அம்மாள் சில வாரங்களாய்த் துன்பப்படுக்கையிலிருந்து 1821ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 7உ வைகறையில் “பிதாவுக்குஞ் சுதனுக்கும் பரிசுத்தாவிக்கும் மகிமையுண்டாவதாக” என்று சொல்லிச் சந்தோஷத்தோடு மரித்தார். அவரது துன்பப் படுக்கையிலும் மரணநேரத்திலும் அவருக்குப் பக்கத்தில் நின்ற சுதேசிகள் அவருடைய சமாதானம் நிறைந்த மரணத்தையும் மோட்சத்தின் அச்சார

மான ஆனந்த சந்தோஷத்தையுங் கண்டு இரட்சணிய சத்தியங்களைப் பூரணமாய் நம்ப ஏவப்பட்டனர். அவருடைய சரீரம் அன்று சாயங்காலம் தெல்லிப்பழை மிஷன் வளவில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது. அமெரிக்க மிஷனரிமாருள் யாழ்ப்பாணத்தில் முதல் மரித்தவர் இவராம்.

அமெரிக்காவிலிருந்து வைத்திய மிஷனரியாக வந்த ஸ்கடர் ஐயர் தமது பிரயாணத்திலும், யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தபின்னும் வேத சாத்திரங் கற்றுச் ஸ்கடர் ஐயர் சோதிக்கப்பட்டு 1821ஆம் ஆண்டு குரு அபிஷேகம் வைகாசிமீ 15 உ யாழ்ப்பாண நகரத்திலுள்ள உவெசிலியன் மிஷன் ஆலயத்தில் குரு அபிஷேகம் பெற்றார். அந்த ஆராதனையில் உவெசிலியன் மிஷனைச் சேர்ந்த றப்பேட்ஸ் ஐயரும், கொழும்பிலுள்ள பப்ரிஸ்தர் மிஷனைச் சேர்ந்த சாட்டர் ஐயரும் அமெரிக்க மிஷனரிமாருடன் பங்குபற்றினர்.

1821ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 14 உ வட்டுக்கோட்டையிலே மிஷனரி அம்மாள்மார் கூடித் தங்கள் பிள்ளைகளையுஞ் சேர்த்து, மாதாமார் சங்கம் என ஒரு மாதாமார் சங்கம் சங்கம் ஸ்தாபித்து தங்களுக்காயும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்காயுஞ் செபம்பண்ணினர். இக் கூட்டம் மூன்று மாதத்துக்கொருமுறை மிஷன் ஸ்தானங்களில் மாறிமாறி வைக்கப்பட்டது. இக் கூட்டங்களினால் தாங்களும் தங்கள் பிள்ளைகளும் அதிக ஆசீர்வாத மடைந்ததைப்பற்றி உவின்சிலோ அம்மாள் எழுதியிருக்கின்றனர்.

சுவிசேஷ கிருத்தியம் இந்நாட்டில் இன்னும் விருத்தியாய் நடைபெறுவதற்கு உதவியாய்ச் சுதேச கிறிஸ்தவர்களிற் சிலரைத் தேவஊழியக்காரராய் நியம முதற் பிரசங்கிமார் னஞ் செய்வது அவசியமென மிஷனரிமார் தீர்மானித்தனர். அந்நோக்கமாய்ச் சிலருக்கு வேதசாத்திரங் கற்பிக்கப்பட்டது. அவர்களுள் திசேரா காபிரியேற்பிள்ளை, பரமாந்தர் நீக்கிலாசுப்பிள்ளை, விருன்சிஸ் மலையப்பர் என்னும் மூவரும் உடுவிலிற் பரீட்சிக்கப்பட்ட பொழுது திருப்தியாய் மறுமொழி கூறியபடியால் 1821ஆம் ஆண்டு கார்த்திகைமீ 5உ அவர்கள் பிரசங்கிமாராய் நியமனம் பெற்றனர். அவர்களுள் காபிரியேற்பிள்ளை வட்டுக்

கோட்டையில் வசித்து, பின் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட செமினாரியில் கல்வி கற்பித்துத் தேவஊழியம்புரிந்தும் மரணபரியந்தம் (1838ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 9உ மர்த்தனர்) உண்மையும் உத்தமமுமான சீவியஞ் செய்தனர். இவர் நல்ல வரம் பெற்றவரும் அறிவாளியுமாயிருந்தார். ஆங்கிலபாஷை எழுதுவதில் மிகச் சமர்த்தர். இவர் தமது ஊழியத்தைப்பற்றி அமெரிக்க மிஷன் சங்க விகிதருக்கு எழுதிய நிருபங்கள் அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தாரால் அச்சடிக்கப்பட்டு அமெரிக்காவில் பரப்பப்பட்டன. இவருடைய பிரசங்கங்கள் எழுப்புதலுக்குரியன. இவருடைய புத்திரர் அரியநாயகம்பிள்ளை, சவுந்தரநாயகம்பிள்ளை என்பவர்கள் வட்டுக்கோட்டைச் செமினாரியிற் கற்று வடதேசத்திலே விசேஷ உத்தியோகஸ்தராயிருந்தனர். நீக்கிலாசுப்பிள்ளை உபாத்தியாயராகவும், பிரசங்கியாராகவும், மிஷன்கீழ்த் தெல்லிப்பழையில் நல்ல ஊழியஞ் செய்துவந்தனர். கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் சேராத ஒரு ஸ்திரீயை இவர் விவாகஞ் செய்தமையால் இவரின் பிரசங்க உத்தரவுப்பத்திரம் நீக்கப்பட்டது. இவர் சிலகாலம் (1835-1836) வட்டுக்கோட்டைச் செமினாரியில் ஆசிரியராயிருந்தனர். நெடுந்தீவுக் கோட்டுத் துவிபாஷித முதலியாராயுஞ் சிலகாலம் உத்தியோகம் பார்த்தனர். 1827ஆம் ஆண்டு இவர் மிஷன்வேலையை விட்டாலும் மரணபரியந்தங் கிறிஸ்தவ ராகச் சேவித்து. மற்றவர்களுக்கும் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை அறிவித்துவந்தனர். உண்மையான ஒரு கிறிஸ்த மாதை விவாகஞ் செய்யாதபடியால் தன் குடும்பசீவியம் பாக்கியமாயிருக்கவில்லையென்று அறிக்கையிட்டனரென இம்மிஷன் பழைய சரித்திரக் குறிப்புக் கூறுகின்றது. மலையப்பர் வாசாலப் பிரசங்கியாயிருந்தார். சனங்கள் இவர் பிரசங்கத்தைக் கவனமாய்க் கேட்டனர். இவர் உடுவில், தெல்லிப்பழை என்னுமிடங்களில் மிஷன் முன்ஷியாயும், பிரசங்கியாராயு மிருந்து சிலகாலத்தால் இம்மிஷனை விட்டுப் பிரிந்து போய்ப் புத்தளத்திலுள்ள அரசாட்சிப் பாடசாலையொன்றில் ஆசிரியராயினர்.

1821ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 25உ தெல்லிப்பழையில் வைக்கப்பட்ட திருவிருந்தாராதனையில் அங்குள்ள பெண்தருமப்பள்ளியிலிருந்து மிருண்டா சவ்வோட், மேரி பூர்

என்னும் பெயர்களுடைய இரண்டு பெண்பிள்ளைகள் விசுவாச அறிக்கைசெய்து ஞானஸ்நானம்பெற்றுத் திருச்சபை சேர்ந்தனர். அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் திருச்சபையில் முதற்சேர்ந்த சுதேச பெண்பிள்ளைகள் முதற் குணப்பட்ட இவர்களாம். இவர்கள் இருவரும் சுதேச தெல்லிப்பழையிலே பூர் அம்மாளுடன் பெண்பிள்ளைகள் வசித்து அங்கு படித்தவர்கள். இவர்கள் குணப்படுதல்கள் மிஷ்னரிமாருக்கு அதி மதுரசங்கதியாயிருந்தது.

அக்காலத்தில் அமெரிக்கமிஷன் சங்கத்தாரிடமிருந்து மிஷ்னரிமாருக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதங்கள் பல எவ்விதமோ அவர்களிடம் வந்துசேராமை பணக்கஷ்டம் யாலும், அவர்களிடமிருந்த பணம் குறைந்துபோனமையாலும் மிஷ்னரிமார் இங்கிலாந்திலுள்ள சேட்சு, உவெசிலியன் மிஷன் சங்கங்களிடம் கடனாக உண்டியல்கள் வாங்கி மாற்றிக் கொஞ்சக் காலஞ் செலவுபண்ணினார்கள்.

1821ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியில் சுதேச கிறிஸ்தவர்களுக்குள் யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்தில் ஒரு வேதாகமசங்கக் கூட்டம் வைக்கப்பட்டது. அவ்வாண்டு ஐப்பசிமாசத்திலும் அத்தன்மையான ஒரு கூட்டம் மல்லாகக் கோவிற்பற்றில் நடத்தப்பட்டது. அக்கூட்டத்துக்குச் சமுகங்கொடுத்தவர்களுள் அனேகர் கிறிஸ்தவர்களல்லாதவர்களாம். அவ்வாண்டின் கடைசி மாசமாகிய மார்கழிமீதுணைவேதாகம சங்கம் 21 வ யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு துணை சங்கம் வேதாகம சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. தமிழரும், பறங்கிகளும், ஒல்லாந்தரும், ஆங்கிலேயரும், அமெரிக்கரும் யாதுமோர் பேதமின்றிச் சங்கத்தின் அங்கத்தவர்களாயினர். இச்சம்பவம் வேதசத்திய பிரபலசித்தியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த மிஷ்னரிமாருக்கு அதிக தைரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையுங் கொடுத்தது. வருடாந்தம் பத்துப் பன்னிரண்டு பவுண்வரையில் சங்கத்துக்குக் கையொப்பப்பணஞ் சேர்ந்தது. அப்பொழுது வேதபுத்தகத்தையும் அதன் பங்குகளையும் கிரயத்துக்கு வாங்கும் விருப்பமும் பழக்கமும் சுதேச கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஞண்டாக ஆரம்பித்தன.

இவ்விதம் மிஷன் கிருத்தியங்கள் நடந்துவருகையில் அவ்வாண்டு விஷபேதிநோயுண்டுபட்டு அதிக மும்முரங்கொண்டு

மூன்று நான்கு மாசங்களாய் நிலைத்து ஆயிரக்கணக்காய் அனேகரை வாரிக்கொண்டு போனதி னிஷபேதிநோய் னால் பாடசாலைகள் நடைபெறாமற் குழம்பின. அனேக பிள்ளைகள் மரித் தார்கள். மிஷனாரிமாரோ தேவகிருபையினுற் காக்கப்பட்டார் கள். இது மிஷனாரிமார் அதிக நன்றியறிதலான துதிசொல் வதற்கு விசேஷ காரணமாயிருந்தது.

மிஷன்வேலை வரவர அதிகரித்தது. ஆதிமிஷனாரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்து ஐந்துவருடங்கள் சென்றன. 1821ஆம் ஆண்டு முடிவில் தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு என்னும் ஐந்து மிஷன் ஸ்தா னங்களிலும் மிஷனாரி குடும்பங்கள் 1816 — 1821 வசித்து, அதிக வாஞ்சையோடும் ஊழியநிலை முயற்சியோடும் தேவஊழியம் புரிந்து வந்தனர். வலிகாமம் மேற்கு, வலிகா மம் வடக்கைச் சேர்ந்த எட்டுக் கோவிற்பற்றுக்களிலும் இம் மிஷன்கீழ் 24 பாடசாலைகள் நடைபெற்றன. அப்பாடசாலை களில் 1113 ஆண் பிள்ளைகளும், 36 பெண்பிள்ளைகளும் படித்தனர். மிஷன் ஸ்தானங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த தருமப்பாடசாலைகளில் 90 பெயர் கல்விகற்றனர். அந்தந்தப் பாடசாலைகளே அந்தந்தக் கிராமங்களில் சுவிசேஷ விருத்திக்கு ஆதாரமான கைத்தாயர்களுள்ள மிஷனாரிமார் கண்டு, அப்பாடசாலைகளிலிருந்தே சுதேச உபாத்திமார், உபதேசிமார், பிரசங்கிமார் முதலானோர் எழும்புவார்களென்று நம்பியிருந்தனர். இப்பாடசாலைகளில் ஆரம்பத்திற் படிப்பித்தோர் கிறிஸ்தவர்களல்லாதிருந்தும், மிஷனாரிமார் மார்க்கவிஷயத்தில் அப்பாடசாலைகளைச் சரி யாய்க் கண்காணித்து உபாத்திமாரும் மாணக்கர்களும் கிறிஸ்துமார்க்க மூலசத்தியங்களைச் சரியாயறிந்து, உண்மை யான கிறிஸ்தநிலையையடையுமாறு கவனமாய்க் கற்பித்து வந்தனர். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் உபாத்திமாரும் மாணக் கரும் ஒழுங்காய்க் கூடிச் சுவிசேஷ சத்தியங்களைக் கற்றுவந் தனர். மிஷனாரிமார் தாம் வசித்த ஸ்தானங்களிற் சில ஆண் பிள்ளைகளையும் பெண்பிள்ளைகளையுஞ் சேர்த்து, அவர்களுக்கு உடை, உணவு, கல்வி யாவும் இலவசமாய்க்கொடுத்துத் தம் போதனையினாலுஞ் சாதனையினாலும் அவர்கள் உண்மையான கிறிஸ்த செல்வாக்கடையப் பயிற்றிவந்தனர். அக்காலத்தில் அறிவு சனங்களுக்குள் மெல்லமெல்லப் பரம்பிற்று. ஞாயிற்

றுக் கிழமைகளில் முன்னேரங்களில் மிஷன் ஸ்தானங்களில் மிஷனரிமார் தேவாராதனை நடத்தியபின் ஆறு மிஷனரி மாறும் மூன்று சுதேச பிரசங்கிமாறும் 15, 20 தருமப்பாடசாலை மாணுக்கரும் கிராமங்கள், சந்தைகள், வயல்வெளிகள், தெருக்கள், வீடுகள் முதலான இடங்களுக்கு இருவர் இரு வராய்ச் சென்று சனங்களைச் சந்தித்துச் சுவிசேஷவாக்கைப் பிரசங்கம்பண்ணியும், அச்சுத் துண்டுப் புத்தகங்கள் முதலியன அக்காலத்தில் அரிதாயிருந்தபடியால் வேதவசனங்களும் நற் போதனைகளும் எழுதப்பட்ட ஓலைச்சட்டங்களைக் கொடுத்தும் வந்தனர். இவ்வழக்கம் ஆயிரக்கணக்கானோர் வேதசத்தியங்களை அறிந்துகொள்ளவும், தருமப்பாடசாலை மாணுக்கர் சுவிசேஷ வேலையில் நன்கு பயிலவும் ஏற்றதாயிருந்தது. இவ்வகையாய் ஆடவர் அனேகருக்குச் சுவிசேஷங் கூறப்பட்டது. ஆங்காங்கு அரிதாய்ச் சில ஸ்திரீகள் சுவிசேஷத்தைக் கேட்டாலும் அனேக ஸ்திரீகள் சுவிசேஷத்தைக் கேட்கத்தக்கதாய் இன்னும் வாசல்கள் திறக்கப்படவில்லை. இத்தேசத்தில் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தைக் கேட்ட அனேகர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுத்து, அவபக்தியினாலே கிறிஸ்துவையுஞ் சிலுவையின் உபதேசத்தையும் நிந்தித்தது மிஷனரிமாருக்கு அதிக துக்கமாயிருந்தாலும், அவர்கள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை நம்பிப் பொறுமையோடு தேவ ஊழியத்தைக் கரிசனையாய்ச் செய்துவந்தனர். ஐந்துவருட ஊழியத்தின் பலனாய் இவ்வாண்டு முடிவிலிருந்த சுதேசசபையார் தொகை ஆண்கள் பதினொன்று. பெண்கள் மூன்றாம்.

1822ஆம் ஆண்டு சித்திரைமீ 3௨ தெல்லிப்பழையிலே இம் மிஷனைச் சேர்ந்த முதல் விவாகச்சடங்கு நிறைவேற்றப்பட்டது. இவ் விவாகத்தில் கனம் ரிச்சேட்ஸ் ஐயர் குடும்பத்தில் வேலையாயிருந்து கிறிஸ்துவை முதல் விவாகம் விசுவாசித்துத் திருச்சபையிற் சேர்ந்த தானியேல் (Smead) வீரகத்தி (திருநெல்வேலி) மணமகளும், பூர் அம்மாளிதம் படித்துத் திருச்சபையிற் சேர்ந்த, மிராண்டா (Safford) செல்லாத்தை (மாகையப்பிட்டி) மணமகளாம். மணவாளனும் மணவாட்டியும் ஒரே சாதியாராயிராதபடியால் கண்டோர் கேட்டோர் யாவருடைய மனதிலும் மணவாளனுடைய இவ் விவாகத் தெரிவு அதிசயத்தை யுண்டாக்கினது. இவ் விவாக ஒழுங்குகள் பழைய வழக்கங்களுக்கும் சாதிக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் முழு விரோதமாயிருந்தன. அவ்விருவரும் ஒருமிக்க ஒரேயிடத்தில்

பந்திபோசனம்பண்ணினபடியாலும், அவ் விவாகச் சடங்கு களுக்கு வந்த அனேகர் மிசியோனாரியின் வளவுக்குட் சென்று போசனபானம்பண்ணினபடியாலும் சனங்கள் மிகுதியும் இடறுண்டும் அதிசயித்தும் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். இந்த வாலிபன் சுற்றத்தார் கவனித்தபடி, சாதியையுஞ் சீதனத்தையுங் கவனித்திலன். மணமகள் சாதி மணமகன் சாதி யிலும் மிகக் குறைவாய் மதிக்கப்பட்டது. மணமகன் வேறு இடத்தில் விவாகஞ்செய்திருப்பின் அதிக சீதனம் வாங்கக் கூடியதாயிருந்திருக்கும். அவன் படிப்பை மாத்திரங் கவனித்து அந்தப் பெண்ணைத் தனக்கு வாழ்க்கைத்துணைவியாய்க் கொண்டான். அதனால் பெண்கள் கல்வி அதிகரிக்க ஏதுவாயிருந்தது. இந்த விவாகத்துக்குப்பின் மணமகள் வசித்த இடத்துக்குச் சமீபமாயிருந்த உயர்ந்தசாதி மூன்று பெண் பிள்ளைகள் மிஷன் பெண்பாடசாலையிற் சேர்ந்து படிக்கக் கேட்டனராம். அன்று பின்னுமோர் விவாகச்சடங்கு அந்த ஆலயத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அவ்விவாக மணமகன் எபெனேசர் (Porter) காசிநாதர் (தெல்லிப்பழை), மண மகள் மேரி (Poor) (அளவெட்டி) என்பவர்களாம்.

1822ஆம் ஆண்டு சித்திரைமீ 21உ உடுவில் இரண்டு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் திருச்சபையுடன் சேர்க்கப் பட்டார்கள். அன்றைத்தினம் கனம், உவின்சிலோ ஐயரின் பிள்ளை ஒன்றும், சுதேச கிறிஸ்தவர்களின் பிள்ளைகள் ஐந்து மாசு ஆறு பிள்ளைகள் ஞானஸ்நா குழந்தைகள் னத்தினால் தேவ கர விசாரணைக்கு ஞானஸ்நானம் ஒப்பிக்கப்பட்டார்கள். இச்சம்பவங் களினால் அந்நியதேசத்தில் பிறமதஸ்தர்களுக்குள் ஆத்தம காவலாளிகளாக விருந்த மிஷனரிமார் அக்களிப்புக்கொண்டு கர்த்தரை ஸ்தோத்திரித்தனர். இக் காட்சிகளைப் புற மதஸ்தர் கண்டு, தங்களுக்குள்ளிருந்து சிலர் கிறிஸ்தவர்களாவதும், அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டுபோய் ஞானஸ்நானங் கொடுப்பிப்பதும் என்னவாய் முடியும் என்று சொல்லிச் சிலர் அதிசயித்தும், சிலர் தலையசைத்துப் பரியாசம்பண்ணியும், சிலர் கிறிஸ்தவர்களைப் பயமுறுத்தியும் வந்தார்கள்.

மானிப்பாயிலிருந்த ஊடுவேட் ஐயர் சுகவீனத்தினால் கப்பல் யாத்திரை செய்து கற்குத்தாவுக்குப் போக கனம். ஸ்போட்டிங் ஐயர் மானிப்பாய் ஸ்தான மிஷனரியாய்ச்

சென்றார். ஊடுவேட் ஐயர் வந்தபின் அவர் வட்டுக்கோட்டையில் வசித்தனர். அங்கே வசித்தவரும், முதல்வந்த மிஷ்னரி மாரில் ஒருவரும், வயசில் முதிர்ந்தவருமாகிய கனம். ஜேம்ஸ் றிச்சேட்ஸ் ஐயர், பூர் அம்மாளின் மரணத்துக்குப்பின் தெல்லிப்பழையில் பூர் ஐயர் வீட்டில் வசித்தனர். அவர் 1822ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 3௨ “என் மீட்பர் உயிரோடிருக்கிறார்” எனக் கடைசிமொழி கூறிச் சந்தோஷமாய் மரித்தனர். அவருடைய சரீரம் தெல்லிப்பழையில் பூர் அம்மாளின் கல்லறைக்கு அருகில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது. இவர் ஆறு வருடம் யாழ்ப்பாணத்தில் மிஷ்னரி ஊழியம் நடத்தினார். இவர் பெரும்பாலும் துன்பக்காரனாயிருந்தாலும் செபத்திலும் மற்ற மிஷ்னரிமாருக்கு ஆலோசனை சொல்வதிலும் தமது அருமையான நேர்த்தைச் செலவழித்தார். இவர் தேகவியோகமடைந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு சிறந்த ஞாபகத்தை வைத்துப்போயினார். தெல்லிப்பழையிலிருக்கும் இவரது கல்லறை; அமெரிக்கமிஷன் உற்பத்திக்குக் காரணராயிருந்து, வைக்கோற்பட்டடையிற் செபித்த ஐந்து வாலிபருள் ஒருவராகிய ஜேம்ஸ் றிச்சேட்ஸ் ஐயர் மரண இருளின் திசையிலிருந்தவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷ ஒளியைப் பிரகாசிக்கக் கர்த்தருடைய கட்டளைக்குக் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கப்பட்டுக் கீழ்ப்படிந்து வந்து, இயேசுகிறிஸ்துவைத் தமது போதனையினாலுஞ் சாதனையினாலும் இத்தேசத்தாருக்குக் காட்டி, மரித்து, யாழ்ப்பாணத்தின் இரட்சிப்பைக் கரிசனையாய், நோக்கிக்கொண்டு பூமியின் தூளிலே நித்திரைசெய்கிறதை யாவருக்குந் தெளிவாய் விளக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. றிச்சேட்ஸ் அம்மாள் சில மாசங்களின்பின் நல்லூரிலேயிருந்த சேட்சுமிஷன் குருவாகிய நைற் ஐயரை விவாகஞ்செய்து, 1825ஆம் ஆண்டு சித்திரைமீ 26௨ மரித்தனர். அவருடைய சரீரமும் றிச்சேட்ஸ் ஐயர் கல்லறைக்குப் பக்கத்தில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது.

றிச்சேட்ஸ்
மரணம்

றிச்சேட்ஸ் ஐயருடைய பிரிவு எஞ்சிய மிஷ்னரிமாருக்கு அதிக துக்கமாயிருந்தாலும் தேவசித்தம் அதுவென உணர்ந்து ஆறிச் சுவிசேஷ ஊழியத்தைச் சாக்கிரதையாய் நடத்தினார். கனம் பூர் ஐயர் சுவிசேஷ ஊழியத்தில் தமக்கு உதவியாயிருக்கும்படி சேட்சுமிஷன் குருவாய் நல்லூரில் வசித்த நைற் ஐயரின் சகோதரியை 1823ஆம் ஆண்டு விவாகஞ் செய்தனர். இது மிஷ்னரிமாருக்குச் சந்தோஷமும், சுவிசேஷ பிரபல்யத்துக்கு அதிக உதவியுமாயிருந்தது.

பூர்ஐயர்
விவாகம்

பண்டத்தரிப்பில் பழுதடைந்திருந்த ஒல்லாந்தரின் ஆலயத்தை அங்கேயிருந்த ஸ்கடர் ஐயர் திருத்தி, அவ்விடத்தில் ஆராதனை நடைபெறத்தக்கதாய்ப் புதுப்பித்து, 1823ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 27உ அந்த ஆலயப் பிரதிஷ்டை ஆராதனை

நடக்க ஒழுங்குசெய்தனர். ஆலயப் பிரதிஷ்டை நடைபெறக் குறித்த தினத்தில் ஆலயங் கொள்ளக்கூடாதஅளவாய் ஏராளமான சனங்கள் அங்கே வந்து கூடினர். முன்னேரக்கூட்டத்தில் கனம். மெக்ஸ்

ஐயர் பிரதிஷ்டைப் பிரார்த்தனை செய்தபின் கனம். கிறிஸ்தியன் தாவிதுப் போதகர் ஒரு பிரசங்கஞ் செய்தனர். பின்னேரக் கூட்டத்தில் உவெசிலியன்மிஷன் குருவாகிய கனம். ஒஸ்போர்ண் ஐயர் “உம்முடைய இராச்சியம் வருவதாக” என்ற வாக்கியத்தின்பேரில் பிரசங்கம்பண்ணினர்.

ஸ்கடர் ஐயர் தம் வாசஸ்தானத்தில் ஒரு வைத்தியசாலையை ஸ்தாபித்து அனேகருக்கு வைத்திய சகாயஞ் செய்து, சுவிசேஷத்தையும் வாஞ்சை ஸ்கடர் ஊழியம் யாய்க் கூறிவந்தனர்; சில மாணாக்கருக்கு வைத்தியக் கல்வியையுங் கற்பித்தனர்.

இம்மிஷனாரம்பமாகி ஆறுவருடங்களின்பின்பு 1822ஆம் ஆண்டில் ஆதிமிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலே ஓர் உயர்

தர இங்கிலீஷ் பாடசாலையொன்றை
செமினரி ஸ்தாபிக்க முயற்சி செய்தனர். யாழ்ப்பாணத்தாரின் அறியாமையையும் அவபக்தியையும் இவ்விட முள்ள

மிஷனரிமார்மூலங் கேள்விப்பட்ட அமெரிக்காவிலுள்ள கிறிஸ்த பரோபகாரிகள் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கப் பட்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மாணாக்கருக்கு உடை உணவு புத்தகம் யாவும் இலவசமாய்க் கொடுத்து, உயர்ந்த கல்வி கற்பிக்கும்படி பணமனுப்பி, அவரவர் அனுப்பும் பெயர்களை அவரவர் பணஉதவிபெறும் மாணாக்கருக்கு இட்டு வழங்க அறிவித்தனர். அமெரிக்க பரோபகாரிகள் ‘அனுப்பிய இச் செய்தி யாழ்ப்பாணிகளின் இகபரநன்மைகளுக்காய் ஒருபாரிய பாடசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்த எண்ணிய மிஷனரிமாருக்குச் ‘சர்க்கரைப்பந்தரிற் தேன்மாரி பொழிந்த’வாறாய் அதிக மதுர செய்தியாயிருந்தது. அமெரிக்காவிலுள்ள 250க்கு மேற்பட்ட நல்லுபகாரிகளின் நாமங்களும் பணமும் அனுப்பப்பட்டன.

அவர்கள் ஒரு மாணாக்கனுக்கு ஒருவருடச் செலவுக்கு 20 டலர் = 4 பவு. 3 சிலி. 4 பென்சு வீதம் பணம் அனுப்பினர். அமெரிக்க மிஷன் சங்க விகிதராயிருந்த உவுஸ்தர் பண்டிதரே இந்நோக்கமாய் முதல் பணம் அனுப்பினர். இதனால் அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தவரிற் கொண்ட கரிசனை தெளிவாய் விளங்கினது. “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கிருபையை அறிந்திருக்கிறீர்களே; அவர் ஐசுவரியமுள்ளவராயிருந்தும், நீங்கள் அவருடைய தரித்திரத்தினாலே ஐசுவரியவான்களாகும்படிக்கு உங்கள் நிமித்தத் தரித்திரரானோ” 2 கொரி. 8 : 9 என்ற வாக்குப்படி யாழ்ப்பாணத்தாருக்கு இலவசமான உயர்தர ஆங்கிலகல்வியைக் கொடுத்து அவர்களை ஐசுவரியவான்களாக்க அமெரிக்காவிலே கிறிஸ்துவின் அன்பினால் தங்கனையொறுத்துக் கொடுத்த கிறிஸ்த (அப்படிக்கொடுத்தோருள் அனேகர் வறிஞர்) பரோபகார குணத்தை எங்கிறிஸ்தசாகியத்தாரும் பின்பற்றுவாராக. அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்களின் இவ்வகையான பரோபகாரச் செயலே யாழ்ப்பாணநாட்டின் அறிவுவிருத்திக்கும், ஐசுவரிய சம்பன்னத்துக்கும், சன்மார்க்க பாக்கியத்துக்கும், கிறிஸ்த இரட்சணியானந்தத்துக்கும் விசேஷகாரணமாயிற்று, 1823 ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 28 ல் மிஷனரிமார் ஓரிடத்திற்கூடித் தாம் ஸ்தாபிக்கப்போகும் உயர்தரப் பாடசாலையைப்பற்றி ஆலோசித்து, மையமான ஒரு ஸ்தானத்தில் அவ்வகையான ஒரு கலாசாலையை ஸ்தாபித்து மற்ற ஸ்தானங்களிற் கல்விகற்கும் மாணாக்கரில் விசேஷ திறமையுள்ளவர்களைத் தெரிந்து அதிற் சேர்த்து, அவர்களுக்கு ஆங்கில தமிழ்ப்பாஷைகளிலுள்ள மேலான சாத்திரங்களைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர்.

இவ்வகைப் பாடசாலையொன்றை ஸ்தாபிக்க மிஷனரி மாரை ஏவிய முக்கிய காரணங்கள் : அது (1) இத்தேசத்திலுள்ள நானாவகையான சனங்களுக்குள்ளும் கிறிஸ்துமார்க்க அறிவைப் பெலனாப்ப் பரப்பும்; செமினரி (2) அறியாமையில் அஸ்திபாரமிடப் ஸ்தாபன பட்ட விக்ரிகாராதனையைச் சமூல காரணங்கள் மாய் அழித்தொழிக்கும்; (3) எல்லா நிலைமையிலுந் தகுதியான சுதேச உதவியாட்களையுண்டாக்கும்; (4) மிஷன்ஸ்தானங்களிலுள்ள தருமப்பாடசாலைகளிற் கல்விகற்கும் மாணாக்கரைப் புதிய பாடசாலையிற் சேர்த்துப் படிப்பிப்பதால் முன் அவர்களுக்குக்

கற்பித்த மிஷனரிமாரின் நேரத்தையும் முயற்சியையுஞ் சுருக்கும் ; (5) கீழ்ப்பாடசாலைகளிற் படிக்கும் மாணாக்கருக்குப் புதிய பாடசாலையிற் படிக்கும் ஆசையைத் தூண்டிவிடும் ; (6) பகிரங்க ஊழியத்துக்கு ஏற்ற உத்தம மனுஷரைப் பயிற்றும் ; (7) மிஷனரிமார் இங்கே ஆரம்பித்த மிஷனாழியத்தை இலகுவாய் முடியச்செய்யும் என்பனவாம். இத்தேசத்தில் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை விருத்தியாக்குவதே இப்பாடசாலையின் விசேஷ இலக்குமாம். இப்பாடசாலையைப் பற்றிய விபரங்கள் அமெரிக்க மிஷன் சங்க காரியஸ்தருக்கும், இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமிருந்த ஆங்கிலேயருக்கும் அறிவிக்கப்பட்டபொழுது அவர்கள் அந்நோக்கத்தை மெச்சி அவ்வகைப் பாடசாலையை நடத்தும்படி மிஷனரி மாரைத் தைரியப்படுத்தி விட்டனர். இச்சாஸ்திர சாலைக்காய் இலங்கை, இந்தியா, அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களிற் பணஞ் சேர்க்கப்பட்டது. இக்கலாசாலை ஸ்தாபனத்தைப்பற்றி இலங்கைத் தேசாதிபதிக்கு அறிவித்து உத்தரவு பெற்றுவர இவ்விடமுள்ள மிஷனரிமார் மெக்ஸ் ஐயரை அனுப்பினர். அவர் தேசாதிபதியைக் காணும்படி கொழும்புக்குப் போயிருக்கும்பொழுது அவருடைய புத்திரியாகிய சேரா மரூயா இவ்விடம் மரித்தது அவருக்கும் மற்ற மிஷனரி மாருக்குந் துக்கமாயிருந்தது. இத்துக்கசம்பவத்தை மெக்ஸ் ஐயர் கேட்டுந் தாம் போனகருமத்தை முடித்தே வரவேண்டுமென்னும் அவாவுள்ளவராய்க் கொழும்பில் தரித்துநின்றார். அக்காலத்து இலங்கையை ஆளுகைபுரிந்த பாண்ஸ் தேசாதிபதி அமெரிக்க மிஷனரிமாருக்கு ஆரம்பந்தொடங்கி விரோதியாகவே யிருந்தார். அமெரிக்காவிலிருந்து புது மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணம் வரக்கூடாதென்ற கட்டளையை உண்டாக்கினவரும் இவரே. இலங்கைத்தீவின் அத்தியட்ச (இராசாங்க) குருவாயிருந்த துவில்ஸ்தன் என்பவருடன்கூடி மெக்ஸ் ஐயர் அக்காலத்தில் பாண்ஸ் தேசாதிபதிக்குப் பதிலாயிருந்த ஜேம்ஸ் கம்பலிடஞ் சென்று அமெரிக்க மிஷன் யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்போகுஞ் சாஸ்திரசாலை (செமினரி) யைப் பற்றி அறிவித்தனர். அவர் தன் நல்விருப்பத்தைக் காட்டிய பின் அச்சாத்திரசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்த உத்தரவு கொடுத்து, அரசாட்சிவருமானங் குறைவாயிருப்பதால் பண உதவிசெய்தல் கூடாதெனக் கூறிவிட்டனர். தேசாதிபதியின் உத்தரவைக் கேள்விப்பட்ட மிஷனரிமார் அரசினர் பணங் கொடாதிருந்தாலும் இதுவரைக்குந் தங்கள் முயற்சிகளை ஆசீர்வதித்த கர்த்தர் இம்முயற்சியையும் ஆசீர்வதிப்பாரென

உறுதியாய் விசுவாசித்து, அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து தேசங்களிலுள்ள பரோபகாரிகள் இக்கலாசாலைக்குப் பணஉதவி செய்யக்கூடுமெனக் கூறிய வாக்குத்தத்தங்களைப் பூரணமாய் நம்பி, வட்டுக்கோட்டை மிஷன் ஸ்தானத்தில் அச்சாத்திரசாலைக்கு வேண்டிய கட்டிடங்களாதியவற்றைக் கட்ட ஆயத்தப்படுத்தினர். மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணநகரத்தில் சாத்திரசாலையை ஸ்தாபிக்கவும், அதற்கேற்ற காணி வாங்கவும் முதல் யோசித்தனர். பின்னர் வட்டுக்கோட்டையிற்ற்தான் அச்சாத்திரசாலையை ஆரம்பிக்கவும் சிலகாலத்துக்கேற்ற கட்டிடங்களைக் கட்டவுந் தீர்மானித்தனர்.

1823ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 22உ வட்டுக்கோட்டையில் “செமினரி” என்னும் பெயருடன் ஒரு பெரிய சாத்திரசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மிஷன் ஸ்தானங்களில் அக்காலத்தில் விடுதிவிட்டுப் படித்த 120 மாணுக்கருக்குள் தேர்ச்சியுள்ள 48 மாணுக்கர் அச்சாத்திரசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டனர். சகல

செமினரி	மும் இவர்களுக்கு இலவசமாய் அரு
ஸ்தாபனம்	ளப்பட்டன. பூர் பண்டிதர் இச்செமினரித் தலைவராக நியமனம்பெற்றனர். இவர் சுவிசேஷ ஊழியஞ் செய்வதி

லேயே அதிக விருப்பமுடைய தொண்டன். இச்சாத்திரசாலை இந்நாட்டின் அறியாமையை ஒட்டி, சுத்த சத்திய சுவிசேஷ அறிவையூட்டி, கிறிஸ்த இரட்சணிய மேன்மையைக் காட்டி வினங்குமென்று அவர் நினைத்துப் பாடசாலைத் தலைவராய் வரச் சம்மதித்தனர். அவர் தெல்லிப்பழையைவிட்டு வட்டுக்கோட்டைக்குச்சென்று அச்சாஸ்திரசாலைப் பொறுப்பையேற்று மிகத் திறமையாய் அதை நடத்திவந்தனர். மிஷனரிமாருக்கு முன்ஷியாய்க் கொழும்பிலிருந்து அவர்களுடன் கூடவந்த திசேரா காபிரியேற்பிள்ளை முதல் சுதேச ஆசிரியராயினர். இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதலாம் உயர்தரப் பாடசாலையாகிய இதுவே ஆசியாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதலாம் பெரிய கலாசாலையாம். இச் செமினரியின் ஆரம்பத்துக்கு 4 வருடங்களின்பின் 1827ஆம் ஆண்டில் கொற்றுவில் நடைபெற்ற சேட்சுமிஷன் செமினரியும், 11 வருடங்களின் பின் இப்பொழுது மத்தியகல்லூரியென அழைக்கப்படும் உலெசிலியன்மிஷன் வித்தியாசாலையும், 18 வருடங்களின் பின் இப்பொழுது சென்ற யோன்ஸ் கல்லூரியென அழைக்கப்படும் சுண்டிக்குழிச் செமினரியும், 11 வருடங்களின்பின் இப்பொழுது ரோயல் கல்லூரி என்று அழைக்கப்படும் அர

சினர் அக்கடமியும், 26 வருடங்களின்பின் இலங்கை அங்கிளிக்கன் முதல் அத்தியட்சராகிய சாப்மன் பண்டிதரால் உண்டாக்கப்பட்ட சென்ற தோமஸ் கல்லூரியும், 27 வருடங்களின்பின் இப்பொழுது சென்ற பற்றிக் கல்லூரியென அழைக்கப்படும் யாழ்ப்பாணக் கத்தோலிக்க செமினரியும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு இலங்கையில் முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இச்சாத்திரசாலை ஐரோப்பா அமெரிக்காவிலுள்ள விசேஷ சர்வகலாசாலைகளுக்கு ஒத்த விசேஷ படிப்பைக் கொடுத்து 32 வருடங்களாய்ப் பல நூற்றுக்கணக்கான மாணாக்கருக்குக் கல்வியறிவை ஊட்டி, மெய்யறிவை நாட்டி, இரட்சணிய வழியைக் காட்டிச் சர்வசாத்திரக் களஞ்சியசாலை யாய்த் திசையெங்கும் இசைநிறுத்தி அக்காலத்தில் தனக் கொத்ததும் மிக்கதுமான ஒரு கழகம் யாழ்ப்பாணம், இலங்கை, இந்தியாவாதிய இடங்களில் இல்லையென்று சொல்லுதற்கிலக்காய்ச் சிறப்போடு நடைபெற்றுவந்தது.

இச்சாத்திரசாலையில் முதல் சேர்க்கப்பட்ட மாணாக்கர் நான்குவருடங்களும், பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்ட மாணாக்கர் ஆறுவருடங்களும், இன்னுஞ் சில வருடங்களின்பின் சேர்க்கப்பட்டவர்கள் எட்டுவருடங்களுந் தரித்துப் பலதிறக் கலைகளையும் நன்றாய்க் கற்றனர். இவ்வாறு கற்றவர்களுள் கூரிய விவேகமும் கற்குந்திறமையும் பொருந்திய சிலர் பின்னும் நான்குவருடம் தரித்து நின்று விசேஷ கல்விகளைக் கற்றனர். தமிழ் ஆங்கிலம் என்னும் இரு பாஷைகளும் இச்சாஸ்

செமினரிக்

கல்வி

திரசாலை மாணாக்கர் யாவர்க்குங் கற்பிக்கப்பட்டன. திறமையுடைய மாணாக்கர் சமஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரீக் எபிரேயமாதிய பாஷைகளையுங் கற்றுக்

கொள்ள இடம்பெற்றனர். ஆங்கிலபாஷையில் கணிதசாத்திரம், தத்துவசாத்திரம், நியாயசாத்திரம், பூகோளசாத்திரம், இரசாயனசாத்திரம், பூபந்தசாத்திரம் முதலாம் அரிய பெரிய சாத்திரங்களும்; இலக்கண இலக்கியங்களும் தக்க ஆசிரியர்களால் நன்கு கற்பிக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் பாஷையில் இலக்கண இலக்கியங்களும், திருவள்ளுவர்குறள் முதலாம் நீதிநூல்களும், பாரதம், கந்தபுராணம், கூர்மபுராணம் முதலாம் இலக்கியங்களும், மனுஸ்மிருதியும், தமிழ் வானசாத்திரம், கணிதசாத்திரம் ஆதியவைகளும், சித்தாந்த வேதாந்த சாத்திரங்களும் மிகத் திட்பநுட்பமாய்த் தக்க ஆசிரியர்களாற் கற்பிக்கப்பட்டன. பூர் ஐயர் மிகுந்த கல்வித்

திறமையுடையவராயிருந்தமையால் மாணக்கர் பலதிறப்பட்ட கல்வியையும் நன்கு கற்றுத் தேறவேண்டிய சகல எத்தனங்களை யுஞ் சரியாய் உபயோகித்தார். மாணக்கருக்குள்ளுஞ் சனங்களுக்குள்ளுங் காணப்பட்ட பல பிழைகளைப் பூர் ஐயர் தைரியமாய் எடுத்துக்காட்டித் திருத்தி வந்தனர். இச்சாத் திரசாலை மாணக்கர் இந்துசமய நூல்களைச் சரியாய் அறியாத படியால் கிறிஸ்தவர்களாகின்றனரெனச் சைவர் சிலர் இச்சாஸ்திரசாலை ஆரம்பித்தகாலத்தில் கூறினர். அதைக் கேள்வியுற்ற பூர் பண்டிதர் கந்தபுராணம் முதலிய சைவசமய நூல்களைத் தமது சமூகத்தில் மாணக்கருக்குப் படிப்பிக்க ஒழுங்குசெய்து, அவைகளின் போதனைகளுக்கும் விவிலிய வேத போதனைகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை எடுத்துக் காட்டி, புராணங்கள்கூறும் பொய்களை விளக்கிவந்தனர். அதனால் மாணக்கர் கந்தபுராணம் முதலிய நூல்களுக்கும் விவிலிய வேதத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைத் தெளிவா யறீந்துணர்ந்து, வேதபோதனைகளின் விசேடத்தை நன்கு மதித்துச் சுத்த சுவிசேஷத்தை விசுவாசித்துக்கொண்டனர்.

மிஷ்னாரிமார் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு ஓர் உயர்தரப் பாட சாலையை ஸ்தாபித்தவகையாய்ப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் ஓர் உயர்தர விடுதிப் பாடசாலையை ஸ்தாபிக்கக் கருத்துக் கொண்டனர். அப்பாடசாலை (1) கிறிஸ்துமார்க்கத்தை இத்தேசத்தில் அதிக பெலமாய்ப் பரப்பவும், (2) இத்தேசத் தில் கிறிஸ்த குடும்பங்களையும், உத்தம கிறிஸ்த மனைவிய ரையும், கிறிஸ்த தாய்மாரையும் உண்டாக்கவும், (3) கிறிஸ்த ஊழியக்காரிகளைப் பயிற்றவும் அதிக உதவியாயிருக்குமென்று

மிஷ்னாரிமார் நம்பித் தேவஉதவியோடு

உடுவில்

1824ஆம் ஆண்டு உடுவில் மிஷன்

பெண்பாடசாலை

வளவுக்குள் ஒரு பெண்பாடசாலையை

ஸ்தாபித்து, மிஷன் ஸ்தாபனங்களில்

விடுதிவிட்டுப் படித்த 30 பெண்பிள்ளைகளில் 5 வயசு தொடக் கம் 11 வயசுவரையுமுடைய 29 பெண்பிள்ளைகளைச் சேர்த்துப் படிப்பிக்க ஒழுங்குசெய்தனர். உடுவில் மிஷன் ஸ்தாபனத் தில் வசித்த உவின்கிலோ அம்மாள் இப்பாடசாலைத் தலைவி யாக அதனைச் செம்மையாய் நடத்திவந்தனர். இதுவே யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரமல்ல இலங்கை, இந்தியா, ஆம் ஆசியாக்கண்டத்தில் முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விடுதிப் பெண் பாடசாலையாம். உடுவிலில் முதன்முதல் விடுதிப் பெண்பாட சாலை ஆரம்பமான வகையைப்பற்றிக் கூறப்படுஞ் சரித்திரம்:

உடுவிலிலுள்ள மிஷன் வீட்டு விருந்தையில் உவின்சிலோ அம்மாஸிடம் இரண்டு பிள்ளைகள் நாள்தோறும் போய்ப் படித்துவந்தனர். ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய நேரம் புயல்விசிம்படியால் வீட்டுக்குப் போகாது மிஷன் வீட்டில் தரித்துநின்றனர். பசியாயிருந்த அப்பிள்ளைகள் அம்மாள் கொடுத்த சாப்பாட்டை வாங்கியுண்டனர். புயல் ஒழிந்தபின் நேரஞ்சென்று அவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றபொழுது, பிள்ளைகளின் தகப்பன் உடனே அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுவந்து அம்மாள் முன் நிறுத்தி, மிஷன் வீட்டில் அப்பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் செய்து தங்கள் சாதிக் கட்டுப்பாட்டை அழித்த படியால், தான் இனிமேல் அப்பிள்ளைகளை ஏற்றுத் தன் வீட்டில் வசிக்க இடங்கொடுத்தல் கூடாதென்றும், அவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கவுந் தன்னால் கூடாதென்றுஞ் சொல்லி அம்மாஸிடம் அப்பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டுப் போயினனாம். மிஷனரிமார் அதிக சந்தோஷத்துடன் அவர்களை யேற்றுத் தம் வீட்டில் வசிக்க இடங்கொடுத்துத் தம் பொறுப்பில் உடையுணவு கல்வி யாவும் கொடுத்துவந்தனர் என்பதாம். காலஞ்செல்ல வேறுஞ் சில பெண்பிள்ளைகளும் அங்கே சேர்ந்து விடுதிவிட்டுப் படித்தனர். இவ்வகையாய் ஆரம்பமான உடுவில் விடுதிப் பெண்பாடசாலைதான் மேலே கூறப்பட்டவகையாய் மத்திய உயர்தர விடுதிப் பெண்பாடசாலையாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெற்றது. இப்பெண்பாடசாலை உவின்சிலோ அம்மாளுடைய சுகவீனத்தினால் 1825ஆம் ஆண்டு மானிப்பாயில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு ஸ்போல்டிங் அம்மாஸின் முகாமையின்கீழ் நடைபெற்றது. 1828ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இப்பாடசாலை மறுபடியும் உடுவில் மிஷன்வளவில் உவின்சிலோ அம்மாளுடைய தலைமையின்கீழ் நடைபெற்றுவந்தது. இப்பாடசாலையில் ஆங்கிலக் கல்வியுந் தமிழ்க்கல்வியும் நன்றாய்க் கற்பிக்கப்பட்டன. அமெரிக்காவிலிருந்த நல்லுபகாரிகளின் நாமங்கள் இப்பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்குத் தரிக்கப்பட்டன. ஒரு பெண்பிள்ளையின் சகல செலவுகளுக்காயும் வருடம் 20 டலர் (4 பவு. 3 சிலி. 4 பெ.) அமெரிக்க நல்லுபகாரிகள் இம்மிஷனுக்கு அனுப்பினர். அவர்கள் அனுப்பிய பணத்தொகையினால் இப்பாடசாலையிற் படித்த பெண்பிள்ளைகளுக்கு உடையுணவு கல்வி யாவும் இலவசமாய்க் கொடுக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்திலே செல்வராயிருந்தோர் ஆரம்பத்தில் பெண்கள்கல்வியை அசட்டைபண்ண, வறிய குடும்பங்களிலுள்ள பெண்பிள்ளைகளே

கல்வியை விரும்பி இப்பாடசாலையிற் சேர்ந்து படித்தனர். அவர்கள் படிப்பின் தேற்றத்தையும், சீர்திருத்த ஏற்றத் தையுங் கண்டு மற்றோருந் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க இப்பாடசாலைக்கு அனுப்பினர். இப்பாடசாலையில் 1833ஆம் ஆண்டு 50 பெண்பிள்ளைகளும் 1836ஆம் ஆண்டு 75 பெண்பிள்ளைகளும், 1837ஆம் ஆண்டு 100 பெண்பிள்ளைகளும் படித்தனர். இப்பாடசாலையாரம்பத்தின் 16ஆம் வருடமாகிய 1839ஆம் வருடத்தில் இப்பாடசாலையிற் சேர 100 பெண்பிள்ளைகள்வரையில் வந்தபொழுது 14 பெயர் மாத்திரம் எடுக்கப்பட மற்றோர் அதிக விசனத்துடன் தம் வீடுகளுக்குத் திரும்பினராம். இதனால் பெண்பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை வரவர அதிகப்பட்டுவந்ததென்பது தெளிவாகின்றது.

ஆதி அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணிகளுக்கு இவ்வளவு உயர்தரக்கல்வியை அதிக பணச்செலவுடன் கற்பித்ததற்கு அவரை ஏவின விசேஷ காரணம், அம்மிஷனரிமாரால் 1839ஆம் ஆண்டு பிரசரித்து வெளிப்படுத்திய அறிக்கைப்பத்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அக்காரணத்தை இதன் கீழ்த் தருகின்றோம். அக்காலத்திலே இங்கிலாந்திலே பெரிய

யூரியாயிருந்த அபின்கெர் (Lord Abinger) பிரபு கூறியவை: “ஏழை கல்வியினிலக்கு களுக்குக் கல்வியைக் கற்பி; அப்பொழுது அக்கிரமத்தை அழிப்பாய் என்ற ஒரு சத்தியம் பிரசித்தம்பண்ணப்பட்டிருந்தது. நான் நியாயஸ்தலங்களிலுள்ள வழக்குப்புத்தகங்களைக் கவனமாய் ஆராய்ந்தபொழுது, எழுத வாசிக்கக் கற்றவர்களே பல பெரிய குற்றங்களில் அகப்பட்டிருக்கக் கண்டேன். அதனால் ஏழைகளுக்குக் கல்வியைக் கற்பிக்கவேண்டாமென்று கூறமாட்டேன். அவர்களுக்கு அற்ப கல்வியையல்ல அதிக கல்வியைக் கற்பி. அக்கல்வியைத் தேவபக்தியிலுஞ் சன்மார்க்கத்திலும் அஸ்திபாரப்பட்டதாயிருக்கக் கற்பி. தேவபக்தியில்லாத கல்வி மனுஷ சாதியின் வல்லமையான பாசங்களை அடக்கி நடத்த மாட்டாது. அதனால் தேசத்தில் அக்கிரமம் அதிகரிக்கும். தேவபக்தியிலுஞ் சன்மார்க்கத்திலும் அஸ்திபாரமிடப்பட்ட அதிக கல்வியை ஏழைகளுக்குக் கொடாவிட்டால், அவர்களைப் படிப்பியாமல், அறியாமையில் அவர்களை விட்டுவிடுதல் நல்லது. தேவபக்தியிலுஞ் சன்மார்க்கத்தி

ஹும் அஸ்திபாரமிடப்பட்ட அதிக கல்வியே தேசத்தின் அக்கிரமங்களை அழித்து ஆசீர்வாதத்தை அருளும்'' என்பனவாம். இவர் கூற்றையே மிஷனரிமார் ஆதாரமாய்க் கொண்டு கிறிஸ்த செல்வாக்குக்குட்பட்ட உயர்தரக்கல்வியே இத்தேசத்தின் அக்கிரமங்களை அகற்றி, ஏராளமான ஆசீர்வாதங்களை அருளுமென்று உறுதியாய் நம்பி இவ்வகையான உயர்தரக்கல்வியையே இலவசமாய்க் கற்பித்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளவர்கள் கல்வியறிவிற் தேற்றமடையத்தக்க ஒழுங்குகளை மிஷனரிமார் செய்தபின், தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியறிவையூட்டும்படி யாது செய்யலாமென யோசித்தனர். இங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக் குங் கலாசாலைகளிற் கற்குஞ் சுதேச மாணாக்கருடன் மிஷனரிமாரின் பிள்ளைகளுங் கூடிப் படிக்கவிட்டால் இத்தேசத்துத் துர்ப்பழக்க வழக்கங்களுடன் ஊடாடி அவர்கள் கெட்டுப்போவார்களென மிஷனரிமார் நினைத்து, மிகுதியுங் கவலைப்பட்டு அமெரிக்க மிஷன் காரியஸ்தருக்குக் கடிதங்கள் பல ஒன்றின்பின்னொன்றாய் எழுதிவாதாடி, தங்கள் தேசத்துத் தங்கள் சாதி சனத்தாரிடம் அனுப்பிவிடும்படி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டனர். அதுமுதல் மிஷனரிமார் தங்கள் பிள்ளைகளை 10, 12, 15 பராயமாவதற்கு முன் தங்கள் சென்மநாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டனர். தங்கள் உதரக்கனிகளாகிய பிள்ளைகளைத் தங்கள் கைகளிலிருந்து பிரித்துக் கப்பலேற்றிவிடுதல், கிறிஸ்துவினிமித்தம் அவர்கள் சுமக்குஞ் சிலுவைகளில் அதிக பாரமான சிலுவையாயிருந்தது.

ஆதிமிஷனரிமார் உயர்தரக் கலாசாலைகளை ஸ்தாபித்துக் கல்வியைக் கற்பித்துவந்ததுடன் சுவிசேஷ சத்தியங்களைப் பாடசாலை மாணாக்கர்களுக்கும், மாணாக்கிகளுக்கும், மற்றவர் களுக்குந் தெளிவாய்க்கூறி இத்தேசத்தாரின் இரட்சிப்புக்காய் அதிகம் பிரயாசப்பட்டுவந்தனர். அம்மிஷனரிமாரின் எட்டுவருடப் பிரயாசத்தால் விசுவாசத்தை அறிக்கைசெய்து சபையிற் சேர்ந்தோர் 35 பெயர் மாத்திரம். ஆ! அனேகர் இரட்சிக்கப் படவில்லையென்று அவர்கள் கவலைப்பட்டனர். தேசத்தாரின் இருதய கடினத்தையும் நிர்விசாரத்தையுங் கண்டு, "பலத்தினாலுமல்ல, பராக்கிரமத்தினாலுமல்ல, என்னுடைய ஆவியினாலேயே ஆகும்" என்று வாக்குப்பண்ணிய கர்த்தர் தங்கள் முயற்சிகளை ஆசீர்வதித்து ஆன்மாக்களை உண்மை

யான இரட்சிப்புக்கு வழிநடத்த ஆவியையருளும்படி ஆதி மிஷ்னரிமார் அடிக்கடி கூடி, அதிக வாஞ்சையாய்ச் செபித்து வந்தனர். 1823ஆம் ஆண்டு மார்கழிமாசத்தில் மிஷ்னரிமார் வைத்த ஐக்கிய செபக்கூட்டத்தில் தேவசமூகத்தை மிஷ்னரிமார் அதிகமாயுணர்ந்து ஆவியானவரின் வருகைக்காய் அவா வாய்ச் செபித்தனர். அதன் பேராய் 1824ஆம் ஆண்டு முற்பகுதியில் ஒவ்வொரு மிஷன் ஸ்தானத்திலுமுள்ள தருமப் பள்ளி மாணாக்கர் மாணாக்கிகள் மனதில் அதிக பயபக்தியும் ஆன்ம கவலையுந் தோற்றின. அவ்வாண்டு மாசிமாசத்திலேயே முதன்முதல் ஆவிக்குரிய எழுப்புதலுண்டாயிற்று. முதல் மிஷன்கிருத்தியம் ஆரம்பமான தெல்

1ஆம் ஆவிக்குரிய விப்பழையிலேயே பரிசுத்தாவியான வரின் வல்லமையான கிரியை முதல் எழுப்புதல் வரின் வல்லமையான கிரியை முதல் தோற்றினது. ஆலயத்திற் கேட்ட பிர

சங்கமொன்றினாலே அங்குள்ள தருமப்பாடசாலையிற் படித்த சில வாலிபருடைய இருதயங்களில் அந்த எழுப்புதல் ஆரம்பமானது. அம்மாணாக்கர் தங்கள் பாவநிலையை அதிகமாயுணர்ந்து அழுதுகொண்டு, அங்கேயிருந்த ஊடுவேட் ஐயரிடம் போய் ஐயாவே “இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்” என வினவினார்கள். அவர்கள் ஆவிக்குரிய ஏவுதல் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு, ஐயர் சந்தோஷப்பட்டு, உதவிசெய்யும்படி உடுவிலில் வசித்த உவின்சிலோ ஐயருக்குத் செய்தி அனுப்ப, அவரும் அம்மாளும் வந்து அவர்களுக்காய் அன்று சாயந்திரமும் இரவும் விசேஷ கூட்டங்கள் நடத்தினர். அடுத்தநாள் அவர் சற்றே சுகவீன முடையவராயிருந்தும் மாணாக்கருக்குள் ஆவியானவரின் வல்லமையைக் கண்டு களிகூர்ந்து, தேவனுக்குத் துதி செலுத்தி அங்கே கூடியவர்களுக்கு விசேஷ கூட்டம் நடத்தினர். அங்கேயுள்ள தருமப்பாடசாலையிற் படித்த 40 மாணாக்கரும் இரண்டு மூன்று உபாத்திமாரும் சில வேலைக்காரரும் கிறிஸ்த அனுசாரிகளாய்க் காணப்பட்டனர். அவர்கள் மூன்றுநாள் அங்கே தங்கியபின் உடுவிலுக்குப் போக, அங்கும் ஆவியானவரின் அதிர்ச்சி தோன்றிற்று. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை உடுவிற்பாடசாலை மாணாக்கர் மாணாக்கிகள் உடன் வேலையாட்கள் முதலானோர் கூடிய கூட்டத்தில் தேவசமூகம் வாடிக்கைக்கு மேற்படத் தங்கி அவ்விடங் கூடிய அனேகரின் உள்ளங்களையுருக்க, அவர்கள் “பாவிகளாகிய நாங்கள் இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்யவேண்டும்” என்று

கண்ணீருடன் ஓலமிட்டனர். அடுத்த திங்கட்கிழமை (மாசிமீ 2௨) மிஷனரிமாரின் பிரார்த்தனைக்கூட்டம் வட்டுக் கோட்டையில் வைக்கப்பட்டது. அத்தருணத்தில் அம்மிஷனரி மாருக்குச் சிநேகிதராயிருந்த நயிற் றயரும் அம்மானும், பொலிஸ்நீதிபதியாகிய மோயாட் துரையும் அம்மானும் மற்றுஞ் சில சிநேகிதரும் போய்க் கூடினார்கள். அன்று பின்னேரம் பிரசங்கம்பண்ணுதல், செபம்பண்ணுதல், எச்சரிப்பு வார்த்தைகள் சொல்லுதலாகிய வழக்கமான அப்பியாசங்களைவிட்டு, எல்லாருங் கிருபாசனத்தண்டை சேர்ந்து ஆழ்ந்த உணர்ச்சியுடனும் மிகுந்த கண்ணீருடனும் செபத்தின்மூலமாய் ஆவியானவர் அருளப்பட வாதாடினர். ஆம், அன்று பின்னேரம் முழுவதையுஞ் செபத்திலும், இடையிடையே பாட்டுக்களைப் பாடி ஸ்தோத்திரிப்பதிலும், அத்தருணத்திற்கேற்ற வேதப் பகுதிகளைத் தெரிந்து வாசிப்பதிலும் செலவழித்தனர். அந்நாளையோன்ற ஒரு நாளே முன் அவர்கள் ஒருக்காலும் அடைந்துகொள்ளவில்லையாம். அடுத்த ஓய்வுநாள் ஆவியின் ஏவுதல் முன் எப்பொழுதிருந்ததிலும் அதிகமாய் மானிப்பாயிலுங் காணப்பட்டது. அங்குள்ள தருமப்பள்ளி மாணாக்கரிற் சிலர் “நாங்கள் இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்யவேண்டும்” என்று கண்ணீருடன் ஓலமிட்டனர். அந்தவாரத்து வியாழக்கிழமை (மாசிமீ 12௨) சாயங்காலத்தில் பண்டத்தரிப்பு மிசியோன் ஸ்தானத்தில் ஆவிக்குரிய அருட்சி யுண்டாகத் தொடங்கினது. பண்டத்தரிப்பில் வாசம்பண்ணிய ஸ்கடர் ஐயரும் அம்மானும் வட்டுக்கோட்டையில் அன்று இரா வைக்கப்பட்ட கூட்டத்துக்குப் போகும்படி வண்டியிலேறும் பொழுது அவர்களுடனிருந்த ஏமி (Amey) என்னுங் காப்பிரிஸ்திரி “ஆண்டவரே, உமது தொண்டர் இவ்விடமில்லா திருக்குஞ் சமயத்தில் நீர் கருணைகூர்ந்து உமது ஆவியை அனுப்புவீராக” என்று பிரார்த்தித்தாள். அந்த இரவில் அவ்விடமுள்ள சபையைச் சேர்ந்த இருவர் அங்குள்ள ஆண் விடுதி (தரும) பாடசாலையில் மாணாக்கருடன் ஒரு கூட்டம் வைத்தனர். கூட்டம் முடிந்தபின் மாணாக்கர் படுக்கைக்குச் சென்றனர். அச்சமயத்தில் ஏமி என்ற ஸ்திரி மாணாக்கருக்குக் கூட்டம்வைத்த இருவருள் ஒருவரை நோக்கி: “நீர் போய் மாணாக்கருடன் இரட்சிப்பைக் குறித்து இன்னும் பேசும். அவர்களிலெவராவது இரட்சிக்கப்படாமல் இன்று இரா இறந்துபோக நேரிடாதா” என்று கூறி ஏவினள். அவர்கள் அவ்வார்த்தைப்படி செய்யச் சம்மதித்து, நித்திரைசெய்வ

தற்கு ஆயத்தமாய்ப் படுத்திருந்த மாணாக்கரிடஞ் சென்று, அவர்கள் பாவநிலையையும் அதனால்வரும் பயங்கர முடிவையும் விபரித்துப் பேசி, மனந்திரும்பி இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசித்து இரட்சிப்படைய ஏவிவிட்டனர். அவ்வார்த்தைகளினால் அம்மாணாக்கர் இருதயங்களிற் குத்தப்பட்டவர்களாய் ஒருவர் ஒருவராய்த் தங்கள் படுக்கைகளைவிட்டெழும்பி, அவ்வளவின் பலதிசைகளிலுஞ் சென்று, அங்கே இருந்த தென்னை மா முதலிய விருட்சங்களின்கீழ் சிலர் தனித்துஞ் சிலர் கூடியும் நின்று “தேவாவியே வாரும்” என்றும், “ஆண்டவரே பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்” என்றும் இன்னும் இவைபோன்ற வார்த்தைகளை அழகையோடும் புலம்பலோடும் பெருங்குரலிற் கூறினர். வட்டுக் கோட்டைக்குப் போயிருந்த ஐயரும் அம்மாளும் அதிக நேரஞ் சென்று வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார்கள். அவர்கள் மிஷன் வளவுக்குள் பிரவேசித்தபொழுது அவ்வளவின் பலதிசைகளிலிருந்து அழகையோடுங் கவலையோடுங் கூறப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கேள்வியுற்று, அது ஆவியானவருடைய அசைவின் இரைச்சலென்று மட்டிட்டு அதிக சந்தோஷமடைந்து, ஆலயத்துக்குட் பிரவேசித்துத் தேவனுக்குத் தோத்திரஞ் செலுத்தி மணியையடிக்க, அவ்வளவுக்குள் நின்ற மாணாக்கர் யாவரும் ஆலயத்தில் வந்து கூடினர். அங்கே சென்றவர்கள் கண்ணீரோடும் புலம்பலோடும் தங்கள் தங்கள் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு மன்னிப்பருளும்படி இயேசுவை நோக்கி வாஞ்சையாய்ச் செபித்தார்கள். ஐயரும் அம்மாளுந் தங்கள் களைப்பையும் இளைப்பையுங் கவனியாது, அன்பான வார்த்தைகளினாலும் அவாவான செபங்களினாலும் அவர்களை ஆறுதற்படுத்தினார்கள். அடுத்துப் பண்டத்தரிப்பு, வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், நல்லூராகிய இடங்களில் மிஷனாரிமார் கூடி இந்த எழுப்புதல் நிலைத்து விசேஷ பயன்களை அருளவேண்டுமென்று கூடிச் செபித்துவந்தனர். சில சமயங்களில் இரா 12 மணிவரைக்குங் கூடிச் செபத்திற் தரித்திருந்தனர். மாசிமீ 25உ முன்னேரம் உடுவில் மிஷனுடன் சம்பந்தப்பட்ட உபாத்திமாருக்காகவும் ஒரு கூட்டம் வைக்கப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் மிஷனாரிமார் யாவரும், நல்லூரிலிருந்துவந்த நைற் ஐயரும், அவர் பாடசாலைகளிற் படிப்பித்த உபாத்திமாருஞ் சமூகமாயிருந்தனர். அக்கூட்டத்தில் 70 வளர்ந்த மனுஷர் சமூகமாயிருந்தனர். பாடசாலைகளிற் படித்த, வளர்ந்த மாணாக்கரும் பலர் இருந்தனர்.

அக்கூட்டம் அதிக பயபக்திக்கும் மிகுந்த எழுப்புதலுக்கும் ஏதுவாயிருந்தது. அங்கே சமூகங்கொடுத்த வளர்ந்த மனுஷருள் 30 பெயர் கிறிஸ்து உண்மையான இரட்சகர் என்று தாங்கள் நம்பியிருக்கின்றனரெனச் சாட்சிகூறினர். பின்னேரம் அங்கே நடைபெற்ற கூட்டத்தில் தெல்லிப்பழை, பண்டத்தரிப்பு என்னுமிடங்களிலுள்ள தருமப்பாடசாலைகளில் படித்த மாணாக்கரும், மானிப்பாயிலுள்ள தருமப்பாடசாலைகளிற் படித்த மாணாக்கரும் மாணாக்கிகளுமாய் அனேகர் வந்து கூடினர். அந்தந்த ஸ்தாபனங்களில் நடந்த ஆவிக்குரிய எழுப்புதல்களைப்பற்றி மெஸ். பிலிப்பு மாதியு என்பவர் ஏவுதலான ஓர் அறிக்கையை வாசித்தார். கிறிஸ்துவுக்காய் எல்லா வற்றையும் விட்டு அவரை விசுவாசிக்கின்றவர்கள் யாரென அக்கூட்டமுடிவில் கேட்டபொழுது அறுபதுக்கு மேற்பட்டோர் எழுந்து கிறிஸ்துவைத் தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டதை அறிவித்தனர். இவைகளன்றி அந்நாட்களில் நல்லூர், சுண்டிக்குளி, வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணநகர மாதிய இடங்களில் மிகுதியும் அதிசயிக்கப்படத்தக்க மார்க்க அருட்சிகள் உண்டாயின. இவற்றால் கர்த்தர் தமது ஆவியானவர் மூலம் தமது மகிமையை இத்தேசத்தவர்களுக்கும் அருளும்படி ஆவிக்குரிய எழுப்புதலை ஓர் எத்தனமாகி றென்று மிஷனரிமார் நம்பிக் களிகூர்ந்தார்கள். இந்த மார்க்க அருட்சி காரணமாய்த் தெல்லிப்பழையில் 15 பெயரும், உடுவில் 16 பெயரும், மானிப்பாயில் 30 பெயரும், பண்டத்தரிப்பில் 30 பெயரும், வட்டுக்கோட்டையில் 30 பெயருமாக 116 பெயர் ஆன்ம இரட்சிப்பைக் குறித்துக் கவலை யுள்ளவர்களாய் மார்க்கவிசாரணை செய்துவந்தனர்.

மேலே குறிக்கப்பட்ட மார்க்கவிசாரணைக்காரருக்குள் திருச்சபையிற் சேரப் பக்குவமுள்ளவர்கள் யாரென்று அறியும்படி 1825ஆம் ஆண்டு தைமீ 14 உ மிஷனரிமார் ஓரிடத்திற்கூடி, அவர்களைப் பரீட்சித்துப்பார்த்து அவர்களுள் 41 பெயரைத் திருச்சபையுடன் சேர்க்கத் தீர்மானித்தனர்.

சபையிற் சேரும்படி தீர்க்கப்பட்டவர்கள் பல மிஷன் ஸ்தாபனங்களைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தமையால் அக்கால மிஷன் ஸ்தாபனங்களாயிருந்த தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை, பண்டத்தரிப்பு, உடுவில், மானிப்பாய் என்னும் ஸ்தாபனங்களுக்கு இடையிலுள்ளதும், சொற்ப மார்க்க அருட்சி

ஆவிக்குரிய
எழுப்புதலின்
பலன்

கள் பல மிஷன் ஸ்தாபனங்களைச்
சேர்ந்தவர்களாயிருந்தமையால் அக்
கால மிஷன் ஸ்தாபனங்களாயிருந்த
தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை,

காணப்பட்டதுமாகிய சண்டிருப்பாய் என்னுங் கிராமத்தில் இப்பொழுது அங்கே கட்டப்பட்டிருக்குங் கிறிஸ்த ஆலயத் துக்குத் தெற்கே கால்மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு பனந்தோப் பில் 100 அடி நீளம் 70 அடி அகலமான ஒரு பந்தரிடப் பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டது. 1825ஆம் ஆண்டு தைமீ 20உ அங்கே ஒரு விசேஷ திருவிருந்துஆராதனை நடத்தப் பட்டது. அமெரிக்க மிஷனாரிமாரும், அமெரிக்க மிஷன் சபை யைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களும், கிறிஸ்த அனுசாரிகளும், உவெசிலியன் மிஷனாரிமாரும், சேட்சு மிஷனாரிமாரும், பிற கிறிஸ்தவர்களும் அங்கே கூடினர். அக்காலத்தில் நடந்த ஆவிக்குரிய எழுப்புதலும், அன்று அனேகர் திருச்சபையில் புதிதாகச் சேருதலும் நூதன சம்பவங்களாயிருந்தமையால் அக்காட்சியைக்காண 1500 பெயர் (கிறிஸ்தவர்களல்லாதவர் கள்) கூடிவந்தனர். பிரசங்கம் முடிந்தவுடன் 70 வயசு தொடக் கம் 12 வயசுள்ள சிறுவர் ரூகப் பற்பல வயசினரான 41 பெயர்களும் அந்தச் சனங்களுக்கு முன்பாக எழுந்து, பிரசங்கபீடத்தைச் சுற்றி அரைவிருத்தவடிவாக நின்று, தங்கள் கிறிஸ்த விசுவாசப்பிரமாணங்களை ஒப்புக்கொண்டு, ஒருவர்பின்னொருவராக முழந்தாளினின்று பிதா, குமாரன், பரிசுத்தாவியின் நாமத்தில் ஞானஸ்நானம்பெற்று, வாசிக் கப்பட்ட திருச்சபையின் உடன்படிக்கைக்கு அதிக பயபக்தி யுடன் இணங்கித் திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர். அதன்பின் திருவிருந்தாராதனை நடத்தப்பட்டது. முன் திருச்சபையிற் சேர்ந்தவர்களும், பிற கிறிஸ்தவர்களுமாக 70 சுதேச கிறிஸ்தவர்களும், அமெரிக்க மிஷனாரிமார் 16 பெயரும், பிற மிஷனாரிமார் மூவருமாக 89 பெயர் அன்று திருவிருந்தருந்தினர், இந்த ஆராதனை மிஷனாரிமாருக்குள் சுதேச கிறிஸ்தவர்களுக் கும் சந்தோஷத்தையும் மிகுந்த தைரியத்தையுங் கொடுத்தது. அந்த ஆராதனையைக்கண்ட சைவரும் அதிசயப்பட்டனராம். அந்நாளில் திருச்சபையுடன் சேர்ந்தவர்களுக்குள் மிக வயோதிபமானவரும், மீன்பிடித்தொழிலினால் தன்னையும் தன் குடும்பத்தையுந் தாபரித்து வந்தவருமாகிய அந்திரேயா (சங்கானை வாசர்) என்பவர் அதிக சந்தோஷமுடையவராய் “ஆண்டவரே, உமது அடியேனை இப்பொழுது சமாதானத் தோடே போகவிடுகிறீர்” என்று சொல்லித் தனது மரண நாளைக் காத்திருந்தார். இந்த மார்க்க எழுப்புதலில் உயிர்ப் பிக்கப்பட்ட எட்டுப்பெயர் அந்த ஆண்டு ஆடிமீ 21உ திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர். மிஷனாரிமார் யாழ்ப்பாணம் வந்து

எட்டு வருடங்கள் பிரயாசப்பட்டதின்பேராய் 1819ஆம் ஆண்டு இருவர், 1820ஆம் ஆண்டு மூவர், 1821ஆம் ஆண்டு ஒன்பதுபெயர், 1822ஆம் ஆண்டு எட்டுப்பெயர், 1823ஆம் ஆண்டு ஐந்துபெயர், 1824 ஆம் ஆண்டு எட்டுப் பெயராக 35 பெயர் திருச்சபையிற் சேர்க்கப்பட்டனர். 1824ஆம் ஆண்டு உண்டான மார்க்க எழுப்புதல் காரணமாய் 1825ஆம் ஆண்டு 49 பெயர் திருச்சபையிற் சேர்க்கப்பட்டனர். இவர்கள் மூலம் கிறிஸ்த குடும்பங்களும் கிறிஸ்தசபைகளும் உருவாயின. இந்த எழுப்புதல் மூலம் 1825ஆம் ஆண்டு திருச்சபையிற் சேர்ந்தவர்களுள் சிலர்நாமங்கள்: அருளம்பலம் (சங்கானை), இராமநாதர் Backus (அராலி), வேதவனம் Clay (சண்டிருப்பாய்), தில்லையம்பலம் Dwight (தெல்லிப்பழை), சிந்தாமணி Edwards (சண்டிக்குளி), முருகேசர் Girdwood (அளவெட்டி), வயிரவநாதர் Kingsbury (புத்தூர்), வீரசக்தி Cornelius (தெல்லிப்பழை), முருகேசர் Lawrence (வரணி), சின்னத்தம்பி Lovell (சதுமலை). இராமநாதர் Mann (உடுவில்), அப்புக்குட்டி Martyn (சண்டிக்குளி), சின்னத்தம்பி Richards (சண்டிக்குளி), சின்னத்தம்பி Perkins (நவாலி), தில்லையம்பலம் Payson (சண்டிருப்பாய்), சாமுவேல் Davies (வட்டுக்கோட்டை), வேலாயுதர் John (அராலி), சண்முகம் Chester (கொக்குவில்), மிசிஸ். McFarland (முல்லைத்தீவு), மிசிஸ். குசன் ஜோடன் (தெல்லிப்பழை), மிசிஸ். Betsey டேவிஸ் (உடுவில்), மிசிஸ். Mary லோரென்சு (வரணி), மிசிஸ். சேரா லற்றிமர் (பண்டத்தரிப்பு), மிசிஸ். எலிசபேத் Mann (தெல்லிப்பழை), மிசிஸ் எலிசபேத் கொர்நேலியஸ் (கொக்குவில்), மிசிஸ். அரியேற் அம்புரேஸ் (ஏழாலை) என்பனவாம். இவர்களுள் சிலர் பின் வாங்கிப்போனாலும் பலர் உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாய்த் தங்கள் விசுவாசத்தை மரணபரியந்தங் காத்து நடந்தனர். அவர்கள் சந்ததியார் இன்றுங் கிறிஸ்தவர்களாய் விளங்குகின்றனர்.

1824ஆம் ஆண்டு உண்டான மார்க்கஎழுப்புதல் 1825ஆம் ஆண்டிலும் நிலைத்திருந்து அப்பால் படிப்படியாய்க் குறைந்து போனது. ஆவியானவரின் அனுக்கிரகமில்லாதிருப்பின் தங்கள் முயற்சிகள் யாவும் விருதாவாயிருக்குமென்பதை ஆழமாயுணர்ந்து, “கேளுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” என்ற வாக்கை நம்பி, ஆவியின் அருள் பொழியப்படவேண்டுமென்று மிஷனரிமார் வாஞ்சையாய்ச் செபித்தனர். மிஷன் குடும்பங்கள் தங்கள் குற்றங்களை அறிக்கை

செய்து மன்னிப்புப்பெற ஒரு செபநாள் நியமிக்கப்பட்டது. பின் சகல மிஷன் ஸ்தானங்களிலுமுள்ள பரதேச மிஷனரி மாருஞ் சதேச கிறிஸ்தவர்களெல்லாருஞ் சேர்ந்து ஒரு நாளில் உபவாசித்துத் தங்களைத் தாழ்த்திப் பரிசுத்தாவியானவருக் காய்ச் செபஞ்செய்தனர். அக்காலத்திற் சகல மிஷன் ஸ்தானங்களிலும் வசித்த மிஷனரிமாரும், அவர்கள் மனைவியரும், கிறிஸ்தவர்களும், கிறிஸ்த அனுசாரிகளும், விடுதிப் பாடசாலைகளிற் கற்கும் மாணாக்கரும் மாணாக்கிகளுமாகிய யாவரும் மூன்றுமாசத்துக்கொருமுறை ஒரு ஸ்தானத்திற் கூடி ஒரு விசேஷ ஆராதனை நடத்துவது வழக்கம். அப்படியான ஒரு தினம் அவர்கள் குறித்திருந்த உபவாச தினத்துக்கு அடுத்திருந்தது. 1830ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமாசக் கடைசி வியாழக்கிழமையாகிய அத்தினத்தில் பலஸ்தானங்களிலு மிருந்து அனேகர் வந்து உடுவிலிற் கூடினர். முன்னேரப் பிர சங்கத்துக்குப்பின் கர்த்தருடைய திருவிருந்து அனுபவிக்கிற தருணத்தில் தேவஆவியானவரின் ஏவுதலைப் பெற்றனர். ஆரா தனை முடிந்தபின் அனேகர் ஆவியானவரால் அருட்டப்பட்ட வர்களாய்த் தங்கள் தங்கள் இல்லங்களுக்குச் சென்றனர்.

மிஷனரிமாருள் இருவர் தாங்கள் கவ
2ஆம் ஆவிக்குரிய னித்த காரியங்களினால் ஏவுதலடைந்து,
எழுப்புதல் அன்றிரா வட்டுக்கோட்டைக்குச்
சென்று செமினரி மாணாக்கருக்குள்
கண்ட அருட்சியினால் மிகத் தைரியங்கொண்டனர். இரண்டு
மூன்று நாட்கள் அவர்கள் அங்கே தரித்துநின்று ஆத்தும
விசாரத்தினால் வருந்தியவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினர். இந்த
ஆவிக்குரிய எழுப்புதல் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியில்
மாத்திரமல்ல, உடுவிற்பெண்பாடசாலையிலும், மானிப்பாய்,
பண்டத்தரிப்பு, தெல்லிப்பழை என்னும் ஸ்தானங்களிலும்
பரந்தது. முன்னே கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து விழுந்த சிலர்
முன்னேறிவந்து பாவஅறிக்கைசெய்து இயேசுவைத் தங்கள்
இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டனர். முன்னே ஆத்தும இரட்
சிப்பில் கவலையற்றிருந்த பலர் தங்கள் பாவங்களையுணர்ந்து
“இரட்சிக்கப்பட நாம் என்னசெய்யவேண்டும்” என்று ஆசை
யாய் விசாரணைசெய்தனர். சமீபமாயுள்ள இரண்டு மூன்று
ஸ்தானங்களில் வசித்த கிறிஸ்தவர்கள் அவ்விடங்களுக்கு
மையமான ஒரு ஸ்தானத்திற் கூடி, ஐக்கிய செபக் கூட்டம்
வைத்துத் தங்களிலுள்ள ஆவிக்குரிய அனல் சுவாலித்தெரியச்
செய்தனர். உவெசிலியன் மிஷனரிமார், சேட்சு மிஷனரிமார்,
அவர்களைச் சேர்ந்த சபையார், உபாத்திமார், மாணாக்கர்,

மாணக்கிகள் யாவரும் இந்த எழுப்புதலிற் பங்குபற்றினர். கிராமப்பாடசாலைகளிற் கற்று வளர்ந்த மாணக்கருக்காக உடுவிலில் ஒரு கூட்டம் வைக்கப்பட்டது. அக்கூட்டத்துக்கு 800 மாணக்கர் வந்தனர். அவர்களிற் பலர் தாங்கள் பாவிசு ளென்று அறிக்கைசெய்து கிறிஸ்துவைத் தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளும் விருப்பத்தைக் காண்பித்தார்கள். இந்த ஆவிக்குரிய எழுப்புதலின்மூலமாய் உணர்த்தப்பட்டு இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசித்த 34 பெயர் 1831ஆம் ஆண்டு சித்திரை மீ 21உ உடுவிலில் நடந்த திருவிருந்து ஆராதனையிலும், 28 பெயர் அந்த ஆண்டு ஆடி மீ 21ஆந் திகதி வட்டுக் கோட்டையில் வைக்கப்பட்ட திருவிருந்து ஆராதனையிலும் தங்கள் விசுவாசத்தைப் பகிரங்கமாய் அறிக்கைசெய்து சபையிற் சேர்ந்தனர். இவ்வாறு அந்த எழுப்புதலின்மூலம் 62பெயர் திருச்சபையிற் சேர்ந்தனர். இந்த எழுப்புதல் அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரத்தில் ஒரு வீசேஷ சம்பவமாம். அந்த எழுப்புதலில் அதிக கரிசனையுடன் பங்குபெற்றவர்களில் ஒருவரான கனம். ஸ்போல்டிங் பண்டிதர் இந்த எழுப்புதலைப் போலத் தனக்குத் தைரியத்தைக்கொடுத்த வேறொரு சம்பவமில்லையென்று எழுதியிருக்கின்றனர். இந்த எழுப்புதலில் திருச்சபையிற் சேர்ந்தவர்களுள் சிலர் நாமங்கள் : இராமநாதர் Asbury (சண்டிருப்பாய்), முருகேசர் Solomon (மானிப்பாய்), சின்னத்தம்பி Emerson (ஏழாலை), அம்பலம் Hallock (அளவெட்டி), கனகரத்தினம் Mckinstry (சுளிபுரம்), சின்னத்தம்பி Mather (நவாலி), நீக்கிலாசு Mills (சண்டிக்குளி), வேலுப்பிள்ளை Palmer (கரம்பன்), இராமு Raymond (சண்டிருப்பாய்), சின்னத்தம்பி Rockwood (அளவெட்டி), சூசைப்பிள்ளை Ropes (அளவெட்டி), சின்னத்தம்பி Scott (தெல்லிப்பழை), சின்னக்குட்டி Tappan (புன்னாலைக்கட்டுவன்), வினாசித்தம்பி Bailey (சண்டிருப்பாய்), நாகேந்திரர் Peter (உடுவில்), சரவணமுத்து Joshua (சண்டிருப்பாய்), கந்தர் Cooly (புத்தூர்), சாமுவேல் Dana (மானிப்பாய்), வில்லவராயர் Gile (சண்டிருப்பாய்), வயிரமுத்து Homer (நவாலி), கதிரேசர் Spencer (அராலி), சூசைப்பிள்ளை Tennent (பண்டத்தரிப்பு), பொன்னம்பலம் Welch (தெல்லிப்பழை), வேலாயுதர் Caleb (மூளாய்), நீலயினார் Dwight (உடுவில்), சிந்தாமணி Moses (உடுவில்), மிசிஸ் Fanny நைல்ஸ் (இருபாலை), மிசிஸ் Lydia மாற்கு (மானிப்பாய்), மிசிஸ் மருயா Tissera (கொழும்பு), காபிரியேற்பிள்ளை மாதா செல்லாத்தை Mary

(மாகையப்பிட்டி), மிசிஸ். ஆன் Mann (உடுவில்) என்பனவாம். இவர்களுள் சிலர் பின்வாங்கிப்போனாலும் பலர் உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாய் மரணபரியந்தம் தம் விசுவாசத்தைக் காத்து நடந்தனர். இவர்கள் சந்ததியார் இன்றுங் கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கின்றனர்.

ஆவிக்குரிய எழுப்புதலின்காலத்தில் அதிக முயற்சியோடு ஊழியம் நடத்திய உவின்சிலோ அம்மாள் சுகவீனத்தினால் பலவீனப்பட்டிருந்தனர். அவர் கடல்யாத்திரை செய்தால் நற்சுகபெலமடையக் கூடுமென மிஷனாரிமார் நினைத்து, அவர் தனது பத்தாவுடன் கற்குத்தாநகருக்குக் கடல்யாத்திரை செய்தல் உத்தமமெனத் தீர்மானித்தனர். சிறுபராயமாயிருந்த தங்கள் இரு புத்திரிகளையும் மானிப்பாயில் வசித்த ஸ்போல்டிங் அம்மாளுடன் விட்டு, கடல் யாத்திரைசெய்ய உவின்சிலோ ஐயரும் அம்மாளும் அராலித்துறைக்குச் சென்றனர். ஸ்போல்டிங் ஐயர் அம்மாளும் மானிப்பாயிலிருந்து அவர்களுடன் கூடி அராலிக்குச் சென்றனர். சூரிய அஸ்தமன நேரத்தில் அம் மிஷனாரிமார் அங்கே ஒரு சிறு வள்ளத்திலேறி, ஊர்காவற்றுவையைநோக்கிச் சென்றனர். அவ்வள்ளஞ் சற்றுத் தூரஞ் சென்றவுடன், மேகங்கறுத்து இருளதிகப்பட்டு மழைக் கோலங் காணப்பட்டது. வள்ளக்காரர் வள்ளத்தைச் சரியான பாதையிற் செலுத்திக்கொண்டு

மிஷனாரிமார்

கஷ்டம்

போவது கூடாதகாரியமாயிருந்தது. வள்ளம் வழிவிலகிச் சேற்றுப்புதைந்து பொறுத்துவிடக்கூடுமோ என்ற பயத்

தினால் வள்ளக்காரர் கடலிலிறங்கி வள்ளத்தைத் தள்ளச் சம்மதித்திலர். மிஷனாரிமார் அதிக சம்பளத் தருவோமென வாக்குப்பண்ணினாலும், உயிரோ? பணமோ? பெரிதெனக்கேட்டு, வள்ளக்காரர் அத்தருணம் இறங்கி வள்ளத்தைத் தள்ளச் சம்மதித்திலர். பெலவீனமாய் வள்ளத்திலிருந்த உவின்சிலோ அம்மாள் குளிரினால் விறைத்துப்போகக்கூடுமே; மழைபெய்தால் நனையாதிருக்க வசதியில்லையே; என்ன செய்வோமென அம்மிஷனாரிமார் துக்கித்து, அந்தரமான இந்த நிலைமையில் கர்த்தர் தங்களுக்குச் சகாயராயிருப்பார் என்ற விசுவாசத்துடன் ஸ்போல்டிங், உவின்சிலோ ஐயர்மாரிருவரும் தங்கள் சப்பாத்து முதலியவைகளைக் கழற்றி வள்ளத்தில் வைத்து விட்டு, வள்ளக்காரரே இறங்குங்கள், கூடத் தள்ளுகிறோம், பணமும் உங்களுக்குக் கூடத்தருகிறோமென்று கூறி, கூடியளவு

பெலத்தோடு தள்ளினர். சேறு அதிகமாயிருந்தபடியால் அவர்கள் நடுச்சாமம்வரையில் ஊர்காவற்றுறை சேர்ந்து அங்கேயிறங்கி, பக்கத்திலிருந்த நீர்பதிவீட்டிற் சென்று இராத் தங்கினர். மறுநாட்காலை உவின்சிலோ ஐயரும் அம்மானும் துறைமுகத்தில் ஆயத்தமாயிருந்த பாய்க்கப்பலிலேறிப் பிரயாணம்பண்ணிச் சென்னப்பட்டணத்திலிறங்கினர். அங்கிருந்து கற்குத்தாவுக்குக் கார்த்திகைமீ 1௨ கடல் மார்கமாய்ப் புறப்பட்டு அந்தமீ 27 ௨ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை கற்குத்தாத் துறைமுகத்திலிறங்கினர். அவர்கள் அங்கே இறங்கின காலையில் 10 மணிக்கு அவர்கள் மானிப்பாயில் விட்டுப்போன இரு புத்திரிகளுள் மூத்த புத்திரியாகிய அரியேற் என்னும் அரிய இரத்தினம் விஷபேதிநோயால் மரித்துப்போனது. அன்று சாயந்திரம் ஸ்போல்டிங் ஐயருடைய பிள்ளையாகிய யோவானும் அந்நோயினால் மரித்தது. அந்நாளுக்கு மூன்றுநாட்களின்முன் (கார்த்திகை 24 ௨) ஊடுவேட் அம்மானும் மரித்தார். மின்னாமல் இடியிடித்ததுபோலக் காத்திராப்பிரகாரம் நேரிட்ட இச்சம்பவங்களால் மிஷனரி மார் துக்கமடைந்தனர். சுகந்தேடிக் கற்குத்தாவுக்குச்சென்ற உவின்சிலோ அம்மாள் சுகபெலமடைந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பிவந்தபொழுது, தாம் விட்டுப்போன அருமைப் புத்திரியினதும், மிஷன் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மற்றிருவரதும் மரணத்திற் துக்கமுற்றனர். மரணத்தினூற் பிரிக்கப்பட்டவர்கள் மோட்சத்திற் சந்தோஷமுற்றிருக்கிறார்களென்று மிஷனரிமார் நம்பி, ஆறுதலடைந்து கர்த்தருடைய ஊழியத்தை முயற்சியாய்ச் செய்தனர்.

மிஷனரிமாருக்குத் துக்கமுண்டாகத்தக்கதாய் இன்னுஞ் சில சம்பவங்கள் நேரிட்டன. பலமாசங்களாய் நடைபெற்ற ஆவிக்குரிய எழுப்புதற்கூட்டங்களில் எழுப்புதலடைந்து கிறிஸ்தவர்களாய்வரத் தீர்மானித்திருந்தவர்களிற் சிலர் தங்கள் சைவசமய இனத்தவர்சளாற் தடுக்கப்பட்டுப் பின்வாங்கினர். கிறிஸ்தவர்களாய்வந்த

கிறிஸ்தவர்

பின்வாங்குதல்

சிலர் சைவசமய இனத்தவர்களாற் துன்புறுத்தப்பட்டுத் தங்கள் விசுவாசத்தில்தின்று வழுவிப்போயினர். இவ்விஷயங்கள் ஆன்மாக்களின் இரட்சிப்பிற் தாகங்கொண்டு பிரயாசப்பட்ட மிஷனரிமாருக்கு அதிக கவலையாயிருந்தன. ஆயினும், விதைக்கிறவன் உவமையில் அவன் விதைத்த தானியத்தில் அதிக பங்கு (சிலர் ஐந்தில் நாலுபங்கு என்பர்)

சேதமாக அற்பபங்கு மாத்திரமே அவனுக்கு நல்விளைவைக் கொடுத்ததென இயேசுகிறிஸ்து கூறினதை மிஷுனரிமார் நினைத்துச் சேதமாய்ப்போனவைகள் போக மீதியானவைகள் நற்பலனைக் கொடுத்தனவென்று உணர்ந்தனர், சிலர் பின் வாங்கிப்போனாலும் பலர் உறுதியாய்நின்றதைக் கண்டு, அவர்கள் சந்தோஷத்துடன் கர்த்தரை ஸ்தோத்திரித்து, ஊக்கமாய் ஊழியம்புரிந்துவந்தனர்.

மேலே கூறப்பட்ட கஷ்டங்களைவிட வேரூர்விதமான கஷ்டம் மிஷுனரிமாருக்கு நேரிட்டது. இக்கஷ்டம் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் வசித்த பேர்பெற்ற திருடர்களாகிய அம்மையன், கரியன், ஆட்குத்திநாகன், கொத்தன், முத்தன் ! என்பவர்களாலுண்டானது.

கள்வராலுண்டான அவர்கள் வல்லைவெளி, தூவெளி மோசம் முதலிய வெளிகளில் நின்று அடித்துப் பொருள்பறித்துத் தொல்லைப்படுத்தி

னர். அவர்கள் தங்கள் திருட்டுத்தொழிலினாலும் வேறு பல நிஷ்டரச் செய்கைகளினாலும் பலவருடங்களாய் யாழ்ப்பாணத்தைக் கலங்கச்செய்தனர். அவர்கள் மூன்று நாலு தலைவரின் கீழாகப் பிரிந்து பிரிந்து ஒவ்வோர் திசையாகச் சென்று தங்கள் தீத்தொழில்களைச் செய்வார்கள். அங்கங்கே சில வேவுகாரரை நியமித்து அவர்கள்மூலமாய் ஐசுவரியவான்களுடைய வீடுகள் எவைகளென்றும், அவைகளுக்குள் இலகுவாய்ப் பிரவேசிக்கக் கூடிய பாதைகள் எவையென்றும் மட்டிட்டறிந்துகொள்வர். சிலவிடங்களில் இக்கள்வர் புகுந்து அங்கேயிருப்பவர்களின் நகக்கண்களில் முள்ளு, குண்டுசி முதலியவைகளையேற்றி உங்கள் திரவியஞ் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும் இடங்களைக் காட்டுங்களென்று நெருக்க, அவர்கள் வேதனை பொறுக்கமாட்டாது சேமிக்கப்பட்ட திரவியத்தின் இருப்பிடங் காட்ட, கள்வர் அதைக் கவர்ந்துகொண்டு இட்டமாய்ச் செல்வார். அக்காலத்தில் பெலமான வீடுகள் கட்டுதலரிது. ஐசுவரிய முள்ள சிலர் தங்களிடமுள்ள பணம், நகை, உறுதி முதலியவைகளைச் சிறு மரப்பெட்டிகளில் வைத்துப் பாதுகாப்புக்காய் மிஷுனரிமாரிடங் கொடுத்தனர். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பணஞ் சேர்த்து வைக்கக்கூடிய வங்கிகளில்லாதபடியால் மிஷுனரிமாருந் தங்கள் பணங்களைத் தம்வீடுகளில் வைத்துக் கொண்டனர். இவைகளையறிந்திருந்த அக்காலக் திருடர் மிஷன் வீடுகளிலுங் களவெடுக்கும் எண்ணமுடையவராயிருந்தனர். உடுவிற்பெண்பாடசாலைத் தலைவியாயிருந்த உவின் சிலோ அம்மாள் 1828ஆம் ஆண்டு வைகாசி மீ 28உ வரைந்த

ஒரு கடிதத்தில் எழுதியவற்றை, மேலே குறிக்கப்பட்ட களவு செயலை விளக்க இதன்கீழ்த் குறிக்கின்றோம். “சுகவீனத்தி னிமித்தம் நீலகிரிமலைக்குப் போகும்படி பிரயாணப்பட்ட கனம். ஊடுவேட் ஐயருடன் துணையாக எனது நாயகர் (உவின்சிலோ ஐயர்) இந்தமீ” 1௨ எங்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டார். நான் இரண்டு மூன்று வேலைக்காரருடன் நாலு கிழமைகளாக எங்கள் வீட்டில் தனிமையாக இருந் தேன். எனது நாயகர் புறப்படச் சிலநாட்களின்முன் எங்கள் அயலாருள் சிலர் தங்கள் பணம் முதலியவைகளை யடக்கிய இரண்டு சிறுப் பெட்டகங்களை எங்கள் சாமா னறையிற் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். ஐயர் எங்கள் வீட்டைவிட்டு அகன்றபின் ஒவ்வொரு இரவிலும் எங்கள் வீட்டுக்கும், அயல்வீடுகளுக்கும் கல்லெறி விழுந்துகொண் டேயிருந்தது. இதனால் எனக்கும் என் வீட்டிலுள்ள வேலைக்காரருக்கும் நித்திரையில்லை. இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பொலிஸ் நீதிபதிக்கு அறிவித்தேன். அவ் விஷயத்தில் அசுகைப்பட்ட அனைவரையும் பிடித்துவரும் படி அவர் தலைமைக்காரருக்குக் கட்டளையிட்டனர். தலை மைக்காரர் பொலிஸ் நீதிபதியுடைய கட்டளைப்படி அவ் விடத்தில் அசுகைப்பட்ட 60 பெயர்களைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்க் கோட்டில் ஒப்புவித்தனர். இவர்களுக் குள் யோக்கியர்; பாக்கியரென்றெண்ணப்பட்ட சிலரும் இருந்தனர். நீதிபதி அவர்களை விசாரணை செய்த பொழுது, அவர்கள் தாங்கள் அப்படியான தீத்தொழிலில் சம்பந்தப்பட்டவர்களல்லர் என்றும், உடுவிலிருக்கும் பாதிரியார் (உவின்சிலோ ஐயர்) தங்களைத் தமது மார்க் கத்திற் சேரும்படி கேட்கத் தாங்கள் மறுத்ததினால் அவ ருடைய மனைவி இவ்விதமாய்த் தங்களிடம் பழிவாங்கு கின்றனரென்றுஞ் சொன்னார்கள். நீதிபதி அவர்கள் சொன்னதை நம்பவில்லை. அவர்கள் தங்கள் களவுதொ ழிலை நடத்தும் நோக்கமாகவே இவ்வித தொல்லைகளை நடப்பித்தனரென அவர் அறிந்துகொண்டனர். “இனி மேல் இப்படியான கெடுதிகளை மிஷனரிமாருக்காவது, மற்றவர்களுக்காவது செய்யப் படாது; இவ்வாக்கை மீறிச் செய்வீர்களானால் தண்டிக்கப்படுவது நிச்சயம்” என நீதிபதி கூறிப் பயமுறுத்தி அவர்களை யனுப்பிவிட் டனர். இக்கள்வர் அதன்பின் அக்காலத்து மிஷனரி மாருக்கு யாதோர் திங்குஞ் செய்திலர். ஆனால் அதற்குப் பிற்காலங்களில் சந்திரசேகரன் முதலாம் பெருந்திருடர் வட்டுக்கோட்டையில் வசித்த உவாட் ஐயர் வீட்டையும் சுகநிலைநோக்கி மண்டைதீவில் வசித்த சேட்சுமிஷன் குரு வாகிய ஓனீல் (Rev. J. O’Neil) ஐயருடைய வீட்டையுஞ்

சூறையாடினர். பிந்தின ஐயருக்குக் கடுங்காயங்களையு முண்டாக்கினராம். கள்ளர் தொல்லை மிஷனரிமாருக்கு அதிக துக்கத்துக்குரிய சம்பவமாயிருந்தது.

மிஷனரிமாரின் பிள்ளைகளுக்காய் ஊடுவேட் ஐயர் மாசம் ஒரு முறை விசேஷ கூட்டம் நடத்தினர். அம்முயற்சியால் பல பிள்ளைகள் இளமையில் கிறிஸ்து மிஷனரிமாருடைய விடம் வழிநடத்தப்பட்டனர். அப் பிள்ளைகள் பிள்ளைகளின் மாதாக்கள் வாரந்தோறும் கூட்டம் கூடித் தங்கள் பிள்ளைகளையுங் கூட்டி வைத்துச் செபித்துவந்தனர்.

வட்டுக்கோட்டைச் சாத்திரசாலையிலே கற்பிக்கப்பட்ட உயர்தரக் கல்விமூலம் உண்மையான சாத்திரஅறிவு இத் தேசத்திற் பரம்பினது. அதனால் இந்துசமய நூல்களில் (புராணங்களில்) கூறப்பட்ட பூமிசாத்திர வானசாத்திரக் கொள்கைகள் மிகவும் பிழையெனவும், அந்நூல்களிற் கூறப்பட்ட விக்किரகாராதனை தவறெனவும் தெளிவாய்க் காணப்பட்டன. பூமி தட்டையென்றும், அதை ஆதிசேடன் தாங்கி நிற்கிறதென்றும், உப்புக்கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், தேன்கடல், நல்லநீர்க் கடல் என்னும் ஏழு கடல்கள் ஒன்றின்பின்னொன்றாய்ச் சத்த தீவுகளைச் சுற்றியிருக்கின்றனவென்றும், பூமி நிலையாயிருக்கச் சூரியன், சந்திரன் முதலியன பூமியைச் சுற்றியோடுகின்றனவென்றும், இராகு கேது என்னும் இரு பாம்புகள் முறையே சூரியனையுஞ் சந்திரனையும் விழுங்குவதால் சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் இந்துசமய புராணங்கள் கூறுகின்றன. புராணங்கள் கூறுவதைப் பிராமணரும் அவர் சீஷரும் அக்காலத்தில் மெய்யென நம்பினர். அவர் நம்பிக்கை முற்றும் அற்றுப்போகத்தக்கதாய் அக்காலத்தில் நடந்த ஒரு விசேஷசம்பவத்தை ஈண்டுக் கூறுகின்றோம். வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த அராலியிலே ஒன்பது தலைமுறையாகப் பஞ்சாங்கக் கணித்துவந்த குடும்பத்திற் தோன்றிய விசுவநாதசாத்திரியார் பிரசரித்து வெளிப்படுத்திய பங்காங்கத்திலே பங்குனிமீ 21உ ஒரு சந்திர கிரகணம் பின்னேரம் 6 மணிக்கு 24 நிமிஷஞ் சென்றபின் ஆரம்பிக்குமென்றும், அக்கிரகணம் $\frac{5}{8}$ பங்காயிருக்குமென்றும் அவர் கிரகணதர்க்கமும் வெளிப்படுத்தினர். வட்டுக்கோட்டை கிறிஸ்துமார்க்க டைச் சாத்திரசாலையார் பிரசரித்து செயமும் வெளிப்படுத்திய பஞ்சாங்கத்தில் அக்கிரகணம் (1828ஆம் ஆண்டு) பங்குனிமீ 21உ பின்னேரம் 6 மணிக்கு 9 நிமிஷஞ் சென்றபின்

ஆரம்பிக்குமென்றும், அக்கிரகணத்தின் அளவு $\frac{3}{8}$ பங்கெனவுங் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. விசுவநாதசாத்திரியார் சாத்திரசாலையாரின் பஞ்சாங்கத்தைக்கண்டு திரும்பவுந் தனது முறைப்படி கணித்துப்பார்த்துத் தனது பஞ்சாங்கத்திற் குறித்தவைகளே சரியெனச் சாதித்தனர். இதை நன்றாயறிந்த அப்பகுதியிலுள்ள ஒரு விசேஷ கோவிற்குருக்கள் அங்குமிங்குமோடி, பலருக்கும் இவ்விரு பஞ்சாங்கங்களின் வேற்றுமைகளையெடுத்துக் காட்டி, விசுவநாத சாத்திரியாரின் பஞ்சாங்கமே சரியென்றும், சாத்திரசாலையாரின் பஞ்சாங்கம் பிழையென்றும் அதால் கிறிஸ்துமார்க்கத்திலுந் தங்கள் மார்க்கமாகிய இந்து மார்க்கமே சரியெனவும் பேசிவந்தனர். குறித்த சந்திர கிரகண வேளை வந்தது. அன்று பின்னேரம் 6 மணிக்குச் சாத்திரசாலைத் தலைவர் பூர் பண்டிதரும், அவர் மாணுக்கரும், மேலே குறிக்கப்பட்ட குருக்களும், அக்குருக்களின் சினேகிதரும் சாத்திரசாலையாளுக்குள் கூடினர். தெளிவாய்ப் பார்க்கும்படி ஒரு தூரதிரட்டிக் கண்ணாடியும், சரியான நேரத்தைக்காட்டும் ஒரு நாழிகைவட்டமும் அவர்கள்முன் வைக்கப்பட்டன. அவர்கள் கிழக்கே பார்த்தபொழுது ஒரு சிறு மேகம் எழுந்தது. அந்த மேகம் அவர்கள் நோக்கிய காட்சியைச் சரியாய்க் காணாதபடி தடுக்குமோ என்று வாஞ்சையாய் நுட்பமாய்க் கவனித்துக்கொண்டுநின்றனர். 6 மணி 9 நிமிஷத்தில் அந்த மேகம் அங்கே நின்றது. அடுத்த நிமிஷத்தில் சந்திரன் காணப்பட்டது. சந்திரனின் வடகீழ்ப்பகுதி அருகில் ஓர் சிறுக் கரும்புள்ளி தோன்றினது. அதை மேகம் என்று அவர்கள் கூறினர். இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்களுக்குள் மேகம் முற்றாய் நீங்க, அக்கரும்புள்ளி வரவரப் பெரிதாகிக் கிரகணம் ஆரம்பமாய்விட்டதைத் தெளிவாய்க் காட்டினது. இதைக்கண்ட குருக்கள் கொஞ்சநேரம் ஒன்றும்பேசாமல் மௌனமாய் நின்று, பின் அங்கே கூடினவர்களுக்குப் பிழையாய்க் கணித்த விசுவநாதசாத்திரியாரை அதிகமாய்த் தூஷித்துப் பேசினர். விசுவநாத சாத்திரியார் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடாத தனது கொள்கையைத் தவற்றற்றதென அவர் நம்புகின்றனரென்றும் பூர் பண்டிதர் சாத்திரியாரைத் தாங்கிப் பேசியபின், அவர்களைச் சாத்திரசாலை மண்டபத்துக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கிரகணமுண்டாகும் வகையைப் பற்றி அவர்கள் தெளிவாயறிய ஓர் உபந்நியாசஞ் செய்து, பொருட்பாடமாய் விளக்கிக்காட்டினர். அக்குருக்கள் பூர் ஐயர் தங்களுக்குக் காட்டினவைகளுக்காகவும், பேசியவை

களுக்காகவும் நன்றிகூறி, இரண்டு பாம்புகள் என முன் அழைக் கப்பட்ட இராகு கேதுக்கள் பூமியினதுஞ் சந்திரனதும் நிலைக் ளெனப் பூரணமாய் நம்பி மகிழ்ச்சியோடு சென்றனர். அங்கே வைக்கப்பட்ட நாழிகைவட்டம் சரியான நேரத்தைக் காட்ட வில்லையென்றும் சுதேச சாத்திரக் கணிப்பே சரியெனவுஞ் சிலர் ஆட்சேபிக்கக்கூடும். இன்னும் இதை உறுதிப்படுத்த இரண்டு பரீட்சைகள் நடந்தன. அவைகள் கிரகண அளவும், கிரகணம் நிலைத்திருந்த காலமுமாம். அவ்விரு காரியங்களையும் அங்கே கூடினவர்கள் மிக நுணுக்கமாய்க் கவனித்தனர். அவ்விரு காரியங்களும் சாத்திரசாலையார் கணித்த பஞ்சாங்கக் கணிப் பளவுக்கு ஒத்தேயிருந்தன. இவற்றால் இந்து கணிதமுறை பிழையெனத் தெளிவாய்க் காட்டப்பட்டது. சிலநாட்களின் பின் சாத்திரசாலையின் முதல்வகுப்பில் கற்ற Dashiell சோமசேகரம்பிள்ளை (இவர் பிற்பாடு சாத்திரசாலை ஆசிரிய ராகிப் பஞ்சாங்கங் கணித்து வெளிப்படுத்தியவர்) யை விசுவ நாத சாத்திரியார் அழைத்து இருநூறு வருடங்களுக்குமுன் எழுதப்பட்ட ஓர் ஏட்டைக் காட்டி, அதில் சரியான கிரகண கணிப்புமுறை குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனக் கூறினர். அம் மாணுக்கன் அச்சரியான முறைப்படி நீர் ஏன் கணிக்கவில்லை யென்றும், அச்சரியானமுறையை மற்றவர்களுக்கு ஏன் நீர் அறிவிக்கவில்லையென்றுங் கேட்க, சாத்திரியார் தான் சொல் வதைச் சனங்கள் நம்பமாட்டார்களென்றும், அதை அவர்கள் விளங்கவும் மாட்டார்களென்றுஞ் சொல்லி முடித்தனர். இத் தர்க்கம் மிஷ்னரிமாருக்குச் செயமாக முடிந்தாலும், இதனால் ஒரு குணப்படுதலுமுண்டானதில்லை. வானசாத்திர உண்மை இருதயத்தை மாற்றமாட்டாது. ஆயின், படித்தவர்கள் இச் சம்பவத்தின்பின் சாத்திரசாலையை விசேஷமாய் மதிக்கவும், மிஷ்னரிமாரை முன்னையிலும் அதிகமாய்ச் சங்கிக்கவும் ஆரம்பித்தனர். எவ்வகுப்பாரும் மிஷ்னரிமாரை அதிகமாய் நம்பி அவர் பிரசாரங்களைக் கேட்டுக் கவனித்துவந்தனர். பிராமணரிற் சனங்கள் வைத்த நம்பிக்கையுங் குறைவுபடத் தொடங்கினது. புராணங்களிற் கூறப்பட்ட பூமிசாத்திர வானசாத்திரக் கொள்கைகளைக் கற்றோரும் மற்றோரும் வரவரப் பிழையெனத் தள்ளுவாராயினர். விசுவநாத சாத் திரியார் சாத்திரசாலையாரின் பஞ்சாங்கக் கணிதமுறையைத் தாலுங் கற்றுப் பஞ்சாங்கங் கணித்ததுடன், இந்துசோதிட நூல்களைச் சாத்திரசாலையாருக்குக் கற்பிப்பதில் உதவியுமா யிருந்தனர். பூர் பண்டிதர்மூலம் சாத்திரியார் பிற்காலத்தில்

அரசினரிடம் இராசாங்க சோதிடர் என்னும் பட்டமும் பெற்றுக்கொண்டனர்.

செமினாரியின் முதல்வகுப்பார் 1828ஆம் ஆண்டு அரங்கேறினர். அரங்கேறின மாணாக்கர் தொகை 16. அவர்களுள் கதிரேசர் நதானியேல் நைல்ஸ், சோமசேகரம்பிள்ளை யோட்சுடாஷியேல், கதிரேசர் யோன் கிரிஸ்வோல்ட், கார்த்திகேசர் சாமுவேல் உவுஸ்தர் என்னும் நால்வரும் செமினாரியில், உபாத்தியாயராயினர். தில்லையம்பலம் சேத்பேசின், முருகேசர் லோறென்சு, நாகப்பர் பற்றிமர், வினாசித்தம்பி பேயிலி முதலியவர்கள் அமெரிக்க மிஷனில் ஊழியஞ் செய்தனர். அவ்வருடம் செமினாரியில் ஒரு புதிய வகுப்புச் சேர்க்கப்பட்டபொழுது அவ்வகுப்பில் சேர யாழ்ப்பாணத்தில் பல பாகங்களிலுமிருந்து 200க்கு மேற்பட்ட மாணாக்கர் வந்தனர். அவர்களுள் 29 மாணாக்கர் மாத்திரஞ் சேர்க்கப்பட்டனர். இதனால் ஆங்கிலக் கல்வியில் அக்காலத்தார் கொண்ட வாஞ்சை தெளிவாக விளங்குகிறது. செமினாரியின் ஐந்தாம் பராயமாகிய 1829ஆம்

ஆண்டில் இவ்வித்தியாசாலை இலங்கை செமினாரியின்வளர்ச்சி இந்தியா முதலிய இடங்களில் வசிக்கும் அனேகரின் கவனத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளத்தக்க உன்னதநிலைபெற்று விளங்கினது. சாத்திரசாலையிற் கற்பிக்கப்பட்ட கல்வியறிவின் மதுரவாசனை எங்கும் பரந்து பரிமளிக்க, மதுரவாசனை பரிமளிக்கின்ற பூக்களின் மதுவை நாடித்தேடி வண்டுகள் செல்வதுபோல யாழ்ப்பாணம், இலங்கை, இந்தியா என்னுமிடங்களிலிருந்து அனேக மாணாக்கர் மேலான கல்வி அறிவைப் பெற்றுக்கொள்ள இச்சாத்திரசாலையை வந்தடைந்தனர். இக்கலாசாலை வட்டுநகரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டாலும் தாமரை மதுவைத் தவளையறியா திருக்கத் தூரத்திலுள்ள வண்டுகள் வந்து மதுவையுண்டு போகும் வண்ணம் தம்மூரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இக்கலாசாலையின் அருமையையும் பெருமையையும் வட்டுநகர் வாசிகளறியாது இக்கலாசாலையில் முந்திச்சேராது பிந்திநிற்க, யாழ்ப்பாணத்தின் பலபகுதிகளிலிருந்து அனேகரும், இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து சிலரும் இவ்விடம் வந்து கல்வியறிவைக் கற்றனர். இலங்கையிலிருந்துவந்து, இவ்வித்தியாசாலையிற் சேர்ந்து படித்தவர்களுள் கண்டியிலிருந்து வந்த புத்தகுருவும் ஒருவர். புராதனகாலந்தொடங்கிச் செந்தமிழுக் குறைபதியாகவிருந்த மதுரை முதலிய தென்னிந்திய நாடுகளிலுள்ளாரும் ஆங்கில பாஷையிலுள்ள தங்கள் மிடிமைதீர யாழ்ப்பாணம் வந்து

REV. T. P. HUNT
Instructor 1872—1880

இவ்வித்தியாசாலையிற் சேர்ந்து, ஆங்கில பாஷையில் உயர் தரக் கல்வியை நன்றாய்க் கற்றுச் சென்றனர். அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலே இத்துணையான ஓர் உயர்தர ஆங்கில வித்தியாசாலை நடைபெறவில்லை. தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து இக்கலாசாலையிற் படித்துத் தேறிச் சென்றவர்களுள் சற்குணநாதர், அபிஷேகநாதர், ஈசாக்குப்பிள்ளை, பொன்னையா பிள்ளை, மாசிலாமணி, சீவானந்தம் என்பவர்கள் விசேஷமானவர்களாம். 1830ஆம் ஆண்டில் இவ்வித்தியாசாலையில் 30 பெயர் புதிதாய்ச் சேர்க்கப்பட்டனர். இவ்வித்தியாசாலையைத் தாபரிக்க அமெரிக்கமிஷன் மாத்திரமல்ல, ஐக்கிய தேசச் சபைகள், ஐய்வுநாட் பாடசாலைகள், கல்லூரிகளாதியவற்றுடன் அங்குள்ள பண்டிதர்கள், குரவர்கள், சபையாராதி யோருந் தாராளமான பணஉதவி செய்தனர். ஐரோப்பா, இந்தியா, இலங்கையாதிய இடங்களிலுள்ள பரோபகாரிகளும் பலர் பணஉதவி புரிந்தனர். இலங்கை அரசாட்சியில் உயர்ந்த உத்தியோகம் புரிந்த சேர் றிச்சேட் ஒற்லி (Sri Richard Otley), சேர் அந்தோனி ஒலிபந்து (Sri Anthony Oliphant) முதலாம் பிரபுக்கள் தங்கள் சமூகத்தினாலும் தாங்கள் உபகரித்த பணத்தினாலும் தங்களின் நன் மதிப்பையுங் கரிசனையையுங் காட்டினர். விசேஷமாய் இலங்கை சிரேட்ட நீதிபதியாயிருந்த சேர் றிச்சேட் ஒற்லி என்பவர் இவ்விடம் வந்து இக்கலாசாலையைக் கண்ணுற்று, அதன் விருத்தியில் பிரீதிக்கொண்டு, பெருந்தொகைப்பணம் உபகரித்தனர். அவர் பெயரை நாளும் நினைப்பூட்டும்படி அவர் உபகரித்த பணங் கொண்டு மண்டபமும் மேல்வீடுங் கட்டப்பட்டது. அதற்கு ஒற்லி (Otley) மண்டபம் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அந்நாமம் இன்றைக்கும் அம்மண்டபத்துக்கு வழங்கிவருகிறது. 1830ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ இலங்கை அரசின் கொம்மிஷன்மார் இவ்வித்தியாசாலையைச் சந்தித்துப் பார்வையிட்டு மாணுக்கரைப் பரீட்சித்து வித்தியாசாலையில் மிகத் திருப்தியடைந்தனர். அவர்களுளொருவர் ஆங்கில பாஷையைத் தமிழ்ப் பாஷையில் நன்றாய் மொழிபெயர்க்கும் முதற்றர மாணுக்கருக்கு உபகாரங் கொடுக்கும்படி 20 பலன் உபகரித்தனர். திருச்சிணைப்பள்ளியில் தேவஊழியம் நடத்தின சுவிசேஷ பிரபலிய (S. P. G.) மிஷன் சங்கத்தார் அங்கே தேவ ஊழியம் புரியும்படி செமினரியிற் கற்றறங்கேறிய 15 மாணுக்கரைத் தரும்படி இவ்வித்தியாசாலைத் தலைவரிடங் கேட்டனர். இவ்வாறு இவ்வித்தியாசாலை நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு மேனியாய் வளர்ந்து வந்தது.

உடுவிற்பெண்பாடசாலையின் வளர்ச்சியைக் கண்டு மிஷனரிமார் அதிக சந்தோஷமடைந்தனர். பெண்கள் கல்விகற்பது தகுதியல்லவென்றும் மிஷன் வளவுகளில் பெண்பிள்ளைகள் போசனமருந்துதலும் மிஷனரிமார் வளவுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் குடித்தலுந் தகாதென்றுஞ் சனங்களுக்குள் ஆதி அமெரிக்க மிஷனரிமார் வந்தகாலத்திலிருந்த தப்பான எண்ணங்கள் நீங்கினதையும், இரண்டு மூன்று பெண்பிள்ளைகளுக்காவது கல்விகற்பிக்க ஆசைப்பட்டு முயற்சித்தும் ஆதியில் முடியாமலிருந்ததையுங் கண்ட மிஷனரிமார் 1828ஆம் ஆண்டு உடுவிற்பெண்பாடசாலையிற் சேரவிருப்ப முள்ள பெண்பிள்ளைகள் வரும்படி பிரசித்தஞ் செய்தபொழுது

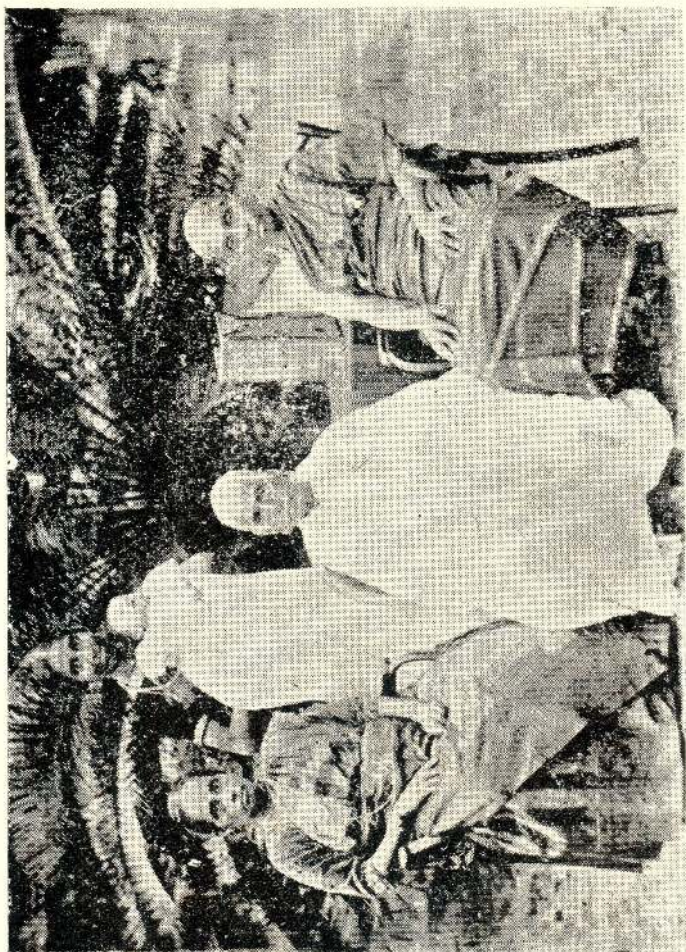
70 பெண்பிள்ளைகள் சேர ஆயத்தமாய்

உடுவிற்பெண்பாட வந்ததைக் கண்டு அதிக சந்தோஷசாலை வளர்ச்சி மடைந்தனர். அவர்களுள் 12 மாணுக்கிகள் மாத்திரஞ் சேர்க்கப்பட்டனர்.

மற்றவர்களுக்கு இடமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. இதைக்கேட்ட பெற்றார் எப்படியுந் தங்கள் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மன்றமுனர். அம்மன்றாட்டுக்கு இடங்கொடுக்க வசதியில்லாததினால் அப்பெற்றார் அதிக துக்கத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினர். 1824ஆம் ஆண்டு இவ்வித்தியாசாலையில் முதலாம் வகுப்பிற் சேர்க்கப்பட்ட பெண்பிள்ளைகளுள் அனேகர் நான்குவருட்ப் படிப்பு முடிந்த பின்னும் பாடசாலையில் மறிக்கப்பட்டு விவாகஞ் செய்யுங்காலம் வரைக்கும் அங்கே தங்கியிருக்கும்படி மிஷனரிமார் ஒழுங்கு செய்தனர். அது அவர்களுடைய கல்வித் தேர்ச்சிக்கும் மார்க்க பயிற்சிக்கும் அதிக உதவியாயிருந்தது. முதல் வகுப்பிற் கற்றவர்களுள் 15 பெயர் பாடசாலையிலிருந்து கிறிஸ்த ஆடவரை விவாகஞ்செய்து சென்றதாகக் குறிப்புக் கண்டோம். கிறிஸ்த விவாகம் புரியும் பெண்பிள்ளைகளுக்கு அக்கால நாணயப்படி மிஷன் 100 இறைசால் (75 ரூபா) உபகரித்தனர். அவர்கள் அதை அவசியந் தேவையான பொருட்களாய் அல்லது பணமாய் உபகரித்துவந்தனர். இந்த வழக்கம் 1848ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் இம்மிஷனிலிருந்தது. முதல் வகுப்பிற் சேர்க்கப்பட்ட பெண்பிள்ளைகளுள் கிறிஸ்த விவாகஞ் செய்தோர் நாமங்களை மாதிரிக்காய் இதன்கீழ்க் குறிக்கின்றோம்.

1. எலிசபேத் பொன்னம்மா கொர்நேலியு, 2. சாளற் தங்கம் மாட்டின், 3. சேரா பெரியை கிங்ஸ்பரி, 4. Funny

FOUR GENERATIONS TAUGHT AT UDUVIL

மரியைமுத்து மெக்வாளன், 5. Lousia கண்ணாத்தை G. பேசின், 6. Susan சின்னாச்சி அடம்ஸ், 7. Maria தெய்வானை செஸ்ற்றர், 8. Joanna சீதேவன் பிலிப்ஸ், 9. Elizabeth உமையாத்தை J. லைமன், 10. Maria மரியாச்சி J. மில்ஸ், 11. Harriet வள்ளி S. அம்புரேஸ், 12. Betsey சின்னாச்சி S. டேவிஸ், 13. Mary வள்ளியம்மை B. லோறென்சு, 14. Sara பாறுபதி B. லற்றிமர், 15. Elizabeth நாகமுத்து Mann.

1831ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ மானிப்பாயிலுள்ள மிஷன் வீடும் ஆலயமும் எரிந்தன. அங்கே அப்பொழுது ஊடுவேட் ஐயரும் அம்மாளும் வசித்தனர். உவெசிலியன் மிஷனைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்த றப்பேட் ஐயரும் அம்மாளும் அன்று அவர்களுடன் தங்கியிருந்தனர். தேவகிருபையால் அந்த அக்கினிச்சேதத்திலிருந்து யாவருந் தப்பிக்கொண்டார்கள்.

இவர்கள் முயற்சியினால் சிலசாமான்கள் மானிப்பாய் மிஷன் அக்கினிபற்றாது அரிதாய்க் காப்பாற்றப் வீடு, ஆலயம் எரிதல் பட்டன. இந்த அக்கினிச் சேதத்தாலுண்டான நடட்டம் 12,000 ரூபா தொடக்கம்

16,000 ரூபாவரையிலுண்டாம். சைவர் இந்த அக்கினிச் சேதத் தங்கள் மருதடிப்பிள்ளையாரால் நடந்ததென்றும், கிறிஸ்தவர்களுடைய தேவனிலுந் தங்கள் பிள்ளையார் விசேஷமானவரென்றும் பேசிக்கொண்டனராம். இது நடந்து சில நாட்களின் பின் கற்குத்தாவிலிருக்கும் ரேணர் (Turner) அத்தியட்சர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தனர். அவர் வட்டுக் கோட்டைக்குப் போய் அங்கே ஒருநாள் முழுவதுந் தங்கி, செமினரி மாணாக்கரைப் பரீட்சித்துப்பார்த்து, அச்செமினரியின் ஒழுங்கையும் அங்கே படிப்பிக்கும் கல்வியின் விசேஷத்தையும் மிகவும் நன்குமதித்துப் பேசினர். அவர் திரும்பி இந்தியாவுக்குச் சென்றபொழுது, மானிப்பாயில் எரிந்த கட்டிடங்களைத் திரும்பக் கட்டுவதற்கு உதவியாகச் சென்ன பட்டணத்திலிருந்து 1,000 ரூபாவும் பம்பாயிலிருந்து 2,000 ரூபாவும் இம் மிஷனுக்கு அனுப்பினர். இந்தத் தயாளகுண முள்ள அத்தியட்சர் கற்குத்தாவுக்குச் சென்று இன்னும் பணஞ்சேர்த்து இம் மிஷனுக்கு அனுப்பமுன் பரம இளைப்பாறுதலுக்கு அழைக்கப்பட்டனர். இவர் தேவாவி நிறைந்த ஓர் அத்தியட்சரா யிருந்தாரென்பது இவரை அறிந்த மிஷனாரிமாரின் கருத்தாம். மானிப்பாயில் எரிந்த ஆலயம் ஆறு மாசத்துக்குள் ஆராதனை செய்யத்தக்கதாய்க் கட்டப்பட்டு முடிந்தது சைவருக்கு மிக அதிசயமாயிருந்தது.

ஆதி மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலே கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷ அறிவை எல்லாருக்குள்ளும் பரப்ப விசேஷ முயற்சிகள் செய்தனர். அந்தந்த மிஷன் ஸ்தானங்களில் புறமதஸ்தருக்கு ஒழுங்காய்ப் பிரசங்கித்து வந்ததுடன், கிராமங்களிலே மத்தியான இடங்களில் ஐந்து ஆறு கிழமைகளாய் அவர்கள் கூட்டமாய்த் தரித்துநின்று வீடுகளைச் சந்தித்து, அங்கேயிருந்தவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூறியுந் துண்டுப்பத்திரங்கள் கொடுத்தும், அவர்களுடன் செபித்தும், பகிரங்ககூட்டங்களுக்கு அழைத்து இயேசு கிறிஸ்துவின் இலுண்டாகும் இரட்சிப்பைத் தெளிவாய் விபரித்துக்காட்டியும் வந்தனர். அப்பகுதிச் சந்திப்பு முடிந்தவுடன் பின்னோர் பகுதிக்குப் போய் அங்கேயும் அவ்வாறு தரித்துநின்று, சுவிசேஷ

சத்தியங்களை ஆசையாய்க் கூறிவந்தனர். கனம். ஸ்கடர் ஐயர் தமது முயற்சிகள் வைத்தியவேலையுடன் சுவிசேஷத்தையும் வாஞ்சையாய்க் கூறிவந்தனர்.

சிலவேளை அவர் தாம் வசித்த இடத்தைவிட்டு ஊருக்கூர் சுற்றித்திரிந்து சுவிசேஷத்தைக்கூறி ஆங்காங்கு இராக்காலங்களிலே கிராமங்களில் தங்கிச் சிலநாட்களின் பின் அல்லது சிலவாரங்களின் பின் தம்வீட்டுக்குத் திரும்புவார். இவர் இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தின் மேற்குப்பகுதியில் மாத்திரமல்ல, உப்பாற்றுக்குக் கிழக்கேயுள்ள இடங்களுக்கும் போய் அங்கே நின்று சுவிசேஷத்தைக் கூறிவந்தனர். இவ்வகையாய் கனம். பூர் ஐயர் உப்பாற்றுக்குக் கிழக்கே சுவிசேஷ பிரபலிய சுற்றோட்டத்தில் சென்றபொழுது, உடுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த வல்வெட்டியில் குமாரசுவாமி முதலியார் (இவர் ஊர்காவற்றுறைப் பொலிசு நீதிபதியாயிருந்து காலஞ்சென்றுபோன மெஸ். உவைமன் கதிரவேற்பிள்ளைத்துரை அவர்களின் தந்தையார்) தம்முடைய வீட்டு விறுந்தையில் ஒரு தருமப் பாடசாலை நடத்தினதைக் கண்டார். அப்பாடசாலையில் 60 மாணுக்கர் அன்று படித்தனர். மேலே குறித்த முதலியார், பூர் ஐயரைச் சந்தோஷமாயேற்று உபசரித்தனர். அம்மாணுக்கர் அனேக வேதவசனங்களை மனப்பாடமாய்ச் சொன்னதை ஐயர் கேட்டு மிகச் சந்தோஷப்பட்டார். அப்பாடசாலையை ஏற்று நடத்தும்படி முதலியார் அவரைக் கேட்க அவர் இப்பொழுது ஏற்று நடத்தக்கூடாது என்றும், சிலகாலத்துள் அதையேற்று நடத்தக்கூடுமென்றும் வாக்குப் பண்ணிப் போயினர். சைவாலயங்களில் நடைபெற்ற திரு

விழாக்காலங்களில் வந்துகூடுஞ் சனங்களுக்கும் மிஷ்னரிமார் இரட்சிப்பைக் கூறினர். அந்த ஆலயங்களில் அங்கப்பிரதட்சணஞ் செய்தல் காவடியெடுத்தல் முதலிய செய்கைகளால் சனங்கள் தெய்வத்தின் கோபத்தை நீக்க முயற்சித்ததைக் கண்டு அவர்கள், அவர்களில் மிகவும் பரிவு கூர்ந்தனர். சந்தைகளிற்கூடுந் திரளான சனங்களை வாரந்தோறுஞ் சந்தித்துச் சுவிசேஷத்தைக் கூறினர். அங்கே சில வேளை எதிரிடைகளுமுண்டாயின. மன்றாருக்குக்கிட்ட முத்துக்குளிப்பு நடந்த பொழுது ஒரு முறை, இலட்சஞ் சனங்களுக்கு மேற்பட்டோர் அங்கே சிலவாரங்களாய்த் தரித்து நின்றனர். நல்ல முத்தை வாங்கும்படி வந்த அவர்களுக்கு இம் மிஷ்னரிமார் அவ்விடஞ் சென்று கிறிஸ்துவாகிய விலையேறப்பெற்ற முத்தைப்பற்றி அறிவித்தனர்.

சில மிஷன்ஸ்தானங்களில் தரித்திரருக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூற விசேஷமுயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. தரித்திரர் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலைதோறும் மிஷன் வீட்டு விருந்தைக்கு வரும்படி அழைக்கப்பட்டனர்.

தரித்திரருக்குச் இவ்வாறு 60 பெயர் தொடக்கம் 100

சுவிசேஷம் பெயர்வரையில் அங்கே வந்து கூடினர்.

அறிவிக்கப்படுதல் அவர்களின் மெலிந்த தோற்றமும், அவர்கள் உடுத்திருந்த கந்தைத் துணி

யுமே அவர்கள் தரித்திர நிலையைத் தெளிவாய்க் காட்டின. அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவைப்பற்றி அறிவித்து, அந்த நாளுக்குப் போதிய அரிசி கொடுத்துவிட, அவர்கள் சந்தோஷத்தோடு வீடுகளுக்குப் போவார்கள்.

அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்த ஐந்து ஸ்தானங்களிலும் வசித்த கிறிஸ்தவர்கள் மிஷ்னரம்பகாலந் தொடங்கி அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சபையாரென அழைக்கப்பட்டு வந்தனர். இந்த ஓரே சபை 1831-ஆம்

ஐந்து சபைகள் ஆண்டு ஆவணிமீ வட்டுக்கோட்டை,

அமைப்பு உடுவில், தெல்லிப்பழை, மானிப்பாய்,

பண்டத்தரிப்பு என்னும் ஐந்து புறம்பான

சபைகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு அழைக்கப்பட்டன. அந்தந்த ஸ்தானங்களில் வசித்தவர்கள் அந்தந்தச் சபையின் அங்கத்தவர்களாய்ச் சேர்க்கப்பட்டனர். அப்பொழுதிருந்த சபையார் தொகை 192. அவர்களுள் வட்டுக்கோட்டைச் சபை அங்கத்தார் தொகை 69; உடுவிற சபை அங்கத்தார்

தொகை 49; தெல்லிப்பழைச் சபை அங்கத்தார் தொகை 29; மானிப்பாய்ச் சபை அங்கத்தார் தொகை 24; பண்டத்தரிப்புச் சபை அங்கத்தார் தொகை 21ஆம். அந்தந்த மிஷன் ஸ்தானத்திலிருந்த மிஷனரிமாரே அந்தந்தச் சபையின் போதகர் கடமைகளைப் பார்த்துவந்தனர். இக்காலத்தில் Consociation என்ற நாமத்துடன் ஒரு சபாசங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இச் சங்கம் 1838ஆம் ஆண்டு மூப்பர்சங்கம் Presbytery என்னும் பெயருடன் நடைபெற்றது.

உடுவிலில், கனம் உவின்சிலோ ஐயர் அக்காலத்தில் இம் மிஷன் கீழ் வேலையாயிருந்தவர்களுக்கு இடையிடையே வேதசாஸ்திரங் கற்பித்துவந்தார்; அவர்களுள் 20 பெயர் செமினரியில் சேர்க்கப்பட்டு சிலகாலம் வேதசாத்திர அங்கே ஒழுங்காய் வேதசாத்திரங் கற்பிப்பவகுப்பு வகுப்பு றனர். அவர்கள் அப் படிப்பு முடிந்த பின் இம் மிஷனின் பல ஸ்தானங்களில் தேவஊழியம் புரிந்தனர்.

ஆதி மிஷனரிமாரின் அன்பான முயற்சிகளினால் வட்டுக் கோட்டைச் சாத்திரசாலை, உடுவிற்பெண் பாடசாலை என் பவைகள் விருத்தியடைந்துவருதலையும், அப் பாடசாலைகளில் கற்ற அனேகர் கிறிஸ்துமதத்தைச் சேரு சைவர் எதிரிடை தலையுங் கவனித்திருந்த சைவருள் அனேகர் பொருமைகொண்டு, ஒகோ! பாதிரி மாருடைய முயற்சி சிறுபிள்ளைவளையாட்டென்று எண்ணி யல்லவோ மவுனமாயிருந்துவிட்டோம்; காரியம் முற்றிக் கொண்டது; எங்கள் முன்னோர் காலத்தில் பறங்கிக்காரர் வந்து அடி, பிடி என்று பயமுறுத்தி எங்கள் சமயத்தை அழிக்க முயற்சித்தனர்; அவர்கள் அரசு ஒழிய ஒல்லாந்தர் வந்து உத்தியோகம், அதிகாரம், பட்டம் முதலியவைகளினால் சனங்களை அணைப்பித் தங்கள் மதத்துக்கு இழுத்து எங்கள் மதத்தை அழிக்க முயற்சித்தனர்; அவர்களுக்குப் பின்வந்த ஆங்கிலேயர் மார்க்கவிஷயத்தில் சனங்கள் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல நடக்கலாமென்று சொல்லியும், ஐரோப்பாவிலிருந்தும் அதற்கு அப்பாலிருந்தும் அமெரிக்கா தேசத்திலிருந்தும் தங்கள் மதப் பாதிரிமாரை வரச்செய்து அவர்கள் மூலமாய் எங்கள் சமயத்தையோட்டவும், தம் மதத்தை நாட்டவுஞ் செய்கிறார்கள்; அப் பாதிரிமாரின்

முயற்சியினால் அனேகர் அவர்கள் மார்க்கத்திற் சேர்ந்து விட்டார்கள்; இதைக்கண்டு நாங்கள் மவுனமாயிருந்தால் எங்கள் நாடு அழிந்துபோம்; எங்கள் சமயமும் ஒழிந்து போம்; எங்களை நம்பியிருக்கிற பிராமணக் குருக்கள்மார்பாடும் அதிக மோசமாய் முடியும்; ஆகையால் அனேகர் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் சேராதபடி நாம் சில காரியங்களைச் செய்தல் அவசியமென்று யோசித்தனர். அப்படி யோசித்த விஷயங்கள்: (1) பாதிரிமார் மதத்தில் சேர்ந்தவர்களை அவர்களுடைய இனசனத்தாராகிய சைவர் தங்கள் சபை சந்திகளிற் சேர்க்காமலும், கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ள விடாமலும், அவர்களுடன் நெருங்கிய கொண்டாட்டம் பண்ணாமலும் இருத்தல் வேண்டும்; (2) அவர்களை யினச் சாதியாரென்றும், பிண அரிசி புசிக்கிறவர்களென்றும், பிணத்தண்ணீர் குடிக்கிறவர்களென்றும், சோற்றுக் கிறிஸ்தவர்களென்றும், சம்பளக் கிறிஸ்தவர்களென்றும் இழிவாய்ப் பேசியேசிவருதல் வேண்டும்; (3) அவர்களுடைய வேதத்தில் தப்பறைகள் கண்டுபிடித்து அவற்றைப் பகிரங்கமாய் யாவருக்குங் காட்டிவருதல் வேண்டும் என்பவைகளாம். கிறிஸ்துவேதத்தில் தப்பறைகளைக் கண்டுபிடித்துப் பகிரங்கப்படுத்தும்படி அவர்கள் மாதகல், சுன்னாகம், நல்லூர், வண்ணார்பண்ணை முதலிய இடங்களில் சிலரைத் தெரிந்தேற்படுத்தினர். அவ்வாறு தெரியப்பட்டவர்கள் பாதிரிப் பூண்டுகளை மாதிரிக்கும் இவ்விடம் வையாது ஒட்டவும், கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் ஒருவரையுஞ் சேராது தடுக்கவும் இதுவே நல்ல புத்தியென்று ஆக்கிரமித்தெழுந்து “கிறிஸ்து மத கண்டனம்”, “கும்மி” முதலியவைகள் மூலமாகக் கிறிஸ்து மார்க்க தூஷண பாஷணங்களை ஆலகாலவிஷம் போலக் கக்கினர். இவ்வளவில் நில்லாது “இப்பொழுது எங்கையாளுந் தேசாதிபதி இனிமேல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓர் அமெரிக்க மிஷனாரியும் வரக்கூடாதென்று கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறார்; இருக்கிற மிஷனரிமாரும் வியாதிக்கார ராகின்றாரென்று அவர்கள் பேசி, தங்கள் நெருக்கிடைகளினால் சீக்கிரம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம்விட்டுப் போய்விடுவார்கள் என்றும், அம்மிஷனரிமார் இவ்விடம்விட்டுப் போகும் பொழுது தங்கள் வீடுகள் பொருட்களை விற்போவார்களென்றும், தாங்கள் அவைகளை மிகவும் மலிவான விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாமென்றும் எண்ணி மனப்பால் குடித்துக் காத்திருந்தனராம். பாதிரிமாரும் கிறிஸ்தவர்களும், சைவ

ருடைய நெருக்கிடைகளையும், அவர்கள் இழிமொழிகளையும், மார்க்க தூஷணங்களையும் பொறுமையாய்ச் சகித்து, அவர்களுடன் அன்பாய் நடந்து, அவர்கள் எழுதிவிட்ட கிறிஸ்துமத கண்டனம், கும்மி யாதியவைகளுக்குச் சுருதி யுத்தி அனுபவப் பிரமாணங்களுக்கேற்ற நல்மாறுத்தரங்கூறி, கிறிஸ்துசமயத்துடன் இந்து சமயத்தையொட்டிக் கிறிஸ்து சமயத்தின் மேன்மையையும் கிறிஸ்துவின் இரட்சணிய வல்லமையையுங்காட்டி நல்லறிவுச்சுடர் கொழுத்திவந்தனர். இவற்றாலுந் தேவகிருபையினாலுஞ் சைவர் எண்ணிக் காத்திருந்ததற்கு மாறாக மிஷனாரிமாருக்கு அதிக சந்தோஷமுந் தைரியமும் உண்டாகத் தக்கதாகப் பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன.

2ஆம் அதிகாரம்

1832 - 1845

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் ஊழியத்துக்கு எதிரிடையாயிருந்த பாண்ஸ் தேசாதிபதி 1831ஆம் ஆண்டு ஆளுகை முடித்து இங்கிலாந்துக்குச் செல்ல, அந்த வருடத்தின் கடைசிப் பகுதியில் சேர் வில்மட் கோட்டன் (Sir Wilmot Horton) இலங்கைத் தேசாதிபதியாகி ஆளுகைபுரிய ஆரம்பித்தனர். இம்மாறுதல் இலங்கையில் அமெரிக்க மிஷன் ஊழிய விருத்திக்கு அதிக உதவியாயிருந்தது. அமெரிக்க மிஷனாரிமார் 1832ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் தேசாதிபதியைச் சந்தித்து தங்கள் தேவைகளை அறிவித்து வரும்படி கனம். உவின் சிலோ ஐயரை அனுப்பினர். அவர் கொழும்பு சென்று, தேசாதிபதி அப்பொழுது நுவரெலியாவில் வசிக்கின்றதாய் அறிந்து, அங்கே போய்த் தரிசிக்க, தேசாதிபதியும் பத்தினியாரும் அவரை மிக அன்போடு ஏற்று உபசரித்து அவர் கூறியவைகளைக் கவனமாயும் ஆதரவாயுங் கேட்டனர். சென்ற 13 வருடங்களாய் அமெரிக்க மிஷனாரிமார் இலங்கைக்கு வரக்கூடாதென அரசினர் விதித்த பிரமாணம் பெலமாயிருப்பதையும், அதனால் மிஷனாரிமார் வராது தடைப்பட்டார்களென்பதையும் தேசாதிபதி அறிந்த பொழுது அதிக கவலை கொண்டு, இனிமேல் அப்பிரமாணம் நீக்கப்பட்டு மிஷனாரிமார் யாழ்ப்பா

அரசதடை நீங்குதல் ணம் வர உத்தரவு அருளப்படுமென்றும், அவர்களுடைய மிஷன் கிருத்தி யங்களுக்கு உதவியாகப் பணச் சகாயஞ் செய்யக் கூடு

மென்றுந் தயவான மறுமொழி கூறி அவரை அனுப்பினர். அவ்வார்த்தைகளால் மிஷ்னாரிமார் ஆனந்தசந்தோஷ மடைந்து கர்த்தருக்குத் துதி செலுத்தி, உடனே அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்துக்குச் செய்தி அறிவித்து மிஷ்னாரிமாரை அனுப்பும் படி கேட்டுக்கொண்டனர்.

முன் பிரசங்கிமாராக்கப்பட்ட மூவரில் இருவர் (மெஸ். நீக்கிலாசுப்பின்னை, மெஸ். மலையப்பர்) அந்நிலையில் நின்று விலக்கப்பட்டபடியால், செமினாரியில் முதல் வகுப்பில் கற்று அரங்கேறிய மெஸ். நதானியேல் நைல்ஸ், மெஸ். யோசுவா குட்ரிட்சு என்னும் இருவரையும் 1832ஆம் ஆண்டு தைமீ

புதிய பிரசங்கிமார் வர்களுக்கண்டு அவர்களைப் பிரசங்கி மாராக்கினர். அக்காலத்தில் நைல்ஸ் பிரசங்கியார் செமினாரியில் ஓர் ஆசிரியராயிருந்தனர். இன்னுஞ் சிலகாலத்தின்பின் செமினாரியில் முதல் வகுப்பில் கற்றரங்கேறிய மெஸ். சேத் பேசின் என்பவரையும், 1832ஆம் ஆண்டு செமினாரியில் அரங்கேறி அவ்வித்தியாசாலையில் கணிதாசிரியராயிருந்த மெஸ். கென்றி மாட்டின் என்பவரையும் மிஷ்னாரிமார் பிரசங்கிமாராக்கினர்.

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் யாழ்ப்பாணத்தில் ஊழியம் ஆரம்பித்து 16 வருடம் நிறைவேறிய 1832ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 24உ அமெரிக்க மிஷ்னாரிமாருஞ் சில சுதேச கிறிஸ்தவர்களும் உடுவிலிற்கூடி “யாழ்ப்பாணச் சுவிசேஷ

சங்கம்” என்னும் பெயருடன் ஒரு யாழ்ப்பாணச் சங்கத்தை ஸ்தாபித்து, அக்காலத்தில் சுவிசேஷ சங்கம் மிஷ்னாரிமார் ஊழியஞ்செய்த இடங்களுக்கு அப்பாலுள்ள இடங்களில் சுவிசேஷத்தைக் கூற முயற்சித்தனர். ஆசியாக் கண்டத்தில் முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சுவிசேஷசங்கம் இதுவேயாம். கனம். ஊடுவேட் ஐயர் இச் சங்கத்தின் பொக்கிஷபதியாய் நியமிக்கப்பட்டனர். இச் சங்கத்தார் தங்கிருத்தியஸ்தானமாய் முதல் தெரிந்துகொண்ட இடம் உடுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த வல்வெட்டிக் குறிச்சியாம். இவ்விடத்தில் வசித்த குமார சுவாமி முதலியார் தாம் நடத்தின தருமப் பாடசாலையைக் கனம். பூர் ஐயரிடம் ஒப்புவித்து அதை நடத்திவரும்படி கேட்டதாய்ச் சென்ற அதிகாரத்திற் கூறினோம். அப் பாடசாலையில் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்பிக்கவும் அவ்விடத்தில்

சுவிசேஷ ஊழியஞ் செய்யவும் இச்சங்கத்தார் மெஸ். விரூன் சிஸ் அஸ்பரி உபதேசியாரை அனுப்பினர். இவர் அவ்விடந்தரித்திருந்து ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்பித்துஞ், சுவிசேஷ ஊழியத்தைச் செய்தும் வந்தனர். மேலே குறிக்கப்பட்ட குமார சுவாமி முதலியாரின் புத்திரருள் ஒருவரும், செமினரியிற் கற்றறங்கேறிக் கிறிஸ்த நீதிபதியாய் விளங்கினவருமாகிய உவைமன் கதிரவேற்பிள்ளைத்துரை, மெஸ். அஸ்பரியிடம் அக்காலத்தில் ஆங்கிலகல்விகற்ற மாணாக்கரிலொருவராம். இச்சங்கத்தார், அடுத்துக் காரைதீவைத் தெரிந்து, அங்கே சுவிசேஷத்தைக் கூற மெஸ். லவல் உபதேசியாரை அனுப்பினர்.

1833ஆம் ஆண்டு தைமீ 13உ உவின்கிலோ அம்மாள் மரண திரைவழியாய் மறுமைக்குள் பிரவேசித்த செய்தி மிஷனரிமாருக்கு அதிகதுக்கத்தைக் கொடுத்தது. இவருடைய சரீரம் உடுவிற சேமக்காலையில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டது. சாள்சு என்னும் நாமமுடைய இவருடைய 11 வயசுப்பிள்ளை

காத்திராப்பிரகாரம் அமெரிக்காவில்

உவின்கிலோ 1832ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 14உ அம்மாள் மரணம் மரித்துப்போனது. இம்மரணத்தினு

லுண்டான கவலை முற்றாய் அற்றுப்

போகமுன் அம்மாளுடைய மரணமும் நிகழ்ந்தது அக்குடும்பத்துக்கு அதிக துக்கமாயிருந்தாலும் அவர்கள் கர்த்தருக்குள் ஆறித்தேறியிருந்தனர். இவர் 1819ஆம் ஆண்டு இம்மிஷனைச் சேர்ந்தபின் இவருடைய மூன்று சகோதரிகளும் இந்த மிஷனில் ஊழியஞ் செய்யத் தங்கள் நாயகர்களோடு வந்து இங்கே மரித்தனர். அவர்கள் சரீரங்களும் இவர் சரீரத்துக்குப் பக்கத்தில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் நாமங்கள் : செறி (Cherry) அம்மாள், பெரி (Pery) அம்மாள், கற்சிங்ஸ் (Hutchings) அம்மாள் என்பனவாம். இந்த நாலு பெண்பிள்ளைகளும், ஐக்கியதேசத்தைச் சேர்ந்த கொனக்றிக்கற் மாகாணத்தில் வசித்த சாள்ஸ் லாதுறப் என்பவராலும் அவர் மனைவியாலும் பரதேசமிஷன் ஊழியத்துக்கென்று ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டவர்களாம். தமது பாரியாரின் மரணத்துக்குப்பின் உவின்கிலோ ஐயர் தமது மூன்று பிள்ளைகளையும் இங்கே வசித்த மறுமிஷனரிமாரின் எட்டுப் பிள்ளைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு புரட்டாதிமாசம் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர்.

ஊடுவேட் ஐயர் மானிப்பாயில் வசித்தபொழுது (1833-ஆம் ஆண்டு வரையில்) எழுதிய ஒரு சம்பவம் கிறிஸ்தவர்களின் பரோபகாரச் செயலை விளக்குவதற்கு ஒரு சிறந்த திருட்டாந்தமாயிருப்பதால் அச்சம்பவத்தை இவ்விடங் குறிக்கின்றோம். மானிப்பாயில் மருதடிப்

கிறிஸ்தவர்களின் பிள்ளையார் கோவிலில் ஒரு விசேஷ பரோபகாரச் செயல் உற்சவ இராத்திரியில் பொங்கலுக்காய்க் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளின

ஒரு மனுஷன் தவறிக் கிணற்றுள் வீழ்ந்தான். அம்மனுஷன் கிணற்றுள் வீழ்ந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டோர் கோவிற்பூசகரும் வேறு பலரும் அவ்விடம் வந்துபார்த்துத் தண்ணீரில் அமிழ்ந்துகிறவனுக்கு யாதும் உதவிசெய்யாது போய் விட்டனர். அதன்பின் அவ்விடம் ஒரு தலைமைக்காரன்வந்து கிணற்றில் விழுந்து அமிழ்ந்துகிறவனை இறங்கித் தூக்கி விடும்படி பலரை ஏவியும் ஒருவருங் கிணற்றுள் இறங்கச் சம்மதிக்கவில்லை. அக்கோயிற் பூசகர் சுனியோடுவதில் மகாவல்ல நிபுணரெனக் கேள்விப்பட்டு அத்தலைமைக்காரன் அப்பூசகரிடம் ஆள் அனுப்பி, கிணற்றுள் வீழ்ந்து அமிழ்ந்துகிறவனுடைய சீவனைக் காப்பதற்கு உடனே வரும்படி அறிவித்தனர். அவர் அச்சமயத்தில் தான் கோவிற்பணிவிடையை விட்டு வரக்கூடாது எனச் சொல்லிவிட்டனர். அத்தருணத்தில் அங்கேயொருவர் வந்து கிணற்றுள் இறங்கி அங்கே அமிழ்ந்துகிறனைத் தூக்கிக் கிணற்றிலிருந்து வெளியேற உதவிசெய்தனர். கிணற்றுள் இறங்கி, அமிழ்ந்துகிற மனுஷனைத் தூக்கிக் காப்பாற்றினது யாரென விசாரித்தபொழுது அவர் ஆசகேல்பாக்கஸ் என்ற பெயருடைய ஒரு கிறிஸ்தவன் என்று சொல்லப்பட்டது. இவர் அக்காலத்தில் மிஷன்வளவில் வசித்து அங்கே தேவனுழியஞ் செய்துவந்தனர். ஒரு மனுஷன் கிணற்றுள் வீழ்ந்து அவதிப்படுகிறானென்பதைக் கேள்விப்பட்டு அவன் சீவனைக்காக்க ஆத்திரத்தோடு தானே கிணற்றுள் இறங்கி, அந்த மனுஷனைத் தூக்கிச் சீவனைக் காப்பாற்றினதினால் கிறிஸ்த அன்பைத் தெளிவாய் விளக்கினர். மிஷனரி மாரும் அவர்களிடங் கற்ற உண்மையான கிறிஸ்தவர்களும் பரோபகாரிகளென்பதை இந்தச் சம்பவத்தினாலும் பிறசம்பவங்களினாலும் சனங்கள் அறிந்து அவர்களை அதிகமாய் நன்கு மதித்துவந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலே கோப்பாயிலே வசித்த விசேஷித்த சைவகுடும்பமொன்றைச் சேர்ந்த அம்பலவாண முதலியார்

புத்திரரும், கனம் தனம் இனமாதியவற்றினால் மிகுந்தவரும், நற்குணசீலரென யாவராலும் நற்சாட்சிபெற்றவரும், மல்லா கங் கோட்டில் துவிபாஷிக முதலியாராய் உத்தியோகம் புரிந் தவருமாகிய சிறி மயில்வாகனம் முதலியார் கிறிஸ்துமர்க்க சத்தியங்களைத் தனது நண்பராகிய விசேஷ குணப்படுதல் மெஸ். நீக்கிலாசுப்பிள்ளையிடமும் உவின்சிலோ, ஸ்போல்டிங் ஐயர்மா ரிடமும் நன்கு கற்று ஆராய்ந்துவரும்பொழுது, அவர் உள்ளத் தில் இரட்சணியஒளி பிரகாசித்ததால் தன் பாவ நிலையைச் சரியாயுணர்ந்து, கிறிஸ்துவே மெய்யான இரட்சகரென்று நம்பி, தன் விசுவாசத்தைப் பகிரங்கமாய் அறிக்கைசெய்து, 1833ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ 2௨ ஞானஸ்நானம்பெற்று, உடுவிற் திருச்சபையுடன் சேர்ந்தனர். இதனால் அவருக்குப் பலகஷ்டங்களுண்டாயின. அவர் இனத்தவர் அவர் கிறிஸ்து மதத்தைவிட்டு விலகத்தக்கதான பல எத்தனங்களை நடப் பித்தனர். உடுவிற் தேவாலயத்தில் அவர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற செய்தியை அவர் மனைவி கேள்வியுற்று, உடனே தனது நகைகளையெடுத்துக்கொண்டு மாதாவீடு சென்றனர். புத்திரபாக்கியமற்றிருந்த முதலியார் தனது மருமகனை யெடுத்துத் தனது புத்திரனாக வளர்த்துவந்தார். முதலியார் கிறிஸ்து சமயந் தழுவியதை அவர் மருமகனுடைய பிதா அறிந்து, உக்கிராவேசத்துடன் அவர் வீட்டுக்கு வந்து, தன் மகனை யிழுத்துக்கொண்டு “வேதக்காரனுடன் சாப்பிடவும் இருக்கவும்படாது” என்று சொல்லித் தன்வீட்டுக்குச் சென் றனர். காலஞ்செல்லச் செல்ல அவருடைய கிறிஸ்த சீவியத் தில் விளங்கிய பொறுமை சாந்தம் தாழ்மை அன்பாதிய குணசீலங்களைக் கவனித்து, அவர் பத்தினி மறுபடியும் அவர் வீட்டில் வந்து சமாதானமாய் வசிக்கவும், அவர் மருமகன் மறுபடியும் அவருடன் கூடியிருக்கவும் நேரிட்டது. முதலி யாரின் மருமகனாகிய அம்பலவாணர் சிலவருடங்களின் பின் செமினாரியிற் கற்று அரங்கேறிய பின், நியாயசாத்திரங் கற்று ஊர்காவற்றுறையில் பல வருடங்களாய் நீதிபதியாயிருந் தனர். அம்பலவாணத்துரையின் புத்திரிகளை விவாகஞ் செய் தோர் யாழ்ப்பாணச் சனசங்கத்தில் மிகப் பிரசித்திபெற்று வாழ்ந்த சிறி குமாரசூரியர், சமாதான நீதிபதி கௌரவ பொலிசு நீதிபதியாதிய பட்டங்களைப் பெற்ற சிறி மயில் வாகனம் என்பவர்களாம். யாழ்ப்பாணமெங்கும் இருந்த முதலியாரின் இனத்தவர்கள் அவரை முதல் விரோதித்து வெறுத்தாலும், பின்னர் அவருடன் சமாதானமாயினர்.

“தற்சமயசாட்சி”, “நோனோதையம்” என்ற இருபுத்தகங்களை இவர் இயற்றினார். சிறுபுத்தக சங்கத்தார் அவற்றை அச்சிட்டுப் பரப்பினர். இவர் கிறிஸ்துவின் இரட்சணியத்தை எவருக்கும் அறிவித்துவந்தனர். இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் பெரிய கோட்டுத் துவிபாஷிதராயிருந்த பேரீன்பநாயக முதலியார் யாழ்ப்பாணம் உவெசிலியன்மிஷன் சபையைச் சேர்ந்த ஓர் உத்தம கிறிஸ்தவராயும், இவருக்கு நண்பராயுமிருந்தார். அவருந் தம்மைச் சந்திக்கிறவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவைப்பற்றிக் கூறிவந்தனர். அதனால் சனங்கள் “கோட்டுக்குப் போனாலும் அங்கேயுங் கிறிஸ்துவைப்பற்றியும், அவராலுண்டாகும் இரட்சிப்பைப்பற்றியும் பேசுகிறார்கள்” என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

அரசதடை நீங்கினபடியால், மிஷனரிமார் கேட்டுக் கொண்டபடி அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தார் 7 குடும்பங்களை அனுப்ப, 5 குடும்பத்தார் 1833ஆம் ஆண்டிலும், இரண்டு குடும்பத்தார் 1834ஆம் ஆண்டிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். 1833ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமீ 28உ யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்த மிஷனரிமார் G. A.

புதிய அப்தோப் (Apthorpe) ஐயர், அம் மிஷனரிமார் வரவு மாள்; H. R. கோயிசிங்தன் (Hoisington) ஐயர், அம்மாள்; W. ரொட் (Todd) ஐயர், அம்மாள்; S. கற்சிங்ஸ் (Hutchings) ஐயர், அம்மாள்; N. உவாட் (Ward) வைத்தியர், அம்மாள் என்பவர்களாம். 1834ஆம் ஆண்டு பங்குனியில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்த மிஷனரி குடும்பங்கள் இரண்டாம். அக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோர் J. K. எக்கேட் (Eckard) ஐயர், அம்மாளும், E. S. மைனர் (Minor) என்பவரும், அம்மாளுமாம். 13 வருடங்களின் பின் 7 மிஷனரி குடும்பங்கள் மிஷன் வேலைக்குப் புதிதாய் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தமை இங்கேயிருந்த மிஷனரிமாருக்கு அதிக தைரியத்தையும் மிகுந்த சந்தோஷத்தையுங் கொடுத்தது. அப்தோப் ஐயரும், கோயிசிங்தன் ஐயரும் மானிப்பாயிலும், ரொட் ஐயர் பண்டத்தரிப்பிலும் வசித்து ஊழியஞ்செய்தனர். பண்டத்தரிப்பில் வசித்த ஸ்கடர் ஐயர் 1833ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமீ சாவகச்சேரி ஸ்தானத்துக்குச் சென்று அங்கே வசித்து, 1836ஆம் ஆண்டு ஆவணிவரைக்கும் மிஷனூழியஞ் செய்து வந்தனர், சாவகச்சேரியில் முதல் வசித்து ஊழியஞ் செய்த

மிஷனரி இவரேயாம். கற்சிங்ஸ் ஐயர் உடுவிலில் ஸ்போல் டிங் ஐயருடன் சிலகாலம் வசித்து, பின் 1834ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ வரணிக்குச் சென்று அங்கே வசித்து அதை ஒரு மிஷன் ஸ்தானமாக்கி ஊழியஞ்செய்தனர். சிலகாலத்தின்பின் அவர் மானிப்பாய் ஸ்தானப் பொறுப்பை ஏற்க அப்தோப் ஐயர் வரணி ஸ்தானத்தில் வசித்து மிஷனாழியத்தைச் செய்தனர். உவாட் வைத்தியர் வட்டுக்கோட்டையில் வசித்துச் செமினரி மாணுக்கருக்குச் சில பாடங்களும், வைத்திய வகுப்பாருக்கு வைத்தியசாஸ்திரமும் படிப்பித்துவந்தார். எக்கேட் ஐயர் வட்டுக்கோட்டையில் வசித்தார். மைனர் ஐயர் மானிப்பாயில் வசித்து அங்கே அச்சியந்திரங்களை ஸ்தாபித்து அம் முயற்சியைச் செம்மையாய் நடத்திவந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தின் கிழக்குப்பக்கத்திலேயுள்ள சாவகச்சேரி, வரணி என்னும் ஸ்தானங்களில் மிஷனரிமார் வசித்துத் தேவஊழியஞ்செய்துவர, 1834ஆம் ஆண்டு அந்த இரண்டு ஸ்தானங்களிலும் இரண்டு புதிதான புதிய சபைகள் சபைகள் அமைக்கப்பட்டன. சாவகச் சேரிச் சபை 1834ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 29உ அமைக்கப்பட்டது. அமைக்கப் பட்டபொழுது அச்சபை அங்கத்தவர் தொகை ஐந்து. அதன் போதகர் ஸ்கடர் ஐயர். 1855ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 6உ சுதேச குருவானவரைப் போதகராக அபிஷேகஞ் செய்யும்வரைக்கும் அம்மிஷன் ஸ்தானத்தைப் பார்வையிட்ட மிஷனரிமாரே அச்சபையின் போதகர்களாயும் கடமை பார்த்துவந்தனர். இவ்வாறே மற்றச் சபைகளின் போதகர் விசாரணையும் இருந்தது. அந்த வருஷத்தில் வரணியிலும் ஒரு புதிய சபை அமைக்கப்பட்டது. அங்கே அப்தோப் ஐயர் ஓர் ஆலயத்தைக் கட்டினார். அப்பொழுது அமெரிக்க மிஷன்கீழ் தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு, சாவகச்சேரி, வரணி என்னும் ஏழு மிஷன் தானங்களிலும் ஏழு சபைகள் இருந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தின் கிழக்குப்பகுதியிலுள்ள தென்மராட்சி, வடமராட்சியிலுள்ள பெண் பிள்ளைகள் கற்றுத் தேறும்படி கற்சிங்ஸ் ஐயர் 1834ஆம் ஆண்டு வரணியில் ஒரு விடுதிப் பெண் பாடசாலையை ஸ்தாபித்து நடத் தினார். வரணி உடுவிலிலிருந்து 16 மைல் பெண் பாடசாலை தூரத்திலிருந்தது. வரணிப் பகுதியிலிருந்து ஒரு பெண்பிள்ளையும் உடுவில் விடுதிப் பெண்பாடசாலையிற் சேர்ந்து படிக்க வரவில்லை.

வரணி மிஷன்ஸ்தானத்தைச் சுற்றி 12 மைல் தூரத்தில் அக் காலத்தில் 80,000 சனங்கள் வசித்தனர். அதனால் இப் பாடசாலையில் 100 பெண்பிள்ளைகள் சேர்ந்து படிப்பார்களென மிஷனரிமார் காத்திருந்தனர். பெண்பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அப்பகுதிச் சனங்களுக்கு இல்லாத படியால், படிக்க அனேக பெண்பிள்ளைகள் சேரவில்லை. சில பெண்பிள்ளைகள் மாத்திரஞ் சேர்ந்து படித்தனர். இவ்விதமாய் ஆதி அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்தின் மேற்குப் பகுதியில் மாத்திரமன்று கிழக்குப் பகுதியிலும் வசித்து, வியாதிஸ்தருக்கு வைத்திய சகாயஞ் செய்தும், பெண் பாடசாலை ஸ்தாபித்துப் பெண்பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தும் மற்றும் மிஷன் வேலைகளைச் செய்தும் வந்தனர்.

அமெரிக்க இலங்கை மிஷனைச் சேர்ந்து அச்சுத்தொழிலை நடத்தும் மிஷனரியாகவந்த மைனர், முன் அமெரிக்க மிஷன் சேட்சு மிஷனுக்கு விற்ற அச்சியந்திரத்தையுந் தளபாடங்களுையும் வாங்கி, மானிப்பாயில் 1834ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபித்து வேலையை நடத்தினர். ஆரம்பத்தில் அச்சியந்திர இந்த அச்சியந்திரசாலையில் நாலு பெயரூபம், முதலாம் வருட முடிவில் எட்டுப் பெயரூபம், இரண்டாம் வருடத்தில் 15 பெயரூபம், 3ஆம் வருடத்தில் 40 பெயரூபம், 4ஆம் வருடத்தில் 52 பெயரூபம், 6ஆம் வருடத்தில் 81 பெயரூபம், வேலை செய்தனர். முதலாம் வருடத்தில் இரண்டு அச்சியந்திரங்களும், 1836ஆம் ஆண்டில் பின்னும் ஓர் அச்சியந்திரமும் வாங்கி உபயோகிக்கப்பட்டன. 1838ஆம் ஆண்டில் பின்னும் ஓர் அச்சியந்திரம் வாங்கி உபயோகிக்கப்பட்டது. இவ்வகையாய் நாலு அச்சியந்திரங்கள் மூலம் 1838ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1855ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் பாடசாலைகளுக்கு வேண்டிய பலவகையான புத்தகங்களும், வேதாகம சங்கத்தாருக்கு வேண்டிய வேதாகமப் பிரதிகளும், சிறு புத்தக சங்கத்தாருக்கு வேண்டிய சிறு புத்தகங்களும் ஏராளமாய்ப் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இந்த அச்சியந்திரசாலையில் ஆரம்பத்தில் வேலையானவர்களுள் பன்னிரண்டு பெயர் செமினரியிற் கற்ற மாணாக்கராம். எஞ்சியோரும் மிஷன் பாடசாலையிற் கற்றவர்களாம். இவர்கள் மாசவீதம் அவரவர் செய்த வேலைக்குத் தக்கதாக 3 சிலின் தொடக்கம் 25 சிலின் வரைக்குஞ் சம்பளம் பெற்றனர். இவர்களுள் பலர் கிறிஸ்தவர்களாயும் கிறிஸ்த அனுசாரிகளாயும் இருந்தனர். 1846ஆம் ஆண்டில்

இவர்களுள் 26 பெயர் திருச்சபை அங்கத்தாராயிருந்தனர். இந்த அச்சியந்திரோபாயத்தால் தேசத்திற் பலவகை அறிவும் விருத்தியடைந்தது.

இம்மிஷனரிமாருடைய முயற்சியினால் 1834-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மதுவிலக்குச் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கீழைத்தேசத்தில் முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மதுவிலக்குச் சங்கம் இதுவாம். இச்சங்கம் மூலம் “கீழைத்தேச மதுவிலக்கு நியாயதூரந்தரன்” (Oriental Temperance Advocate) என்னும் பெயருடைய ஒரு பத்திரிகை 1834-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆறு வருடங்களாய் மேலே கூறப்பட்ட அச்சியந்திர சாலையிற் பிரசுரிக்கப்பட்டு இலங்கை, இந்தியா எங்கும் பரப்பப்பட்டு வந்தது. இச்சங்கம் மதுபானப் பாவிப்பை இத்தேசத்திலிருந்து முற்றாய் நீக்கப் பலவகை முயற்சிகளைச் செய்துவந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலே மிஷனரிழியத்தை நயப்பாய்ச் செய்து வந்த அமெரிக்க மிஷனரிமார், உவெசிலியன் மிஷனரிமாரும் சேட்சு மிஷனரிமாருந் தங்களுடன் ஒற்றுமையாய் யாழ்ப்பாணத்தில் சுவிசேஷ ஊழியத்தைச் செய்துவந்தமையாலும், 1833-ஆம் 1834-ஆம் ஆண்டுகளில் அமெரிக்காவிலிருந்து பல புதிய மிஷனரிமார் வந்து அமெரிக்க இலங்கை மிஷனைச் சேர்ந்தமையாலும், இம்மிஷன் ஆரம்பித்த காலத்தில் கனம். நியூவெல் குரவர் அமெரிக்க மிஷனுக்கு எழுதிய அறிக்கையிற் குறித்தபடி, தென்னிந்தியாவிலே தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசுஞ் சனங்களின் மத்தியிலே ஒரு மிஷனை ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்து, அதற்குரிய ஸ்தா

புதிய மிஷன் னத்தை ஆராய்ந்துபார்த்து அறிவிக் ஸ்தானத் தெரிவு கும்படி கனம். ஸ்போல்டிங் ஐயரை நியமித்தனர். அவர் 1834-ஆம் ஆண்டு

தை மாசத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரயாணமாகி, இராமநாதபுரம், பாளையங்கோட்டை, திருநெல்வேலி, மதுரை முதலிய இடங்களைப் பார்வையிட்டு, மதுரைநாடே மிஷனரிழியத்துக்குத் தக்க இடமெனத் தெரிந்து, மிஷனுக்கு அறிவித்தனர். பாண்டிய அரசர் அரசபுரிந்த காலத்தில் மிகச் சிறப்புற்று விளங்கியதும், செந்தமிழ்ச் சங்கஞ் சிறந்து விளங்கித் தமிழை வளர்த்த இடமுமாகிய மதுரை தென்னிந்தியாவிலே சைவசமய ஸ்தலங்களிலே ஒரு விசேஷ ஸ்தல

மாய் எண்ணப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்துக்கு முன்வந்து குடியேறிய தமிழின் பூர்வ ஸ்தலங்களில் மதுரையுமொன்றும். இவற்றால் இத்தெரிவு “பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தவாறு” ஆயிற்று. அங்கே 200 வருடங்களின்முன் தத்துவபோதகர், வீரமாமுனிவர் முதலாம் ரோமான் கத்தோலிக்க குருமார் தாங்கள் ரோமைப் பிராமணரெனக் கூறி ரோமான் கத்தோலிக்கு மதத்தை உபதேசித்துவந்தனர். அவர்களின்பின் தரங்கை மிஷனைச் சேர்ந்த சுவாட்சையர் முதலாம் குருமாரும் அங்கே சுத்தசத்திய சுவிசேஷத்தைக் கூறிவந்தனர். 1834ஆம் ஆண்டு நற்சுகமடைய நீலகிரிமலைக்குப் போயிருந்த ஊடுவேட் ஐயர் அக்காலத்தில் இந்திய மகாதேசாதிபதியிடமும் சென்னைத் தேசாதிபதியிடமும் சென்னைத் துரைத்தனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பகுதியில் அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சுவிசேஷ ஊழியஞ் செய்ய உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டனர்.

அமெரிக்க இலங்கை மிஷனரிமார், மதுரைநாட்டிலே ஒரு மிஷனை ஸ்தாபித்து நடத்தவேண்டுமென்று அமெரிக்க மிஷன் சங்கக் காரியஸ்தருக்கு அறிவிக்க, அவர்கள் அந்நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புதிதாய்வந்த இரண்டு மிஷனரி மாரையனுப்பி மிஷனாழியத்தை ஆரம்பிக்கும்படி கற்பித்தனர். அவர் கற்பித்தபடி ஸ்போல்டிங் ஐயர், புதிதாய்வந்த மிஷனரிமாருள் ரொட் ஐயரையும் அம்மானையும், கோயிசிங்தன் ஐயரையும் (இவர் அம்மாள் சுகவீனமாயிருந்தபடியால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தனர்) வட்டுக்கோட்டைச் செமினாரியிற் கற்றரங்கேறின மூன்று வாலிபரையுங் கூட்டிக் கொண்டு, 1834ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 21உ யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரயாணமாகி 31உ மதுரைசேர்ந்து மதுரைநகரில் மிஷனாழியத்தை ஆரம்பித்தனர்.

மதுரை மிஷன் நீலகிரிக்குச் சுகத்துக்காகப் போயிருந்த ஊடுவேட்ஐயர் தமது சுகவீனங்காரணமாய் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டுப் புதிதாய் மிஷன்ஸ்தானமாய்த் தெரியப்பட்ட மதுரைக்குச் சென்று தேவஊழியஞ் செய்ய வாஞ்சையோடு காத்திருக்கும்பொழுது, நீலகிரியிற் தானே அவர் ஆவணிமீ 3உ தேகவியோகமாயினார். அவ்விடம் வசித்த லண்டன் மிஷனரிமார் அவர் சரீரத்தை அடக்கம் பண்ணினர். அவருடைய மரணத்தைக் கேள்வியுற்று, மதுரையிலிருந்த ஸ்போல்டிங் ஐயர் அவ்விடஞ் சென்று அவர் மனைவிக்கு (முதல்மனைவி மரித்தபின் 1826ஆம் ஆண்டு

ஐப்பசிமீ 12௨ பம்பாய் மிஷனைச் சேர்ந்திருந்த கனம். விருெஸ்ற் (Frost) ஐயரின் விதவையாகிய கிளாறிசா அம்மானை ஊடுவேட் ஐயர் விவாகஞ் செய்திருந்தனர்.) ஆறுதல் சொல்லி அவரையும் பிள்ளைகளையும் யாழ்ப்பாணங் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனர். மதுரையிலே தரித்திருந்து மிஷ் னூழியஞ்செய்த மிஷ்னரிமாருள் கோயிசிங்தன் ஐயர் அடுத்த வருடம் மாசிமீ யாழ்ப்பாணம்வந்து செமினரியிற் கல்வி கற்பிக்க, எக்கேட் ஐயரும் அம்மானும் மதுரைக்குப்போய் அங்கே வசித்து மிஷ்னூழியஞ் செய்தனர். 1835ஆம் ஆண்டில் பூர் பண்டிதர் மூன்றுமாசம் மதுரையிற்றங்கி அவ்விடம் விசேஷ மிஷ்னூழியம் புரிந்தனர். அவர் தமிழ்ப்பாஷையில் நன்றாய்ப் பிரசங்கிக்கும் வல்லமையுடையவராயிருந்தார். அவர் பிரசங்கத்தை அனேகர் ஆவலோடு கேட்டு நல்லுணர்ச்சி யடைந்தனர். அவர் யாழ்ப்பாணந் திரும்பிவந்தபின் மதுரை மிஷன் ஊழியத்தை அனுகூலமாய் நடத்த அனுபவமுள்ள ஒரு மிஷ்னரியைத் தரவேண்டும் என்று மதுரைமிஷன் இலங்கை மிஷனைக் கேட்டது. அக்கேள்விப்படி பூர் பண்டிதர் செமினரிப் பொறுப்பைக் கோசிங்தன் ஐயரிடம் ஒப்புவித்து 1835ஆம் ஆண்டு மார்கழிமீ 9௨ யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு மதுரைக்குச் சென்று அங்கே தரித்துநின்று, 1841ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 22௨ வரைக்கும் மிஷ்னூழியம் அதிக அன்போடு செய்துவந்த னர். இந்தப் பக்திமான் மதுரைக்கு மிஷ்னரியாய்ச் சென்ற தைக் குறித்துக் கூறப்படும் பாரம்பரியம்: அமெரிக்க இலங்கை மிஷ்னரிமார் வட்டுக்கோட்டையிலே ஒருமித்துக்கூடி மதுரை மிஷன் கேட்டபடி யாரை மதுரை மிஷன் வேலையை நடத்த அனுப்பலாமென யோசித்தபொழுது அவ்விடம்போக ஒரு வருஞ் சம்மதியாததைப் பூர் ஐயர் கண்டு, அக்கூட்டத்தை விட்டு எழுந்து போய் மேல்வீட்டிலேறிச் செபித்துப் பின் திரும்பிவந்து, அக்கூட்டத்தாரை நோக்கி “பரலோகத்தி லிருந்து உத்தரவு வந்துவிட்டது. தானியேல் பூரை மதுரைக் கும் போகட்டாம்” எனக் கூறினர் மிஷ்னரிமார், யாழ்ப் பாணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள், விடுதிப் பாட சாலைகள், செமினரி ஆதிகவற்றைப்போன்றவைகளை மதுரை யிலும் ஸ்தாபித்துச் சுவிசேஷத்தைப் பிரபலியப்படுத்தி வந்தனர். 1835ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலிருந்து யாழ்ப் பாணம் வந்த புதிய மிஷ்னரிமாராகிய A. G. ஹோல் (Hall) ஐயரும் அம்மானும், J. லோறென்சு (Lawrence) ஐயரும் அம்மானும் அந்த வருடம் புரட்டாதிமீ மதுரைக்குச்

சென்று அங்கே மிஷனூழியஞ் செய்தனர். 1836ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ எக்கேட் ஐயரும் அம்மாளும் யாழ்ப்பாணம் வந்து பண்டத்தரிப்பில் வசித்து மிஷனூழியஞ் செய்தனர். வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் கற்ற John ஆர்ணல்ட், விரூன்சிஸ் அஸ்பரி, John பிரெக்கன்றிட்சு, E. F. கூலி. நிக்கொலஸ் மதே, N. H. நேமன்ட், J. W. தக்கர், H. K. உகைற், S. உவின்விறிட், C. நைற், சாமுவேல் வில்லவராயர், யேம்ஸ் கேட்வுட், ஃமோன் இராசகாரியர், G. H. கல்லக், A. கென்றி, B. கெல்லக், C. மேதர், E. ரொக்குவுட், T. ஸ்பென்சர், N. ஸ்ட்ரோங், B. தப்பன், J. S. தப்பன், E. உவாறன், S. P. உவில்லியம்ஸ் முதலாம் பலர் மதுரை மிஷனைச் சேர்ந்து, உபதேசிமாரும், உபாத்தியாயர்களுமாயிருந்து ஊழியஞ்செய்து, பின் யாழ்ப்பாணத் திரும்பினர். அவர்களுள் மெஸ். அஸ்பரியென்பவர். 1840ஆம் ஆண்டு மதுரையில் முதல் சுதேசிகளுக்குட் பிரசங்கியார்ப்பட்டம் பெற்று உண்மையாய்த் தேவ ஊழியஞ் செய்துவந்தனர். (இவர் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் திரும்பிவந்து ஊழியஞ் செய்து 1861ஆம் ஆண்டு ஆடிமீ 3௨ நவாலித் திருச்சபைப் போதகராய் அபிஷேகம் பெற்று உத்தம போதகராய் விளங்கினர்). மதுரை மிஷனுக்குச் சென்றவர்களுள் பலர் மறுபடியும் யாழ்ப்பாணத் திரும்பினாலும், சிலர் அங்கேயே தங்கினர். அவர்கள் சந்ததியார் இன்னும் அங்கே கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கின்றனர். இவ்வாறு அமெரிக்க இலங்கை மிஷனரிமாரும் யாழ்ப்பாணச் சுதேச கிறிஸ்தவர்களும் ஆரம்பித்து நடத்திய மதுரை மிஷன் கிருத்தியத்தை 1837ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மிஷன் சங்கம் தன்பொறுப்பிலேற்று நடத்தி வருகிறது. இம்மிஷன் யாழ்ப்பாண மிஷனிலும் அதிக விருத்தியடைந்து வந்திருக்கிறது.

புதிய மிஷனரிமார் வரவால் மிஷன்வேலை அதிகரித்தது. ஊக்கமான செபத்துக்கு மறுமொழியாய் எல்லா மிஷன்ஸ்தானங்களிலும் மறுபடியும் ஆவிக்குரிய ஓர் எழுப்புதலுண்டானது. இந்த எழுப்புதல் 1834ஆம் ஆண்டின் கடைசிப் பகுதியிலும் அடுத்த வருடத்திலும் பலமாய் நடைபெற்றது. இந்த எழுப்புதல் முன் உண்டான எந்த எழுப்புதல்களிலும் அதிக வல்லமையுடையதாகக் காணப்பட்டது. வட்டுக்கோட்டையில் ஐந்துநாட்கள் விசேஷ கூட்டங்கள் நடைபெற்றபின்,

உடுவில், மானிப்பாய் என்னுமிடங்களில் நாலுநாட்கள் விசேஷ கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. 3ஆம் ஆவிக்குரிய அக்கூட்டங்களினால் விசேஷ பலன்கள் எழுப்புதல் காணப்பட்டன. அப்பால் ஒருநாள் உபவாசத்துக்குஞ் செபத்துக்கும் நியமிக்கப்பட்டது. அன்று மிஷனரிமாருஞ் சுதேச கிறிஸ்தவர்களுமாய் அனேகர் கூடி உபவாசித்துச் செபம்பண்ணினர். அதன்பின் 160 அனுசாரிகளுக்கு ஒரு விசேஷ கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. அதில் கர்த்தருடைய வல்லமை தெளிவாய்க் காணப்பட்டது. இந்த எழுப்புதலினால் 1835ஆம் ஆண்டு 76 பெயர் திருச்சபையிற் சேர்க்கப்பட்டனர். இம்மிஷனில் முன் எந்தவருடத்திலும் இவ்வளவு பேர் ஒரேவருடத்திற் சபையிற் சேர்க்கப்படவில்லை. அவர்களுட் சிலர் நாமங்கள்: கனகசபை Evaris (அளவெட்டி), தானியேல் Nicholas (சண்டிருப்பாய்), வேலாயுதர் White (கொக்குவில்), சுப்பிரமணியம் Snell (தெல்லிப்பழை), சதாசிவம் Arnold (மானிப்பாய்), அப்புக்குட்டி Williams (சண்டிருப்பாய்), சயம்பு Morse (உடுவில்), W. H. Williams (சுதுமலை), மாசிலாமணி (பாளையங்கோட்டை), நாகமுத்து Breckinridge (நீர்வேலி), நதானியேல் Prince (கற்பிட்டி), டேவிட் Stickney (வட்டுக்கோட்டை), கதிரேசர் Crawford (அராலி), அருணாசலம் Parper (வட்டுக்கோட்டை), மிசிஸ். பிலிப்பாச்சி Roker (சில்லாலை), மிசிஸ். குசன்னு Tennent (கந்தரோடை), மிசிஸ். கரோலைன் Evaris (மாகையப்பிட்டி), மயில்வாகனம் Dwight (உடுவில்), மிசிஸ். தெய்வானை Solomon (மானிப்பாய்) குருநாதர் Joseph (உடுவில்), கதிர்காமர் Danverse (தெல்லிப்பழை), சங்கரப் பிள்ளை ஆசீர்வாதம் (கொக்குவில்), மிசிஸ். கதிராசி சாமுவேல் (சண்டிருப்பாய்), மிசிஸ். இலட்சுமி Walker (மாகையப்பிட்டி), மிசிஸ். நாகமுத்து Adams, தில்லையம்பலம் Joseph (சங்கானை), மிசிஸ். மேரி Matthew (நவாலி) என்பவைகளாம். இந்த எழுப்புதல்காலத்தில் சாவகச்சேரியிலிருந்த ஸ்கடர் ஐயர் உடுவிற்பெண்பாடசாலையிலிருந்து சில பெண்பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோனார். அப்பெண்பிள்ளைகள் சாவகச்சேரியிற் கூடிய ஸ்திரிகளுக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் பாட்டு, செபம், சாட்சி என்பவைகள்மூலம் நல்ல ஊழியஞ்செய்தனர். அப்பெண்பிள்ளைகள் மிஷனரிமாருடன்கூடிக் கிராமப் பள்ளிக் கூடங்களுக்குப்போய், அங்கே படித்த இந்துப் பிள்ளைகளுக்கு இயேசு தங்களுக்குச் செய்தவைகளைக் கூறி, அந்த இயேசு

இரட்சகரை அவர்களுந் தேடும்படி ஏவிவிட்டனர். அதி அனுகூலமுள்ளதாய்க் காணப்பட்ட இந்த முயற்சியினால் இந்துப் பெற்றார் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பாமல் மறித்துக்கொண்டனர். அனேக இருதயங்கள் கர்த்தரண்டை இழுக்கப்படத்தக்கதாய்ப் பாடசாலைகள் புதிய நிலையடைந்ததற்காய் மிஷனாரிமார் கர்த்தரைத் துதித் தனர். அடுத்த 1836ஆம், 1837ஆம் ஆண்டுகளிலும் இந்த எழுப்புதலின் அதிர்ச்சிகள் காணப்பட்டன. இவற்றால் 1837ஆம் ஆண்டு செமினாரியிற் கற்ற 49 பெயர் குணப்பட்டுச் சபையிற் சேர்ந்தனர்.

சுவிசேஷ கிருத்தியத்தை அனுகூலமாய் நடத்தற்கு வேண்டிய முக்கிய சாதனம் வேதமாம். உலகம் முழுவதிலும் பேசப்படும் எல்லாப் பாஷைகளிலும் வேதாகமத்தை மொழி பெயர்த்து அச்சடித்துப் பரப்புதற்கு உதவியாய் 1804ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ 7உ லண்டன் பட்டினத்திலே பிரித்தானிய பரதேச வேதாகமசங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன் கிளை யாய்க் கொழும்புநகரத்திலே 1812ஆம் ஆண்டு ஒரு துணை வேதாகமசங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இச்சங்கம் அக்காலத் தில் ஆங்கிலம், போர்த்துக்கீசு, ஒல்லாந்தம் என்னும் பாஷை களிற் பிரசுரிக்கப்பட்ட வேதாகமங்களையும் வேதப்பிரதி களையும் வாங்கி இலங்கையிற் பரப்பின. தமிழ்வேதப் பிரதி களை அக்காலத்தில் இச்சங்கத்தார் இங்கே பரப்பக்கூடாத வராயிருந்தனர். இச்சங்கத்தின்மூலம் கனம். Bisset ஐயரை லிகிதராய்க்கொண்ட வேதாகம கருமத் தலைவர் கூட்டங்கள், 1815ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, காலி, கண்டியென்னுமிடங்களில் நியமிக்கப்பட்டன. இச்சங்கத்துக்கு அக்காலத்தில் அரசாட்சி உத்தியோகஸ்தரே பணமுபகரித்த னர். வடமாகாண வேதாகம கருமத் தலைவர் கூட்டத்துக்கு மேயாட் நீதிபதி லிகிதராயினர். மூன்று மிஷன் (உவெசிலி யன்மிஷன், அமெரிக்க மிஷன், சேட்சு மிஷன்)களும் யாழ்ப் பாணத்தில் ஸ்தாபகமானபின் (1818ஆம் ஆண்டின் பின்) தமிழ்வேதாகமப்பிரதிகள் அவசியம் வேண்டியிருந்தன. இத் தேசத்தின் அந்தகார அதிகாரப் பிரபுவைச் செயித்து அறிவி னொளியைப் பிரகாசிப்பித்து, ஆன்மாக்களை இரட்சிப்பின் வழி யில் நடத்த மிஷனாரிமார் கொண்டு துணைவேதாகம செல்லும் ஆயுதம் ஆவியின் கட்க சங்கம் மாகிய வேதவசனங்கள் அடங்கிய வேதமாம். அக்காலத்தில் இந்நாட்டில் தமிழ் வேதமாவது தமிழ் வேதப்பங்குகளாவது அகப்படாத

படியால், மிஷனாரிமார் வேதவாக்கியங்களைத் தமிழ்ப்பாஷையில் மொழிபெயர்த்து அவ்வசனங்களைப் பனையோலைச் சட்டங்களில் எழுதுவித்து, அச்சட்டங்களைக் குதிரைக்கழுத்திற் சொருகி வீடுவீடாகச் சென்று வாசிக்க அறிந்தவர்களுக்குச் சட்டஞ் சட்டமாய்க் கொடுத்துவந்தனர். அக்காலத்தில் தமிழ் வேதப் பஞ்சம் பெரும்பஞ்சமாயிருந்தபடியால், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மிஷனாரிமார் தமிழ் வேதாகமப் பிரதிகளை அச்சடித்துப் பரப்ப முயற்சித்தனர். முன்னர்க் கூறியபடி 1821ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட துணை வேதாகம சங்கத்தை உயிர்ப்பித்தும் புதுப்பித்தும் பிரித்தானிய பரதேச வேதாகமசங்கத்தின் உதவியுடன் நன்றாய் நடத்த மூன்று மிஷன் சங்கத்தாரும் பிரயாசப்பட்டனர். அக்காலத்தில் இச்சங்கத்தை நடத்தினவர்கள் நாமங்கள்: தலைவர் கனம். E. அட்லி, விகிதர் கனம். J. நைற், பொக்கிஷபதி கனம். P. பேர்சிவெல், கருமகர்த்தர் கனம். மெக்ஸ், டக்ற்றர் ஸ்கடர், கனம். அற்சிங்ஸ், டக்ற்றர் உவாட், மெஸ்ஸெஸ் மைனர், அண்டேர்சன் என்பனவாம். இச்சங்க முயற்சியைக் கேள்வியுற்ற இங்கிலாந்திலுள்ள தாய்ச்சங்கத்தார் அதிக சந்தோஷமடைந்து 600 ரீம் கடதாசிகளை உபகாரமாய் அனுப்பினர். இச்சங்கத்தார் அந்த உபகாரத்தை நன்கு மதித்துத் தைரியங்கொண்டு அக்கடதாசிகள் மூலம் 10000 பிரதி நீதிமொழிகளும் 10000 பிரதி அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் மானிப்பாய் அச்சியந்திரசாலையிற் பிரசுரித்துப் பரப்பினர். தாய்ச்சங்கத்தார் கடதாசி உதவி மாத்திரமன்று வேதப்பிரதிகளைப் பிரசுரிக்கவும், அவற்றைக் கொல்போட்டார்கள் வேதாகம ஸ்திரிகள் மூலம் பரப்பவும், வருஷந்தோறும் பண உதவி புரிந்துவந்தனர். அக்காலந்தொடங்கி மேலே கூறப்பட்ட மூன்று மிஷன் சங்கத்தாரும் ஐக்கியமாயிசைந்து இச்சங்கத்தை நன்றாய் நடத்திவந்தனர்.

1835ஆம் வருஷத்தில் தெல்லிப்பழைத் தேவாலயமும் அவ்விடமிருந்த பாடசாலையும் எரிக்கப்பட்டன. அப்பாடசாலைகளுக்கு வேண்டியதாய் அங்கே சேர்த்து வைக்கப்பட்ட புத்தகங்களியாவும் எரிந்துபோயின. தெல்லிப்பழை அக்காலத்திற் தெல்லிப்பழை ஸ்தான ஆலயம் எரிக்கப் படுதல் மிஷனாரியாயிருந்த கனம். குவிக் ஐயர் எரிந்த பழைய ஒல்லாந்தரின் ஆலயத்தின் மேற்கு அந்தத்தின் தூண்களுக்கிடைப்பட்ட அகலத்தையே நீளமாய்க்கொண்டு ஒரு புதிய ஆலயத்தைத் கட்டிமுடித்தனர். அது வட்டுக்கோட்டை

ஆலயம்போலக் கிழக்கு மேற்காய்ப் பெரிய ஆலயமாயிருந்து, புதிய ஆலயம் பிற்காலத்தில் இரண்டுமுன்றுமுறைகளில் வடக்குப்புறமாய்க் கூட்டப்பட்டு இப்போ காணப்படுகிற அளவாய்ப் பெருப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1836ஆம் ஆண்டில் மிஷனிலே பல மாறுதல்கள் உண்டாயின. செமினரித் தலைவராயுங் கணித ஆசிரியராயும், வானசாத்திர ஆசிரியராயுமிருந்த கனம், பூர் பண்டிதர் 1835ஆம் ஆண்டு மார்கழிமாதத்தில் மதுரை மிஷனைச் சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்ய கனம். கோசிங்தன் ஐயர் செமினரித் தலைவராய் நடத்தினர். உவாட் வைத் மிஷன் மாறுதல்கள் தியர் தத்துவசாத்திர ஆசிரியராயும் வைத்திய சாத்திர ஆசிரியராயுமிருந்தார். நதானியேல் நைல்ஸ் பிரசங்கியார் செமினரித் தொடர்பை விட்டு உடுவிலுக்குச் சென்று அங்கே வசித்து உடுவிற் பெண் பாடசாலை ஆசிரியராயும் அவ்விடச் சபைப் பிரசங்கியாரயுங் கடமை பார்த்தார். நீக்கிலாசுப்பிள்ளை, மாட்டின், உவாறன் ஹாசெல்றின் வோல்க், டானியேல் என்பவர்கள் சுதேசபாஷை ஆசிரியராயிருந்தனர். உடுவிற் பெண்பாடசாலை, கனம், ஸ்போல்டிங் ஐயர் முகாமையின் கீழ் நடைபெற்றது. அக்காலத்தில் நைல்ஸ் பிரசங்கியார் மெஸ். யோசுவா முதலியோர் அப் பாடசாலையில் ஆசிரியராயிருந்தனர். இம் மிஷனைச் சேர்ந்த கனம். உவின்கிலோ ஐயரும் கனம். ஸ்கடர் ஐயரும் இவ்வருடத்திற் சென்ன பட்டண மிஷனை ஆரம்பிக்கச் சென்னபட்டணத்துக்குச் சென்றனர். ஸ்கடர் ஐயருக்குப் பின் கனம். அற்சிங்ஸ் ஐயர் சாவ கச்சேரி ஸ்தானப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினர். அமெரிக்காவிலிருந்து 1835ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்த மிஷனாரி குடும்பங்களில் கனம். ஹோல் ஐயர் குடும்பம், கனம், லோறென்சு ஐயர் குடும்பம் இரண்டும் மதுரைக்குச் செல்ல கனம். J. பெரி (Perry) ஐயர் குடும்பம் இம்மிஷனைச் சேர்ந்த வட்டுக்கோட்டையில் ஊழியஞ் செய்தது. மதுரைக்குச் சென்ற கனம். எக்கேட் ஐயரும் அம்மாவும் மறுபடியும் இவ்வருடத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்து பண்டத்தரிப்பிற் தேவ ஊழியஞ் செய்தனர்.

இரண்டு வருடங்களின் முன் மதுரையில் ஆரம்பித்த மிஷன் ஊழிய விருத்தியையுஞ் சித்தியையுங் கண்ட அமெரிக்க இலங்கை மிஷனாரிமார் தென்னிந்தியாவின் தலைநகராகிய சென்னபட்டணத்திற் சுவிசேஷத்தைப் பிரபலியப்படுத்தும்

ஒரு மிஷனை யாரம்பிக்கவும், கனம். உவின்சிலோ பண்டிதரும் டக்றர் ஸ்கடரும் அவ்விடஞ்சென்று அம்மிஷனாழியத்தை நடத்தவும் 1836ஆம் ஆண்டு ஆனிமீ தீர்மானித்தனர்.

சென்னப்பட்டண
மிஷன்

தமது முதலாம் மனைவியின் மரணத் துக்குப்பின் 1833ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசம் சென்ற உவின்சிலோ ஐயர் விவாகஞ்செய்து 1836ஆம் ஆண்டு

வைகாசிமீ யாழ்ப்பாணம்வந்து சிலவாரங்கள் தங்கியபின் ஆவணிமீ சென்னப்பட்டணம் போய் இராயபுரத்தில் வசித்து அங்கே ஒரு பாரிய அச்சியந்திரத்தை ஸ்தாபித்து வேத புத்தகங்கள் சிறுபுத்தகங்களாதியவற்றை அச்சடித்துப் பரப்பியும், பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து நடத்தியும்வந்தனர். ஸ்கடர் ஐயர் புரட்டாதிமீ சென்னப்பட்டணத்துக்குச் சென்று சித்தாந்திரிப்பேட்டையில் வசித்து வைத்தியத் தொழிலுடன் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்துவந்தனர். இவர் கிராமங்கள்தோறும் திரிந்து சுவிசேஷத்தைக் கூறுவதில் மிகப் பிரீதியுள்ளவர். யாழ்ப்பாணத்தில் இவர் வசித்தபொழுது ஊர் ஊராய் வீடு வீடாய்த் திரிந்து அனேகரைச் சந்தித்துக் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை அதிகவாஞ்சையோடு கூறிவந்தனர். இவர் சென்னப்பட்டணஞ் சென்றபின் வேதப்பிரதிகள் துண்டுபுத்தகங்களாதியவற்றை வண்டியில் ஏராளமாயேற்றிக்கொண்டு உள்நாடுகளுக்குச் சென்று, ஊர் ஊராய்த் திரிந்து புத்தகங்களை விற்பும், உபகாரமாய்க் கொடுத்தும் சுவிசேஷத்தை அனேகருக்கு அறிவித்தும் வந்தனர். தென்னிந்தியாவிற் தமிழ்ப் படித்தவர்களுள் அனேகரை இவர் கண்டு சந்தித்து அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவைக் குறித்துத் தெளிவாய் அறிவித்தனர். ஒருமுறை சனங்கள் அதிக புத்தகங்களை இடைவிடாமல் வாங்கிக்கொண்டு நின்றபடியால், இவர் பதினொரு மணித்தியாலங்களாய்ச் சாப்பிடாமல் வேலைக்காரன் கொண்டுவந்து கொடுத்த கோப்பியை மாத்திரங் குடித்துவிட்டு நின்றனர். இவர் இப்படிப் புத்தகங்களைக் கொண்டுசென்றபொழுது ஒருமுறை மகமதியர் ஓரிடத்தில் கூடி அப்புத்தகங்களைத் தங்களுக்குத் தரவேண்டுமென்று கேட்டனர். வண்டிக்காரன் மறுத்ததினால் ஒரு மகமதியன் ஒரு தடியைச் சுழற்றிக் கொண்டு வண்டிக்காரனையும் இவரையும் அடித்துக் கொல்ல நெருங்கிவந்தபொழுது, அவர் அம் மகமதியனுடைய நாடியைத் தடவி என் சகோதரனே! என் சகோதரனே! என்று அன்பாய் அழைக்க அவன் கோபம் ஆறிவிட்டதாம். இவர் ஒருமுறை சுற்றுப்பிரயாணத்திலிருந்தபொழுது, காய்ச்சல்

வியாதியினும் பீடிக்கப்பட்டு மோசமான நிலையிலிருந்ததை இவருடைய அம்மாள் கேள்விப்பட்டு அவரைச் சீவனுடன் சந்திக்க அதிக துரிதமாய்ச் சென்றனர். அம்மானையும் ஒரு பல்லக்கில்வைத்து சில வேலைக்காரர் காவிக்கொண்டு காட்டு மார்க்கமாகச் சென்றபொழுது சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்டது. அங்கே யானை, புலி முதலாம் விலங்குகளின் சத்தத்தை அதிகமாய்க் கேட்டு அவ்வேலைக்காரர் பயந்து அம்மானையும் பிள்ளைகளையும் பல்லக்குடன் இறக்கி நடுக்காட்டில் விட்டு விட்டுத், தங்கள் சீவனைத் தப்புவிக்க ஓடிவிட்டனர். அம்மாள் அன்று இரா அனேக மணித்தியாலங்களாய்ச் செபித்துக் கொண்டிருந்தார். அன்று இரா அவர்களைச் சூழப் புலி முதலாம் கொடிய வனவிலங்குகள் சத்தமிட்டுத் தங்களுக்கு வேண்டிய இரைகளைத் தேடிப் பட்சித்தாலும் செபத்தைக் கேட்டுத் தானியேலைச் சிங்கக் கெபியிற் காப்பாற்றின கர்த்தர் இந்த அம்மாளின் செபத்தைக் கேட்டு, அந்த இரவில் அம்மானையும் பிள்ளையையும் நடுக்காட்டிற் சுகபத்திரமாய்க் காப்பாற்றினர். அதிகாலையிற் பல்லக்குச் சுமப்பவர் வந்து அவர்களைப் பல்லக்கிற் சுமந்துகொண்டுபோய் ஸ்கடர் ஐயர் இருந்த இடத்தில் விட்டனர். இப்படியான பிரயாணங்களில் ஐயரும் அம்மாளும் பலமுறையும் அற்புதமாய்க் காக்கப்பட்டனர். டக்றர் ஸ்கடர் ஐயர் 1842ஆம் ஆண்டு சுகவினங்காரணமாய்ச் சமுசாரசகிதராய் அமெரிக்காவுக்குப் போய் 4 வருடங்களின் பின் மறுபடியும் சென்னப்பட்டணத்துக்கு வந்து மிஷனரி ஊழியஞ் செய்தனர். இரண்டு வருடம் மதுரை மிஷனோடு சேர்ந்து இவர் ஊழியஞ் செய்தனர். 1849ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 19 ல் ஸ்கடர் அம்மா மரண திரைவழியாய்ப் பரம இளைப்பாறுதலுக்குட் சென்றனர். அதன்பின் டக்றர் ஸ்கடர் ஐயரும் வரவரச் சுகவினமடைந்ததினால் 1854ஆம் ஆண்டு கார்த்திகைமீ தென்னுபிரிக்காவிலுள்ள நன்னம்பிக்கைமுனைக்குக் கடல்யாத்திரை செய்தார். அந்தப் பிரயாணத்திலும் இவர் தாஞ் சந்தித்த யாவருக்குங் கிறிஸ்துவைக் குறித்துப் பேசினர். 1855ஆம் ஆண்டு தைமீ 13ல் அங்கே இவர் பூலோக சேவியத்தை முடித்துத் தாம் எதிர்நோக்கியிருந்த நித்தியானந்த பாக்கிய வாழ்வைப் பெற்றார். இந்த ஐயரில் கிறிஸ்தவராக்கியம், அன்பு, விசுவாசம், சுவிசேஷ ஊழிய வாஞ்சை அதிகமாய்க் காணப்பட்டன. இவரது எட்டு ஆண்பிள்ளைகளும் இந்தியாவிலே மிஷனரி யூழியஞ் செய்யத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தனர். இவருடைய இரண்டு புத்திரிகளும் இந்தியாவில் உத்தியோகம் புரிந்த

இரண்டு ஆங்கிலேயரை விவாகஞ் செய்து, இந்தியாவில் வசித்து மிஷன் ஊழியத்துக்கு அதிக உதவியாயிருந்தனர். இவரது மூத்த புத்திரராகிய கென்றி மாட்டின் 1844ஆம் ஆண்டு வைத்திய மிஷனரியாய் வந்து இவருடன் சேர்ந்து ஊழியஞ் செய்தனர், அமெரிக்க மிஷன் சங்க மிஷனரிமார் பிள்ளைகளுள் முதல் மிஷனரியாய் வந்தவர் இவராம். இது வரையில் அதிகவருடங்களுக்கு மிஷனாழியஞ்செய்த குடும்பம் இதுவாம்.

டக்டர். ஸ்கடர் ஐயரின் பேரப்பிள்ளைகள் பீட்டப்பிள்ளைகளும் பலர் மிஷனரிமாராயிருக்கின்றனர். உலகத்தில் அதிக காலத்துக்குக் மிஷனரியூழியஞ்செய்த குடும்பம் இதுவேயாம். டக்டர். ஸ்கடர் ஐயரின் வைராக்கியம், விசுவாசம். அன்பு, சுவிசேஷ ஊழியம் இவைகளுக்குத் தக்கதாய்க் கர்த்தர் இக் குடும்பத்தை ஆசீர்வதித்திருக்கிறார்.

கனம். உவின்சிலோ ஐயர் அப்பகுதியிலுள்ள பாடசாலைகளையுஞ் சபைகளையும் பராமரித்து அச்சியந்திரசாலையையும் நடப்பித்தார். அதில் வேதம், அகராதி முதலாம் நூல்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டன. உவின்சிலோ என்னுந் தமிழ் இங்கிலிஷ் அகராதி பல தமிழ்ப்பண்டித ருதவியுடன் இவராலியற்றப் பட்டது. இந்த அகராதியில் 67452 சொற்களுண்டு. கனம். ஸ்போல்டிங் ஐயரால் யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசுரித்து வெளிப் படுத்திய தமிழ் அகராதியிலுள்ள சொற்களிலும் 900 சொற்களும், ரெற்றெலர் அகராதியிலுள்ள சொற்களிலும் 30551 சொற்களும் இந்த அகராதியிற் கூடியிருக்கக் காணலாம். இந்தியாவிலுள்ள பாஷைகளில் இவ்வகையாய் ஆயத் தம்பண்ணப்பட்ட அகராதிகளுக்குள் உவின்சன் ஆசிரியர் இயற்றிய சமஸ்கிருத அகராதிக்கு அடுத்து விசேஷம்பெற்று விளங்குவது உவின்சிலோ ஐயரால் இயற்றப்பட்ட இந்த அகராதியாம். இது 1862ஆம் ஆண்டு பூரணமாய் முடிவு பெற்றது.

1850ஆம் ஆண்டு ஒரு தமிழ்வேதம் அச்சடிக்கப்பட்டது. இது யாழ்ப்பாணத்தாரின் மொழிபெயர்ப்பு என அழைக்கப் பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பெர்சிவெல் ஐயர், ஸ்போல்டிங் ஐயர் (யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வெஸ்லியன் சர்ச்சு மிஷனரிமார்), சென்னையிலிருந்த உவின்சிலோ ஐயர் இவர்களால் அச்சடிக்கப்பட்டது. இந்த மொழிபெயர்ப்பு முந்தின எல்லா மொழிபெயர்ப்புகளிலும் விசேஷமாய் மதிக்கப்பட்டது.

தமிழர் யாவருக்குமேற்றதாய்ப் பெளவர் ஐயரைத் தலைமை யாய்க் கொண்ட வேதபண்டிதர்களால் மொழிபெயர்த்து அச்சடிப்பிக்கப்பட்ட ஐக்கிய மொழிபெயர்ப்பு வந்தபின் மேற் கூறிய யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் பாவிக்கப் படுதல் நின்றுபோயிற்று.

அக்காலத்தில் சென்னப்பட்டணத்தில் சதுர்வேத சித் தாந்த சபையார் என ஒரு கூட்டத்தார் கூடிக் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற்கு எதிரான புஸ்தகங்களை எழுதிப் பரப்பினர். அவர்களுக்கெதிராய் இந்த அச்சுக்கூடத்தில் பல புத்தகங்கள் அச்சடித்துப் பரப்பப்பட்டன.

உவின்சிலோப் பண்டிதர் சுகத்தாழ்ச்சியடைந்து 1864ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 20உ ஐக்கியதேசஞ் செல்லக் கப்பலேறி நன்னம்பிக்கைமுனை வழியாய்ச் சென்றபொழுது, ஐப்பசிமீ 22உ 75 வயசில் மரித்துப் பரம இளைப்பாறுதலுக்குட் சென்றனர். அவருடைய சரீரம் அவர் உடன்வேலையாளாகிய டக்றர் ஸ்கடர் ஐயரின் கல்லறைக்கு அருகே அடக்கம்பண்ணப்பட்டது. இவர் 45 வருஷங்களாய் விசேஷ மிஷனரி ஊழியஞ் செய்தனர். இவ்விருவர் மரணத்தின்பின் சென்ன பட்டண மிஷன் விடப்பட்டது. போட் சங்கத்தவர் சிந்தாத் திரிப்பேட்டையைச் சேட்கமிஷனுக்கும், இராயபுரத்தை ஸ்கொத்திலந்து வைத்தியமிஷனுக்குங் கையளித்தனர். அச்சி யந்திரம் விற்கப்பட்டது.

டக்றர் ஸ்கடர் ஐயர் மூலமும், அவர் பிள்ளைகள் மூலமும் இம்மிஷன் ஆரம்பிக்கப்பட்டபடியால் இம்மிஷனும் யாழ்ப்பாண மிஷனிலிருந்து உற்பத்திபெற்றதெனக் கூறுதல் வழவாகாது. டக்றர் ஸ்கடர் ஐயர் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்தபொழுது 1841ஆம் ஆண்டில் வேலுரைச் சந்தித்து, அங்கே வாசிக்கக்கூடிய பலர்க்கு 1500 சுவிசேஷ பிரதிகளும் அதிக தொகையான துண்டுப்புஸ்தகங் களுங் கொடுக்கப்பட்டனவென்று அவருடைய நாளாகம புஸ்தகம் அறிவிக்கின்றது. அவ்விடத்தைப்பற்றி அவருக் கிருந்த வாஞ்சையும், அவர் அதற்காகச் செய்த செபமும் பூர்த்தியாகத்தக்கதாய்ச் சென்னப்பட்டணத்தில் ஊழியஞ் செய்த அவருடைய மூத்த மகன் கனம். கென்றி மாட்டின் ஸ்கடர் என்பவர் 1851ஆம் ஆண்டு ஆற்காட்டு மிஷன் ஆற்காட்டில் ஊழியஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். யாழ்ப்பாண மிஷனில் 1847ஆம் ஆண்டு சேர்ந்து மிஷனரி ஊழியம் புரிந்த கனம்.

உவில்லியம் ஸ்கடர் ஐயரும் 1853ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாண மிஷனை விட்டு ஆற்காட்டுமிஷனிற் சேர்ந்து ஊழியஞ் செய்தனர். அக்காலத்தில் இம்மிஷன் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருந்தது. கனம். உவில்லியம் ஸ்கடர் ஐயர் 1854ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 20உ தேகவியோகமாயினர். 1853ஆம் வருட முடிவில் டக்டர் ஸ்கடர் ஐயரின் புத்திரராகிய கனம். யோசேப்பு ஸ்கடரும், 1856ஆம் ஆண்டில் கனம். எசேக்கியேல் ஸ்கடரும், கனம். யாரேத் ஸ்கடரும் இம்மிஷனைச் சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்தனர். 1857ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் அமெரிக்கன்போட் சங்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட Reformed Dutch Church அவ்வாண்டிற் பிரிய, இம்மிஷனும் அமெரிக்கன் போட் சம்பந்தத்தை விட்டது.

தென்னிந்திய ஐக்கியசபையில் யாழ்ப்பாணமிஷனும் அதினின்று கிளைத்த மதுரைமிஷனும், ஆற்காட்டுமிஷனும் ஐக்கியமாய்ச் சேர்ந்திருப்பது பழைய சம்பந்தத்தை அதிகப்படுத்துதற்கேற்றதாம். யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன்சபையில்

யாழ்ப்பாணச் சுதேசிகளுள் முதல் நீக்கிலாகப்பிள்ளை சேர்ந்தவராகிய மெஸ். நீக்கிலாகப் பிள்ளை 1836ஆம் ஆண்டு புரட்டாதிமீ 10உ சனிக்கிழமை இராச் சடுதியாயுண்டான வியாதியினால் தமது 42ஆம் பராயத்தில் கர்த்தருக்குட் சந்தோஷமாய் மரித்தனர். 1837ஆம் ஆண்டு மானிப்பாய் அச்சியந்திரசாலையிற் பிரசுரிக்கப்பெற்று வெளிப்பட்ட "சற்சரித்திரம்" என்னும் ஒரு சிறுப் புத்தகத்தில் மெஸ். நைல்ஸ் பிரசங்கியார் அவரைப்பற்றி எழுதிய குறிப்புகளை இவ்விடத் தருகின்றோம்.

"நீக்கிலாகப்பிள்ளை என்கிறவர் தமிழ்க்கல்வியை முதல் வாசிக்கப் பயின்று சைவசமயத்திலே பக்தியுள்ளவராயிருந்து வரும் நாளில் அவருக்கு ஒரு வியாதியுண்டானது. அது நீங்கும் பொருட்டாக அவர் நல்லூரிற் கந்தசுவாமிகோவிலுக்கு அனேகம் பொருட்களை நேர்கடனாய்க் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அங்கப்பிரதட்சணம்பண்ணி வந்தார். அதினால் அந்த வியாதி நிவிர்த்தியாகவில்லை. பின்பு 1814ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே கிறிஸ்தியான் தாவீதையருடைய பள்ளிக் கூடத்தில் அவர் சேர்ந்து இங்கிலீஷ் பாஷையையும், வேத வாக்கியங்களையுங் கற்றுவந்தார். 1818ஆம் ஆண்டு அவர் கனம். தானியேல் பூர் ஐயர் அவர்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்க

வும், வேறும் உதவிகள் செய்யவுந் தெல்லிப்பழையிற் போயிருந்தார். அங்கே அவர் பூர் ஐயர் நடத்திய தருமப் பள்ளிக்கூடத்திற் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் இங்கிலிஷ் இரண்டையும் படிப்பித்துவந்ததுமன்றி, அவர்களுக்குத் தேவபக்திக்கடுத்த காரியங்களையும் படிப்பித்து அவைகள் அவர்களுடைய மனதிலே பதியவேண்டுமென்று வேண்டுதல்பண்ணினார். இவருடையபோதனைகளைக்கேட்ட மாணுக்கர்களிற் சிலர் குணப்பட்டுக் கிறிஸ்தவர்களானார்கள். பள்ளிக்கூடத்திற் பிள்ளைகளும் மற்றும் அறிமுகமான சனங்களும் இவரை மிகவும் நேசித்தார்கள். இவர் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் சேராத ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்ததினிமித்தம் கிறிஸ்த சபையிலிருந்து விலக்கிவைக்கப்பட்டார். அப்படியிருந்துந் தாம் நின்ற நிலையிற் தவறாதவராக நடந்து தமது இனத்தவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கிறிஸ்துவைப்பற்றி அதிகமாய்ப் போதித்துவந்தார். அவருடைய வேண்டுதலைக் கேட்டுக் கர்த்தர் கிருபையருளினதினால் அவருடைய சகோதரியுங் கிறிஸ்தவளாகிச் சபையிலே சேர்ந்தார். இவர் சபையைவிட்டுத் தள்ளப்பட்டும் கிறிஸ்தமுறைப்படி தாழ்மையும் பத்தியுமாய் நடந்துவந்ததைச் சபையாரும் மற்றுஞ் சனங்களுங் கண்டு, இவருடைய உண்மையான நடக்கைக்காக இவரை வியந்து கொண்டார்கள். மயில்வாகனமுதலியார் வீட்டிலே இங்கிலிஷ் பள்ளிக்கூடம் வைத்துப் படிப்பித்துவந்த நாட்களிலே ஓய்வுநாட்களில் உலகத்துக்கடுத்த கல்விகளைப் படிப்பிப்பாரோவென்றும், மற்றும் உலகவேலைகளைச் செய்வாரோவென்றுஞ் சோதிக்கச் சபையார் சிற்சிலர் போயிருப்பார்கள். அவர் அப்படி ஓய்வுநாளின் கற்பனை கடவாமல் பலமுறைகளில் மயில்வாகனம் முதலியாருடனும் மற்றும் போதிய மனுஷருடனும் கிறிஸ்துமார்க்க காரியங்களைப் பேசி, அவர்களுங்கிறிஸ்தவர்களாகவேண்டுமென்று புத்திசொல்லுவார். இவர் ஓய்வுநாளை மீறவுஞ், சாதிவித்தியாசம் பார்க்கவும், தமது கல்வி முதலானவைகளைக் குறித்துப் பெருமையடையவுங்கண்டதில்லை. 1835ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயராயிருந்து படிப்பித்துவருகையில் அவருடைய வருத்தம் அதிகப்பட்டதனால் படிப்பிக்கக் கூடாமல் தமது வீட்டுக்குப் போயிருந்தார். அவருடைய சரீரம் வரவர ஒடுங்கித் தளர்ந்துபோனதினால், நான் இனி இவ்வுலகத்தில் நெடுநாளிருக்கிறது நிசமல்லவென்று தீர்மானித்து மரணத்தை அதிகமாய்க் காத்திருந்தார். 1836ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதத்தில் ஒருநாள் சுண்டிக்குழிக்குப்

போய்வந்து, அன்றிரவு சாப்பிட்டுப் படுத்திருக்கையில் வியாதி யுண்டாகி அதிகரித்தபடியால், அவர் மரணம் தனக்குக் கிட்டி விட்டதென்று கண்டு, பக்கத்திலே அழுதுகொண்டுநின்ற மனைவியைப் பார்த்து, நீ சலிக்கவேண்டாம்; ஆண்டவரைத் தேடு, அவர் உன்னை இரட்சிப்பாரென்று திடன்சொல்லிப் பின்பு, என் நல்ல ஆண்டவரே, என் நம்பிக்கையின் பிதாவே என்று சொல்லிச் சந்தோஷத்துடன் மரணித்துவிட்டார், யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனில் முதன்முதற் பிரசங்கிப் பட்டம் பெற்ற மூவருள் நீக்கிலாஸ்பிள்ளை ஒருவர். இவர் சில வருஷங்களின்பின் வேலையை விட்டபடியால், இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உத்தரவுப்பத்திரம் விலக்கப்பட்டது. கிறிஸ்தவளல்லாத ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்ததினால், இவர் தம் சீவியகாலம் முழுவதும் பெருங் கிலேசத்துக்குட்பட்டவராயிருந்தார். ஒருமுறை மெஸ். பாக்கஸ் என்பவர் விவாக விஷயத்தைக் குறித்துச் சம்பாஷித்தபொழுது, கிறிஸ்துமார்க் கத்துக்குட்படாத பெண்ணை விவாகஞ்செய்ததால் நான் இன்றுஞ் சஞ்சலப்படுகிறேனென்றும், என்னைப்போல் நீருங் கிறிஸ்தவளல்லாத பெண்ணை விவாகஞ்செய்யாமல், உடுவிற்பெண் பாடசாலையிற் படித்துக் கிறிஸ்தவளான பெண்ணை விவாகஞ் செய்வது நல்லதென்றுந் தம் அனுபவத்தைக்கொண்டு புத்தி கூறினார். இவர், யோசனைப்படியே உடுவிற்பெண்பாடசாலையிற் கல்வி கற்ற ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்தது தமக்கு மிகுந்த ஆசீர்வாதமாயிருந்ததென்று மெஸ். பாக்கஸ் ஒரு சரித்திரத் தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

நீக்கிலாஸ்பிள்ளை ஓய்வுநாளிை மிகக் கண்டிப்பாய் ஆசரித்துவந்தார். அதைப்பற்றிய ஒரு சம்பவத்தை அச்சரித்திரத்திலிருக்கிறபடி இங்கே குறிக்கிறோம். “இருபத்தாறு பேர் சேர்ந்து நீக்கிலாஸ்பிள்ளையுடைய வயலில் அரிவி வெட்டினார்கள். அப்பொழுது அவர் நாளைக்கு ஓய்வுநாளாயிருப்பதினாலும், மழைக்குணங் காணப்படுவதினாலும் எவ்வளவு கஷ்டமிருந்தாலும் பறுவாய்பண்ணாது இவ்வேலையை இன்றைக்கே முடித்துப்போடவேண்டுமென்றும் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால், மழை சடுதியாய்ப் பெய்யத் தொடங்கி இராமுழுவதும் நிலைத்தது. அவர் வேலைக்காரரெல்லாரையும் வீட்டுக்கனுப்பி ஒரு ஆளைமாத்திரந் தம்மோடு வயலிலே வைத்துக்கொண்டிருந்தார். மற்றநாள் அடுத்த வயற்காரர் பெண்கள். பிள்ளைகள், வாரக்குடிகளுடன் வந்து முதனாள் வெட்டிவைத்த நெல் உப்பட்டிகளை அள்ளித் தலைக்கதிர்

அடித்தார்கள். அதைக்கண்டு நீக்கிலாஸ்பிள்ளையுடைய மனைவியும், மைத்துனர்களும், வாரக்குடிகளில் இரண்டுபேரும் நீக்கிலாஸ்பிள்ளையிடம் வந்து, ஐயோ! பன்னிரண்டு மாதமும் வருத்தப்பட்டுச் செய்து, விளைந்த நெல்லை இப்படி அழிந்து போக விடலாமோ? ஓய்வுநாளானால் நீர் வேலைசெய்யாமல் வீட்டிலேயிரும், நாங்கள் நெற்கதிர்களை அள்ளி அடித்து மணியை எடுக்கிறோமென்றார்கள். அதற்கு அவர் இந்த நெல்லை விதைத்தநாள் தொடக்கம் இதுவரைக்குங் காப்பாற்றி விளைவித்தவர் இப்பொழுது அழித்துப்போடுவாரா? அப்படி அழித்துப் போடுவது அவருக்குச் சித்தமாயிருந்தால் நாம் அதைத் தடுக்கக் கூடுமா? நீங்கள் கர்த்தர் சொன்ன கட்டளையை மீறி யாதொரு வேலையுஞ் செய்யவேண்டா மென்று சொல்லி அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, அவர் அந்த வயலுக்குள்ளேயிருந்தார். மழை அன்றிரவு பத்து மணிபோலவே ஓய்ந்தது. மற்றநாள் நல்ல வெய்யிலெறித்துக் காற்றுமடித்தது. அதனால் உப்பட்டிகளெல்லாம் நல்லாய்க் காய்ந்துபோக, அடுத்தநாளாகிய செவ்வாய்க்கிழமை காலை 8 மணி தொடக்கம் அந்த நெற்கதிர்களை அள்ளி அடித்து 29 பறை அளந்தார்கள். நீக்கிலாஸ்பிள்ளையுடைய நெல்லும் வைக்கோலும் நேர்த்தியாய்க் காய்ந்திருந்தன. ஓய்வுநாளில் மழை ஈரத்தோடு அள்ளி அடித்த மற்றவர்களுடைய நெற்களெல்லாம் நனைவால் முளைகொண்டு பழுதாயின. வைக்கோலும் அப்படியே பழுதடைந்தது. இதுபோலும் பல உதாரணங்களும், உத்தமமான நடக்கைகளும் அவருடைய தேவபக்திக்கு நல்ல அத்தாட்சிகளாயிருந்தன. இவர் பாடிய எக்காலக்கண்ணியாலும் அது நன்கு புலப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலே திவ்வியவூழியம் புரிந்துகொண்டிருந்த டக்தர் ஸ்கடர், பூர்ப் பண்டிதர் என்னும் விசேஷ மிஷனரிமாரிருவரும் இந்தியாவுக்குப் போனது நஷ்டம் போற் காணப்பட்டாலும், பின்னர் செமினரிக்குத் தலைவராய் வந்த கனம். கோஷிங்றன் ஐயரினதும், வைத்திய மிஷனரி யாய் ஊழியம்புரிந்த டக்தர் உவாட் ஐயரினதும் ஊக்கமான வேலைகளால் யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் முன்னிலுஞ் சற்றே பெலமடைந்தது. சபைகளுக்குள்ளுஞ் செமினரியிலும் மீளவும் ஒரு நல்ல எழுப்புதலுண்டாயிற்று. அதனால், 1836ஆம் ஆண்டு 19 பேர் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டுச் சபையிற் சேர்ந்தனர். கனம். கோஷிங்றன் ஐயர் தமிழ்ப்

பாஷையிற் சிறந்த பாண்டித்தியமடைந்து, சித்தாந்த சமய நூல்களையும் நன்கு கற்று, அவற்றை இங்கிலீஷில் மொழி பெயர்த்து வைத்தனர்.

1837ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கன் போட்சங்கத்தின் வருமானம் வர்த்தக நஷ்டத்தினால் அதிகங் குறைவுபட்டது. அதனால் அச்சங்கத்தவர் பிறதேச மிஷன்களுக்குக் கொடுத்து வந்த பணஉதவியை மிகக்குறைத்தனர். இலங்கைமிஷனுக்குப் பணம் குறைக்கப்பட்டபடியால் யாழ்ப்ப மிஷன்வேலை பாணத்திலே நடைபெற்ற நூற்றுக் கருங்குதல் கணக்கான மிஷன் பாடசாலைகளை மிஷ் னுரிமார் நிறுத்திப் போட்டனர். வட்டுக் கோட்டைச் செமினரியிலும், உடுவில் விடுதிப் பெண் பாட சாலையிலுங் கல்விகற்ற பலர் விடப்பட்டனர். இது மிஷ் னுரிமாரின் முயற்சியை மழுக்கி, அவர் மனத்திலே துக்கத்தை யெழுப்பும் பேரிடையூறாய்க் காணப்பட்டது. ஆயினும் ஆண்டவர் அவர்களைக் கைவிடவில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலே கல்வி விருத்திக்காய் அமெரிக்க மிஷ்னுரிமார் செய்த முயற்சியை இலங்கையரசினர் நன்கு மதித்து, அந்த வருடத் திலே 1000 ரூபாய் நன்கொடையருளினர். இதனால் மிஷ் னுரிமார் ஆறுதலுந் தேறுதலுமடைந்தனர்.

மதுரையிலே சவிசேஷ இருத்தியத்தை நடத்தும் பொருட்டு அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவரால் அனுப்பப் பட்ட கனம். சேரி ஐயரும் அவர் பாரியாரும் மதுரை சேருமுன் சிலகாலம் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து தங்கினர். சேரி அம்மா காலஞ்சென்ற உவின்சிலோ அம்மாவுக்கும், அப்போது வட்டுக்கோட்டையில் வந்திருந்த பெரி அம்மா வுக்குஞ் சகோதரி. சேரி ஐயரும் அம்மாவும் யாழ்ப்பாணத் திலே யிருக்கும்போது காத்திராப்பிரகாரம் சேரி அம்மாள் நோய்வாய்ப்பட்டுச் சில நாட்களாய்ப் படுக்கையிலிருந்தார். டக்டர் உவாட் ஐயர் அந்த அம்மாளுக்கு வைத்தியஞ் செய்தார். மரணப்படுக்கையிலிருக்கும்போது வைத்தியர் சொன்ன குறிப்புக்களால் அந்த அம்மாள் தாம் விரைவில்

மிஷ்னுரிமார்

மரணம்

துக் கொண்டு, மரணத்தைச் சந்திக்க ஆயத்தமாயிருந்தார். மரணநேரத்திற் சற்றும் பயமின்றி, இதுதான் மரணம்,

இதுதான் மரணம்; இயேசுக்கிறிஸ்துவே எனக்குச் சகலமுமா

யிருக்கிறார் என்னும் வார்த்தைகளைக் கூறி 26ஆம் வயதில் அக்களிப்போடு தேவசமுகஞ் சேர்ந்தனர். 1837ஆம் ஆண்டு கார்த்திகைமீ 8உ நிகழ்ந்த இம்மரணத்தால் மிஷனரி மாருக்குண்டான துக்கம் நீங்குவதற்குமுன் அடிமேலடியாய் அவர்களுக்கு அதிக துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய இரு சம்பவங்கள் நேர்ந்தன. ஏறக்குறைய இரண்டரை வருடங்களின் முன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷனரிமாராய் வந்து வட்டுக் கோட்டையில் திவ்விய ஊழியத்தை அதி கரிசனையோடு நடாத்திக்கொண்டிருந்த பெரி ஐயரதும், அம்மாளதும் மரணமே இப்பெரிய துக்கத்துக்குக் காரணமாம். பேதி நோயே இருவரையும் பீடித்தது. ஐயர் 1833ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ 10உ மரணமடைந்தார். அம்மாள் அடுத்த 13உ 25ஆம் வயதிற் தேகவியோகமாயினர். இந்த அம்மாள் மரணத் தறுவாயிலிருக்கும்போது சில கதேசபெண்கள் அனுதாபத் தோடு அவரைப் பார்க்கவந்தனர். அப்பொழுது அவர் பேசப் பெலனற்றவராயிருந்தும் அவர்களை நோக்கி: பக்கத்திற் தன்னைப் பராமரித்துக்கொண்டிருந்த அற்சிங்ஸ் அம்மாள் மூலமாக, “இன்னுஞ் சொற்பநேரத்துள் மரித்துவிடுவேன்; சந்தோஷமாகப் போகிறேன் நீங்களும் மரிக்கும்பொழுது சந்தோஷமாக மரிக்கும்படி விரும்புகிறேன். கிறிஸ்து இரட் சுகரில் உறுதியான விசுவாசம் வையுங்கள்” என்று கூறின ராம். ஐக்கியதேசத்துக் குடும்பம் ஒன்று மிஷனரி ஊழியஞ் செய்ய ஒப்புக்கொடுத்த அருமையான பெண்மக்கள் மூவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் மரித்து, யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குச் சாட்சிக ளாய் விளங்குகின்றனர்.

1816ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1839ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 19உ வரைக்கும் இம்மிஷன்சபைகளிற் சேர்ந்தோர் தொகை 492. இவருள் 127 பெயரும் சபை வளர்ச்சி முதல் 12 வருடங்களிற் சேர்ந்தனர். மீதியான 365 பெயரும் பிந்திய 12 வருடங்களிற் சேர்ந்தார்கள். ஆயின் முந்தியவருள் 19 பேரும், பிந்தியவருள் 21 பேருஞ் சிறிதுகாலத்துட் பின்வாங்கினர்.

உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கலை பயிற்றும்பொருட்டு, மிஸ். லேசா அக்னு, சேரா பிறவுண், சேன் லாதிரோப் என் னும் மூன்று அம்மாமார் 1840ஆம் ஆண்டு வந்தனர். பிறவுண் அம்மா சுகவினத்தினுற் சிறிதுகாலத் புதிய மிஷனரிமார் துட் சுயதேசத்துக்குத் திரும்பினர். அக்னு அம்மா ஒருமுறையாவது அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பாது காலம் முழுதுவதும் யாழ்ப்

பாணத்திலிருந்து இத்தேசத்துப் பெண்பிள்ளைகள் அடைந்திருக்கும் இகபர சலாக்கியங்களுக்காய் மிகப் பாடுபட்டுழைத்தனர். 1840ஆம் ஆண்டு கனம். சாமுவேல் உஷிற்றில்சியரும் அம்மாவும், கனம். ஜோன் கேட்டிஸ் சிமிது ஐயரும் அம்மாவும், கனம். உவைமன் ஐயரும் அம்மாவும் வந்து யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சேர்ந்து ஊழியஞ் செய்தனர். யூனிஸ் சிமிது அம்மா 1842ஆம் ஆண்டு வைகாசிமீ 9உ இருமல்நோயினால் வட்டுக்கோட்டையிற் தேகவியோகமாயினார். சிமித் ஐயர் மதுரைமிஷனைச் சேர்ந்திருந்து காலஞ் சென்ற டக்டர் ஜோன் ஸ்நில் என்பவரின் மனைவியை அடுத்த வருடத்தில் விவாகஞ்செய்து, முன்பு சாவகச்சேரியிலும், பின்பு வரணியிலும் வசித்துத் திவ்வியவூழியஞ் செய்து வந்தார். கனம். பூர்ப் பண்டிதரவர்கள் மதுரை மிஷனை விட்டு மறுபடியும் 1841ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண மிஷனைச் சேர்ந்து தெல்லிப்பழையில் வசித்துத் தேவஊழியம்செய்தனர்.

1841ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கன்மிஷன் ஆதரவின்கீழ் உதயதாரகை என்னும் புதினப்பத்திரிகை ஆரம்பமாயிற்று.

இலங்கையிற் பிரசரிக்கப்படும் புதினப்

உதயதாரகை பத்திரிகைகளுள் முதன்முதல் உற்பனம்

உற்பனம் பெற்ற “ஒப்சேவர்” என்னும் ஆங்கில

பத்திரத்துக்கடுத்ததாய் இது வெளிப்பட்டது. தமிழ்ப்பாஷையில் நிபுணராயிருந்த மெஸ்ஸேஷ் பேசின், மாட்டின் என்னும் இரு ஆசிரியர்கள் ஆரம்பத்தில் இதை நடத்திவந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் மெஸ்ஸேஷ் காரல், ஆணல்ட் என்னும் ஆசிரியர்கள் ஒருவர்பின்னொருவராய் நடத்தினார்கள். ஆரம்பந்தொட்டு நெடுங்காலமாய் “நீதி இராச்சியத்தையுயர்த்தும், பாவமோ எந்தச் சனங்களுக்கு மிகழ்ச்சி” என்னும் மகுடம் இப்பத்திரிகையின் நோக்கம் இன்னதென்பதை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு துலங்கினது. விடிவெள்ளிநட்சத்திரம்போல் உதித்த இப்பத்திரிகை மூலம் எம் கிறிஸ்து இரட்சகர் இத்தேசத்தில் மகிமையடையத்தக்கதாய் அவர் அடியவர் யாவரும் இதைச் சன்மானித்துத் தாங்கி நடத்துவது கடமை.

1843ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் செமினரியிற்படித்த 70 மாணாக்கர் கூத்துக்குப்போதல் முதலிய தகாத செய்கைகளினால் வித்தியாசாலையிலிருந்து முற்றாய்த் தள்ளப்பட்டனர். அந்த ஒழுங்கினங்களுக்கு உதவிக்காரராயிருந்த சில உபாத்தி

மாரும் விடப்பட்டனர். இந்தச் சிட்சை அப்போது அதிக முறுமுறுப்பையுண்டாக்கிற்று. ஆயினும் அப்படிப்பட்ட கண்டிப்பு அழகிய பபிருக்குக் களைபிடுங்கிய தன்மையாகிப் பிற்காலத்திற் பாடசாலையினேற்றத்துக்குந் தேற்றத்துக்கும் உதவியாயிருந்தது. இப்பாடசாலையின் தலைவராயிருந்து சுக வீனத்தினால் ஐக்கியதேசஞ் சென்றிருந்த கனம். கோஷிங் ஹன் ஐயர் 1844ஆம் ஆண்டு அங்கிருந்து திரும்பிவந்தனர். அப்பொழுது அவர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய பலவகை உபகரணங்களைச் சுவதரித்துக்கொண்டுவந்தார். அதனால் சாஸ்திர அறிவு பிரகாசமடையலாயிற்று. அக்காலத்திற் செமினாரிப் படிப்பு மூன்று பிரதான பிரிவாய்ப் பிரிக்கப்பட்டது. வேதப் படிப்பு, இங்கிலிஷ் படிப்பு, சாஸ்திரப் படிப்பு என்பனவே அப்பிரிவுகளாம். மூன்று பகுதிக்கும் தலைவருடன் மெஸ்ஸேஷ் உவைமன், கோப் என்னும் இரு அமெரிக்க வித்தியாபாரகர்கள் பொறுப்பாளிகளாயிருந்தனர். வைத்திய சர்ஸ்திர ஆசிரியராய் டக்றர். N. உவாட் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்களுக்குக்கீழ் மெஸ்ஸேஷ் கென்றி மாட்டின், E. ரோக்குவுட் கணித ஆசிரியர்களாகவும், மெஸ். ஜோட்ஜ் டானியேல் சமஸ்கிருத இந்து வானசாஸ்திர ஆசிரியராகவும், மெஸ். P. K. காஸ் எல்றின் தமிழ்ப்பாஷை ஆசிரியராகவும், மெஸ். I. கிரேக்கரி இங்கிலிஷ்பாஷை ஆசிரியராகவும் அமர்ந்து மாணவர்க்குக் கல்வியமுதைச் செவ்வனே யூட்டினார்கள். அப்போது இக்கலாசாலையில் ஐந்து வகுப்புகள் நடந்தன. இவ்வைந்து வகுப்பிலும் 1841ஆம் ஆண்டிற் கலைபயின்ற மாணவர் தொகை 153. இவர்களைத் தவிர தெரிவுவகுப்பு என ஒரு விசேஷ வகுப்பும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இது உயர்ந்ததிரையினது. மேற்படி வருடத்திலே மெஸ்ஸேஷ் E. கொர்நேலியு, G. H. கல்லக், D. L. காரல், D. ஸ்றிக்கினி என்னும் நால்வரும் வேதசாஸ்திரமும், மெஸ்ஸேஷ் J. எவ்வேட்சு, S. கூல், S. மில்லர், E. ரோசேஷ் என்னும் நால்வரும் வைத்தியசாத்திரமுங் கற்றனர். இவ்வெண்மருமே தெரிவுவகுப்பு மாணவராம். இவருள் வேதசாஸ்திர வகுப்பைச் சேர்ந்த முதலிருவரும் இடையிலே படிப்பைக் குழப்பி அரசாட்சியுத்தியோகங்களில் ஏற்பட்டனர். மூன்றாம் ஆளாகிய மெஸ். காரல் அரங்கேறியபின் செமினாரியிலே ஆசிரியராயிருந்தனர். இவர் சிறிதுகாலத்தின்பின் இந்தியாவுக்குச் சென்று இந்திய துரைத்தனத்தில் உத்தியோகம் வகித்தனர். நாலாம் ஆளாகிய மெஸ். ஸ்திக்கினி மாத்

திரமே தாமடைந்த பயிற்சிப்படியுந் தமது நேர்கடன்படியும் திவ்வியவழியத்தில் நிலைத்திருந்தனர். வைத்திய வித்தை யைக் கற்க ஏற்பட்ட நால்வருள் முதலாம் ஆளே அதைப் பூரணமாய்க் கற்றுமுடித்து, மரணபரியந்தம் ஒரு சிறந்த வைத்தியராகவும், உத்தம கிறிஸ்தவராகவும் விளங்கினர். இவர்களுள் மெஸ். ரோசேர்ஸ் என்பவர் இலங்கையரசில் உத்தியோகம் வகித்தனர்.

உடுவிற்பெண்பாடசாலையும் இக்காலத்தில் விசேஷ நிலை பெற்று விளங்கிற்று. வட்டுக்கோட்டையிலே செமினாரிக்கு விசேஷ உதவி புரிந்துகொண்டிருந்த மெஸ். J. நைல்ஸ் பிரசங்கியாரவர்கள் 1837ஆம் ஆண்டில் உடுவிற்பெண் திவ்வியவழியம்புரிய வந்து, உடுவிற்பெண்பாடசாலையின் விருத்திக்கு அதிக உதவியாயிருந்தார். அக்காலத்தில் மெஸ்சேஷ J. கோமர், தென்னெற் என்போர் இப்பாடசாலையில் ஆசிரியராயிருந்தார்கள்.

1844ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் கனம். அப்தோப் ஐயரும் அம்மாவும் வரணியைவிட்டு, வல்வெட்டித்துறைக்குக் கிட்டவுள்ள கடற்கரை சார்ந்த ஊரிக்காட்டிற்கு சுகத்துக் காகப் போயிருந்தனர். சிறிதுகாலத்துள் ஐயர் நெருப்புக் காய்ச்சலாற் பீடிக்கப்பட்டு, அடுத்த ஆனிமீ 8உ தேகவியோகமாயினர். அவரது அந்தியவேளை பலர்க்கு உன்னத உணர்ச்சியைக் கொடுப்பதாயிருந்தது. ஆவி பிரியும்போது அவர் “அருமையான இரட்சகரே வாரும், சீக்கிரமாய் வாரும்” என ஆண்டவரை அழைத்துச் சந்தோஷமாய் மரித்தார். அவருடைய பாரியாரும் நற்சுகமில்லாதவராகி மானிப்பாயில் வசித்து 1849ஆம் ஆண்டு மரித்தனர். இவ்விருவர் சரீரங்களும் உடுவிலிலுள்ள மிஷன் சேமக்காலையில் நல்லடக்கஞ் செய்யப்பட்டன. யாழ்ப்பாண அமெரிக்கமிஷனில் 1842ஆம் ஆண்டு வந்துசேர்ந்து திவ்வியவழியஞ் செய்து கொண்டிருந்த கனம். உவைமன் ஐயர், தமக்கு நேரிட்ட நோயினால் இளைப்புற்றவராகி, ஊரிக்காட்டிற் சிறிதுகாலம் வசித்தனர். நோய் படியுந்தன்மை காணப்படவில்லை. இப்படியிருக்கையில், அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பி விடுவதே பவுத்திரமான ஒழுங்கென வைத்தியர் ஆலோசனை கூறினதால் 1844ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் அமெரிக்காவுக்குப் பிரயாணப்பட்டுப் போகையில் இடைவழியிலே கப்பலிற் தேகவியோகமாயினார். அவரது சரீரம் கடலில் அடக்கம்

பண்ணப்பட்டது. இவருடைய நாமத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் விளக்குதற்கே வல்வெட்டி கதிரவேற்பிள்ளை செமினாரியிற் கற்கும்போது கிறிஸ்தபெயராய் அதைத் தமக்கிட்டுக் கொண்டனர். இவரே யாழ்ப்பாணத்துக் கிறிஸ்தசாகியத் தாருள் விசேஷ சிறப்புற்று விளங்கிய மெஸ். உவைமன் கதிரவேற்பிள்ளை நீதிபதியாம்.

1845ஆம் ஆண்டில் 90 கிறிஸ்த குடும்பங்கள் இருந்தன வென ஓர் கணக்குண்டு. அப்போது அமைக்கப்பட்டிருந்த 7 திருச்சபைகளிலும் முதற் பத்துவருடத்தில் 86 பேரும், இரண்டாம் பத்துவருடத்தில் 259 பேரும், மூன்றாம் பத்து வருடத்தில் 273 பேருமாய் மொத்தத்தில் 630 பேர் அங்கத் தவர்களாயிருந்தார்கள். ஆயினும்

திருச்சபை நிலை கிறிஸ்தவர்களானோரெல்லாரும் அக் காலத்திலே நிலைத்து நின்றிலர். செமினாரியிற் கற்றோர் பலர் மாய்மாலம்பண்ணி மோசம்போயினர். உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கற்றோர் பலர் உறுதியாய் நின்றிலர். உலகமயக்கு, கலப்புவிவாகம், ஓய்வுநாள் அஞ்சாரம், நாட்பார்த்தல், உண்மையற்ற பக்தி முதலியவைகள் கிறிஸ்தவர்களின் விழுகைக்கு ஏதுக்களாயிருந்தன. இதனால் நூற்றுக்கணக்கானோர் தள்ளப்பட்டனர். ஆயின் முதன் முதற் குணப்பட்டவர்களுள் நீக்கிலாசுப்பிள்ளை, இவரது முயற்சியாற் குணப்படுத்தப்பட்ட மயில்வாகனமுதலியார், கனம். B. H. றைஸ் போதகர் என்னும் மூவரதுங் கிறிஸ்த சீவியம் அமெரிக்க மிஷனரிமார் பட்ட

வரணிப் பிரயாசத்துக்குப் பெரும் நன்மை பெண்பாடசாலை விளைத்தது. அந்தோப் ஐயரும் அம் நிறுத்தப்படல் மாவும் இறந்துபோன பின் வரணிப் பெண் பாடசாலை நிறுத்தப்பட்டது. வரணித் திருச்சபையும் சாவகச்சேரிச் சபையோடு சேர்க்கப் படலாயிற்று.

1845ஆம் ஆண்டில் கனம், ஸ்போல்டிங், ஸ்கடர், கற்சிங்ஸ் என்னும் மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஐக்கியதேசம் போயிருந்தனர். அப் போட்சங்கத்தவரின் பொழுது அமெரிக்கன் போட் சங்க விசாரணை காரியஸ்தர்கள் அவர்களை யழைத்து வைத்து, யாழ்ப்பாணத்திலே மிஷனாரியும் அனுகூலமடையாதிருப்பதற்கும், சுதேசகுருமார்

நிவ்வியவழியத்தைச் செய்யத் தம்மை நேர்ந்து எழும்பாத தற்குங் காரணமென்னவென்று அதி ஆவலோடும் ஆத்திரத் தோடும் உசாவினர். யாழ்ப்பாண மிஷனரிமார் அப்போது யாழ்ப்பாணம் கிறிஸ்து சமயத்தோடு கொண்டிருந்த நட்பையும், அது பரம்புவதற்குள்ள தடைகள் எதிரிடைகளாதியவைகளையும், அவர்கள் நேரிற் கண்ணாற் கண்டவாறு காதில் விழுத்தித் தேற விபரித்தனர். விசேஷ பல விஷயங்கள் காரியஸ்தரால் அதிகம் நுணுக்கமாய் ஆராய்வு செய்யப் பட்டன. சுதேச குருமாரை எழுப்புதற்கு யாது செய்யலாமென்னும் விஷயம் மற்றெல்லாவற்றுள்ளும் விசேஷமானது. யாழ்ப்பாணத்திலே சுதேச திருச்சபைகள் சுயஆளுகை, சுய தாபரிப்புக்குரிய பொறுப்புகளையடையப் பயிற்றப்படுகின்றனவென்று, நம் மிஷனரிமார் அந்தவேளையில் வெளிப்படுத்தினார்கள். இந்த ஆலோசனையில் கனம். ஸ்போல்டிங் ஐயர் கூறிய கருத்துக்கள் அக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் திருச்சபைகளின் நிலைமையைத் தாராளமாய் விளங்கப்படுத்துவனவாயிருந்தன. அவர் கூறியவைகள்:-

மிஷனரிமாராகிய நாங்கள் எங்கள் அதிகாரத்தினாற் சபைகளை நடத்தத் துணியாமல் ஒவ்வொருசபையும் தானே தன் கருமத்தை நடத்தத்தக்க முறையாய் விவேகமாக அவைகளைப் பயிற்றிவருகிறோம். அவபக்தியுள்ள குடும்பங்களிலிருந்து முதன்முதற் கிறிஸ்தவர்களாய் வந்தவர்கள் பெலவீனக் கிறிஸ்தவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர். சத்தியத்தைச் சாதித்துநிற்பவர் மிகச் சிலர்மாத் திரமேயாம். பொய்பேசல், வஞ்சித்தல், சாதிபார்த்தல் முதலிய அவகுணங்கள் சபைகளில் அதிகமாய்க் காணப்படுகின்றன. சபைகள் சுதேச குருமாருடைய நடத்துதலின்கீழ் விருத்தியடைய வேண்டுமானால், ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் உத்தம கிறிஸ்த இலட்சணங்களையுடையவனாதல் வேண்டும். ஆவியினாற் பிறந்தவர்களென்று சாட்சியிடப்படக் கூடியவர்களே சபையிற் சேர்ந்தால், அப்படிப்பட்டவர்களையடக்கிய சபை விருத்தியாகுமென்பது உண்மை. யாழ்ப்பாணத்திலே கிறிஸ்தவர்களும் அவபத்திக்காரருங் கலந்து ஒருமித்து வசிப்பதாற் சொற்ப நயமிருந்தாலும், விசேஷ இரு நஷ்டங்களுண்டாகின்றன. கிறிஸ்தவர்களாய் வருகிறவர்களின் ஆவிக்குரிய சீவியம் பெலவீனப்பட, அவர்கள் உற்சாகமற்றுக் குளிர்ந்து போகிறார்கள். முதலாவது நஷ்டம் இது. கிறிஸ்தவர்களின் பிள்ளைகள் சரியான கிறிஸ்த வளர்ப்பின்றி அவபக்தர் பழக்கவழக்கங்

களை அனுசரிப்பது அடுத்த நஷ்டம். இந்த நஷ்டங்களை நிவிர்த்தியாக்குவது நம்மாற் கூடாதகாரியம். எங்களுக்குக் கிடைக்குஞ் சமயத்துக்குத் தக்கதாய் எங்குஞ் சுவிசேஷ விதையை விதைத்துத் தலைவராகிய கிறிஸ்துபெருமான் அதை ஏற்றுக்கொள்பவரிடத்து அதிக பலமருளும்படி அவர் களை அவரிடத்து ஒப்படைக்கின்றோம் என்பனவாம்.

கல்வியைப்பற்றி சம்பாஷணை வந்தபோது, அம்மிஷ னுரிமார் யாழ்ப்பாண மிஷனிலுள்ள பாடசாலைகள் பொதுப் படப் பலமானவைகளும் விசேஷமானவைகளுமெனச் சாட்சியிட்டனர். வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி சம்பந்தமாய் அவர்கள் கூறிய குறிப்புகள் போட்சங்க காரியஸ்தரின் மனதில் விசேஷ தைரியத்தையுண்டாக்கின. இச்செமினரி யிலே ஐக்கியதேசத்து விசேஷ கல்லூரிகளிற் கற்பிப்பதிலும் பார்க்க அதிகமாய் வேதம் கற்பிக்கப்படுகின்றதென்றும், அதிற் கலையிற்றும் ஆசிரியர்மார் தம் சுயபாஷையில் நீண்ட காலமாய்ப் பிரசங்கித்த ஒருவர் தம்மத்தியிலிருந்து வேத சாஸ்திரத்தைக் கற்பித்தால் அதிக நன்மையுண்டாகுமென்று நினைக்கின்றனரென்றும் அவர்கள் வெளிப்படுத்தினார்கள். யாழ்ப்பாணச் சுதேச தேவஊழியக்காரரைப்பற்றிய சம் பாஷணையில், அம்மிஷனுரிமார் கூறியவையும் விசேஷ கவனத்துக்குரியன. யாழ்ப்பாணச் சுதேச தேவஊழியக்காரர் விசேஷ தாலந்துடையரென்பதை நாம் நன்கு அவதானித் திருக்கின்றோம். அவர்கள் யாவரும் தாம் தெரிந்துகொண்ட ஊழியத்தைச் செவ்வனே நடத்துதற்கேற்ற திறமையும், யோக்கியதையும், உன்னத பலமுமுடையராயிருக் கிறார்கள். அவர்கள் கணிதசாஸ்திரத்திலும் மிகக் கெட்டிக் காரர். ஒரு பிரசங்கியார் குருத்துவத்துக்கேற்ற தகுதி வாய்ந்தவர். இன்னொரு பிரசங்கியார் அமெரிக்காவி லுள்ள விசேஷ பிரசங்கிகளை நிகர்த்தவர். ஆவிக்குரிய எழுப்புதலுண்டானபோது, இச்சுதேச தேவஊழியக்காரர் பலர் அன்பினால் நெருக்கி ஏவப்பட்டனர். அவருட் சிலர் மிஷனரி ஆவியால் நிரப்பப்பட்டு மதுரை முதலிய பிறவிடங் களுக்கு மிகக்குறைந்த சம்பளத்தோடு திவ்வியவூழியம் நடத் தச் சென்றனர் என்பன அவர்கள் அமெரிக்கன் போட்சங்க காரியஸ்தருக்கு யாழ்ப்பாணச் சுதேச தேவ ஊழியக்கார ரைப்பற்றி அவ்வேளை கூறிய விபரங்களாம். அப்போதிருந்த கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசத்தில் அதிக ஸ்திரமுடையரல்ல

ரெனப் பொதுப்பட எடுத்துரைத்தனராயினும், உத்தம கிறிஸ்த சீவியஞ்செய்யும் பல கிறிஸ்தவர்கள் ஆங்காங்குள ரென்பதை நாம் பூரணமாய் நம்புகிறோமெனவும் அவர்கள் அறிக்கையிட்டனர்.

கனம். ஸ்போல்டிங் ஐயரும் அம்மாவும் ஐக்கியதேசம் போயிருந்த பொழுது, கனம். உலிற்றில்சி ஐயரும் அம்மாவும் உடுவீற் பெண் பாடசாலையைத் திறமையாய் நடத்தி வந்தார்கள். இப்பாடசாலையிலிருந்து படித்து அரங்கேறி ஜேருள் 70 பெண் பிள்ளைகள் 1846

உடுவீற் பெண்பாட ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் கிறிஸ்த சாலையின் நிலை விவாகஞ் செய்தனர். இதனால் 70 கிறிஸ்த குடும்பங்கள் யாழ்ப்பாணத் திலே கர்த்தருக்கு மகிமையாயெழும்பின. முப்பது வருடங்களில் நன்றாய்ப் பயிற்றப்பட்ட 70 கிறிஸ்த குடும்பங்களுண்டானது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரிய சம்பவமேயாம். இவைகளுட் சில குடும்பங்கள் கிறிஸ்த நிலையைவிட்டு வழுவிப் போனாலும், மற்றைக் குடும்பங்கள் 3ஆம், 4ஆம், 5ஆம் தலைமுறைகளாகக் கிறிஸ்துவுக்கு மகிமையாய் விருத்தியாகி விளங்குகின்றன.

கனம். W. W. அவுலந்து ஐயர் அம்மாவும், கனம். விளெச்சர் ஐயர் அம்மாவும் 1846ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசத்திலிருந்து வந்து யாழ்ப்பாண மிஷனுடன் சேர்ந்தனர். கனம். ஸ்போல்டிங் ஐயரும் அம்மாவும் லீவுகாலமொழிய ஐக்கிய தேசத்தினின்றும் மீளவும் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பினார்கள். இவர்களுடன் கூடிக் கனம்.

மிஷனாரிமாரின் E. P. கேஸ்திங்ஸ் ஐயரும், கனம். W. வருகை W. ஸ்கடர் ஐயரும், S. F. கிறீன் ஐயரும் புதிதாய் யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சேர்ந்து திவ்வியவழியும் நடத்த வந்தார்கள். இவர்களது வரவால் யாழ்ப்பாண மிஷனுக்கு விசேஷ சந்தோஷமுண்டாயிற்று. கனம். உலிற்றில்சி ஐயர் சுகத்தாழ்வுடையவராய்த் தென்னிந்தியாவுக்குப் போனபோது திண்டுக்கல்லில் 1847ஆம் ஆண்டு பங்குனி மீ 10உ காய்ச்சலாற் தேகவியோகமாயினர். கிறிஸ்த தேசத்திலே சீர்திருத்தமான சகல இன்பங்களையும் அனுசரிப்பதைப் பார்க்கிலும், இந்த இருண்ட இடத்தில் அறியாமையுள்ள சனங்களைக் கிறிஸ்துவினிடத்

துக்கு நடத்த ஒரு மிஷனாரியாய் ஊழியன் செய்வதே மிகுந்த பாக்கியமென்று இவர் பலமுறையுந் சொன்னதாக இவருடன் அதிகமாய்ப் பழகினோர் அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

பின்வருஞ் சம்பவம் கனம். W. W. அவுலந்து ஐயரா லெழுதப்பட்டது :

ரோமான் கத்தோலிக்க மதத்திலிருந்து புரெடெஸ்தாந்த கிறிஸ்தவராய் வந்த ஒருவர் அத்திரும்புதலுக்காகத் தமது சொந்தப் பந்துக்களால் மிகத் துன்புறுத்தப்பட்டார். இவர் மீன்பிடி தொழிலாளர். இவரது பந்தினரும் பக்கத்திற் குடியிருந்த ஏனையோரும் கத்தோலிக்க ஒரு கிறிஸ்தவனின் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தார்கள். இவர்க ளுறுதியான நிலை எல்லாரும் அவரைப் பகைத்தார்கள். அவர்கள் அரசினரின் உப்பை இரகசியமாய் அவருடைய வளவில் மறைத்து வைத்துவிட்டு அவர் உப்புக் களவெடுத்தாரென்று பொய்யாய்க் குற்றஞ் சாட்டித் தலைமைக்காரனையழைத்துக்கொண்டுபோய் உப் பைக் காட்டிக்கொடுத்தார்கள். அவர் கோட்டில் விளங்கப் பட்டபோது எதிரிகள் பொய்ச்சாட்சிவிட்டுக் காரியத்தை ருசப்படுத்தினார்கள். அதனால் அவருக்கு மறியற்தண்டனை கிடைக்கலாயிற்று. மறியலால் வந்தபின்னும் ஓய்வுநாளாரா தனைக்குப் போகாதபடி அவரை அடித்து ஆக்கினைசெய்து தடுத்து வைத்தார்கள். அந்தக் கொடுமையினால் அவர் சில வாரங்களாய் ஓய்வுநாளாராதனைக்குப் போகாமலிருந்தனர். அதைப்பற்றிப் பேசியபோது ஓர் உத்தியோகஸ்தன் அவ் விடமுள்ள கத்தோலிக்கர் அரசபயமில்லாதிருப்தால், அக் கிறிஸ்தவனைக் கொன்றுபோடுவார்களென்றும், அது கத் தோலிக்க மதத்துக்கு மிகுந்த நிந்தையாயிருக்குமென்றும் பிறர்க்குக் கூறினர்.

இதுபோலும் மேலும் பல கொடுந் துன்பங்கள் நேரிட்டும் அந்த ஏழைக் கிறிஸ்தவன் தன் விசுவாசத்திற் தளம்பாது உறுதியாய் நின்றான். மிஷனாரிமார் தங்கள் செல்வாக்கைக் கொண்டு அத்தருணங்களிற் தனக்கு உதவிசெய்ய வரவில்லையே யென்ற அங்கலாய்ப்பும் அவனிற் காணப்படவில்லை. இவர்கள் என் சரீரத்தையழித்தாலும் ஆத்துமாவை அழிக்க மாட்டார்கள். நான் கர்த்தரை நம்பியிருக்க வேண்டும் என்று சொன்னான்.

அமெரிக்க மிஷன் யாழ்ப்பாணத்திலே திவ்விய ஊழியத்தை ஆரம்பித்து முப்பது வருடங்களுக்குமேற் காலங்கழிந்தும் பிடிவாதமும் எதிரிடையும் ஊருக்குட் குறையவேயில்லை. அவ்வளவு காலமும் மிஷனரிமாரிடமிருந்து சனங்கள் ஏராளமான நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனாலும் மிஷனரிமார் கொண்டுவந்த சைவசமய அருட்சி கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் பரம்பவிடக் கூடாதென்னும் பகை அவர்கள் மனதில் அதிகமாகக் குடிகொண்டிருந்தது. அவர்கள் இம்மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளைத் தடுத்துக் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை அகற்றப் பலமுறை பிரயாசப்பட்டும் அனுகூலமடைந்திலர். மாதிரிக்கு ஒரு பாதிரிப் பூண்டையும் யாழ்ப்பாணத்தில் விடாமென்று சபதமிட்டெதிர்த்தும் மிஷனரிமாரின் முயற்சி வரவர அனுகூலப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. அதனால், அவர்கள் முந்திச்செய்த முயற்சிகளைக் கைவிட்டுச் சைவசமயத்தைப் பரப்பும் முறையொன்றைப் புதிதாய் ஆரம்பிக்க எண்ணங்கொண்டார்கள். சைவ வித்தியாசாலகளைத் தொடக்கி நடத்துவதே அவர்கள் கொண்ட புதிய எண்ணம். மிஷனரிமார் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து, அவற்றின் மூலமாய்ப் பொதுக்கல்வியையுஞ் சமயக்கல்வியையுமுட்டியதோடு, கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் பிரசங்கித்தும் வந்ததால், அவர்காரியங்களில் அனுகூலமடைகின்றனர் என்பதைக் கண்டே சைவரும் இந்த முயற்சியில் கைவிடத் துணிந்தனர். தம்பாடசாலைகளிலே காலத்துக்குக்காலஞ் சைவப்பிரசங்கஞ் செய்துவந்தாற் தம்மதம் ஸ்திரமும் வளர்ச்சியுமடையக் கிறிஸ்துசமயம் அழிந்து போகுமென்பது அவர்கள் மன உத்தேசம். இப்படி எழுப்பிய சைவருள் சிறீலசிறீ ஆறுமுகநாவலர் விசேஷமானவர். இவர் முன்பு இளமையிற் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும், சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் நன்கு கற்றுத்தேறினர். பின்பு யாழ்ப்பாண மத்திய வித்தியாசாலையிற் சேர்ந்து இங்கிலிஷ்கல்வியிலுந் தேறினர். இவரது நற்றிறமையைக்கண்டு, அப்போது மத்திய வித்தியசாலைத் தலைவராயிருந்த கனம். பேர்ஷிவல் ஐயர் இவரைத் தமக்கு முனிஷியாக நியமித்திருந்தார். அக்காலத்திலேயே கனம். பேர்ஷிவெல் ஐயர் தமிழில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தனர். அந்த வேலைக்கு இவர் விசேஷ உதவி புரிந்தார். அது முடிந்தபின் மிஷனரிமாரின்கீழ்த் தாம் நடப்பித்த சேவைகளை விட்டு, 1847ஆம் ஆண்டு அளவில் ஆங்காங்குச் சைவ வித்

தியாசாலைகளை ஸ்தாபிக்கவுஞ் சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்யவும் ஆரம்பித்தார். வண்ணார்பண்ணையிலேயே விசேஷ பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதில் உயர்தரத் தமிழ்க்கல்வி கற்பிக்க ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அதுமாத்திரமன்றிச் சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்வதற்குஞ் சிலரைப் பயிற்றினார். அவர்கள் ஊருக்கூர் சென்று பிரசங்கங்கள் செய்தார்கள். தமிழ்ப்பாஷையை யுஞ் சைவசமயத்தையும் விருத்திசெய்வதே நாவலரது பிரதான இலக்காயிருந்தது. இந்த இலக்கைப் பிடிப்பதற்கேற்ற சகல முயற்சிகளையும் நடப்பித்துக் கிறிஸ்துமார்க்க விருத்தியைக் குறைக்கத் தெண்டித்தார். ஆயினும், கிறிஸ்துமார்க்க விருத்தி அதனாற் தடைப்பட்டிலது. அது தன்போக்கிலே உரமும், பெருமையும், அருமையும் மிகுந்ததாகி விசேஷ விருத்தியடைந்து விளங்கிற்று. “இந்தயோசனையும் இந்தக்கிரியையும் மனுஷராலுண்டாயிருந்ததேயானால் ஒழிந்துபோம். தேவனாலுண்டாயிருந்ததேயானால் அதை ஒழித்துவிட உங்களாற் கூடாது” என்று கிறிஸ்துமார்க்கத்தையழிக்கத் தெண்டித்த யூத மூப்பருக்குக் கமாலியேலென்னும் யூதவேத பண்டிதர் கூறியபடியே யாழ்ப்பாணத்திலுஞ் சைவர் தங்களாற் கூடியமட்டும் பிரயாசப்பட்டு அழிக்கத் தெண்டித்தும் அது கடவுளாற் பிறப்பிக்கப்பட்டதும், தெய்வீக வல்லமையுடையதுமாயிருந்தமையால், சகல எதிரிடைகளையுங் கீழ்ப்படுத்தி, ஸ்திரமான நிலையெய்தி விசாலித்து விருத்தியடைந்து வருகின்றது. ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர் கிறிஸ்துமார்க்க வாசனையினாலே மாதிரியும் உயிருமடைந்து கிறிஸ்துமார்க்கத்துக்கொப்பாய்ச் சைவசமயத்தைக் கொண்டுவரப் பிரயாசப்பட்டனர். ஆகவே சைவசமயம் கிறிஸ்துமார்க்க வாசனை பெற்று உயிர்ப்பிக்கப்பட்டதெனல் பிழையன்றும். இதற்குச் சில வருடங்களின் பின் நாவலர் கிறிஸ்து மார்க்கமுஞ் சைவ சமயமும் ஒன்றற்கொன்று ஒப்புடையதென்பதை விளக்கச் சைவசமய தூஷண பரிகாரம் என்னும் பெயருடன் ஒரு நூலைப் பிரசரித்து வெளிப்படுத்தினர். அந்நூலில் கிறிஸ்தவர்கள் சைவமகத்துவத்தையறியாது தூஷிக்கின்றாரென்றும், அதற்கும் கிறிஸ்த வேதத்துக்கும் மிகுந்த ஒற்றுமையுண்டென்றுங் காட்டினர். செமினரி ஆசிரியர்களி லொருவராகிய மெஸ். D. காரல் என்பவர் அந்நூலைக் கண்டித்து, “சைவ மகத்துவ தூஷண பரிகார நிராகரணம், அல்லது சுப்பிரதீபம்” என்னும் பெயருடன் ஒரு விசேஷ நூலை இயற்றி வெளியிட்டனர். அந்நூலிற் கூறப்பட்ட நியாயங்

களுக்கு ஆறுமுநாவலர் மறுப்புரையெழுதாதொழிந்தனர். சைவசமயத்தைப் பலப்பித்தற்குச் சைவர் செய்த பிரயத் தனங்களுட் சைவசமய ஸ்தாபன புத்தகங்கள் விசேஷ உபகரணங்களாய் எண்ணப்பட்டன. அவையுங் கிறிஸ்து மார்க்க விருத்தியைத் தடுக்கக்கூடாதனவாகவேயிருந்தன. சைவரின் எதிரிடைகளுக்குள்ளே கர்த்தர் மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளை ஆசீர்வதித்து இக்காலத்திலே அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தையுந் தைரியத்தையு உடுப்பிட்டித் முண்டாக்கத்தக்க பல சம்பவங்கள் திருச்சபை நிகழும்படி செய்தனர். அவைகளுள் உடுப்பிட்டிச்சபை ஸ்தாபனம் ஒன்று. இது 1848ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. இச்சபைக்கு ஆறு சுதே சிகள் மாத்திரம் அப்போது அங்கத்தவராயினர். கனம். கோப் ஐயர் அதன் போதகராய் நியமனம் பெற்றனர். முன்னர் ஸ்தாபகமான தெல்லிப்பழை, வட்டுக்கோட்டை, பண்டத்தரிப்பு, மானிப்பாய், உடுவில், சாவகச்சேரி என் னும் ஆறு சபைகளுடன் இது ஏழாவது சபையாய்த் தோன்றிற்று.

யாழ்ப்பாணத்திலே சுவிசேஷ கிருத்தியம் வரவர அனு கூலமடைந்தது. அதன்பேராய் நூற்றுக்கணக்கானோர் கிறிஸ்தவர்களாயினர். அவர்களிற் சிலர் பெயர்க்கிறிஸ்தவர்களாய் நின்று மீனுக்குத் தலையும், பாம்புக்கு வாலுங் காட்டும் விலாங்குக்குச் சமானராய் நடித்தனர். ஆயினும், பல கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கு உண்மையான அடியாராய்த் தாம் அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரராக விசுவாசத்தைக் காத்து நடந்துவந்தார்கள். இயேசுநாதரால் மாத்திரம் இரட்சிப்பு வரும் என்னும் பூரண நம்பிக்கையும் விளக்கமுமுடையராய் விளங்கினதன்றி, அக்கிறிஸ்தவர்கள் தாம் இலவசமாய்ப் பெற்றுக்கொண்ட அவ் ஈவுக்குப் பதிலாய்க் கிறிஸ்துவின் நாமம்

கிறிஸ்தவரின் மகிமைப்படுவதற்குத் தாம் ஏதுங் உத்தரவாத உணர்வு கடமை செய்ய வேண்டுமென்னும் உன்னத உணர்ச்சியுடையராயிருக்க வில்லை. பொதுப்பட அக்காலக் கிறிஸ்தவர்களுட் தமது உத்தரவாதத்தைப் பற்றிய உணர்ச்சி குறைவாகவேயிருந்தது. அதிக துன்புறுத்தலின் மத்தியிற் கிறிஸ்தவரான மெஸ். மயில்வாகன முதலியார் முதலிய மிகச் சிலர் மாத்திரம் மற்றவர்க்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூறும் வாஞ்சையுடைய

வராய்க் காணப்பட்டனர். மயில்வாகன முதலியார் தாம் குணப்பட்ட பின்பு “ஞானோதயம்”, “தற்சமயக்காட்சி” என்னும் இரு சிறு புத்தகங்களை அச்சடித்து அவைமூலமாக அனேகர் சுத்த சத்திய கிறிஸ்து சமயத்தை யறியும்படி பரப்பினர். இப்படிப்பட்ட சிலர் சுவிசேஷத்தைக் கூறும் வாஞ்சையுடையராயிருந்தாலும் அனேக கிறிஸ்தவர்களோ சுவிசேஷத்தை மற்றவர்களுக்குக் கூறுவது தமது கடமையல்ல வென்றும், அது பரதேச குருமாராலும், அவர்கள் பணத்தினாலுமே நடைபெறவேண்டுமென்றும் நினைத்தனர். இந்த எண்ணக்காரர் அக்காலத்திலே சில நோக்கங்களுக்காகச் சொற்ப பணங்கொடுத்துவந்தது உண்மையேயாயினும், அதை மிஷனரிமாரின் கட்டாயத்துக்காகவே செய்தனர்.

1832ஆம் ஆண்டு வைகாசி மீ 24உ மிஷனரிமாருஞ் சுதேசிகளுஞ் சேர்ந்து “யாழ்ப்பாணச் சுவிசேஷ சங்கம்” என்னும் நாமத்துடன் ஒரு சங்கத்தைத் துவக்கி, வல்லிப்பட்டி,

யாழ்ப்பாணச்

சுதேச

சுவிசேஷ சங்கம்

காரைதீவு, மதுரை முதலிய இடங்களிற் சுவிசேஷத்தைக் கூற ஒழுங்கு செய்தனர். கிரமமாய் நடைபெற்று வந்த இச்சங்கத்தின் வருடாந்தப் பகிரங்க கூட்டமொன்று 1848ஆம்

ஆண்டு வைகாசிமாதத்தில் வட்டுக்கோட்டையிலே வைக்கப்பட்டது. அப்பொழுது கனம். பூர்ப் பண்டிதரவர்கள் அது வரையும் அச்சங்கத்தில் அங்கத்தவராயிருந்த பரதேசத்த வரை முற்றாய் நீக்கி, இனிச் சுதேசிகளாகிய நீங்களே முழுப்பொறுப்பையுங் கையேற்று இச்சங்கத்தை நடத்துங்க ளெனச் சுதேச கிறிஸ்தவர்களை அழைத்தனர். அங்குக் கூடியிருந்த சுதேச கிறிஸ்தவர்களனைவருஞ் சந்தோஷத்தோடு அந்த அழைப்புக்கிசைந்தனர். பலரெழுந்து சம்மதிகூற, அப்போதே “யாழ்ப்பாணச் சுதேச சுவிசேஷ சங்கம்” என்னும் பெயருடன் புதிதாய் ஒரு சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. முன்பு 16 வருடக்காலமாய் நடைபெற்றுவந்த யாழ்ப்பாணச் சுவிசேஷசங்கம் இவ்வாறு உருமாறி உருப்பட்டது. அவ்வேளை இச்சங்கத்தின் தலைவராய் மெஸ். N. நைல்ஸ் பிரசங்கியாரும், விகிதராய் மெஸ். W. வோல்க் ஆசிரியரும், பொக்கிஷபதியாய் மெஸ். T. ஸ்கொற்றும் நியமனம்பெற்றனர். வேலனை ஆதிய தீவுகளிற் சுவிசேஷவழியம் நடத்தப் பட்டுவந்தது.

அமெரிக்க மிஷன் முதலாவதாய்ச் சவிசேஷ கிருத்தியத்தை ஆரம்பித்த இடம் தெல்லிப்பழையாம். இங்கு கட்டப்பட்டிருந்த தேவாலயத்துக்குப் பக்கத்திற் கிராமங்க டோறுஞ் சிறுச்சிறுச் செபாலயங்களுமெழுப்பி, அவ்வப் பகுதிக் கிறிஸ்தவர்கள் கூடி ஆங்காங்கு ஆராதனை நடத்த வசதியுண்டாக்குவது நல்லதெனக் கனம். பூர்ப் பண்டிதர் எண்ணினர். அவரது ஏவுதலால் அருளுர் என்னும் கிராமக் கிறிஸ்தவர்கள் தமக்கு ஒரு செப ஆலயங் கட்ட ஆரம்பித் தனர். அவர்கள் கூடி அக்கட்டிடத்துக்கு வசதியான நிலத் துக்காகச் செபத்துடன் யோசிக்கையில், அக்காலத்தில் உப தேசியாராகவும், பின் போதகராகவுந் திவ்வியவழியம் நடத்திய மெஸ். உவெல்ச்சு என்பவரின் பாரியாரும், உடு விற் பெண்பாடசாலை மாணுக்கியுமாகிய மறையா விபடி என் பவர், என் பெற்றார் எனக்குச் சீதன ஒரு விசேஷ மாய்க் கொடுத்த ஒரு துண்டு நிலத்தை நன்கொடை நான் இந்த நோக்கத்துக்காகக் கொடுக் கத் தீர்த்துக் கொண்டேன். ஆண்ட வரின் மகிமைக்காய் உடனே அதை விடுகிறேன் என்றனர்; அதைக்கேட்ட மற்றைய கிறிஸ்தவர்கள் கர்த்தருக்கு ஸ்தோத் திரஞ் செலுத்தி, அதிலே ஆலயத்தைக் கட்டிமுடித்தனர். இவ்வாலயம் 1857ஆம் ஆண்டு ஆவணிமீ 26உ பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. கனம். பூர்ப் பண்டிதர் அவ்விடத்திலே ஒரு சபையை நாட்டும்படி முயற்சிசெய்தும் பல கிறிஸ்தவர் கள் அவர்க்குத் தைரியமுண்டாகத்தக்க துணைசெய்யாமல் அது அனுகூலப்படவில்லை.

கனம். பூர்ப் பண்டிதர் 1848ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் சமுசாரசுகிராய் ஐக்கியதேசஞ் சென்றனர். அவர் அப்போது அங்கே இரண்டுவருடந் தரித்துநின்றார். அக்கா லத்திலே அவர் அங்கு பல இடங்களுக்குச் சென்று, யாழ்ப் பாணத்திலே நடைபெறுந் திவ்விய ஊழியத்தையும், இந்த நாட்டிலுள்ள சனங்களின் பழக்க வழக்கங்கள், கடவுள் வணக்கம் முதலானவைகையுங் குறித்து அத்தேசத்தவர்க்குத் தெரிவித்துவந்தார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்படும் போது மேற்குறித்த விபடி என்னும் பெண்பிள்ளையின் அரிய நன்கொடையைப் பற்றி அவர் ஆச்சரியப்பட்டனராத லின் அந்த நினைவு அவர் மனதைவிட்டு அகலாமல் நெடு கலும் நிலைத்திருந்தது. “விபடி” என்னும் பெண்மணியையும்,

யாரோ ஓர் அமெரிக்க புண்ணியவதி, அப்பெண்மணி விடுதிப்பெண்பாடசாலையிற் கல்விகற்றற்கு உதவிசெய்திருக்கின்றாரென்பதை அப்பண்டிதர் அறிந்திருந்தாரன்றி, அந்நல்லுபகாரி யாவரென்பதை அவர் சிறிதும் அறிந்திலர். உபகரிக்கப்பட்ட பணத்தொகையையும் அவர் நல்லாயறிந்திருந்தார். அந்நல்லுபகாரியைக் காணவும், அவரது உதவி பெற்று விடுதிப்பெண்பாடசாலையிற் கற்ற “வீபடி” என்னும் பெண்மணி செய்த அரிய செய்கையைப் பற்றி அவர்க்குச் சொல்லவும் அவர் ஆசையாயிருந்தார். ஒருநாள் அவர் நியூகம்ஷீயர் மாகாணத்து டாட்நோத் கல்லூரி மாணவர் களுக்குப் பிரசங்கஞ் செய்யப்போய்ச் சிலருடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது யாரோ வீபடி என்னும் நாமத்தை உச்சரித்த சத்தம் அவர் காதில் விழுந்தது. உடனே அவர் சம்பாஷணையை நிறுத்தி, அந்தச் சத்தம் வந்த திசைக்குத் திரும்பி அதிக ஆவலுடன் வீபடி என்னும் ஆள் யார் என்று வினவினர். அதைக் கேட்டவர்கள் வீபடி என்பது முன்பு இக் கல்லூரியில் வித்தியாபாரகராயிருந்து இறந்துபோன ஒருவருடைய மனைவியின் நாமமென்றும், அவரது வீடு சமீபத்திலிருக்கிறதென்றும் உத்தரங் கூறினர். உடனே பண்டிதர் அந்த விதவையின் வீட்டுக்குச் சென்று, அம்மா, நீர் அவபக்திநிறைந்த ஒரு குடும்பத்துப் பெண்பிள்ளைக்குச் செய்த உதவியினால் விளைந்த பேறு இன்னதென்பதை உமக்குக் கூறவந்தேன் என்று தொடங்கி, நடந்த சம்பவம் யாவையும் விபரமாய்த் தெரிவித்தனர்.

அந்த அம்மாளுக்கு இந்தச் சம்பவம் மிகுந்த ஆச்சரியத்தைப் பிறப்பித்தது. அம்மாள் கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செலுத்தி, ஐயாவே, நீர் குறித்த பிள்ளைக்கு என்னுடைய நாமம் இடப்பட்டாலும், பணத்தைக் கொடுத்தவள் நானல்ல. என்னிடில் வேலைக்காரியாயிருந்த லூயிசா ஒஸ்போன் என்னுங் காப்பிரி ஸ்திரியே அவள். சிலவருடங்களுக்குமுன் நான் மாசேசுசெற்ஸ் மாகாணத்தில் வசித்தேன். அப்போது அவள் ஓர் இராக்கூட்டத்துக்குப் போய்த் திரும்பிவந்தவுடன் என்னிடத்துக்கு வந்து, அம்மா! யாராவது வருடவீதம் 20 ஸ்பானிஷ் இறைசால் (60 ரூபாய்) இலங்கைக்கனுப்பினால், அங்கே ஒரு பெண்பிள்ளை விடுதிப் பாடசாலையிற் படிக்க ஒழுங்குசெய்யலாமென்று இன்று நடந்த கூட்டத்திற் போதகர் சொல்லக் கேட்டேன். அங்கே விடுதிப்

பெண்பாடசாலையில் ஒரு பிள்ளையைத் தாபரித்தற்கு நான் வருடவீதம் 20 ஸ்பானிஷ் இறைசால் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். பணம் அனுப்புவோர் அத்துடன் உதவிபெறும் பிள்ளைக்குத் தரிப்பதற்கு ஒரு நாமமுமனுப்பவேண்டுமாம். உம்முடைய நாமத்தையே யனுப்ப நினைக்கிறேன். அதன் பேரில் உமக்கு ஏதுந் தடையுண்டா என்று தாழ்மையாய்க் கேட்டாள். அப்பொழுது நான் அவளது மேன்மையான எண்ணத்தை மனதில் மெச்சிக்கொண்டு ஒஸ்போணே, நீ ஓர் ஏழை. சொற்ப சம்பளத்துக்கு வேலைசெய்கிறாய். நீ இவ்வளவு பெருந்தொகையை வருடவீதம் இலங்கைக்கு அனுப்பிவந்தால், விரைவிலே நோயாளியாவாய். அப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஆதுலர்சாலைக்கே நீ போகவேண்டி வரும். அந்தரித்துப்போவாயே என்றேன். அதற்கவள் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு, கர்த்தர் என்னை வழிநடத்துவார். அவர் நாமத்தின் மகிமைக்காக நான் பணமனுப்பத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். என்ன இடைஞ்சல் நேரிட்டாலும் நான் அதைச் செய்யாமல்விடேனென்றாள் என்று அவ்வம்மாள் கூறினர்.

ஒஸ்போணே என்னும் அக் காப்பிரி ஸ்திரியின் குணதிசயங்களைக் கேள்வியுற்ற பண்டிதர் ஆனந்தபாவசத்தராயினர். அந்த ஸ்திரியைக் காண அவருக்கு மிகுந்த ஆவலுண்டாயிற்று. பல விசாரணையினால் அவள் அப்போது மாசேருசெற்ஸ் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த லவல் என்னும் பட்டினத்தில் வசிக்கிறாளென அறிந்து அங்குச் சென்றார். அங்கே ஓர் பெரிய கூட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே நடக்குந்திவ்விய ஊழியத்தைப்பற்றிச் சனிஸ்தாரமாய்ப் பேசியபின், யாழ்ப்பாணத்து வீபடி என்னும் பெண்பிள்ளையின் உதாரத்துவத்தையும், அப்பெண்பிள்ளையை விடுதிப் பெண்பாடசாலையிற் தாபரித்த ஸ்திரியைத் தாம் காண வந்திருக்கிறதையுந் தெரிவித்தார். கூட்டம் முடிந்தபின் பண்டிதரும் சபையின் போதகருங் கூடி ஆலயத்தின் வாசலண்டை சேர்ந்தார்கள். அங்கே ஒரு காப்பிரி ஸ்திரி தனித்து அவர்வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டுநிற்பதைக் கவனித்து, அவளுக்குக் கிட்டப்போய்ப் பெண்மணியே, நீர்தானா சகோதரியாகிய லூயிசா ஒஸ்போணே என்று வினவினார். அதற்கவள் ஆம் ஐயா, அதுதான் என் நாமம் என்றாள். பண்டிதர் சகோதரியே, தேவன் உம்மை ஆசீர்வதிப்பாராக என்று அவளை வாழ்த்தி, அவளது நற்கிரியையினாலே யாழ்ப்பாணத்தில்

விளைந்த நன்மையை அவள் விளங்கத்தக்கதாக நடந்த சம்பவத்தை அவளுக்குக் கூறினர். அதன்பின் சகோதரியே, இவ்வித நன்மை செய்வதற்கு உம்மை ஏவிவிட்டவர் யாவர் என்று கேட்டார். அதற்கு அவள் என் ஆண்டவராகிய இயேசுவேயல்லாமல் வேறொருவருமல்ல என்று உத்தர முரைத்தாள்.

அமெரிக்காவிலிருந்த நூற்றுக்கணக்கான கிறிஸ்தவர்கள், யாழ்ப்பாணிகளைக் கிறிஸ்துவுக்குள் நேசித்து, இவ்வகையான நன்மைகளை அக்காலத்திலே செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களை ஒறுத்துப் பெரிய நன்மை செய்தார்கள். கிறிஸ்துவின் அன்பு அவர்களை நெருக்கி ஏவினது. யாழ்ப்பாணிகளை உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாக்கும் நோக்கத்தோடேயே அவர்கள் அந்த நன்மைகளைச் செய்தார்கள். இதை மேலே கூறிய திருட்டாந்தந் தெளிவாய்க் காட்டும். “இலவசமாய்ப் பெற்றீர்கள் இலவசமாய்க் கொடுங்கள்” என்ற திருவாக்குப்படி யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்த சாகியத்தார், தாம் பெற்றுக்கொண்டபடி பிறர்க்குக் கிறிஸ்த நன்மைகளைக் கொடுக்கும்போதுதான், யாழ்ப்பாணம் ஆவிக்குரிய கிறிந்த ஆசீர்வாதங்களை அதிகமாய்ப் பெறும்.

யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் வேலையிலே போடச் சங்கத் தவர்க்கு மிகுந்த பிரியமுண்டாயிற்று. அதனால் இங்கு நடந்த வேலைகளைப் பலப்படுத்தி, அவற்றை யதிகரிப்பிக்க அவர்கள் ஊக்கங்கொண்டு, 1849ம் ஆண்டில் கனம். J. T.

நோயிஸ், C. T. மில்ஸ், S. வேணல்

மிஷனரிமாரின் என்னும் மூன்று மிஷனரிமாரைச்

மாறுதல்கள் சமுசாரசகிதராய் யாழ்ப்பாணத்துக்

கனுப்பினர். கனம். வேணல் ஐயர்

அச்சுக்கூடத்தை நடத்த நியமிக்கப்பட்டு வந்தார். மானிப் பாய் மிஷன் அச்சியந்திரசாலையை 1834ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நல்லாய் நடத்திவந்த மெஸ். மைனர் துரை இவரைத் தமது ஸ்தானத்துக்குப் பழக்கிவைத்துச் சுசுவீனத்தினால் இங்கு தரித்துநிற்கமுடியாமல், 1851ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர். இந்த ஆண்டிலேயே கனம் கோஷிங் றன் ஐயரும், கோப் ஐயரும், விளெற்சர் ஐயரும் அவர்கள் மனைவியரும் ஐக்கியதேசஞ் சென்றனர். இவர்கள் மீளவும் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பிவரக்கூடாதபடி சுசுவீனத் தடையாயிற்று. இது யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிகுந்த நட்டமாய்

முடிந்தது. கனம். கோஷிங்றன் ஐயர் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரிக்குத் தலைவராயிருந்து 12½ வருடக்காலமாய் அதை மிகுந்த விவேக சாதாரியத்தோடுத் திறமையோடும் நடத்தி வந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷனாரியா யனுப்பப் பட்டு 15 வருடங்களாயின. அவ்வளவு காலத்துள் முதல் வருடத்தை மதுரையிலும், வேறு இரண்டு வருடங்களை அமெரிக்காவிலுங் கழித்தனர். ஆயினும், யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்த காலத்தில் அவர் தமிழ்ப்பாஷையையும், இந்து சமய சாஸ்திரங்களையும் நன்கு கற்று, சிவஞானபோதம் முதலான சித்தாந்த நூல்களை இங்கிலிஷிற் பாஷாந்தரப் படுத்தி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். இங்கிலிஷ் பாஷையை நன்கு கற்றவரும், அவ்வித நூல்களைத் தமிழில் வாசித்து விளங்கிக்கொள்ளமாட்டாதவருமாயிருந்த தமிழருக்கு அது பெருங் கொண்டாட்டமான விருந்து போலிருந்தது. இப்படிப் பட்ட கல்விமானும் நல்லுபகாரியுமாயிருந்த அவர் அப்போது யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டுப் பிரிய நேர்ந்தது செமினரிக்கு மிகுந்த நஷ்டமும், யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனுக்கு அதிஷ்டவீனமுமாயிற்று. கனம். கோஷிங்றன் ஐயருக்குப் பின் கனம். மில்ஸ் ஐயர் செமினரிக்குத் தலைவராயினர்.

டக்டர் ஜோன் ஸ்கடர் ஐயரின் இரண்டாம் புத்திரரும், 1847ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷனாரியாய் வந்த வருமாகிய கனம். உவில்லியம் ஸ்கடர் ஐயரும் அம்மாவும், கனம். E. P. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயரும் மதுரையிலிருந்து கதேச உரு ஒன்றில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும்போது ஸ்கடர் அம்மா 1849ஆம் ஆண்டு பங்குனிமீ 11உ கடலிலே உருவில் பேதிநோயாற் தேகவியோகமாயினார். இவர் நியூயோர்க் பட்டினத்தில் வசித்த தோமஸ் கேஸ்றிங்ஸ் வைத்தியரின் புத்திரி. யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது மிஷனாரியாய் வந்திருந்தவராகிய கனம். E. P. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயருக்கு உறவினர். அந்தியவேளையில் அவர் கூறிய வார்த்தைகளும், நாயகருக்கும் அவருக்குமிடையில் நடந்த சம்பாஷணையும் மிகப் பிரயோசனமானவை. அவர் மரிக்கும்பொழுது இயேசு என்னுடன் இருக்கிறார். நான் மரணத்துக்குப் பயப்பட வில்லை. மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்றார். உடனே கனம். கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் ஓர் சுருக்க செபஞ் செய்தார். அச்செபம் முடிந்தவுடனே அந்த அம்மாள் செபிக்கத் தொடங்கி, அது பரியந்தம் உலகத்திற் சீவிக்கக் கர்த்தர் அனுக்கிரகஞ் செய்ததற்காக முதலாவது அவருக்குத் துதி செலுத்தினார்.

பின்னர் சீவியத்தின் எஞ்சிய காலத்தையும் அவருடைய ஊழியத்தைச் செய்வதற் கழிக்க நேர்ந்து, தாம் அதுவரை புரிந்த திவ்வியவூழியத்தை ஆசீர்வதிப்பதோடு, தம்முயற்சியாற் குணப்பட்ட ஆத்துமாக்களைப் பத்திரமாய்க் காத்துக் கடைசியாய் மகிமைக்குட் புகுத்தும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அப்பாற் சற்றுநேரம் அமைதலாய்ப் படுத்திருந்து, பின் தமது அன்பார்ந்த குழந்தையைப் பாதுகாத்து நடத்தும் படி பரமதந்தையாரிடம் ஒப்புவித்தார். தமது நாயகர் ஓர் உத்தம மிஷ்னரியாயிருந்து திவ்வியவூழியத்தைச் செவ்வனே நடத்த உதவிபுரியுமாறு கர்த்தரை வேண்டிக் கொண்டார். கடைசியாய் முடிவு சமீபமாகிறது. நான் மரிக்கப்போகிறேன். என்னை என் பெற்றார் மிஷ்னரி ஊழியத்துக்கு நேர்ந்துவிட்டபடியால் ஒரு காலத்தும் என்னைப்பற்றித் துக்கப்படமாட்டார்களென்று அவர் கூற, மிஷ்னரியூழியத்துக்கு நீர் உம்மை ஒப்புக்கொடுத்ததற்காகத் துக்கப்படுகிறீரா என்று நாயகர் கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் துக்கப்படவில்லை. என் இரட்சகர் என்னுடன் கூட இருக்கிறார் என்று சந்தோஷமாய் மறுமொழிகூறி, அமைதலாய்ப் படுத்து மரணதிரைவழியாய் மகிமைக்குட் பிரவேசித்தனர். அப்போது உரு அம்மாபட்டணத்தையடுத்த கரையைப்படுத்து நங்கூரமிட்டுத் தரித்தது. அங்கே அந்த அம்மாவுடைய தேகத்தைப் பெட்டியிலிடக்கிக் கரைக்குக் கொண்டுபோய், மேற்படி ஐயர்மார் ஒரு முட்சோலையினிடையே அடக்கஞ்செய்தார்கள்.

1848ஆம் ஆண்டில் மயில்வாகனமுதலியார் கர்த்தருக்குள் மரித்துக் கிறிஸ்த முறைப்படி உடுவிலில் அடக்கஞ் செய்யப் பட்டனர். அதன்பின் அவரது சீவி

மயில்வாகன யத்தைக்குறித்துக் கனம். ஸ்போல்டிங் முதலியார் மரணம் ஐயர் எழுதிய சில குறிப்புகளை அடியிற் காண்க. மயில்வாகன முதலியார் மல்லாகம், யாழ்ப்பாணக் கோடுகளிலே பல வருடங்களாய்த் துவிபாஷிக முதலியாராக உத்தியோகம் நடத்திவந்தார். அந்தக் காலத்திலே உண்மையும், யோக்கியதையுஞ் செம்மையாய் விளங்க அவர் தமது கடமைகளை நடப்பித்து வந்தாரென்பதற்குப் போந்த அத்தாட்சிகளுள்ளன. அவர் நீக்கிலா சுப்பிள்ளையுடைய போதனை சாதனைகளால் விசேஷ சீவிய ஒழுங்கு பயின்றவர். நீக்கிலாஸ்பிள்ளையின் கிறிஸ்த செல்வாக்கினாலும், அவர் கொடுத்த குருட்டுவழி என்னுஞ் சிறு புத்தகத்தைக் கவனமாய் வாசித்ததினாலுமே இவர் விசேஷ

உணர்வடைந்து விக்கிரகாராதனையைவிட்டு, இயேசு சுவாமியை வழிபட ஆரம்பித்தார். உத்தியோக நிலைமையினால் மாத்திரமன்று, அக்காலத்தில் விசேஷம்பெற்று விளங்கிய ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராகவும், திரண்ட ஆஸ்தியுடையவராகவு மிருந்ததால், எல்லாராலும் அறியப்பட்டவராகிச் சிறந்த செல்வாக்குற்று விளங்கினார். அவர் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டபோது அவர்க்கு அவரது மனைவியே முதலாஞ் சத்துருவாயெழும்பி, அவர் பின்னடையத்தக்கதான பல இடைஞ்சல்கள் செய்தனர். அவரோ, அவைகளாற் தம் விசுவாசத்திற் சிறிதும் பலட்சயமடையாது கிறிஸ்தபக்தியில் அதி ஸ்திரமுற்று விளங்கினார். மனைவியின் எதிரிடைகள் யாவும் பயனற்றனவாயின. ஈற்றில் அம்மாத நாயகர் தம் மிஷ்டப்படி நடக்கவிட்டு அமரிக்கையாயிருந்துவிட்டனர். முதலியார் “ஞானோதயம்”, தற்சமயசாட்சி” என்னும் இரு துண்டுப் புத்தகங்களை எழுதி அச்சடித்துப் பரப்பினார். அவைகள் கிறிஸ்த சத்தியத்தை வற்புறுத்துவனவாயிருந்தன. அந்திய காலத்திலே இரண்டு மூன்று வருடங்களாய் அதிக பெலவீனத்தினால் வெளியிலுரசாட்டங்களை நிறுத்தி வீட்டோடிருந்தார். அந்நாட்களை வேதத்தைப் படித்துத் தியாஸிப்பதிலுஞ் செபிப்பதிலுமே கழித்தார். கடைசித் துன்பப் படுக்கையிலிருக்கும்போது தனக்கு வேதத்தை வாசித்துக் காட்டித் தன் ஆத்துமா பரகதியடையுமாறு செபிக்கும்படி தன்னிடத்திற் சில கிறிஸ்தவர்களையனுப்பும்படி எனக்கறிவித்தனர். அவ்வேளையிலே நான் அங்கில்லாதபடியால் கனம். மெக்ஸ் ஐயர், போய் அவரைச் சந்தித்தனர். அத்தருணத்தில் அவர் அதிகம் ஆறுதலுடையவராய்க் காணப்பட்டார். பேசத்தக்க பெலனிருந்தது. மரணத்தின்பின் தனது உடலைச் சேமிப்பதைப்பற்றிய ஒழுங்குகளைத் திட்டமாய்ச் சொன்னார். பின்பு எண்ணிக் கட்டிவைத்தபடியே 37½ இறைசாலை எடுத்து ஐயர் கையிற் கொடுத்து, அதை எளிய விதவைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவும், 75 இறைசாலைக் கொடுத்து அதைக் கொண்டு ஒரு பெண்பிள்ளையை உடுவிற்பெண்பாடசாலை யிலே கல்வி கற்பிக்கவுங் கேட்டுக்கொண்டனர். நான் அடுத்த நாள் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து அவரைப் போய்ச் சந்தித்தேன். அப்போதும் அவர் கனம். மெக்ஸ் ஐயருக்குச் சொன்னவைகளையே எனக்குஞ் சொன்னார். தனக்குப் புத்திரரில்லாமையால், தான் அதிகம் நேசித்து வளர்த்த தன் மருமகனை (அம்பலவாணத்துரையை)க் கவனித்துக்கொள்ளவும், தனது பிரேதசேமத்தில் எவ்வகையான அஞ்ஞானக் கிருத்தியமும்

நடக்கவிடாது பார்த்துக்கொள்ளவும் அவாவாய்க் கேட்டுக் கொண்டார். மரணத்தைக்குறித்துப் பயப்படுகிறா என்று நான் கேட்டபொழுது, ஓ! மரணத்துக்கு நான் பயப்படவில்லை; எனது நம்பிக்கை இயேசுக் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருக்கின்றது. ஆயின், ஒன்றைக்குறித்து மாத் திரம் என் மன திற் பயமிருக்கிறது. நான் அருமையாய் நேசித்து வளர்த்த எனது மருமகன் விக்கிரகங்களை வணங்கவுஞ் சைவசமய ஆசாரப்படி நடக்கவும் இனத்தவர்கள் திருப்பிப்போடுவார்களோ என்னும் பயமே அந்தப்பயம். இதைப்பற்றிய யோசனையால் மிகவுந் தாக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்று கண்ணீரோடு தமது வார்த்தைகளை முடித்தார். அதற்குச் சில நாட்களுக்குப்பின் கர்த்தருக்குள் அமைதலாய் மரித்தார். அவரது இழவு கொண்டாட்டத்துக்குத் திரளான சனங்கள் வந்து கூடினர். மிகுந்த ஆரவாரமான கொட்டுமுழக்குகள் நடைபெற்றன. நேரம் வந்தபோது கூடிய யாவருஞ் சமூகமாயிருக்க, வீட்டில் நானே ஆராதனையை நடத்தினேன். அப்பால், அவரது சரீரஞ் சேமிக்கப்பட்ட பெட்டியை உடுவிற சேமக்காலைக்குக் கொண்டு போனோம். அரைமையல் தூரத்தில் அநேகர் தரித்துத் தத்தம் வீடுகளுக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். இவர்கள் கிறிஸ்த ஆசாரங்களை வெறுப்பவர்கள். இவர்கள் பிரிந்தபின் ஐம்பது அல்லது அறுபதுபேர் மாத் திரம் பிரேதப் பெட்டியுடன் சென்றார்கள். முதலாவது உடுவிற தேவாலயத்திலே அவரது பிரேதங் கொண்டுபோகப்பட்டு, அங்கே பிரசங்கபீடத்துக்கு முன்னர் ஒரு மேசையின்மேல் வைக்கப்பட்டது. ஆராதனையை நானே நடத்தினேன். அவ்வேளையில் நான் அவர் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைக் குறித்துத் தமது சீவியத்திற் கொடுத்த சாட்சிகளைக் குறித்துச் சவிஸ்தாரமாய் எடுத்துக்காட்டிப் பேசினேன். இந்த ஆராதனை முடிந்தபின் பிரேதப்பெட்டி சேமக்காலைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு, அங்கே நல்லடக்கஞ் செய்யப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்திலே அமெரிக்க மிஷன் திருத்தொண்டு நடத்த ஆரம்பித்த காலந் தொடங்கி வைத்திய வேலையும் இங்கே சிறிதுசிறிதாய் நடந்துவந்தது. அந்த வேலைகள் இந்தக் காலத்திலே கிறீன் வைத்தியர் வைத்திய மிஷன் மூலம் அதிகம் விருத்தியடையலாயிற்று. வைத்தியவழியும் மிஷனாரியத்துக்கும் இவ்விடம் அமைக்கப்பட்ட கிறிஸ்தசபைகளுக்கும் அதிகம் உதவியாயிருந்தமையால், வைத்திய மிஷன் சரித்திரத்தை ஆரம்பந்தொட்டுக் கிரமமாய்ச் சங்கிரகித்து இவ்விடங் கூறுகின்றோம்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு முதல் வந்த அமெரிக்க மிஷனரி கனம். உவாறென் ஐயரும், கனம். ரிச்சேட் ஐயரும் சிறிது வைத்தியமறிந்திருந்தார்கள். இவர்கள் திவ்வியவூழியத்தோடு வைத்தியவேலையையும் நடத்த நியமிக்கப்பட்டு 1816-ஆம் ஆண்டில் கனம். உவாறென் ஐயர் தெல்லிப்பழையிலும் கனம். ரிச்சேட் ஐயர் வட்டுக்கோட்டையிலும் மருந்துச் சாலையாகத் திறந்து, வரும் நோயாளர்க்கு மருந்துகொடுத்து வந்தார்கள். கனம். உவாறென் ஐயர் சிறிது காலத்துள் மரித்துப்போனதால், 1819-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனோடு வந்து சேர்ந்த வைத்தியர் கனம். ஸ்கடர் ஐயர் தெல்லிப்பழையிலே வசித்து வைத்தியவேலையோடு சுவிசேஷவேலையையும் நடத்திவந்தார். அவருந் தெல்லிப்பழையில் அதிககாலம் நிலைத்திருக்கவில்லை. அவர் பண்டத் தரிப்புக்குப் போய் 1833-ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் வரைக்கும் அங்கே வசித்து, வைத்திய வேலையுஞ் சுவிசேஷவூழியத்தையும் நடப்பித்துவந்தார். வைத்தியவேலைகள் இவர் காலத்திலே முன்னிலும் பிரபலமும் பலிதமுமடையலாயின. அவர் அங்குச் சிலமாணக்கருக்கு வைத்தியமுங் கற்பித்து வந்தார். அம்மாணக்கருள் உகைற்பிளி, கொக் என்னுமிருவரும் விசேஷித்தவர்கள். உகைற்பிளி என்பர் வட்டுக்கோட்டையில் வசித்துத் திறமையாய் வைத்தியஞ் செய்துவரும்போது சடுதியாய் 1831-ஆம் ஆண்டு தேகவியோகமாயினர். கொக் என்பவர் ஒல்லாந்தர். டக்றர் ஸ்கடர் ஐயர் 1833-ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் சாவகச்சேரிக்குப் போய், 1836-ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் அவ்விடத்தில் வசித்து வைத்தியவேலையோடு சுவிசேஷவூழியத்தையும் நடப்பித்து அதன்பின் சென்ன பட்டினத்துக்குச் சென்றார். இவரே உலகத்தில் முதன் முதற் திருத்தொண்டு நடத்த வெளிப்பட்ட வைத்திய மிஷனரி. இவருக்கு முன் டக்றர் ஜோன் தோமஸ் என்பவர் இந்தியாவில் கேரியுடைய கூட்டாளியாயிருந்து, 1806-ஆம் ஆண்டில் மரித்தனர். பேர்பெற்ற ஒல்லாந்த வைத்தியராகிய திலேடோபோய்வான்டெர் கெம்ப் என்பவர் தென்னாபிரிக்காவில் லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தோடு சேர்ந்து வைத்திய வூழியஞ் செய்து 1811-ஆம் ஆண்டு அந்த வேலையை விட்டு விட்டனர். ஆகையால் டக்றர் ஸ்கடர் ஐயர் வைத்திய மிஷனரியாய் யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது உலகத்தில் ஒரு வைத்திய மிஷனரியுமில்லை. முதல் வைத்திய மிஷனரியைப் பெறும் சலாக்கியுஞ் சின்ன யாழ்ப்பாணத்துக்கே கிடைத்தது.

1833ஆம் ஆண்டு டக்றர் நேதன் உவாட் (Dr. Nathan Ward M. D.) ஐயர் வந்து யாழ்ப்பாண மிஷனேடு சேர்ந்து செமினரியில் வைத்தியம் கற்பித்தும் வைத்தியஞ்செய்தும் வந்தனர். முதன்முதல் இவரிடம் பத்து மாணவர் வைத்தியங் கற்க ஆரம்பித்தனர். அவர்களுள் மூவர் தகுதியின்மையாற் தள்ளப்பட, மூவர் வேறு தொழில்களிலேற்பட்டனர். மீதியான நாலுபேரும் வைத்திய சாஸ்திரத்தைக் கற்றுத் தேறினார்கள். தானியேல், நிக்கலஸ், J. எட்வேட்ஸ், ஐரூ கூல்ட் என்பன அவர்கள் நாமங்களாம். அவர்களுட் தானியேல், நிக்கலஸ் என்போர் உடுவிலிலும், எட்வேட்ஸ் என்பவர் வட்டுக்கோட்டையிலும் மிஷன்கீழ்த் தரித்துநின்று வைத்தியஞ் செய்தனர்.

டக்றர் உவாட் ஐயர் 1847ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல டக்றர் G. F. கிறீன் (Dr. G. F. Green) ஐயர் வைத்திய மிஷனரியாய் யாழ்ப்பாணம் வந்து ஆங்கில வைத்தியத்தை யாழ்ப்பாணத்திலே திறமையாய்ச் செய்தனர். தக்க திறமையோடு தானே வைத்தியங்களை நடப்பித்து வந்ததால் இவரது புகழ் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் தாராளமாய்ப் பரவிற்று. தொடக்கத்திலே இவர் சிறிது காலம் வட்டுக்கோட்டையில் வசித்துக் கடமைபுரிந்துவந்தனர். 1848ஆம் ஆண்டு மிஷன் செய்த தீர்மானப்படி மானிப்பாய் வைத்திய மிஷனுக்கு மத்திய ஸ்தானமாய்த் தெரியப்பட, டக்றர் கிறீன் ஐயர் அப்போது மானிப்பாய்க்குச் சென்று கடமையைக் கையேற்றனர். அங்கே வைத்திய மிஷனால் ஒரு வைத்தியசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. டக்றர் கிறீன் ஐயர் வைத்தியசாலையில் வைத்தியஞ் செய்துகொண்டும் காலத்துக்குக் காலம் மாணுக்கரைச் சேர்த்து வைத்தியங் கற்பித்துக்கொண்டுமிருந்தனர். இவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து வேலை ஆரம்பித்த காலத்திலே முன்பு மிஷனின்கீழ் ஆங்கில வைத்தியங் கற்ற வயித்திலிங்கம் என்பவரின் தந்தையார்க்கு அடிவயிற்றிலுண்டான ஒரு கட்டைச் சாதுரியமாய் யாதோ ரபாயமுமின்றிச் சத்திரவைத்தியம்பண்ணிச் சுகப்படுத்தினர். சுதேச வைத்தியரால் இயலாதெனக் காணப்பட்ட இச்சத்திரவைத்தியத்தைச் சித்தியாய்ச் செய்து முடித்த படியால் அவருடைய கீர்த்தி எங்கும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. அனேக நோயாளிகள் அவரிடம் வந்து சிகிச்சைபெற்றுச் சுகமடைந்தனர். 1859ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் முதலாம்

திகதியை இறுதியாய்க் கொண்ட ஒருவருடத்தில் மானிப்பாய் வைத்தியசாலையில் அவரால் வைத்தியஞ் செய்யப்பெற்றவர் தொகை 2217. அருமையான பல சத்திரவைத்தியங்களும் இவற்றுளடங்கின. தேகப்பிணிநீங்க மருந்துபெற வரும் நோயாளிகளுக்கும் அவர் உதவிக்காரருக்கும் ஐயரும் அவர் உதவிக்காரரும் பாவப்பிணியகலச் சீவமருந்து கொடுக்க வாஞ்சித்து சுவிசேஷத்தைக் கூறி இயேசுக்கிறிஸ்துவை அறிவித்து வந்தனர்.

இவரிடம் வைத்தியங்கற்குச் சேர்ந்த முதல் வகுப்பு மாணவர் C. நீட் கணபதி, பாக்கர் அருணாசலம், A. C. கோல்குமாரு, மில்லர் வேலுப்பிள்ளை, டான்வோத் பெரியதம்பி, றைம் பூபாலசிங்கம் என்பவர்களாம். அங்கசாஸ்திர அறிவு, சத்திரவைத்திய முறை, வைத்திய சாஸ்திர விசேடம், மருத்துவ வைத்திய மென்பவைகளை இவர்களுக்கு நன்றாய்ப் பயிற்றி இவரை எவரும் நம்பி அழைத்து வைத்தியஞ் செய்விக்கத்தக்க திறமையுடையவராக்கி ஊருள் அனுப்பினர். இவருள் டான்வோத் பெரியதம்பி யென்பவர் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் மிகத் தேர்ச்சியும் வைத்தியத்தில் அதிதிறமையு முடையராய் விளங்கினமையால் டக்டர் கிறீன் ஐயரின் சிபாரிசுப்படி அமெரிக்க வைத்திய கல்லூரியார் அவர்க்கு M. D. என்னும் பட்டம் அளித்தனர்.

மெஸ். டைக்துரை வடமாகாண மன்னர் எனப் பெயர் பெற்றுப் பல வருடங்களாய் யாழ்ப்பாணத்தைச் சீர்கிறப்பாய் ஆண்டு நற்கருமங்கள் நடப்பதற்கு ஏற்ற சகாயங்கள் புரிந்துவந்தார்.

1851ஆம் ஆண்டிலும் அடுத்தவருடத்திலும் பேதிநோய் அதி மும்முரமாய் நடந்தது. நோய் கொடிதாயிருந்ததால் எங்கும் மரணம் அதிகரித்தது. சனங்கள் பட்ட அவதி அதிகம். அந்த அவதியான நேரத்திலே டக்டர் கிறீன் ஐயர் மிகுந்த கருணையோடும் அனுதாபத்தோடும் யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குச் சமயோசித சகாயங்கள் புரிய முந்தினின்றார். 'பிரானோபகாரி' என்னும் ஒரு சிறுபுத்தகம் எழுதி அதன்மூலம் நோய் அணுகாது தப்பிக்கொள்வதற்குரிய பாதுகாப்புமுறைகளையும் நோயாளர் சுகம்பெறுவதற்கு அனுசரிக்கவேண்டிய விதிகளையும் ஊரவர்க்குத் தாராளமாய்க் காண்பித்தனர். நோயாளர் கட்டுத் தகுந்த மருந்துகளும் அளித்தனர்.

DR. SAMUEL FISK GREEN

REV. M. D. SANDERS

இவரது வைத்தியவித்யையின் விருத்தியில் மிகுந்த கரி
 சனையுடையராய் விளங்கிய மெஸ். டைக்துரை இந்நாடு சகல
 வளமும் பொருந்திச் சிறந்தோங்க நல்வழிவகைகளைச் செய்த
 துடன் சாரைவாய்த் தேரைபோற் கொடிய நோய்களுட்
 சிக்குண்டு அவதிப்படுங் குடிசனங்களுக்கு அடைக்கலமும்
 ஆபத்துக்கொதுக்கிடமுமாக ஆரோக்கிய ஸ்தாபனமொன்றை
 யமைக்கும் எண்ணங்கொண்டு அதிகபிரயாசையோடு 1850ஆம்
 ஆண்டு யாழ்ப்பாண ஆபத்துக்குதவி வைத்தியசாலையை
 ஸ்தாபித்தனர். ஆரம்பத்தில் அது தரும வைத்தியசாலையாக
 நடைபெற்றது. மெஸ். டைக்துரை இந்நாட்டவர்மீது
 கொண்ட பரிதாபத்தாலும் அன்பினுந் தமது உழைப்பின்
 மிகுதிப்பாகத்தை இவ் வைத்தியசாலைக்கே விட்டனர். டக்தர்
 கிறீன் ஐயரும் இந்த வைத்தியசாலையை இடைக்கிடை
 போய்ப் பார்த்துக் காரியங்கள் சீராய் நடப்பதற்கு ஏற்ற
 சகாயங்கள் புரிந்தார். இலங்கை அரசினர் அவரது அருமை
 பெருமையையும் வைத்தியத் திறமையையும் மெஸ். டைக்
 துரைமூலம் நன்கறிந்து சந்தோஷத்தினால் வருஷந் தோறும்
 1000 ரூபாய் உதவிநன்கொடையாய் அவர்க்குக் கொடுக்க
 ஒழுங்குபண்ணினர். இதற்கு இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குப்
 பின் இந்த உதவி நன்கொடையை அரசினர் 2000 ரூபாயாக
 வங் கூட்டினர். டக்தர் கிறீன் ஐயரவர்கள் 1864ஆம்
 ஆண்டுக்குப் பின் இங்கிலீஷ் வைத்திய நூல்களைத் தமிழிற்
 பாஷாந்தரப்படுத்தித் தமிழ்ப் பாஷையிலேயே இத் தேசத்த
 வர்களுக்கு ஆங்கிலேய வைத்தியத்தைப் படிப்பித்துவந்தனர்.
 அவரிடத்திலே 1848ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1873ஆம் ஆண்டு
 வரைக்கும் பல வகுப்புகள் வைத்தியங் கற்றன. பலர் விசேஷ
 வைத்தியராகிப் பிரபலமுற்றனர்.

யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் வேலை பலவகையாயும்
 நன்றாய் நடைபெற்றுவந்தது. ஆயின் வளர்ச்சி மந்தகதி
 யாகவே யிருந்தது. இதைப்பற்றி அமெரிக்கன் போட்
 சங்கத்தார் தைரியவினமடைந்தார்கள்.
 சுதேசசபையின் யாழ்ப்பாணத்திலே நாம் முப்பத்து
 வளர்ச்சிக்குறைவு மூன்று வருடக்காலமாய் மிஷன் வேலை
 களை நடப்பித்து வந்தும் அனேகர் கிறிஸ்த
 வர்களாய் வரவில்லையே என்னும் அங்கலாய்ப்பு அமெரிக்கன்

போட் சங்கத்தவர் மனதிலும், அச் சங்கத்தைத் தாபரித்து வந்த சபைகளின் மனதிலும் அதிகமாயெழுந்தது. போட் சங்கத்தவர்கள் அதைப்பற்றி அதிகமாய் ஆராய்ந்தனர். அவர்கள் செய்த யோசனை கவனிக்கத்தக்கது.

“ மிஷனரிமாரை இலங்கைக்கனுப்பிப் பத்து வருடங்களுக்குப்பின், இலங்கையைப்போன்ற சான்றுவிச் தீவுக்கு மிஷனரிமாரை அனுப்பினோம். அங்கே ஆச்சரியமான மாறுதல்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. எட்டு வருடங்களுக்குள் அங்கே ஆயிரக்கணக்கானோர் கிறிஸ்தவர்களாயினரென்றும், ஒன்பதாம் வருடத்தில் 2500 பேர் சபையுடன் சேர ஆயத்தப்பட்டனரென்றும், 18ஆம், 27ஆம் வருடங்களுக்கிடையே 27000 பேர் சபையிற் சேர்ந்தனரென்றுச் செய்திகள் வந்திருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்திலே 33 வருடங்களுக்குப் பின் 733 பேர் மாத்திரஞ் சபையிற் சேர்ந்தாரென்று மிகுந்த தைரியவீனத்துக்குரிய செய்தி வந்திருக்கின்றது. இதற்குக் காரணமென்னவென்பதை நாம் அவசியம் அறியவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலே சான்றுவிச் தீவைப்போல் மிகுந்த பலன் தோன்றாததால், அங்கு மிஷனரிமாரையும் பணத்தையும் அனுப்புவது புத்தியாய்க் காணப்படவில்லை. இதற்கு என்ன செய்யலாம்” என்பது அவர்களது யோசனை. அவர்கள் இச் செய்தியை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மிஷனரிமாருக்கு அனுப்பினார்கள்.

யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனரிமார் போட் சங்கத்தவர் மோச விளக்கத்தினால் இதை எழுதினார்களென்று கண்டு, மிகுந்த துக்கமடைந்து, அந்த நிருபத்திற் கண்ட குறிப்புகள் யாவையும் இங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அறிவித்தனர். அவர்களுங் கவலைப்பட்டனர். ஆயினும் இந்துமார்க்கத்தின் பாரிய கட்டுப்பாடுகளையும், சனமருள் சாஸ்திரமருள் என்னும் மயக்கங்களையும், இத்தேசத்தவர்கள் அவைகளாற் கட்டுண்டு மதிமயங்கிக் கிடத்தலையும் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவர்கள் அறியாதிருக்கிறார்களென மனந்தேறி இத்துணைப் பாரிய வில்லங்கங்களுக்குள் இவ்வளவு குறைந்ததொகையினராவது இரட்சிப்பைக் கண்டடைய இரட்சாபெருமான் கிருபைபாலித்தாரே யென்றுணர்ந்து ஆறுதலடைந்தார்கள்.

போட் சங்கத்தவர் விடுத்த நிருபம் மிஷனரிமார் தம் வேலையில் அதிகம் ஊக்கமடைய ஏவிற்று. அவர்கள் தமது

பொறுப்பையும் உத்தரவாதத்தையும் முன்னிலுமதிகமாயுணர்ந்தார்கள். அதனால் ஆத்துமாக்களின் இரட்சிப்பையும் தேவமகிமையையும் அதிகமாய்க் காண வாஞ்சித்து வைராக்கியத்தோடு திவ்வியவழியத்தைப் பருப்பித்தும் பெலப்பித்தும் நடத்தத் தீர்மானித்தார்கள். அத்துடன் போட் சங்கத்தவர்க்கு யாழ்ப்பாணத் திவ்வியவழியத்தைப் பற்றி அதிக பணச்செலவு நேரிடாதபடி அவ்விஷயத்தில் அவர் பாரத்திற் சிறிது குறைக்கவும் ஒழுங்கு செய்து கொண்டு, தாம், இவ்வூரவர்க்காய் முன்பு அள்ளி அள்ளிச் சிந்திய பணத்தை இனிக் கிள்ளியாவது சேர்க்கவேண்டுமென்று துணிந்து, அதற்கேற்ற எத்தனங்களைக் கையாளத் தொடங்கினார்கள். சில கிராமப்பாடசாலைகளை நிறுத்தினார்கள். மீதியாகி நடைபெற்ற பாடசாலைகளிலே ஒவ்வொரு பிள்ளையிடமும் மாதம் ஒருபென்னி (எட்டு வெள்ளைச்சல்லி) சம்பளமாய் அறவிட ஒழுங்குசெய்தார்கள். இலவசமாய்க் கொடுத்துவந்த புத்தகங்களைச் சொற்ப விலைக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்தார்கள். உடுவில் விடுதிப் பெண் பாடசாலையிலே 5 வருடங் கற்று அரங்கேறினோர், முன்போற் பின்னரும் அங்கே தரித்து நிற்கக்கூடாதென்றும், அப்படிப்பட்டவர்க்கு முன்பு சேனமாய்க் கொடுத்த (75 இறைசால்) பணம் இனிக் கொடுக்கப்படமாட்டாதென்றுத் திட்டஞ் செய்தனர். முழுவதும் மிஷன் பணத்தாற் தாபரிக்கப்பட்டுவந்த செமினாரியை இனி அவ்வித உதவியோடு நடத்தமுடியாதென்றும், இனிமேல் அதிற் சேரவரும் ஒவ்வொரு மாணவனுந் தன்பொருட்டுச் செலவழியும் முழுப்பணத்தை அல்லது அதில் ஒரு பகுதியை திராணிக்குத்தக்கபடி கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இவ்வொழுங்கு சனங்களுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், செமினாரியிற் கற்றவர் பலர் உத்தியோக நிலையடைந்து சீர்திருத்தமும், செல்வமும், விசேஷ செல்வாக்கும் பெற்று வாழ்வதைக்கண்டு, அனேகர் என்ன செலவு வந்தாலுந் தம் புத்திரர்க்கு ஆங்கிலேய கல்வியைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். தலைவராயிருந்த கனம் கோஷிங்றன் ஐயர் சுகவினத்தினுற் செமினாரிப் பொறுப்பை விட்டு 1849ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க ஐக்கிய தேசஞ் செல்ல கனம். மில்ஸ் ஐயர் அவருடைய இடத்திற் தலைவராய் நியமிக்கப்பட்டனர். அதற்குச் சில வாரங்களுக்கு முன்னே செமினாரி மாணவர், ஒவ்வொரு தவணையின் ஆரம்பத்திலும் அவ்வத் தவணைக்குரிய பணம் முழுவதையுங் கொடுத்துப்

போடவேண்டுமென்ற ஒழுங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கனம் மில்ஸ் ஐயர் தலைவரானவுடன் ஒரு புதிய வகுப்பைச் சேர்க்க விளம்பரஞ் செய்திருந்தார். பணம் முன்னேறக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற ஒழுங்கிருந்ததால், புதிய வகுப்பிற் சேர அனேகர் வரமாட்டார்களென்று தலைவரும், ஆசிரியர்களும் எண்ணியிருந்தார்கள். ஆயின் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட மாணுக்கர் வந்து நீயிர் கேட்கும் பணம் முழுவதையும் நாங்கள் கூட்டுகிறோம் எங்களைச் சேருங்கள் என்று வருந்திக்கேட்டார்கள். சில பெற்றோர் இந்தக் காரியத்தைத் தலைவரோடு பேசி ஒழுங்கு பண்ணுவதற்குப் படித்தவர்களும் செல்வாக்குள்ளவர்களுமான தம் நண்பர் முதலியவர்களைத் தம்மோடு கூட்டிச் சென்றார்கள். செமினரிப் படிப்பே தேற்றத்துக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் தம்புத்திரர்க்கு ஏற்றதென அக்காலத்தவர் மதித்தார்களென்பது இதனால் நன்கு புலப்படுகின்றதன்றோ? செமினரியிற் கல்வி கற்பித்தபின் கனம். கேஸ்றிங்ஸ் ஐயருக்கு முனிஷியா யேற்பட்டிருந்த ஒருவர் இந்த மாறுதல்களைக் குறித்து மிக அசிசயித்து அதைப்பற்றிப் பேசிய குறிப்புகளைக் கீழே காண்க.

தற்போது அஞ்ஞானப் பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளைக் கிறிஸ்தவிடுதிப் பாடசாலைகளிற் சேர்ப்பதற்கு மிக முந்தி நிற்கிறார்கள். இந்த மனுஷர் வாலிபராயிருந்தபொழுது மிஷனரிமாரிடம் ஒரு வாழைப்பழம் வாங்கிப் புசிப்பதற்கும் அருவருத்தார்கள். மிஷனரிமார் வீடுகள் ஆகசும் பொருந்தியவையென்பது அவர்களது விளக்கம். அதனால் அவ்வீடுகளுக்குப்போய்த் திரும்பும்போதெல்லாஞ் சாவீட்டுக்குப் போய்த் திரும்பினதுபோலெண்ணி ஸ்நானஞ் செய்து தம்மைச் சுத்திகரிப்பார்கள். நானும் அப்படியே செய்துவந்தேன். மிஷனரிமாரைப் படிப்பித்துத் திரும்பும் போதெல்லாம் நாடோறும் வழியிலுள்ள ஒரு குளத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டே போகிறேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் என் வீட்டாராவது சினேகிதராவது என்னை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஆ! இப்பொழுது எவ்வளவு மாறுதலுண்டாயிருக்கிறது. 'நான் குருடாய்ப் பிறந்தேன், இப்பொழுது காண்கிறேன்.' இது எவ்வளவு பெரிய மாறுதல்!

அச்சுக்கூட வேலைகளையுஞ் சுருக்குதற்கு மிஷனரிமார் ஒழுங்கு செய்தனர். இதுகாறும் இந்த அச்சுக்கூடத்திலே நாள்வீதம் 70 பேர் வேலைகொள்ளப்பட்டனர். அதனால் மிஷனுக்கு அதிக செலவுண்டாயிற்று. ஆகையால் முன்பு இலவச

மாகக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த வேதம், துண்டுபுத்தகங்களாதியவைகளைச் சொற்பனிலைக்கு விற்று வருமானம் பண்ணிக் கொள்ள மிஷ்னரிமார் தீர்மானித்தார்கள். இவ்வண்ணம் மிஷ்னரிமார் செலவைச் சுருக்கவும் வருமானத்தை அற்பமாய்ச் சேர்க்கவுஞ் செய்துகொண்ட சகல ஒழுங்குகளையுங்கிறிஸ்தவர்கள் சரியென ஒப்புக்கொண்டு, அவையெல்லாம் அவர் கோரிக்கைப்படி நிறைவேறுவதற்கு வேண்டிய உதவிகள் புரிந்துவந்தார்கள்.

இத் தேசத்திலே மிஷ்னரிமார் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை விருத்தியாக்க அதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட்டார்கள். ஆயின் தக்க பலன் காணப்படவில்லை. அது

கிறிஸ்துமார்க்க துக்கத்துக்கிடமான விஷயமாய்க் கவ
வளர்ச்சிக்கிருந்த னிக்கப்பட்டது. 1849-ஆம் ஆண்டு
தடைகள் மிஷன் அறிக்கையிலே அதைப்பற்றிக்

கூறப்பட்டுள்ள குறிப்புகளால் இங்கு கிறிஸ்தசமயம் விருத்தியாவதற்கிருந்த தடைகள் நன்கு புலப்படுகின்றன. அவையாவன :

1. மிஷ்னரிமாரின் வேலையை நம்பாமை: மிஷ்னரிமார் தங்கள் ஆன்மசீர நன்மைகளுக்காய்ப் பிரயாசப்படுகின்றார் என்பதை இந்நாட்டுச் சனங்கள் சிறிதும் விளங்கிக்கொள்ளாதவராயிருந்தார்கள். உலாந்த அரசினர் யாழ்ப்பாணத்திலே தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பியவாறே இவர்களும் பரப்புகின்றாரெனப் பலர் நினைத்தனர். மிஷ்னரிமார் பணமுறைக்கவோ, அல்லது வேறேதுஞ் சுயநயங்கருதியோ இங்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்று வேறுபேர் எண்ணினர். வேறு சிலர் மிஷ்னரிமார் இத்தேசத்துப் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துப் படிப்பித்துப் பிறவர்களுக்குப் போர்ச் சேவகர்களாக அனுப்புவதற்கு வந்திருக்கிறார்களென்னுங் கருத்துடையராயிருந்தனர். மிஷ்னரிமார் ஊண் உடையுடன் கல்வியமுதை இலவசமா யூட்டுவதன் மேலான நோக்கத்தையும் அவர்கள் அப்பொழுது சரியாய் விளங்கிக்கொள்ளவில்லையென்பது இதனால் வெளிப்படுகின்றது. ஆரம்பத்தில் அநேகர் அவர்களைச் சரியாய் விளங்கிக்கொள்ளாதிருந்தும் நாட்கள் செல்லச் செல்லப் படிப்படியாய் இந்த மோச விளக்கங்கள் அவர்கள் மனதை விட்டு அகலத் தொடங்கின. மிஷ்னரிமாருடன் பழகப் பழக, அவர்களுடைய அன்பையும் பரோபகார சிந்தையையும் உண்மையையும் பலர் வெளிப்படையாகக் கண்டு அவரைப் பூரணமாய் நம்பினர்.

2. சாதி வித்தியாசம் : அக்காலத்திலே சாதிப்பெருமை சனங்களுக்குள் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. அது கிறிஸ்து மார்க்க விருத்திக்குப் பெருந் தடையாயிருந்தது. அக்காலத்திலே மிஷனரிமார் ஆரம்பித்த பாடசாலைகளிற் படிக்கப் போன பிள்ளைகள் மிஷன் வளவுக்குள் விடுதிவிடப் பிரியப்படவில்லை. ஆரம்பத்திற் செமினரியிற் சேர்ந்த மாணவர்கள் மிஷன் வளவிலே விடுதிவிடப் பிரியமற்றவராயிருந்ததால் அயல் வளவிலே ஒரு விடுதிச்சாலை கட்டப் பட்டது. ஒரு வருஷத்துள் மிஷனரிமார் தம்மெண்ணத்தையே நிலைநிறுத்தத் திட்டஞ் செய்து மிஷன் வளவிலேயே அவ்விடுதிச்சாலை நடைபெற ஒழுங்கு பண்ணிக் கொண்டார்கள். அதனால் முன்படித்த மாணவரிற் பலர் பாடசாலையை விட்டுவிட்டனர். ஆனால் அவரில் மிகுதியானோர் கல்வியைப் பற்றிய வாஞ்சையினாலே வீண் எண்ணத்தைப் பறுவாய் பண்ணாது, மீளவும் பாடசாலைக்குச் சென்று மிஷன் வளவிலேயே விடுதிவிட்டுப் படித்தார்கள். மிஷன்வளவுச் சாப்பிடச் சம்மதித்தாலும், எல்லார்க்கும் பொதுவான கிணற்றுத் தண்ணீரைத் தாங்களும் உபயோகிக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. தமக்கென்று தனிக்கிணறு ஒன்று கேட்டு வாங்கி அதைச் சுத்தப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டனர். மிஷன்வளவுவிருந்த மற்றைக் கிணறுகளில் இரண்டு மூன்று கிணறுகளில் நல்ல தண்ணீரிருந்தும் அம்மாணக்கர் தமக்கென்று பிரித்தெடுத்துக் கொண்ட கிணற்றுச்சலத்தையே எவ்விததேவைக்கும் எடுத்து வந்தார்கள்.

தாழ்ந்தசாதிப் பிள்ளைகளையும் பாடசாலையிலே சேர்த்துப் படிப்பித்தற்கு மிஷனரிமார் ஆசித்தும் சாதிவித்தியாசம் அதற்கிடங்கொடுத்திலது. உவெஸ்லியன் மிஷனும் இந்த விஷயத்திலே முயற்சிசெய்து பிரதிஊலப்பட்டது. இம் மிஷன் 1847ஆம் ஆண்டில் ஒரு நளப் பையனை மத்திய வித்தியாசாலையிற் சேர்க்கப் பிரயாசப்பட்டும் வாய்க்கவில்லை. ஆயினும் ஆலயத்திலே சமமாய் அனைவரும் பாயில் ஒருமித்திருந்து ஆராதனை செய்துவந்ததினாலும், திருவிருந்து, ஆராதனை செய்துவந்ததினாலும், திருவிருந்து ஆராதனை முறையினாலும், பிறமுயற்சிகளினாலும் மெல்லமெல்லச் சாதிவித்தியாசத்தைப் பற்றிய புத்தியீனமான எண்ணங்கள் குறைந்து வந்தன.

3. கல்வியை அதிகம் மதியாகம்: உயர்ந்தசாதி ஆண்பிள்ளைகள் கல்வியை விரும்பிக் கற்றார்கள். பெண்கள் கல்வி முழுவதும் அசட்டைசெய்யப்பட்டது. கனம். மெக்ஸ் ஐயர் இலங்கையின் வடபாகத்திலே மிஷனரிமார் வந்தகாலமாகிய 1816ஆம் ஆண்டில் அளவெட்டியில் ஒன்றும், உடுப்பிட்டியில் ஒன்றுமாய் இரண்டு பெண்கள் மாத்திரம் வாசிக்க அறிந்திருந்ததைத் தாம் நேரிற் கண்டதாகவும் மற்றோர் பெண்பிள்ளை அப்படிப்பட்ட திறமையுடையவளாயிருக்கிறாளென்று கேள்விப்பட்டதாகவும் தமது நாளாந்த புத்தகத்திலே எழுதியிருக்கிறார். ஆரம்பத்திலே மூன்று நாலு பெண்பிள்ளைகள் கனம் பூர்ஜயரது வீட்டிற் கல்விகற்றனர். அவர்களில் முதன் முதற் கிறிஸ்து இரட்சகரை ஏற்று ஞானஸ்நானம் பெற்ற பெண்பிள்ளைக்கு மேரி என்னும் நாமம் இடப்பட்டது. அது கனம் பூர் ஐயரின் பாரியாரது நாமம். இப் பெண்பிள்ளை ஓர் உறுதிசாதனத்துக்குத் தன் பெயரைத் தானே எழுதிவிட்டாள். இவளிட்ட அக் கையொப்பம் வாங்கவந்த உத்தியோகஸ்தன் மற்றப் பெண்களைப்போல் இவள் கைக்கிறுகாரியாகாது தன் பெயரை நல்ல எழுத்தில் எழுதியதைப்பற்றி மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து அன்றைக்கே தனது பெண்பிள்ளைக்கும் கல்வி கற்பிக்க ஒழுங்குபண்ணிக்கொண்டான். அதைப் பார்த்து மேலும் பலர் தம் பெண்பிள்ளைகளை மிஷன்பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பினர். முதலாவது முட்டுப்பட்ட குடும்பங்களிலுள்ள பெண்பிள்ளைகளே படிக்கவிடப்பட்டார்கள். இக் குடும்பங்கள் அக்காலத்திலே செல்வாக்குடையவைகளாயிருந்ததால் ஏனையோர் இளப்பமாய் எண்ணுவதற்கிடமிருக்கவில்லை. பின்பு செல்வரின் பெண்பிள்ளைகளும் படிக்கவிடப்பட்டார்கள். இவ்வகையாகவே பெண்கல்வி வரவர விருத்தியடைந்தது.

4. கிறிஸ்துமார்க்கம் தெய்வீக உற்பத்தியுள்ளதல்லவெனச் சனங்கள்கொண்ட தப்பிதமான எண்ணம்: இந்துசமய சாஸ்திரங்களைக் கற்றுவிட்டோம் என்னும் மமதைகொண்ட சிலர் ஆரம்பத்திற் கிறிஸ்துமார்க்க பிரபலியத்தைத் தடுக்கப் பிரயாசப்பட்டனர். இவர்கள் பிற்காலத்தில் அத்தடைகள் பயன்படவில்லையென்றுகண்டு அவ்வித எதிரிடைகளைக் குறைத்துக்கொண்டு அவைகளுக்குப் பதிலாய்ச் சைவ நிலையைக் கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் போக்குகளுக்கிசையப் புதுக்கிவைக்கத் துவங்கினர்.

5. சன்மார்க்க அறிவும் நல்மனச்சாட்சியுஞ் சாதாரண சனங்களுக்குட் குறைவாயிருத்தல்: இந்தக் குறைவினாலேயே சத்தியத்தை அறியும் வாஞ்சையும், அதை அனுசரிக்குஞ் சிந்தையுஞ் சனங்களிடத்தில் அற்பமும் உண்டாகவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் அடிமைகளை வைத்து ஆளும் வழக்கம் மிகப் பூர்வமானது. சிறையெழுதும் வழக்கம் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் உண்டானது. அது ஆங்கிலேயர் காலத்திலும் தொடர்பாய் அனுட்டிக்கப்பட்டு அடிமை ஆளல் வந்தது. தொடக்கத்தில் ஒரு சிறை குட்டி பலர்க்குத் தொழும்பு செய்யும் அடிமையாயிருக்க ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருந்தது. ஒல்லாந்தர் காலம் போக ஆங்கிலேயர்காலம் வந்தும் அந்த ஒழுங்கில் மாறுதல் நடக்கவில்லை. பிறவுன்றிக் தேசாதிபதியே இது சரியீனமான காரியமெனக் கண்டுபிடித்தார். அவர் 1848 ஆம் ஆண்டில் ஓர் அடிமை ஓர் எசமானுக்கே தொழும்பு புரியும் உரித்துடையவன் என்னும் ஒரு புதிய ஒழுங்கை உண்டாக்கினர். அது எங்குங் கட்டளையாய்க் கைக்கொள்ளப் பட்டது. அந்தச் சட்டத்திலே அடிமை விடுதலையடைதற் குரிய ஒழுங்குங் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. எசமானர் பக்கத் திற்கு இரண்டு பேரும், அடிமை பக்கத்திற்கு இரண்டு பேரும், அரசினர் பக்கத்திற்கு ஒருவருமாய் ஐந்து மத்தி யட்சர் கூடி யோசித்துச் செய்யுந் தீர்மானப்படி அடிமை யானவன் பெறுமதியான பணத்தொகையோடு விடுதலைப் பத்திரத்துக்குரிய முத்திரை முதலியவைகளுக்காகப் பத்து இறைசாலுங் கொடுத்து விடுதலையடையலாமென்பதே அவ் வொழுங்காம். அக்காலத்திலே விடுதிப்பாடசாலையிற் படித்த இரு சகோதரருக்காய்க் கனம். பூர் ஐயர் முறையே 22 இறைசாலும், 18 இறைசாலும் கொடுத்து அவர்களை விடுதலை செய்தனர்.

மேற்காட்டப்பட்டபடி பல எதிரிடைகளும் தடைகளு மிருந்தும், பரதேச மிஷனரிமாரின் வைராக்கியமான முயற்சி யாற் கிறிஸ்து மார்க்கம் ஸ்திர கிறிஸ்துமார்க்க மடைந்து புனித்தமாப்போல் மெல்ல விருத்தி மெல்ல இந்நாட்டிற் பரந்தது. கீழே காட்டப்படும் அடையாளங்களால் அது உண்மைப்படும்.

1. குணப்பட்டவர் தொகை அதிகரித்தது: 1849ம் ஆண்டு வரைக்கும் 280 ஆண்களும், 200 பெண்களுமாய் 480 பேர் சபையிற் சேர்ந்தனர். இவருட் செமினாரியிற் கற்றவர் 300 பேர். உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கற்றவர் 180 பேர். முழுத்தொகையில் பலவித ஒழுங்கினங்களால் நீக்கப்பட்டோர் 100 பேர்; மரித்தோர் 100 பேர். ஆகவே 1849ம் ஆண்டின் இறுதியில் மீதியாய்ச் சபை அங்கத்தவராயிருந்தோர் தொகை 357. சபையார் திராணிக்குத்தக்கதாய் மனப்பூர்வமாய்த் தருமங் கொடுத்துவந்தார்கள். சம்பளகாரர் $\frac{1}{10}$, $\frac{1}{15}$, $\frac{1}{12}$, $\frac{1}{10}$ என்ற வீதப்படி கொடுத்தார்கள். சுவிசேஷ சங்கத்துக்காய் 1848ம் ஆண்டு சேர்க்கப்பட்ட பணம் 750 ரூபாய். அமெரிக்கன் போட் சங்கத்துக்கு அவ்வருடத்தில் 100 ரூபாய் சேர்த்தனுப்பப்பட்டது. மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்தில் வேலை செய்தோரிடம் மெஸ். மைனர் ஐபர் 6 வருடத்தில் 150 பவுண் சேர்த்தனர். அதைக்கொண்டு மானிப்பாய்த் தேவாலயத்தின் அலங்காரமான கோபுரங் கட்டப்பட்டது. ஆலயத் திருப்பணிக்காய் இருவர் தனித்தனி 7½ பவுண் உபகரித்தார்கள். சில கிறிஸ்தவர்களின் மரணப்படுகைகை ஆறுதலுக்குஞ் சந்தோஷத்துக்கு முரியதாயிருந்தது.

2. கல்வியறிவு அதிகரித்தது. அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலே கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெற்றுவந்தன. முதல் 32 வருடங்களில் 2000 மாணாக்கர் அப்பாடசாலைகளிற் சேர்ந்து கற்றனர். சாதாரண கல்வியோடு வேதப்பாடங்களும் இஷ்டப்படி கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. அனேக இருதயங்களிற் கிறிஸ்த சத்தியம் பலமாய்ப் பதிந்தது. செமினாரியில் அதுவரைக்கும் 400 மாணாக்கர் கற்றுத்தேறினர். அவருள் 70 பேர் அமெரிக்கமிஷனிலும், 30 பேர் வரையில் மற்ற மிஷன்களிலும், 50 பேர் அரசாட்சியாரிடத்திலும் வேலைகளிலேற்பட்டனர். மரித்தோர் 60 பேர். ஒருவர் பர்மாவுக்கும், மற்றொருவர் மோறிஸ் தீவுக்குஞ் சென்று உத்தியோகம் நடத்தினர். அதிக தூரத்துக்குப் போதல் அக்காலத்தில் அபூர்வம். மீதியானோர் தங்கள் வீடுகளிற் தங்கி, முன்னோர் தொழிலைச் செய்தனர். மேற்குறிக்கப்பட்ட 400 பேரில் 200 பேர் உத்தம கிறிஸ்தவர்களாகி, முடிவு பரியந்தம் தமது விசுவாசத்தைக் காத்து நடந்தார்கள்.

பொதுப்பட யாவரும் உத்தியோகங்களை நடத்துதற்குரிய திறமையும், சனசங்கத்தில் அதிக செல்வாக்குமுடையராய் விளங்கினார்கள்.

உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கற்ற பெண்பிள்ளைகளுள் 120 பேர் கிறிஸ்த ஆடவரை விவாகஞ்செய்து, தங்கள் குடும்பங்களைத் தேவ பயத்துடன் நடத்திவந்தனர். பிள்ளை வளர்ப்பு, சுத்தம், ஒழுங்கு முதலிய விஷயங்களிலே அக்குடும்பங்களில் விசேஷ திருத்தங் காணப்பட்டது. சில பெண்கள் உபாத்தியாயிகளாகி, மிஷன்பாடசாலையிற் கலைபயிற்றி வந்தார்கள். கழிந்த 32 வருடங்களிலும் மிஷனரிமாரின் முயற்சியாற் கலையூட்டப்பெற்று நற்பக்குவமடைந்து, யாழ்ப்பாணத்தின் பலபகுதியிலுண்டான கிறிஸ்த குடும்பங்கள் 100. இந்தக் குடும்பத்தவர்கள் முழு யாழ்ப்பாணத்தையுங் கிறிஸ்து மார்க்க நிலைக்குக் கொண்டுவரத்தக்க சீருடையவர்களாய்க் காணப்பட்டார்கள். அக் காலத்திலே இவர்களுக்கு 150 பிள்ளைகள் வரையிலிருந்தார்கள். இவ்வாறே கிறிஸ்துமார்க்கம் விருத்தியடைந்தது. சபையார் தொகையும் அதிகரித்தது.

கிறிஸ்துமார்க்கம் உண்மையானதும், சீவியத்தை நன்னிலைப் படுத்தத்தக்க சுத்தமானதுமாயிருக்கிறதென்னும் எண்ணம் அநேகருள்ளத்திலுண்டாயிற்று. மிஷனரிமார் முதியோரிடத்துச் சுவிசேஷ சத்தியங்களைக் கூறும்போது, அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் “நான் வயோதிபனாயினேன், நான் என் முன்னோர் வழியிற் போகிறேன், இங்கே என் புத்திரர் இருக்கிறார்கள், அவர்களைப் படிப்பித்து உங்கள் சமயத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்பது பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருந்தது. “எங்கள் பிள்ளைகள் காலத்திற் கிறிஸ்துமார்க்கம் அதிகமாய்ப் பரம்பும்” என்று சிலர் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

இந்துமார்க்கத்தின் போதனைகளெல்லாஞ் சரியானவைகளல்லவென்னும் விளக்கமுடையவர் பற்பலர் இடைக்கிடை எங்குமிருந்தனர். மிஷனரிமார் மூலம் சாஸ்திர அறிவு அதிகப்பட, இந்துக்களுக்குள் வழங்கும் புராணேதிகாசங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள பல கதைகள் பொய்யானவைகளென்றும், அவற்றிற் பொதியப்பெற்றிருக்கும் பூமிசாஸ்திர, வானசாஸ்திரக் குறிப்புக்கள் புத்திக்கொவ்வாதவையென்றுங்

கற்றோர் பலர் தெளிவாயறிந்தனர். அதனால் இத்தேசத்தவர்தம் புராண இதிகாசங்களில் வைத்த நம்பிக்கை குறையத் தொடங்கிற்று.

3. சன்மார்க்கம் வளரத் தொடங்கிற்று: கிறிஸ்தவர்களுக்குள் நேர்மை முதலாம் பல இலட்சணங்கள் காணப்பட்டன.

4. கல்விக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டது: ஆண்கள் மாத்திரமன்றிப் பெண்களும் அதிகமாய்ப் பாடசாலைகளிற் சேர்ந்து கற்றனர்.

5. சைவர் எதிரிடைப் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தல்: சைவர் கல்வியை விருத்தியாக்கவும் கிறிஸ்த மிஷனாரிமாற்போல் இந்துசமய பிரசங்கஞ் செய்யவும் ஆரம்பித்தனர்.

இவையெல்லாவற்றையுந் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது அக்காலத்திலே மிஷனாரிமாரின் முயற்சிக்குத்தக்க அனுகூல முண்டானதென்பதே தீர்மானிக்கத்தக்கதாம்.

பூர்ப்பண்டிதர் 1848ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, யாழ்ப்பாணத்து மிஷன் வேலைகளைப்பற்றி எங்குஞ் சுற்றிப் பிரசங்கங்கள் செய்துவந்தார். அடுத்த வருடத்திலே அவர் சமுசார சகிதராய் மீளவும் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பி மானிப்பாயில் வசித்துத் திவ்விய ஊழியத்தைச் செவ்வனே புரிந்துவந்தார்.

கனம். M. D. சான்டேர்ஸ் ஐயரும் அம்மாவும் 1852ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சேர்ந்து திவ்விய ஊழியஞ் செய்ய ஏற்பட்டனர். அடுத்த வருடம் கனம். நோயிஸ் ஐயர் தமது பாரியாரின் சுகவீனத்தினால் மதுரை மிஷனோடு சேர்ந்து திவ்விய ஊழியஞ் செய்ய அனுப்பப்பட்டனர். நோயிஸ் அம்மா பழனிமலையிற் சுகத்துக்காய் வசித்தனர். இவரின் வசதிக்காகவே மேற்படி மாறுதல் செய்யப்பட்டது. கனம். மில்ஸ் ஐயர் தமது பாரியாரின் சுகவீனத்தினுற் செமினாரிப் பொறுப்பை விட்டுப் பாரியாருடன் அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல, 1853ஆம் ஆண்டு கனம். E. P. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் செமினாரிக்குத் தலைவராயினார். கனம். N. L. லோட் ஐயரும் அம்மாவும் 1853ஆம் ஆண்டு ஆனி மாசம் யாழ்ப்பாண மிஷனிற் திவ்விய ஊழியஞ் செய்ய வந்து சேர்ந்தனர்.

அளவெட்டியிலே புதிதாய்க் கட்டப்பட்ட தேவாலயம் 1853ஆம் ஆண்டு ஐப்பசிமாதம் 13ஆந் திகதி பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. கிராமங்களில் எழுப்பப்பட்ட ஆலயங்களுள் முதலாவதானது, தெவ்லிப்பழையைச் சேர்ந்த அருளூர்த் தேவாலயம். இரண்டாவதானது மேற்கூறியது. இது கட்டச் சென்ற செலவு 74 பவுண். பிரதிஷ்டைக் காட்சியைப் பல துறைமக்களும், அனேகஞ் சுதேசிகளுஞ் சமூகமாயிருந்து கண்டுகளித்தனர். மெஸ். லிங்கன் றிப்பிளி என்பவர், அங்குக் கூடிய சுதேசிகளனைவரையுந் தமதில்லத்துக்கழைத்து, உல்லாசமாய் விருந்துசெய்து கொண்டாடினர். அவ் விருந்திற் பங்குபற்றினோரனைவரையும் உயர்வுதாழ்வு கவனியாது, ஒரே பாயிற் சமத்துவமாய்ப் பந்தியிருக்க அப்போது ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதென்றும், இது யாழ்ப்பாணத் தமிழருள் முன் ஒருபோதுங் காணப்படாததுஞ் சந்தோஷத்துக்குரியதுமான ஒரு நூதனமான முறையென்றும் உதயதாரகைப் பத்திரிகை இதைப் பாராட்டிப் பேசுகின்றது.

1854ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே பேதிநோய் மிக அதிகமாய்ப் பரம்பிற்று. அதனால் அப்போது பீடிக்கப் பெற்றோர் 8000 பேர். இது ஓய கொள்ளைநோய் வைசுரிநோய் தலைநீட்டத் தொடங்கி 2500 பேரை வாட்டிற்று. இவைகளால் இந்நாட்டிலே அந்நாட்களிலுண்டான கலக்கடிகள் மெத்த அதிகம். இவ்வாதைகள் நீங்கவும், ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் பொழியப்படவும், யாழ்ப்பாணத்து மும்மிஷன் பகுதிக் கிறிஸ்தவர்களும் அக்காலத்திலே ஒருங்குகூடிச் செபித்துவந்தார்கள்.

கனம். பூர்ஐயர் மானிப்பாயிலே திவ்விய ஊழியம் புரிந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், எங்கும் பேதிநோய் மிக மும்முரமாய் நடந்தது. ஐயர் நோயாளர் வீடுகளைச் சந்தித்து, நோயாளிகளுக்காகச் செபித்ததுமன்றி, அவர்க்குச் சமயோசித உதவிகளும் புரிந்துவந்தார். இப்படியிருக்கையில், அக்குரூரநோய் அவரிலுந் தாவிற்று. அவர் அதால் மிகப் பீடிக்கப்பெற்று, அந்திய வேளையிலே

கனம். பூர்ஐயரின் அல்லேலூயா, அல்லேலூயா என்று மரணம் அடக்களிப்போடு பாடிக் கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்தனர். இம்மகான் பரிசுத்த பவுல் அப்போஸ்தலனை ஒத்தவர் என்று எவராலும்

பாராட்டிப் பேசப்பட்ட ஓர் உத்தம குருமுதல்வர். இவரது மரணம் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெருத்த நஷ்டமாய் முடிந்த தென்று அக்காலத்துக் கிறிஸ்தவரும் அல்லாத ஏனையரும் ஒருங்கே துக்கித்தனர். இவர் யாழ்ப்பாணத்திலும், மதுரையிலும் 40 வருடக் காலம் கர்த்தருடைய திராட்சைத் தோட்டத்திலே மகிமையான ஊழியஞ்செய்து, இயேசு நாதரின் திவ்விய அன்பை எவர்க்குந் தெளியக்காட்டித் தமது வேலைக்குரிய பலனைப் பெறுவதற்குப் பரமபதமடைந்தனர்.

அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தார் இந்தியா, இலங்கையாதிய கிழைத் தேசங்களிலே நடைபெற்ற அமெரிக்க மிஷன் கிருத்தியங்களைப் பார்வையிட்டுவரும்படி ஸ்தாபனபதிகளையனுப்பத் தீர்மானித்தனர். அக்காலத்திலே அமெரிக்கன் போட் சங்க லிகிதர்களிலொருவராயிருந்த கனம். அன்டேர்சன் பண்டிதரும், அச்சங்கத்துக் காரியஸ்தர்களில் ஒருவராயிருந்த கனம். தொம்சன் பண்டிதரும் ஸ்தாபனபதிகளாய்த் தெரியப் பட்டனர். அவர்கள் அமெரிக்காவை விட்டுப் புறப்பட்டு, 1854ஆம் ஆண்டு கார்த்திகைமாதம் 2ஆந் திகதி பம்பாயில் வந்திறங்கினர். அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தின் முதலாம் மிஷனாய் இந்தியாவுக்கு வந்த மராட்டிமிஷன் அந்தப் பகுதியிலே 40 வருடக் காலமாய்த் திவ்வியவூழியம் நடத்திக்கொண்டிருந்தது. ஸ்தாபனபதிகள் அந்த மிஷனின் நிலைமையை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டு, அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தின் இரண்டாம் மிஷனாய் யாழ்ப்பாணத்திலே 39 வருடந் திவ்விய ஊழியஞ் செய்துகொண்டிருந்த யாழ்ப்பாண மிஷனின் சீர்நிருவாகங்களை ஆராய்ந்தறிவதற்கு 1855ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் முதலாவது ஒவ்வொரு கிருத்தியத்தையும் நுட்பமாய் ஆராய்ந்து பார்த்தார்கள். அதன்பின் சித்திரை மாதம் 25ஆந் திகதி தொடக்கம் வைகாசிமாதம் 2௨ஆந் திகதி முடிய இங்குள்ள மிஷனாரிமாரோடு சேர்ந்து, திவ்வியவூழியத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பல விஷயங்களின் பேரிலும் விசேஷ ஆலோசனைக் கூட்டங்கள் நடத்தினர். அக்கூட்டங்களில், மேலேகுறித்த ஸ்தாபனபதிகளுடன் அப்போது இங்கே திவ்விய ஊழியம் நடாத்திவந்த கனம். மெக்ஸ், ஸ்போல்டிங், சிமித், அவுலந்து, பேர்னல், சான்டேர்ஸ், லோட் என்னும் மிஷனாரிமாரும அவர்

மனைவியரும், டக்டர் கிறீன், கனம். கேஸ்றிங்ஸ், மிஸ். அக்னு என்னும் மணமாகாத மிஷனரிமாருஞ் சமூகமாயிருந்தனர். அக் கூட்டங்களில் மிஷன் ஆளுகை, நோக்கம், பிரசங்கம், சுதேச சபைகளும் போதகர்மாரும், சாதியும் பலதாரமும், சுதேச கல்விச்சாலைகள், வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி, சுதேச தேவ ஊழியர், அச்சியந்திர ஸ்தாபனம், விதவைகள் அனாதர் தாபரிப்பு, வைத்திய ஸ்தாபனம், மிஷன் ஆதனங்கள், அரசினர் நன்கொடை, மிஷன் கட்டிடங்கள் முதலாம் பல விஷயங்கள் ஆலோசிக்கப்பட்டன, ஸ்தாபனபதிகள் மிக நுணுக்கமாய்க் காரியங்களை ஆராய்வு செய்தனர். அவ்வாராய்வின்பேராய், அந்த ஸ்தாபனபதிகளிலொருவராகிய கனம். அன்டேர்சன் பண்டிதரவர்கள் எழுதிய விபரத்தை அமெரிக்கன் போட் சங்க அறிக்கையிலிருந்து எடுத்து அடியிற் தருகின்றோம்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் 40 வருடக்காலமாய், ஐந்து ஸ்தாபனங்களில் விசேஷ திறமையும், உண்மையுமுள்ள மிஷனரி மாராற் திவ்விய வூழியம் மிகுந்த வைராக்கியத்தோடும், ஆவலோடும் நடப்பிக்கப்பட்டு வந்தது. உத்தம அன்பு பாராட்டி எவரையும் அரவணைத்துக் கல்வியாகிய நல்லமுதத்தையூட்டியுந் திவ்விய போதனையைச் செவ்வனே புகட்டியும் இக்குரவர்கள் இரட்சணிய நெறிக்கு அனேகரையிழக்கத் தெண்டித்துவந்தார்கள். ஆயின் மறுபகுதிகளில் நடக்குந் திவ்விய வேலைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அவர்கள் வேலைக்குப் போதிய பலன் வெளிப்பட்டிருக்க நாம் காணவில்லை. சென்ற 40 வருடத்தில் 376 பேர் மாத்திரமே குணப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவருள் 249 பேரும் பாடசாலை மாணாக்கர் மாணாக்கிகளாயும், மிஷன் ஊழியக்காரராய் மிருக்க, எஞ்சிய 127 பேர் மாத்திரமே தன்னிஷ்டக் கிறிஸ்தவராய்ச் சபைகளில் விளங்குகின்றனர். இந்தப் பேறு 40 வருட வேலைக்குப் போதிய அளவன்று என்பது பொதுவான உத்தேசம். எமது கருத்துமதுவே. இக்குறைவுக்குப் பாடசாலைகளிற் புகட்டப்படுங் கல்வியாவது, போதனையாவது காரணமல்லவென்பதை நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டிருக்கிறோம். யாழ்ப்பாணத்தவரின் கடின இருதயமும், பரவணிச்சார்பும், ஸ்திரமான அவபத்தியுமே அதற்கு முக்கிய காரணமென முகற்கூட்ட மிஷனரிமாருட் தற்போது சீவனோடிருப்பவரான கனம். மெக்ஸ் ஐயர் கமது நீண்டகால அனுபவத்தைக் கொண்டு தெளிவாய் இதனை எமக்கு விபரித்திருக்கின்றனர்.”

ஸ்தாநூபதிகளுடன் பாடசாலைகளைப்பற்றிப் பேசிய போது விடுதிப்பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கப்பட்ட கல்வி ஊருக்குள் அதிக திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறதென்றும் மேலேத்தேச சாஸ்திரங்களைக் கற்றதினால் இத்தேசத்தவர் பலர் இந்துபுராணக் கொள்கைகள் தவறானவைகளெனவுணர்ந்து இந்துசமயத்தை வெறுக்கின்றாரென்றும் கிராமப்பாடசாலைகளிற் கல்விகற்ற ஆயிரக்கணக்கான குடும்பத்தலைவர்கள் கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் ஆதாரசத்தியங்களை நல்லாயறிந்திருக்கிறார்களென்றும் மிஷனாரிமார் விபரித்தனர். உயர்தர இங்கிலிஷ் படிப்பு, பலர் மிஷன் வேலையை விட்டுவிடிக் பொருள் தேடும் அவாவுடையராய் அரசாட்சி உத்தியோகத்தை நாடியோடப்பண்ணியதால் அவர் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப்பற்றிக்கொண்ட மதிப்பையிழந்து தலைதடுமாற்றமான நடத்தையுடையராயினரென அவர்கள் மிகத் துக்கத்தோடும் எடுத்துக்காட்டினர். இது தாநூபதிகளுக்கு மிகுந்த மனமடிவையுண்டாக்கிற்று. இதன் பின் அவர்கள் வட்டுக்கோட்டைச் செமினாரியைக் குறித்து யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். இக்கழகத்தில் 1854ஆம் ஆண்டின் இறுதியிலே 6 ஆசிரியர்களும், 100 மாணவர்களும் மாத்திரமிருந்தனர். அவ்வேளையிலே அதன் சமய சீர் முன்னிலும்பார்க்க மிகக் குறைவாயிருந்தது. மாணுக்கர் தமிழ்ப்படிப்பைக் குறைத்து இங்கிலீஷ்கல்வியில் அதிகமாய்த் தேறப் பிரயாசப்பட்டனர். இது செமினாரித் தலைவரின் அறிக்கை. ஸ்தாநூபதிகள் கவனமாகத் தீர்க்காலோசனை செய்தபின் செமினாரியை நிறுத்தி அதனிடத்தில் உபாத்திமாராகவும் உபதேசிகர் போதகர்களாகவும் மிஷனாரியத்தைச் செய்வதற்கு ஆட்களைப் பயிற்றுவதற்காய் ஓர் உயர்தரத் தமிழ் வித்தியாசாலையை வட்டுக்கோட்டையிலேயே ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்தனர். அதில் வேதபாடங்களை அதிகமாகவும் கிரமமாகவும் கற்பிக்க வேண்டுமென்றும் போதிய திறமையுடையவரும் 14 வயதுக்குக் குறையாத பராயமுடையவரும் கிறிஸ்தவராய் அல்லது கிறிஸ்த அனுசாரிகளாய்க் காணப்படுபவருமான மாணவரையே அதிற் சேர்க்கவேண்டுமென்றும் அவர்கள் நான்கு வருடம் படித்து அரங்கேறலாமென்றும் நடத்தும் முறையைப்பற்றி ஒழுங்குத்திட்டஞ் செய்தனர். இனிமேல் உடுவிற்பெண்பாடசாலையில் முற்றாய்த் தமிழ்ப்பாஷையிலேயே பலவகைக் கல்வியுங் கற்பிக்கவேண்டுமென்பதுந் தாநூபதிகள் அப்பாடசாலை சம்பந்தமாய்ச் செய்த ஒழுங்கு. அப்போது

அப்பாடசாலையில் 75 மாணாக்கிகள் கலைப்பயின்றுவந்தார்கள். அத்தொகையை 35 ஆகக் குறைக்கவேண்டுமென்றும், 12 வயதுக்குட்பட்டவர்களும் கிறிஸ்து செல்வாக்குக்குட்பட்டவர்களுமான பிள்ளைகளையே சேர்க்கவேண்டுமென்றும் அவர்கள் 5 வருடம் மாத்திரம் படித்தாற் போதுமென்றுத் தீர்ப்புச் செய்தனர். இத்தாபுபதிகள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்ற பின், யாழ்ப்பாணத்திலே அப்போது அமெரிக்க மிஷனரி மாராற் புகட்டப்பட்ட கல்வி திருப்திக்குரியதென்றும் செமினாரிப் படிப்பு அளவுகடந்துவிட்டதென்றும், விவேகமுள்ள ஒரு பிரித்தானிய உத்தியோகஸ்தராற் தமக்குச் வற்புறுத்தப்பட்டதென்று யாழ்ப்பாணத்து மிஷனரிமாருக்கு எழுதினர். மேற்குறித்த உத்தியோகஸ்தர் மெஸ். டைக் ஏசண்டுத் துரையவர்களேயாம். இவர் மிஷன்வேலைகளைத் தைரியப்படுத்தி வந்தவர். தேசநன்மைக்காய்ச் செய்த பொதுவான நன்மைகளோடு நல்ல தெருக்களைத் திறந்து மிஷன் ஸ்தாபனங்களை இணைத்தவர். வித்தியாவிருத்தி சம்பந்தமாய் மிஷனரிமார் செய்த வேலைகள் அதிகமும் விசேஷமுமானவையென்பதை இவர் அத்தாபுபதிகள் இங்கு நிற்கும்போது அவர்க்கு வற்புறுத்தினர்.

அற்பசெலவுங் கொடாது மிஷனரிமாரிடம் ஆங்கில உயர்தரக் கல்வியைக் கற்றுக் கிறிஸ்துசமயந் தழுவினர் பலர் அரங்கேறியபின் அரசாட்சியுத்தியோகஸ்தராயும் அதிகபணவரவுள்ளவர்களாயும் வந்த காலத்திற் தமக்கு இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்ட யேசு சுவாமியைக் கைவிட்டு உலக ஆசாபாசங்களுட் சிக்கினர். அவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தினின்று விலகினதுமாத்திரமன்றி, மிஷனரிமார் தமக்குச் செய்த பேருபகாரங்களை மறந்து, நன்றிகெட்ட பிராணிகளாய் அவர்களுக்கு விரோதிகளும் அவர்கள் நடத்துந் தரும கிருத்தியங்களுக்கு இடர் விளைவிப்பவர்களுமாயிருந்தனர். ஸ்தாபுபதிகள் இதையறிந்தபோது மிக மனம் நொந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தவர் ஆங்கிலபாஷை கற்றுத்தேறுதற்கு மிஷனரிமார் செய்த அரும்பிரயத்தனங்கள் நோக்கப்படி கிறிஸ்து மார்க்க விருத்திக்கு அதிகம் அனுகூலமாயிருக்கவில்லையென்று தாபுபதிகள் நல்லாயறிந்துகொண்டார்கள். அதனாலேயே இங்கிலிஷ் பாஷையை விட்டுத் தமிழ்ப்பாஷையிற் கல்விகற்பிப்பது உத்தமமென அவர்கள் தெளியலாயினர். மிஷனரிமாரும் இந்த ஆலோசனை தக்கதுதானென ஒப்புக்

கொண்டு அவர்கள் கருத்துப்படியே ஆங்கில பாடசாலைகளை நிறுத்தத் தொடங்கினர். இதனால் 32 வருடங்களாய் உச்சியிற் சூரியன்போலக் கலையொளிவிசி யாவரும் மெச்ச உச்சநிலைபெற்று விளங்கிய செமினாரியென்னுஞ் சாஸ்திர சாலை சடுதியாய் மறைந்தொழிந்தது. அதில் நல்ல ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று இன்புற்றுவாழ்ந்த பல தந்தையர் நமக்கு அருமையாய்க் கிடைத்த இச்சலாக்கியம், நம் புதல்வர்க்குக் கிடைக்கவில்லையே என்செய்வோமெனத் துன்புற்றனர். ஆங்கிலபாடசாலைகளை நிறுத்தியதுமன்றி, ஆங்கிலபாஷையை உபயோகிப்பதையும் அக்காலத்து மிஷனரிமார் நிறுத்த ஒழுங்குசெய்தனர். இதுவுந் தாபுபதிகளின் கருத்தேயாம். அதினால் சபைவர்த்தமானங்கள் தமிழ்ப்பாஷையில் எழுதப் பட்டுவந்தன. தமிழ்ப்பாஷையில் உயர்ந்த அறிவுடையவர்களையே போதகர்களாக நியமிக்கவேண்டுமெனத் தாபுபதிகள் கூறிய யோசனைக்கு இது இணக்கமாயிற்று. இவைகளினால் இங்குள்ள கிறிஸ்தவர்கள் மிக மனந்தளர்ந்து தைரியவீனப் பட்டாலும் அவர்களிற் பலர் விசுவாசத்தில் உறுதியுள்ளவர்களாய்க் கர்த்தருடைய மகிமைக்காகச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்வோமென்னுந் தீர்மானமுடையராயிருந்தனர்.

தாபுபதிகளின் ஆலோசனைக்கூட்டத்திலே போதிய கிறிஸ்தவர்கள் வசிக்குமிடங்கடோறும் புதியசபைகளை ஸ்தாபிப்பதுந் தகுதியான சுதேசிகளையே அவைகளுக்குப் போதகர்களாக நியமிப்பதும் நல்லதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அப்படியே காரைதீவில் 7 சபையாரோடு ஒரு புதிய சபை ஸ்தாபகமாயிற்று. தாபுபதிகள் சமூகமாயிருந்து அதற்குரிய ஆராதனையை நடப்பித்தார்கள். இது நடந்தபோதே மெஸ். கொர்னேலியு என்பவர் அச்சபைக்குப் போதகராக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார். இவர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஒரு கிறிஸ்தசபையைச் சேர்ந்தவர். விவாகநோக்கமாய் யாழ்ப்பாணம் வந்து உடுவில் சேர்ந்த ஒரு கிறிஸ்தபெண்ணை விவாகஞ் செய்தவர். யாழ்ப்பாணச் சுதேச கிறிஸ்தவர்கள் பலர் அக்காலத்திலே இந்தத் திவ்விய ஊழியத்தை நடத்தப் பக்குவராயிருந்தார்கள், ஆயினும் அவர் அவ்வூழியத்தின் மகத்துவத்தையும் உத்தரவாதத்தையும் அதிகமாய் மதித்துத் தாம் அந்நிலையையடையப் பாதிரரல்லரெனப் பின்னிற்றனர். மெஸ். கொர்னேலியுவின் அபிஷேகதினம் மிஷனரி மாருக்கும் ஸ்தாபுபதிகளுக்கும் அதிகமக்களிப்பையுண்டாக்

கிற்று. அபிஷேக ஆராதனையை கனம். மெக்ஸ், ஸ்போல்டிங், தொம்சன், அன்டேர்சன் ஆதியாம் அமெரிக்க குரவர்களே நடத்தினர். காரைதிவுத் திருச்சபையில் அப்போதுயர்ந்த வருந் தாழ்ந்தவருமாய் இரு வகுப்பு அங்கத்தவரிருந்தன ரென்றும் அவர்களுக்குட் சாதி வித்தியாச மதிகமாய்க் கவனிக்கப்பட்டதென்றும், சபை ஸ்தாபனம் நடந்தபோது முதன்முதல் நியமிக்கப்பட்ட பரிசாரகரிருவருள் ஒருவன் பறையனென்றும் கனம். அன்டேர்சன் பண்டிதர் தமது அறிக் கையிலே அமெரிக்கன் போட் சங்கத்துக்குக் காட்டியிருக்கின் றனர்.

ஸ்தாபனபதிகள் யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்திய ஆலோ சனைக் கூட்டத்தில் அதுவரைக்கும் மிஷனுக்கு அதிகசெலவை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருந்த அச்சுக்கூடத்தைச் சுதேசிகள் பொறுப்பில் விடத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன்பின் உதய தாரகைப் பத்திரம் முழுவதுந் தமிழிற் பிரசரிக்க ஒழுங்கா யிற்று. மிஷனுக்குரிய மறு பிரசுரங்களுக்கும் மிஷனே அச்சுக்கூடச் சொந்தக்காரர்க்குக் கணக்குத் தீர்த்து வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலே அந்த ஸ்தாபனபதிகள் நின்ற காலத் தில் யாழ்ப்பாண மிஷனின் வேலைகளையும் அவைகளுக்கு உதவியாய் இங்கு அமைக்கப்பட்டு நடைபெற்ற ஸ்தா பனங்களையும் மிகக் கவனமாய்ப் பார்வைமிட்டபின், தாம் செய்த தீர்மானங்களை இங்குள்ள மிஷனாரிமாருக்கும் அமெரிக் கன் போட் சங்க காரியஸ்தருக்கும் எழுத்துமூலமறிவித் தனர். இவர்கள் அமெரிக்கா சேரமுன்னர் அங்கே அமெரிக் கன் போட் சங்கத்தினது 1855ஆம் ஆண்டின் வருடாந்தக் கூட்டத்தில் அத்தீர்மானங்களைப் பற்றிச் சிறிது தர்க்கம் நிகழலாயிற்று. அதனால் ஸ்தாபனபதிகள் அமெரிக்கா சேர்ந்த வுடன் அவர்களையழைத்து வைத்துக் காரியங்களை வினவவுந் தீர்மானங்களை யறுதிப்படுத்தவுங் காரியஸ்தர் மனங்கொள்ள வில்லை. அதைச் சிறிது பின்போட்டிருந்தனர். கடைசியாய் 1856ஆம் ஆண்டு பங்குனிமாதம் 4ஆம் 5ஆம் 6ஆம் திகதி களிற் காரியஸ்தர் கூடி இந்த விஷயத்தைப்பற்றி யோசித் தனர். அவ்வேளையிலே ஸ்தாபனபதிகளின் தீர்மானங்களோடு இவ்விடத்து மிஷனாரிமாரின் கருத்தும் ஒத்துப்போகக் காணப்பட்டபடியாற் காரியஸ்தர்கள் ஸ்தாபனபதிகளின் தீர் மானங்களை அனுவதித்தனர். அத்தீர்மானங்கள் 1856ஆம் ஆண்டின் வருடாந்தக்கூட்டத்திலே அமெரிக்கன் போட்

சங்கத்தால் உறுதியாக்கப்பட்டன. ஸ்தாநூபதிகள் யாழ்ப்பாண மிஷன் நடப்பித்த வேலைகளிற் போதிய அனுகூலமுண்டாகவில்லையென்று துக்கித்தாலும், நல்லவேலைகளு முன்னென்று இரம்மியமுடையராய்ப் போயினர். ஆதி மிஷனாரி மாராகிய கனம். மெக்ஸ், ஸ்போல்டிங் முதலியோர் மிஷன் கிருத்தியங்களால் யாழ்ப்பாணத்திலுண்டான நன்மாறுதல்களைக் கண்டு நல்ல எண்ணமுடையவர்களாயும் கிறிஸ்துமார்க்கம் இத்தேசத்திலே பிற்காலத்தில் விசேஷ அனுகூலமடையுமென்பதைப்பற்றி அதிக நம்பிக்கையுள்ளவர்களாய் மிருந்தார்கள்.

ஸ்தாநூபதிகளின் தீர்ப்பின்படியே யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் வேலைகளிற் சில மாறுதல்கள் நிகழலாயின. அவை : பாடசாலை, அச்சுக்கூடம், சபையாகிய மூன்று ஸ்தாபனங்களை யுஞ் சம்பந்தப்பட்டவை. அவற்றைப்பற்றிய குறிப்புக்களை அடியிற் தொகுத்துக் காண்பிக்கின்றோம்.

1. பாடசாலைகள் : யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஆங்கிலக்கல்வியை அதிகமாயூட்டிவந்த செமினாரியும் மற்ற ஆங்கிலபாடசாலைகளும் நிறுத்தப்படல். தமிழ்ப்பாஷையிலே உயர்ந்த கல்வியறிவைக் கொடுத்தற்காய்ச் செமினாரியினிடத்திலே ஒரு போதனா சக்தி வித்தியாசாலையை ஸ்தாபிக்க ஒழுங்கு செய்தல். உடுவிற் பெண்பாடசாலையில் தமிழ் மாத்திரங் கற்கத் தீர்த்தல்.

2. அச்சுக்கூடம் : அச்சுக்கூடம் மெஸ்ஸேஷ் றிப்பினி, ஸ்ரோங் என்பவர்களுக்கும், புத்தகக் கட்டுவேலைக்குரிய சாமான்கள் மெஸ்ஸேஷ் டேனே, உவின்சிலோ என்பவர்களுக்கும் விற்கப்பட்டன.

3. சபைகள் : ஒவ்வொரு சபையுஞ் சுயதாபரிப்புஞ் சுய ஆளுகையுமுள்ள நிலைமைக்கு விடப்படல். சபைகள் அதிகப் படுவதற்கு இவ்விரண்டு திறமைகளோடு சுயவிருத்தியாகிய பேறும் ஒவ்வொரு சபையிலுங் காணப்படவேண்டுமென்று அமெரிக்கன்போட் சங்க விகிதராகிய அன்டேர்சன் பண்டிதர் வற்புறுத்தி நின்றார். மிஷன்வேலை ஆரம்பமாகி முதல் 40 வருடங்களிலும் சுதேச போதகரொருவரும் எழும்பவில்லை. ஸ்தாநூபதிகள் இங்கு வந்துநின்றபோதே காரைதிவுச்சபை ஸ்தாபகமும் சுதேசபோதக அபிஷேகமும் அவர் சமூகத்தில் ஒரேநாளில் நிறைவேறின. அத்தாநூபதிகள் சபை விஷய

மாய்ச் சொன்ன யோசனைகளை அவர்கள் போனபின் மிஷனாரிமார் நிலைநிறுத்தத் தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள். அப்போதிருந்த சபைகளைச் சுயதாபரிப்புக்கும் சுயஆளுகைக்கும் விட்டுத் தாம் மேற்பார்வைசெய்யத் தொடங்கினார். அதனால் விருத்தியுங் காணப்பட்டது. சுதேசிகளுள் அறிவிலும் பக்தியிலும் முதிர்ந்தவரும் திவ்வியவழியத்திற் கரிசனையுடையவருமாயிருந்த மெஸ். T. P. கன்ற் அவர்கள் 1855ஆம் ஆண்டு போதகராய் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டார். இவர், அப்பொழுது தனித்தனிச் சபையாய் விளங்கிய சாவகச்சேரி, உசன், நுணாவில், வரணியென்னும் நான்கு ஸ்தானங்களையும் பார்வையிட்டு அங்கங்கே திவ்வியவழியம் ஊக்கமாய் நடைபெறுவதற்கு விசேஷ முயற்சி செய்துவந்தார். யாழ்ப்பாண அமெரிக்கமிஷனின் கீழ் யாழ்ப்பாணிகளுள் முதன்முதற் குருப்பட்டந் தரிக்கப்பெற்றவர் கனம். T. P. கன்ற் போதகரேயாம்.

சென்ற 40 வருடங்களில் யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சம்பந்தப்பட்டுத் திவ்விய ஊழியம் நடத்திய மிஷனாரிமாரின் தொகையையும் அவரடைந்த அனுகூலத்தையும் பின்வரும் அட்டவணைபிற் காண்க.

	ஆண்	பெண்	மணமாகாதவர்	மொத்தம்
சுவிசேஷ மிஷனாரிமார்	31	35	3	69
வைத்திய மிஷனாரிமார்	3	2	—	5
அச்சுக்கூட மிஷனாரிமார்	2	3	—	5
மரித்தவர்	7	10	—	17
யாழ்ப்பாணத்தில் அடக்கம்	4	10	—	14
1855ஆம் ஆண்டு இருந்தவர்	9	7	1	17
சபைகள்	—	—	—	8
சுதேச போதகர்மார்	—	—	—	2

இரண்டாங்கால பாகம்

வளர்ச்சியின் காலம்

1856 — 1900

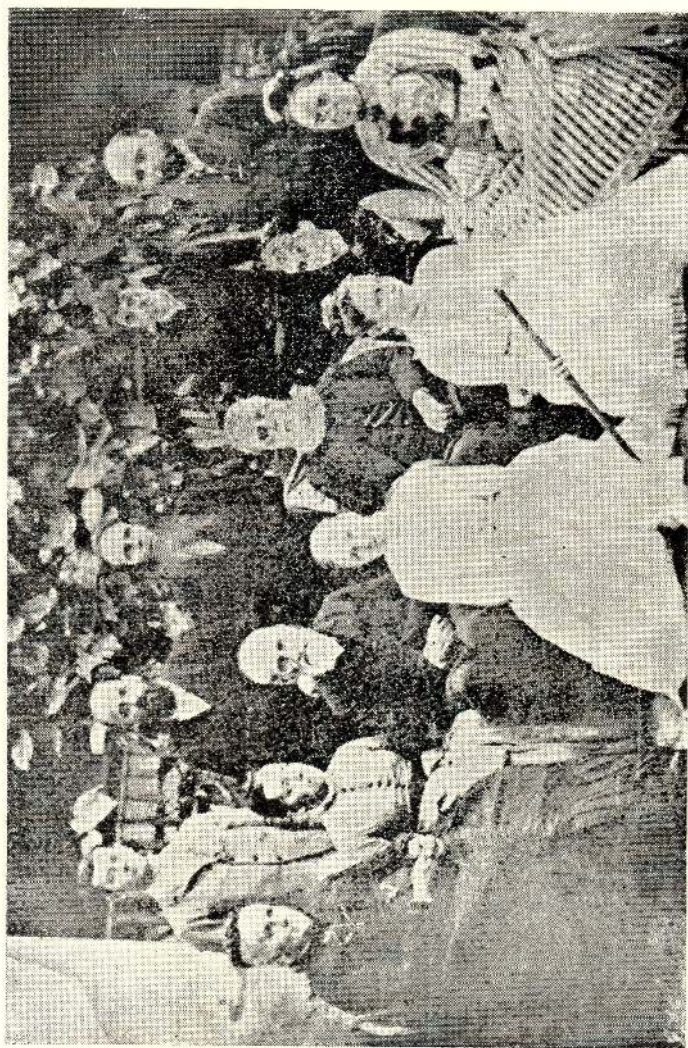
இப்பாகம் அமெரிக்கமிஷனின் முதலாம் ஸ்தாநுபதிகள் யாழ்ப்பாணம் வந்து திரும்பியபின் இரண்டாம் ஸ்தாநுபதிகள் வந்து திரும்பிய காலம் வரைக்குமுள்ள 45 வருடச் சம்பவங்களை அடக்கியிருக்கின்றது. இக்காலத்திற் திருச்சபைகள் சுய ஆளுகை, சுய தாபரிப்புக்கொண்டு விருத்தியடைந்தன. அதனாலேயே இக் காலத்தை வளர்ச்சியின் காலமெனக் குறித்தோம். ஆரம்பகிருத்தியங்களி லனேகம் ஆதி மிஷனரிமாரால் நடப்பிக்கப்பட்டபடியால் அவைக்குரிய காலத்தை ஆரம்பகாலமென்றோம். இரண்டாம்பாக காலத்தில் மிஷனரிமார் சுதேச ஆண்களையும் பெண்களையும் திருத்தொண்டுக்குப் பயிற்றி, அவர்மூலமாய்த் தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றினர் ஆகையால் இக் காலத்தைச் சுதேச ஊழியர் காலமென அழைத்தலுந் தகும். மிஷனரிமாருஞ் சுதேச ஊழியருஞ் சேர்ந்து, சபைகள் சுயதாபரிப்புஞ் சுய ஆளுகையுங் கொண்டு விருத்தியடையச்செய்த முயற்சிகளும், அவற்றின் பேறுகளும் இப் பாகத்தில் தெளிவாய்க் காட்டப்படும்.

அமெரிக்க மிஷனின் முதலாம் ஸ்தாநுபதிகளின் தீர்மானங்கள் மிஷனரிமாருக்கும், சபைகளுக்கும் மிகுந்த துக்கத்தையுண்டாக்கின. மிஷனரிமார் ஸ்தாநுபதிகளின் தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, பொறுமையோடும், விசுவாசத்தோடும் ஊக்கமாக ஊழியஞ்செய்து வந்தார்கள். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அப்பொழுது சிறந்துவிளங்கிய 700 மாணவர்க்கு ஆங்கிலக் கல்வியறிவை யூட்டிய செமினரி என்னுஞ் சாஸ்திரசாலை சடுதியாய் நிறுத்தப்பட்டதையும், அப்பால் அமெரிக்க மிஷனரிமார் ஆங்கிலக்கல்வி கற்பியாது விட்டதையுங் கண்டு சுதேசிகள் மிக மனமடிவுகொண்டனர். அப்படியே உடுவிற் பெண்பாடசாலையில் மாணாக்கிகள் தொகையைக் குறைத்ததோடு, ஆங்கிலக் கல்வி பயிற்றலை முற்றாய் நிறுத்தியதும் இத் தேசத்தவர்களுக்கு மிகுந்த துக்கத்தையுண்டாக்கின. இங்கிலிஷ் பாஷை உபயோகம் மிகக் குறைக்கப்பட்டது. அதுவரையிலும் இங்கிலிஷிலும் தமிழிலும் பிரசரிக்கப்பட்ட உதயதாரகைப் பத்திரத்தைத் தமிழில் மாதிரம் பிரசரிக்க மிஷனரிமார் திட்டஞ்செய்தனர். மெஸ்.

கரால் விசுவநாதபிள்ளை பத்திராதிபராயிருந்து அதனை நடத்தினார். அவர் சிறிதுகாலத்துள் அந்தக் கடமையைக் கைவிட்டுச் சென்னப்பட்டினஞ் செல்ல, மெஸ். J. R. ஆணல்ட் ஆசிரியர் உதயதாரகைப் பத்திராதிபராகி, எவரும் இன்புற்று வாசித்து நன்மையடையத்தக்க சிறப்புப் பொருந்த அதனைச் செந்தமிழில் 40 வருடக்காலமாய் நடத்தினார். சில வருடங்களின்பின், அப் பத்திரத்தின் இரு பக்கங்களை மீளவும் ஆங்கிலபாஷையிற் பிரசுரிக்க ஒழுங்குசெய்யப்படலாயிற்று. மெஸ். R. O. D. அஸ்பரி ஆசிரியர் ஆங்கிலப் பகுதிக்குப் பத்திராதிபராயிருந்தார். சில வருடங்களின் பின் அவர் இந்த வேலையினின்று விலக மிஷனாரிமார் அதனைக் கையேற்றனர். இப் பத்திரிகை கிறிஸ்த அறிவு தேசத்திற் பரம்புவதற்குப் பலவகையாலும் உதவிபுரிகின்றது. ஸ்தாநுபதிகளின் தீர்மானங்கள் இவ்விடத்துக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அப்போது நஷ்டம்போற் காணப்பட்டாலும் பின்னர், தைரியத்திற் குரியவைகளாகவே காணப்பட்டன. சபைகள் சம்பந்தமாய் ஸ்தாநுபதிகள் சொல்லிப்போன மாதிரிகள் அவைகளின் விருத்திக்கு அதிக அனுகூலமான முறைகளாய்க் காணப்பட்டன. அக்காலத்திற் சுதேச சபைகளின் விருத்திக்கேதுவாய் நடந்த சம்பவங்களை அடியிற் காண்க.

ஸ்தாநுபதிகள் யாழ்ப்பாணம் வந்து திரும்பியபோது இங்கிருந்த மிஷனாரிமாருள் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத் தலைவர் மெஸ். பேணல் ஐயரும் அம்மாவும் 1855ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் மதுரைக்குப் போய் மதுரைமிஷனைச் சேர்ந்தனர். சொற்பகாலத்துட் பேணல் ஐயர் குருப்பட்டந் தரிக் கப்பெற்று, அங்கே திவ்விய ஊழியத்தைச் மிஷனாரிமார் செவ்வனே நடத்தினார். முதலாங் கூட்டத் தைச் சேர்ந்த கனம். மெக்ஸ் ஐயரும் அம்மாவும், இரண்டாங் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த டாக்றர் ஸ்போல்டிங் ஐயரும் அம்மாவும், கனம் J. C. சிமித் ஐயரும் அம்மாவும், கனம். W. அவுலந்து ஐயரும் அம்மாவும், கனம். E. P. கேஸ்லிங்ஸ் ஐயரும் அம்மாவும், கனம். M. D. சான்டேர்ஸ் ஐயரும் அம்மாவும், கனம் நேதன் லோட் ஐயரும் அம்மாவும், வைத்தியர் கிறீன் ஐயரும், மிஸ். அக்னு அம்மாவும் அப்போது மீதியாய் இங்கிருந்து திவ்வியவூழியம் நடத்தினார்கள். இம் மிஷனாரிமார் சாதாரணயுத்தி புத்தியிற் சிறந்தவர்களும், காரியங்களைப் பகுத்தறியுந் திறமையும் பொருந்தியவர்கள். பலவகையான கஷ்டங்களிற் பொறுமை

CEYLON MISSIONARIES, 1890

யும், உறுதியான விசுவாசமுஞ் சாதித்துச் சந்தோஷமடையும் அனுபவமுடையவர்கள். ஒருவர்க்கொருவர் நல்லாலோசனைக் காரராயும் தம்மை இவ்விடத்துக் கனுப்பிய அமெரிக்கன் போட் சங்கத்துக்கு உண்மையுள்ளவர்களும், தம்மையாட் கொண்ட பரம எசமானாகிய இயேசு சுவாமிக்கு உத்தமமும் உண்மையுமுள்ள ஊழியக்காரராயும் இங்கு விளங்கினார்கள். நெடுங்காலம் யாழ்ப்பாணத்திற் திவ்வியவூழியம் நடத்திக் கொண்டிருந்த கனம். மெக்ஸ் ஐயர் 1857ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று வயோதிபத்தினால், மீளவும் யாழ்ப்பாணத் திரும்பிவர இயலாத, அங்கே நின்றுவிட்டனர். இவர் 1862ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 12ஆந் திகதி 73 வயசுடையவராய்த் தேகவியோகமாயினர்.

இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே திவ்வியவூழியம் புரிந்த காலம் 40 வருடம். புத்திர புத்திரிகள் இவர்களுள். முதன்முதல் 1834ஆம் ஆண்டு பிள்ளைகளிருவரை அமெரிக்காவுக்கனுப்பினர். இதற்கு 6 வருடத்துக்குப் பின்பு பாரியாருடனும், மற்றைய பிள்ளைகளோடும் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, அங்கே தமது குடும்பத்தைவிட்டு, அடுத்த வருடம் மீளவும் யாழ்ப்பாணம் வந்து, 1857ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் இங்கே தரித்துநின்று திருத்தொண்டு புரிந்தார். இவர் தம்மை அதிகமாய் ஒறுத்துத் திவ்விய ஊழிபத்தைச் சந்தோஷமாய்ச் செய்துவந்தாரென்றும், சந்தோஷமாய்ச் சீவித்ததுபோலவே சந்தோஷமாய் மரித்தாரென்றும் அமெரிக்கன் போட் சங்க லிகிதராயிருந்த அன்டேர்சன் பண்டிதர் எழுதியிருக்கிறார். அந்தியவேளை அவர்க்கு அதிக சந்தோஷத்துக்குரியதாயிருந்ததென்பதும், ஆழமான உணர்ச்சியோடும், உன்னத தியானத்தோடும் படுக்கையிலிருந்தபடியே ஒரு நீண்ட செபஞ்செய்து, தமது குடும்பத்தவரையும், மிஷன் காரியங்களையுங் கர்த்தருக்கு ஒப்புவித்து, இரு கரங்களையுமுயர்த்தி, மிகுந்த பயபத்தியோடும் ஆமென் என்று சொல்லி, அமைதலாய்க் கர்த்தருக்குள் நித்திரை அடைந்தாரென்றும் லிகிதர் அந்த அறிக்கையிலே கூட்டியிருக்கின்றனர். டக்றர் நேதன் லோட் ஐயரும் அம்மாவும் சுகவினத்தினால் 1859ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர். இவர்கள் சுகம்பெற்றபின், 1863ஆம் ஆண்டு மதுரை மிஷனுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். கனம். ஜேம்ஸ் குவிக் ஐயரும் அம்மாவும் 1858ஆம் ஆண்டு இம் மிஷனைச் சேர்ந்து திருத்தொண்டு புரிந்தனர். இவருட் கனம். கிற்சுகொக்

ஐயரும் அம்மாவும் சுகவினத்தினால் இங்குத் தரித்து நிற்க முடியாமல் 1860ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குப் போய்விட்டனர். இவர்க்குப் பதிலாய்க் கனம். J. A. ஜேம்ஸ் ஐயரும் அம்மாவும் 1861ஆம் ஆண்டு இங்கு வந்து, முந்தியவரைப்போலவே 1863ஆம் ஆண்டு சுகவினத்தினால் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிவிட்டனர். கனம். ஜேம்ஸ் குவிக் ஐயர் பண்டத்தரிப்பு முதலிய சில ஸ்தானங்களிலிருந்து, மிகுந்த வைராக்கியத்தோடு சுறுசுறுப்போடுங் கடமை பார்த்து வருகையில், இங்கு நெடுகத் தரித்துநிற்கக் கூடாதபடி நோயாளியாகி, 1868ஆம் வருஷம் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர். கனம். உவில்லியம் டிறீமர் ஐயரும் அம்மாவும் 1869ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலிருந்துவந்து யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சேர்ந்து, திவ்வியஊழியத்தை ஊக்கமாயும், வைராக்கிய சிந்தையோடும் வட்டுக்கோட்டை, உடுப்பிட்டி, சாவகச் சேரி என்னுமிடங்களில் நடப்பித்தனர். இவர் இராகம் பாடுவதில் நல்ல திறமையுடையவர். இங்கிலீஷ் இராகம் போலவே தமிழ் இராகங்களையும் இலகுவாய்ப் பழகித் தமிழ்க் கீர்த்தனைகளை மிக இனிமையாய்ப் பாடி வந்தனர். இக்கீர்த்தனைகளைப் பாடுவதற்குத் தவிரியாய் ஒரு சங்கீத நூலியற் றிப் பிரசரிப்பித்தனர். அக்காலத்திலே தெல்லிப்பழைப் போதனா வித்தியாசாலை ஆசிரியர்களி லொருவராயிருந்த மெஸ். S. ஏரோமியாப் புலவரைத் தம்முடன் கூட்டிச் சென்று பலவிடங்களிலே பசளைப் பிரசங்கங்கள் செய்து, இரட்சண்ய வழியை அனேகர்க்குத் தெரிவித்துவந்தார். இத்தேசத்தவர் டிறீமர் என்னும் இவரது பெயரைத் “தருமர்” என்று உச்சரிப்பார்கள். சுதேச கிறிஸ்தவர் களாலும், சுதேச கிறிஸ்த ஊழியர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவரும், சுதேச கிறிஸ்தவர்களை மிக நேசித்தவருமாகிய இத் தருமச் குரவர் லீவில் அமெரிக்காவுக்குப் போன போது, மறுபடியும் இங்குத் திரும்பிவரக்கூடாதபடி சுகவினத் தடையாயிற்று. அவரோடு பழகிய கிறிஸ்தவர் யாவரும் அதைப் பற்றி மிகுந்த துக்கமடைந்தார்கள்.

டக்டர் கிறீன் ஐயர் 1857ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று அங்கே நான்கு வருடத் தங்கினார். அக்காலத்திலே ஆங்கில வைத்திய சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அவர் 1862ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 22ஆந் திகதி மிஸ். மாக்கிறெற் என்னும் பெயருடைய ஒரு கண்ணிகையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு, அந்த மாசம் 26ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்துக்குப்

பிரயாணமாகிச் சேமமாய் வந்து சேர்ந்தார். இங்கே 1873ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் வைத்திய மிஷனாரியாய்த் தரித்து நின்று விஷேச வைத்தியசிகிச்சைகள் நடப்பித்து இத்தேசத்தவரால் மிகச் சன்மானிக்கப்பட்டார். மானிப் பாயில் இவர் வசித்த வீடு ஓர் இரவு சடுதியாய் விழுந்தது. அப்போது விழுந்த பாகத்திலே அவரது பாரியார் தனிமையாய்ப் படுத்து நித்திரையாயிருந்தனர். ஆயினும் ஆண்டவருடைய கிருபையினால், இவர் யாதோர் இடையூறுமின்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டனர். டக்டர் கிறீன் ஐயர் 1873ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் முறையாய் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று மறுபடி இந்த நாட்டுக்கு வராதபடி நின்றுவிட்டனர். ஆயினும் இங்குத் தாம்புரிந்த திவ்விய ஊழியத்தையும், இத் தேசத்தவரையும் மறவாதவராய், முன்பு செய்த வைத்தியவேலையின் தொடர்பாய் ஆங்கிலீஷ் வைத்திய நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும், கண், காது முதலிய உறுப்பு களைப்பற்றித் தமிழிலே துண்டுப் புத்தகங்கள் எழுதியும் இங்கனுப்பி இத் தேசத்தவர்க்கு உதவிபுரிந்தனர். இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே நடப்பித்த வைத்திய முயற்சிகளை வைத்திய சகாயம் என்னும் பகுதியிற் பின்னே காண்க.

1816ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அடுத்த 50 வருடங்களிலும், அமெரிக்க கன்னியர் மிஷனிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற் திவ்வியஊழியஞ் செய்ய வந்த கன்னி மிஷனரிமாரில் மிஸ். லைசா அக்னு, மிஸ். சேரா பிறவுன், மிஸ். மேரி அன்காபேல் என்னும் மூவரும் உடுவிற்பெண் பாடசாலையிற் கலையமுதாட்ட நியமிக்கப்பட்டனர். இவருட் பிந்திய இருவரும் இருவருடங்களுக்கிடையிற் சுகவீனத்திறை சுய லுருக்குப் போய்விட, மிஸ். அக்னு அம்மா மாத்திரம் ஒரு முறையாவது, அமெரிக்காவுக்குச் செல்லாது, உடுவிற்பெண் பாடசாலையிற் தலைமைவகித்துச் சுதேச மாணாக்கிகளுக்கு மிகுந்த ஆதரவோடு கல்விபயிற்றிக்கொண்டு, ஆயிரம் பிள்ளைகளுக்கு அன்னை யென்னும் பெயர்பூண்டு யாழ்ப்பாணத்திலேயே அந்தியகாலம்வரைக்கும் தரித்திருந்தார். இவர் 43 வருடகாலம் இங்குத் திவ்விய ஊழியம் புரிந்து. 1883ஆம் ஆண்டு கர்த்தருக்குள் ஆறுதலாய் மரித்தார்.

கன்னி மிஷனரிமார் பலர் யாழ்ப்பாணம் வந்து, திவ்விய ஊழியத்தை அன்பாலேவப்பட்டு, மிகுந்த சாக்கிரதையோடு நிறைவேற்றினர். அவர்களுள் மிஸ் H. E. தவுன்சென்ட்

அம்மா, மிஸ். மாகி, உவெப்ஸுறர் அம்மா, மிஸ். எஸ்தர் கில்லிஸ் அம்மா என்பவர் மூவருமே முதல் வந்தவராம். மிஸ். தவுன்சென்ட் அம்மா உடுப்பிட்டிப் பெண் பாடசாலைத் தலைவியாயிருந்து, அனேக பெண்பிள்ளைகள் கிறிஸ்துவின் திவ்விய ஒளியில் நடக்க வழிகாட்டிய அன்பின் பெருமாட்டியாய் விளங்கினார். இவர் 15 வருடங்களுக்குமேல் அப்பாடசாலையோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்து அப்பால், இங்கு தரித்து நிற்கமுடியாது கடும் நோயாற் பீடிக்கப்பட்டுக் கர்த்தருக்குள் ஆறுதலாய் மரித்துப் பரமபதமடைந்தனர்.

மிஸ். மாகி உவெப்ஸுறர் அம்மா யாழ்ப்பாணம் வந்து ஒருவருடத்துக்குட் சுகவினத்தினால் இம்மிஷனை விட்டுச் சென்னதேசம் போயினர்.

மிஸ். கில்லிஸ் அம்மா மிகுந்த புத்திசாலியும் திவ்விய ஊழியத்தில் அதிக வாஞ்சையுடையவருமாய் இருந்தார். இவர் கிறிஸ்த அன்பினால் ஏவப்பட்டுத் தெல்லிப்பழை, பண்டத்தரிப்பு ஆதிய இடங்களில் மிகுந்த வைராக்கியத் தோடு திவ்விய ஊழியத்தை நடப்பித்தனர். கிராமங்களிற் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி அமெரிக்கன் போட்டினால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட முதற் கன்னி மிஷனரி இவரேயாம். இவர் பண்டத்தரிப்பிலே வசித்து அங்கே ஓர் பெண்பாடசாலையை ஸ்தாபித்துத் தம்மை அதிகமாய் ஒறுத்து அதை நடத்தி வந்தார். தாழ்ந்தசாதிப் பிள்ளைகளும் அதிற் சேர்ந்து விடுதிவிட்டுப் படித்தற்கு அப்போது ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த அம்மாவின்னு வைராக்கிய சிந்தையினாலும், அன்பின் அரும்பிரயாசத்தினாலும், ஊக்கமான வேண்டுதலினாலும் அவர்காலத்திலே பண்டத்தரிப்புச் சபையும் விசேஷ உயிரடைந்து, தன்னிரட்சிப்பையும், பிறிரிட்சிப்பையும் ஆசையோடு தேடிற்று. இப்படியிருக்கையில், 1880ஆம் ஆண்டு மிஸ். கில்லிஸ் அம்மா அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார். அதன் பின் அவர் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பி வராமல், விசுவாச மிஷனைச் சேர்ந்து தென்னிந்தியாவுக்குப் போய், அங்கேதானே தேகவியோகமாயினர். இவரின் பரிசுத்த சீனியமும், அன்பின் செய்கைகளும் இவரோடு பழகிய யாவராலும் மிகப் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றன.

மிஷனரிமாரின் பிள்ளைகள் சிலர் இக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணம் வந்து திவ்விய ஊழியஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இவர்களது தெரிவு மிஷனுக்கு அதிக உதவிபயப்பதும்,

கிறிஸ்த சபைகளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொடுப்பதுமாயிருந்தது. அவர்கள் இத்தேசத்தவரின் பாஷையையும், பரிசீனைகளையும் இலகுவாய்க் கற்றுங் கிரகித்துந் தேறினர். இவர்களுள் முதன்முதல் யாழ்ப்பாண மிஷனிற் திவ்விய ஊழியம் புரிய வந்தவர் கனம். ஸ்கடர் வைத்தியரின் சிரேஷ்ட புத்திரராகிய கனம். உவில்லியம் ஸ்கடர் ஐயரேயாம். இவர் 1847ஆம் ஆண்டு மனைவியுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்து, மனைவி 1849ஆம் ஆண்டு மரித்துப்போக, மேலும் இரு வருடங்கள் இங்கே தரித்துநின்று, 1851ஆம் ஆண்டு இம்மிஷன் சம்பந்தத்தை விட்டு இந்தியாவுக்குச் சென்று, ஆற்காட் மிஷனைச் சேர்ந்தனர்.

மேலே கூறிய கனம். உவில்லியம் ஸ்கடர் ஐயருக்கு அடுத்து வந்தவர்கள் கனம். T. S. சிமித், கனம். S. W. அவுலந்து, கனம். R. C. கேஸ்றிங்ஸ், F. சான்டேர்ஸ் என்னும் ஐயர்மாரும், மிஸ். அவுலந்து, மிஸ், K. கேஸ்றிங்ஸ் என்னும் அம்மாமாருமேயாம். கனம். சிமித் ஐயரின் பாரியார் இந்திய மாளுட்டி மிஷனிற் திவ்விய ஊழியம் நடத்திக்கொண்டிருந்த கனம். வேயர்பாங் ஐயரின் புத்திரி. கனம். W. W. அவுலந்து ஐயரின் மூத்த புத்திரராகிய கனம். உவில்லியம் அவுலந்து ஐயரும் இந்தக் காலத்திலேயே மதுரைக்கு மிஷனாரியாய் வந்தார்.

கனம். T. S. சிமித் ஐயர் 1871ஆம் ஆண்டு இங்கு வந்து உடுப்பிட்டியிலே தந்தையாரோடு சேர்ந்து திவ்விய ஊழியம் புரிந்தார். அடுத்த வருடம் அவரது தந்தையார் வண. ஜோன் சிமித் அமெரிக்காவுக்குப் போய், மறுபடியும் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பிவரக்கூடாதபடி தடைப்பட்டனர். வண. ஜோன் சிமித் 1842ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷனாரியாய் வந்து, வரணி, உடுப்பிட்டியாதிய இடங்களிலே வசித்து 30 வருடங்களாய் நல்ல திவ்விய ஊழியம் நடத்தினர். அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபின், அங்குந் தமது முயற்சியிற் குன்றாதவராய்ச் சுவிசேஷத்தை வாஞ்சையோடு எங்குஞ் சென்று கூறிவந்தார். அப்படியிருக்கையில் நோயாளியாகி, 1873ஆம் ஆண்டு கர்த்தருக்குள் மரித்து நித்தியத்துட் பிரவேசித்தார்.

கனம். T. S. சிமித் ஐயர், தந்தையார் வரணியிலிருந்த காலத்தில், அங்கே பிறந்தார்.

யாழ்ப்பாண மிஷனைச் சேர்ந்த மிஷனரிமாருள், அதிக வயசும், நீண்டகால அனுபவமு முடையவரான கனம். L. ஸ்போல்டிங் பண்டிதர் 1873ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 18ஆந் திகதி தமது மிஷனரியூழியத்தை முடித்து, மரண திரை வழியாய்ப் பரம இளைப்பாறுதலுக்குட் சென்றனர். இவர் 54 வருடக்காலம் இத்தேசத்திலே திவ்விய ஊழியத்தை அதிக அன்போடும், அவாவோடும் ஊக்கமாய் நடத்தி இன் புற்றவர். யாழ்ப்பாண மிஷனரிமாருள் இலங்கைக்கு மிஷனரியாய்ப் புறப்பட்ட காலத்தைக் குறித்து, 50ஆம் வருடக் கொண்டாட்டத்தைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தவர் இவரேயாம். இப்பண்டிதர் இந்த மிஷன் சம்பந்தமாய் யாழ்ப்பாணத்திலே அனேக கிறிஸ்த குடும்பங்களைக் கட்டியெழுப்பிப் பல விசேஷ நன்மைகள் செய்தவர். அமெரிக்கன் போட் சங்க லிகிதராகிய கனம். அன்டேர்சன் பண்டிதர் இவரைப்பற்றி மிஷன் சரித்திரப் புத்தகத்திற் காட்டிய குறிப்புக்களை ஈண்டுத் தருகின் றோம்.

கனம். L. ஸ்போல்டிங் பண்டிதர் மிஷனரியாகி ஏறிப் போன கப்பலிலே பிரயாணிகளுக்கும் ஒரு பெரிய மார்க்க எழுப்புதலுண்டாயிற்று. இது இவரும் இவரோடு கூடிச் சென்ற மிஷனரிமாருங் கூடிச் செய்த திவ்விய ஊழியத்தின் பெறுபேறு. இதில், இவரது முயற்சியும், அவாவும் பிரயாணிகளுக்குங் கப்பற்காரருக்கும் மிகுந்த அருட்செயையுண்டாக்கும் ஏதுக்களாயின. பின்னர் இம்மிஷனரிமாரின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்திலுண்டான எழுப்புதலுக்கு இது ஓர் அச்சாரமாய்க் கர்த்தர் காட்டிய அதிசயமாயிற்று. கனம். ஸ்போல்டிங் பண்டிதர் 1820ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்து, அக்காலந்தொடங்கி விசுவாசம், பொறுமையாதி மேலான இலட்சணங்களுடன் வடஇலங்கைத் தமிழ்ச்சாகியத்தவர்களுட் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் தாபுபதியாய் விசேஷ கரிசனையுடன் திவ்விய ஊழியம் புரிந்தனர். தமது ஸ்தான வேலைகளுடன், பல வருடங்களாய் உடுவிற்பெண்பாடசாலைத் தலைவராயிருந்து அதைச் சீராய் நடத்தினர். இந்த வேலைகளுடன் தமிழ்ப்பாஷையில் அனேக புஸ்தகங்களை எழுதிப் பரப்புவதிலும் மிகுந்த முயற்சியாயிருந்தார். அக்காலத்திற் துண்டுப்புத்தக சங்கத்தவராலும், வேதாகம சங்கத்தவராலும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட பிரதிக ளெல்லாவற்றையும் இவரே பார்வையிட்டுத் திருத்தி அச்சுக்கு விட்டார். அவைகளில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள்

இவராலேயே தமிழில் எழுதப்பட்டன. அனேக இனிமையான தமிழ்க் கீதங்களையும் இவர் இயற்றினார். மோட்சபிரயாணம் என்னும் நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவரும் இவரேயாம். வேதசரித்திரப் பொழிப்பு, தமிழ் அகராதி, இங்கிலிஷ் தமிழ் அகராதி (லெக்சிக்கன்) என்னும் நூல்களுக்கும் இவர் ஆக்கி யோனையிருந்தனர். வேதாகமத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி அச்சிடுவதற்கும் உதவியாயிருந்தார். இவ்வண்ணத் தமிழ்ப்பாஷையறிவிற் சிறந்து, அதை நல்லாய்ப் பேசவும், எழுதவும், மொழிபெயர்க்கவும் மிக்க திறமையுடையவராயிருந்தமையாற் தமிழ்நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்கியத் தவர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் அதிக பிரயோசனம் பயப்பவராயிருந்தார்.

கனம். ஸ்போல்டிங் பண்டிதர் ஏதாவது ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்குமுன், அதைப்பற்றி இன்னது செய்யப் போகிறேனென்று மற்றவர்க்குச் சொல்வது அரிது. நான் இன்னதைச் செய்தேனென்று சொல்வது அதிலுமரிது. இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே மற்றெந்த மிஷனரியுஞ் சீவியாத அளவு நீண்டகாலஞ் சீவித்தும், ஒரேயொருமுறை மாத்திரம் 1844-ஆம் ஆண்டு செனதேசஞ் சென்றார். அந்தத் தருணத்திலே உவெப்ஸ்தர் என்னுமிடத்தில் அமெரிக்கன் போட்சங்கத்தின் வருடாந்தக் கூட்டத்திற் சமூகமாயிருக்கத்தக்க வசதி இக்குரவருக்குக் கிடைத்தது. அப்பொழுது அச்சங்கத் தவர்கள் இவரைப் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவைகளுக்கெல்லாம் பகிரங்கத்திற் தக்க மறுமொழிகள் கொடுத்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தவர்க்கு இவர் பிதாவடைவான குரு. வினோத பசுணப் பிரியர். ஆடம்பரமற்றவர். புத்தி தீட்சணியம், முயற்சிக்கு நிகரில்லாதவர். செபமனுஷன். அழைத்த கர்தாரின் திருத்தொண்டுக்கே தம்மை முற்றாய்த் தத்தஞ் செய்தவர். காரியங்களைச் சரியாய்ச் சீர்தூக்கி நிதானித்து, அவைகளைத் தாமாய்த் தொடர்ந்து நடத்தத்தக்க திறமையும் வன்மையுமுடையராயிருந்தும், மற்றவர்களைந் தம்மோடணத்து, அவர் கருத்தையும் அனுவதித்து நடக்குஞ் சமாதானப் போக்கினால் விசேஷம்பெற்றவராய் விளங்கினார். சுதேசிகளின் அன்பையும், நன்மதிப்பையும் எவரும் அதிசயிக்கத்தக்க அளவாய்க் கவர்ந்துகொண்டார். இலங்கையிலுள்ள மற்றைச் சாதிகளாலும் அதிகமாய்ச் சன்மானிக்கப்பட்டார்.

அந்தியவேளை அவருக்குச் சந்தோஷமான நேரமாயிருந்தது. நோயும் பயமுமற்றவராய் ஆறுதலாகப் படுக்கையிலிருந்தார். தமது மரண ஆராதனையிற் கர்த்தருக்குப் புகழ்ச்சியாகவேயன்றித் தமக்குப் புகழ்ச்சியாக ஒரு வார்த்தையும் பேசவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டார். சுதேச கிறிஸ்தவர்களுக்கு நீர் சொல்லுஞ் செய்தி என்னவென்று கனம். அவுலந்து ஐயர் கேட்டபோது, உங்களிடத்திலுள்ள யாவற்றையும் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்புக்கொடுங்களென்றும், அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கக் கூடாத தொன்றையும் வேண்டாமென்றும் அவர்களுக்குச் சொல்லுங்களென்றார். அவரிடத்திற் கேட்க கடைசியாய் அவர் அறையின் பலகணிக்கு நேராகப் பார்த்து, "சாமக்காரனே! இரவு எவ்வளவு சென்றுபோயிற்று என வினவி, ஆன்மாக்கள் அழிந்து போகின்றனவே" என்றார். மரிக்கும்போது இவர்க்கு வயது 82.

யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனின் சீவனுஞ் சுவாசமும் போன்ற இப்புண்ணியவானின் மரணச்செய்தி, யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு கோணத்திலும் மின்வேகமாய்ப் பரவிற்று. அமெரிக்க மிஷன் பகுதியிலிருந்து மாத்திரமன்றி, உவெஸ்லியன், சேட்சுமிஷன் பகுதிகளிலிருந்தும் மிஷனரிமார், போதகர்மார் முதலிய திவ்விய உடன்வேலைக்காரரும், கிறிஸ்தவர்களும், அல்லாதவருந் திரள்திரளாய்ச் சென்று உடுவில் மிஷன்வளவை நிரப்பினர். பிரேதசேம ஆராதனை உடுவிற தேவாலயத்திலே நடைபெற்றது. உவெஸ்லியன் மிஷனரி யாகிய கனம். றிக் ஐயர் அதனை நடத்தினர். கனம். அவுலந்து ஐயர் தேகவியோகமான மகாத்துமாவின் சீவியத்தைப்பற்றி நற்சாட்சிகூறி, அதனால் இத் தேசத்துக் கிறிஸ்தவர்களடையத் தக்க விசேஷ படிப்பினைகளைத் தொகுத்துக்காட்டினார். சேமக் காலை ஆராதனையிலே கனம். றைஸ் போதகர் சில குறிப்புரைகள் கூறிச் செபித்தனர்.

இவர் ஒரு பேரான கல்விமான். M. A. என்னும் வித்தியா பட்டம் தமது திறமையாற் படிக்குர்போதே கல்லூரியிற் பெற்றுக்கொண்டார். வேதபண்டிதர் என்னும் பட்டம் பிந்திய அறிவுவிருத்தி சம்பந்தமாய் அமெரிக்காவிலிருந்து அனுப்பப்பட்டது.

சுதேசிகளை இரட்சண்ணிய வழிக்கிழுப்பதில் மிகுந்த ஆத்திரமும் வைராக்கியமும் இவர் மனதிற் குடிக்கொண்டிருந்தன. எவரையுங் கண்டித்து இடிப்புரைகள் சொல்வது

இவரது உன்னத வைராக்கியம். இவ் வைராக்கியம் எப்போதும் அன்புகலந்ததாயிருக்கும். பிதாவடைவான ஆதரவும், அன்புமுடைய குணநிதியாய் விளங்கினமையால், அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலும், இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலும் அவரையறிந்திருந்த துரைமக்கள் முதலாய் மற்றெவரும் அவரைப் பிதாவாகிய ஸ்போல்டிங் என்று அன்பாய் அழைத்துவந்தார்கள். காலஞ்சென்ற டைக் துரை முதலாய் எவரும் இவரை ஓர் பிதாப்போல் மதித்துப் பக்தியுடன் கண்ணியஞ் செலுத்திவந்தனர். அக்காலத்திலிருந்த மகத்துவகிறேக்கறி தேசாதிபதி இவரில் மிகுந்த காத்திரமான மதிப்புவைத்திருந்தார். அவர் அவ்வேளையிலனுப்பிய வித்தியா வெகுமதியே அதற்குப் போந்த அத்தாட்சியாயிருக்கும்.

இவர் ஒருதரம் கையில் விளக்குத்தாங்கிக் கக்கத்தில் வேதபுத்தகம் இடுக்கிக்கொண்டு இராக்கூட்டத்துக்குச் செல்லக் கண்ட ஒரு சிரேஷ்ட நீதிபதி 'மெய்யாய் இவரே மிஷனரி' என்று அவரைக்குறித்துச் சாட்சியிட்டார். வைராக்கியங்கொண்டு பேசத்தொடங்கினால், இவருடைய பிரசங்கங்களுக்கு ஈடில்லே. அவற்றூற் தாக்குறுப்பேருமில்லையாம்.

இப்பண்டிதருடன் சகல விஷயங்களிலும் உடன் பங்காளியாயிருந்த ஸ்போல்டிங் அம்மாவும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து, அடுத்த வருடம் மரித்து நித்தியானந்த வாழ்வுப் பிரவேசித்தார்.

யாழ்ப்பாண மிஷன் இம்மரணங்களினூற் சற்றே தளர்ச்சியடைந்தும், அடுத்துத்தொடுத்து இங்கே திவ்விய ஊழியம் நடாத்த அமெரிக்காவிலிருந்து சகோதரிகளாய் வந்துசேர்ந்த மிஸ் லீச்சு அம்மாமாரினதும், அவர்கள் சகோதரர் மெஸ். லீச்சு ஐயரினதும் முயற்சியினால் விசேஷ தைரியமடையத் தொடங்கிற்று. இம்மூவரும் ஆன்மாக்களை அதிசயமான விதமாய் உணர்த்தி, இரட்சண்ணிய வழிக்கிழுத்துக்கொள்ளும் உன்னத வரம் பெற்றவராய் அக்காலத்திலே அமெரிக்காவில் விளங்கிய மெஸ். மூடி பிரசங்கியாரின் சீவியத்தால் விசேஷ எழுப்புதலடைந்தவர்கள். அவர் அமெரிக்காவில் உபயோகித்த முறையாகவே கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் நேராக எவர்க்குங் கூறத் தீர்மானித்துவந்தார்கள்.

அக்காலத்திலே இங்கிருந்த மிஷனரிமாரும் அவர்களுடைய முறையை மெச்சிக்கொண்டு, அவர்களோடிசைந்து சுவிசேஷத்தைப் பிரபலியப்படுத்திவந்தார்கள். அவர்கள் கிராமங்கள் தோறுஞ் சென்று கூடாரமடித்து விசேஷ கூட்டங்கள் நடத்திச் சுவிசேஷத்தை அவாவோடும், அன்போடும் பிரசங்கித்து வந்தார்கள். பாடசாலைகளைச் சந்தித்து, மாணவர் வேதப்பாடங்களை விரும்பிக் கற்பதற்கு ஏவியும், உபகாரங்களாற் தைரியப்படுத்தியும் வந்தார்கள். நத்தார்மரம் நாட்டுங் கொண்டாட்டம் இத்தேசத்தில் இவராலேயே முதன்முதற் தொடக்கப்பட்டது. வடதேசப் பாடகர்கள்மூலம் இங்குள்ளார்க்குத் தமிழ்க் கீர்த்தனைகளை மிகுந்த கரிசனையோடு பழக்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் காலத்துக்குக்காலம் நல்ல ஏவுதலடைந்து பற்பலர் குணப்படுவதற்கு ஏதுக்களாயிருந்தன. குணப்பட்டவர்கள் உறுதியாய் நின்று, அவர்களைப் போல் நற்கிரியைகளில் வளர்ந்தனர்.

மதுவிலக்குச் சம்பந்தமாயும் இந்தப் புண்ணியசீலர் யாழ்ப்பாண நாட்டிலே விசேஷ முயற்சிகள் செய்துவந்தார்கள். இந்த முயற்சி சம்பந்தமாய் மதுவிலக்குக் கீர்த்தனப் புத்தகமொன்று பிரசரித்து வெளிவிட்டார்கள். அதிலடங்கிய கீர்த்தனங்கள் அக்காலத்திலிருந்த மெஸ்ஸேஷ். S. R. ஆன்ல்ட், R. பிறெக்கென்றிட்சு, S. எரேமியா முதலாம் விசேஷ தமிழ்ப்பண்டிதர்களா லாக்கப்பட்டன. மதுவிலக்குக் கூட்டங்களையும் இந்த அம்மாக்கள் கிராமந்தோறும் நடப்பித்துத் தக்க பிரசாரணங்கள் செய்வித்துவந்தனர், இந்த முயற்சிகள் மதுபானத்தைப்பற்றிப் பலர் வெறுப்புக்கொள்ளப்பண்ணின. அமெரிக்க தரும சீலராகிய மெஸ். G. கௌ என்பவர் மதுவிலக்குச்சம்பந்தமாய் இங்கு நடந்த முயற்சிகளுக்காக 2400 ரூபாய் அம்மாமார் கைக்கு அனுப்பினர்.

மிஸ். லீச் அம்மாக்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் நன்மைக்காய்ச் செய்த நன்மைகள் என்றும் யாழ்ப்பாணத்தவர் நன்றியறிதலோடு நினைக்கத் தக்கவையாம். அவர்கள் அப்போது இத்தேசத்தின் சீரை நன்கு அவதானித்து, உதவியின்றி மாணாக்கர் மாணாக்கிகளைக் கல்வியறிவில் நயப்படுத்தக்கூடாதெனக்கண்டு, பரிவோடு இலங்கை, இந்தியா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய இடங்களிற் பணஞ்சேர்த்து, உடுவிற்பெண்பாடசாலைக்கும், கிறிஸ்தமாணவர்க்குச் சகாயம்புரிந்து படிப்பிப்பதற்காய் யாழ்ப்பாணக்

MISS MARY LEITCH

MISS MARGARET W. LEITCH

கல்லூரிக்கும் பெரும் பெருந் தொகைப் பணம் வித்தியாவெகு மதி முதலாகக் கட்டினர். இம்மட்டுமா? வைத்தியசம்பந்த மாய் இப்புண்ணியவதிகள் யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குச் செய்த பெருந்தயவு ஒருபோதும் மறக்கப்படத்தக்கதன்றும். கிறீன் வைத்தியர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, மறுபடியும் வராது தடைப்பட்டதால், யாழ்ப்பாணத்தவர் வைத்தியசம்பந்த மாய் அக்காலத்திலடைந்த அவதியை இவர்கள் நேரிற் கண்டு பரிதாபங் கொண்டனர். அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்த பொழுது, இந்த எண்ணம் அவர்கள் மனதில் அதிக கிரியை செய்ய, அன்பினாலுருகி எங்குஞ்சென்று பெரு முதல் சேர்த்து அனுப்பி மானிப்பாய் வைத்தியசாலை நடைபெற ஒழுங்கு செய்தனர். இந்த அம்மாமார் இலங்கை அமெரிக்க மிஷனின் கீழ் மானிப்பாய், உடுவில், உடுப்பிட்டி முதலிய ஸ்தானங் களில் 7 வருடகாலந் திவ்விய ஊழியம் புரிந்தனர். இவர் கள் சிறிதுகாலத்துக்குப்பின் மீளவும் இங்கிலாந்து அந்தர்ப்புர மிஷனோடு சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து, சாவகச்சேரியிலே வசித்துத் திவ்விய ஊழியம் நடத்தினர். அக்காலத்திலேயே இணுவில் வைத்தியசாலையையுங் கட்டுவித்து, அது கிரமமாய் நடைபெறுவதற்கேற்ற நல்லொழுங்குகள் செய்தனர். மேற் காட்டப்பட்ட இரு வைத்தியசாலைகளுக்குமாகத் தாம் ஈட்டிய பணமுதலே அமெரிக்க மிஷனுக்குக் கையளித்து, வைத்தியப் பகுதியை இங்கே புறம்பாக நடத்தத் திட்டஞ்செய்தனர். அவர்கள் இவ்விரு தருமஸ்தாபனங்களும் நடைபெறுவதற் கேற்ற ஒழுங்குசெய்தபின் யாழ்ப்பாணத்தையும், அந்தர்ப் புர மிஷனையும் விட்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார்கள். அவர் கள் இப்பொழுது அங்கே போட்றிக்கோ என்னுமிடத்திற் சேமமாய்ச் சீவித்து, யாழ்ப்பாணத்தவரின் வாழ்வுக்காய் ஏதேது செய்யலாமோ அதைக் கரிசனையோடு செய்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

1882ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் மிஷனாரியூழியம் புரியும்படி மிஸ். கேற்றி கேஸ்றிங்ஸ் அம்மாவும், மிஸ். மின்னி துருவாகும் வந்து வட்டுக்கோட்டையிலே தங்கினர். இவருள் முதலாமாள் கனம். கேஸ்றிங்ஸ் பண்டிதரின் குமாரத்தி. மற்றவர் சிலகாலத்தின்பின் கனம். R. C. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயரை விவாகஞ் செய்து, அவரோடிசைந்து திவ்விய ஊழியத்தைச் செவ்வையாய் நடத்தினர். கனம். R. C. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் விவாகஞ் செய்தபின் கல்லூரிக் கடமையைவிட்டு, அம்மா

வுடன் உடுப்பிட்டிக்குச் சென்று அங்குள்ள பெண்பாடசாலைப் பொறுப்பைக் கையேற்றுச் சீராய் நடத்தினர். அத்துடன் மிஷன் சேவையையும் எவரும் போற்றவும், விசேஷ பயன் தோற்றவும் நன்றாய் நடத்தினர்.

இக்காலத்திலே வட்டுக்கோட்டை இங்கிலீஷ் மகாவித்தியாசாலை உன்னதநிலைபெற்று விளங்கிற்று. அப்பாடசாலைக்குத் தலைவராய் 1877ஆம் ஆண்டு மெஸ். ஐசக் லவ் ஐயர் வந்தார். இவர் 1881ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் வரைக்கும் இப்பாடசாலையை அதிமுயற்சியோடு நல்லாய் நடத்தினர். அவர் போனபின், 1881ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் மெஸ். கோமெற் சேப்பின் ஐயர் வந்து அப்பாடசாலைப் பொறுப்பை ஒப்புக்கொண்டு, அதை நல்லாய் நடத்தி, 1883ஆம் ஆண்டு ஆடிமாதம் வேலையைவிட்டுச் சுயவூர்க்குத் திரும்பினர். அதன் பின் பணக்குறைவால், அப்பாடசாலைக்கு அமெரிக்க ஆசிரியர்கள் அழைக்கப்படவில்லை.

அவ்வாறு யாழ்ப்பாண மிஷன் விசேஷ அறிஞராக சிறந்து, பலவகையிலும் அனுபவசாலிகளான மிஷனரிமாரால் நடத்தப்பட்டுவரும்பொழுது பெருத்த நஷ்டமென உணரத்தக்கதான சில மரணங்கள் நிகழ்ந்தன. அவற்றுள்ளொன்று, மாதாவாகிய அவுலந்து அம்மாவின் மரணம். கிறிஸ்துவின் அன்புநிறைந்த உள்ளமும், அந்த அன்பின் பிரகாசம் பொருந்திய வதனமும், எவர் மனதையுஞ் சந்தோஷிப்பிக்கும் இனிய வசீகர வார்த்தையும், கருணைக் கொடையுமுடைய இம் மாதா, யாழ்ப்பாணத்திலே 41 வருடங்களாய் இயேசுக் கிறிஸ்துவுக்கு மகிமையான ஊழியஞ் செய்தனர். இவர்க்கு ஏழு புத்திரரும், ஏக புத்திரியும் இருந்தனர். அவர்களைக் கர்த்தருடைய ஊழியத்துக்கென்றே நேர்ந்து வளர்த்து, மிஷனரிமாராய் எழும்பப்பண்ணினர். அன்னை தந்தையரின் நேர்கடன்போல் மிஷனரி ஊழியத்தைத் தெரிந்து, அதை இந்தியாவிலும், யாழ்ப்பாணத்திலுஞ் சீராய் நடப்பித்துக் கொண்டிருந்த புத்திர புத்திரிகளையும், கிறிஸ்துவின் அன்பு நிறைந்த உத்தம சீவியத்தையும் இத்தேசத்தவரின் நன்மைக்காய்ப் பின்வைத்து நித்திய வாழ்வைப்பெறக் கர்த்தரின் திருப்பாதங்களையடைந்தனர்.

கனம். E. P. கேஸ்றிங்ஸ் பண்டிதர் 1890ஆம் ஆண்டு சடுதியாய் உதிர சன்னியால் மானிப்பாயிலே தேகவியோக மாயினர். இம்மகான் நியுயோர்க் நகரிலுள்ள ஒரு விசேஷ

பாரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அமெரிக்க ஐக்கியதேசத்தை அரசாண்ட மெஸ். கிளீவ்லன் பிரசாதிபதியின் மைத்துனர், இப்பிரசாதிபதியின் தந்தையார் ஒரு குரு. இக்குருவின் புத்திரியையே கேஸ்றிங்ஸ் பண்டிதர் மணமுடித்தார். இவர்க்குச் சகோதர சகோதரிகளாய் ஒன்பதுபேர் இருந்தார்கள். சகோதரரிற் சிலர் இராசாங்க வைத்தியர்களாகவும், சிலர் நியாய துரந்தரராகவுஞ் சேவைபுரிய, இவர்மாத்திரம், தம் அன்னை யாராற் திருத்தொண்டுக்கென்று நிவேதிக்கப்பட்டு, இறுதி வரையும் அதனை மிகுந்த கரிசனையோடு நடப்பித்துவந்தார். மொத்தமாய் 44 வருடக்காலம் யாழ்ப்பாணத்திலே விசேஷ திவ்விய ஊழியம் நடத்தினர். ஆரம்பத்திலே செமினாரிக்கும், பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குந் தலைவராயிருந்து யாழ்ப்பாணத்திலே உயர்தரக்கல்வி சம்பந்தமாய் 26 வருடங்களாய் இவர் நடப்பித்த வேலைகள் மதிப்புக்குரியன. உத்தண்ட கெம்பீர தோற்றமும், கிறிஸ்தவர் மாத்திரமன்றி, அக்காலத்துப் பெருந்தகைமைப் பிரபுக்கள், துரைமக்கள், குருமாராதிய எவருங் கண்ணியஞ் செலுத்துஞ் சுகிர்த குண சலிகையும்பெற்று விளங்கிய இப் புண்ணிய சீலரின் மரணம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிகுந்த நஷ்டமாய் எண்ணப்பட்டது.

இவ்விரு மகாத்துமாக்களின் தேகங்கள் உடுவில் மிஷன் சேமக்காலையில் நல்லடக்கஞ் செய்யப்பட்டன. ஆதி மிஷனரி மாராகிய கனம். நிச்சேட் ஐயர், அம்மா, கனம். பூர் ஐயர், அம்மா ஆகிய நான்கு மகாத்துமாக்களினதுஞ் சரீரங்கள் தெல்லிப்பழை மிஷன் வளவுக்குள் நல்லடக்கஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்கள் சீவனோடிருந்த காலத்தில் மாத்திரமல்ல, மரித்தும் யாழ்ப்பாணத்தின் பூதாளிற் கிறீஸ்த அன்புக்குச் சாட்சியாய் நித்திரைசெய்கின்றனர். ஆபேல் மரித்தும் பேசுகிறதுபோல், இவர்களும் மரித்தும் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பேசுகின்றனர்.

கனம். கேஸ்றிங்ஸ் பண்டிதரின் மரணத்துக்குப்பின் அவரது அன்பார்ந்த பாரியாரும், புத்திரியும் இம் மிஷன் சம்பந்தத்தைவிட்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர். கனம். நிச்சேட் கேஸ்றிங்ஸ் ஐயரும், அம்மாவும் அப்போது அவர்களோடு கூடி லீவில் அமெரிக்காவுக்குப் போயினர். இவர்கள் போக கனம். E. A. பெல் ஐயரும் அம்மாவும் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து, யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சேர்ந்து உடுப்பிட்டியில் வசித்துத் திவ்விய ஊழியத்தை மிகுந்த அவாவோடும்

ஊக்கத்தோடும் நடப்பித்தனர். சுகவீனம் இடராய் நின்ற தால் இவர்களும் அடுத்த வருடம் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். பிதாவாகிய கனம். அவுலந்து ஐயர், வட்டுக் கோட்டையிலே தமது புத்திரராகிய கனம். S. W. அவுலந்து பண்டிதரின் ஆதரவுக்குள்ளிருந்து, 1892ஆம் ஆண்டு தேகவியோகமாயினர். இவர் 1846ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 46 வருடங்களாக யாழ்ப்பாண மிஷனின் கீழ்த் திவ்விய ஊழியம் நடத்தினார். வட்டுக்கோட்டை, தெல்லிப்பழை, உடுவில் ஆகிய இடங்களில் இவரது அன்பு நிறைந்த செப சீவியம் இன்றுவரைக்கும் அனேகராற் பாராட்டிப் பேசப் படுகின்றது. மிஷன் பலப்படவும், கிறிஸ்துமார்க்கம் விருத்தியடையவும், பத்தினிறைந்த உத்தம கிறிஸ்த குடும்பங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் எப்பாகத்துமுண்டாகவும், திருச்சபைகள் பெருகவும், இரட்சண்ணிய மகத்துவத்தை எவர்க்குங் கூறுவது நம் விசேஷ கடமை என்னும் ஆத்திரமான எண்ணத்துடன் திவ்விய ஊழியர் பலர் இம் மிஷனின் கீழ் எழும்பவும் இவர் செய்த முயற்சிகள் வியக்கத்தக்கன. அமெரிக்க மிஷன் போதனைத்தியாசாலைக்குத் தலைவராயிருந்து, சில வருடங்களாய் அதைச் செவ்வையாய்ப் பரிபாலித்துக் கற்ற மாணவர் யாவரையுங் கிறிஸ்துவினிடத்துக்கு வழிநடத்தினார். உடுவிற்பெண் பாடசாலைக்குத் தலைவராயிருந்த காலத்தில், அதிற் கற்ற மாணாக்கிகளையும் அப்படியே வழிநடத்தினார். திவ்விய ஊழியத்துக்குப் பலரைப் பயிற்றினார். யாழ்ப்பாண மெங்குஞ் சுவிசேஷம் பிரபலியமாகவேண்டு மென்னும் வாஞ்சை எப்போதும் அவரது மனதிலே அதிகமாய்க் கிரியை செய்துகொண்டிருந்தது. அதனால் எந்தநேரம் வசதிப்படுமோ அந்த நேரத்தில் ஊருட் சென்று, விசுவாசத்தோடும், ஆவியின் வைராக்கியத்தோடும் வீடுகளைச் சந்தித்துச் சுவிசேஷத்தைக் கூறிவந்தார். வசதியான சமயங்களிற் சுதேச திவ்விய ஊழியர் சிற்சிலரை உதவியாக அழைத்துச்சென்று, கிராமங்களிலே கூடாரப் பிரசங்கங்கள் செய்து, சனங்களுக்கு அன்பாய்ச் சுவிசேஷ சத்தியங்களை விளங்கப்படுத்திவந்தார். மரணப்படுக்கையிலிருந்தபொழுதும் இவருடைய இருதயத்தைக் கிறிஸ்துவின் அன்பு நெருக்கி ஏவினது. அவ்வேளையிலே பின்வாங்கியிருந்த சில கிறிஸ்தவர்களை அன்பாய் அழைத்துவைத்து, அவர்கள் தமது நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையை உள்ளபடி உணர்த்தக்கதாகப் பட்சமான வார்த்தைகள் பேசினர். அதனால் அக் கிறிஸ்தவர்களின் பிற்கால நிலைமை நல்ல சீருக்கு வந்ததை அனேகர் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர்.

MISS SUSAN R. HOWLAND

MISS JULIA E. GREEN

வேதாகமசங்கத்துக்கு நெடுங்காலந் தலைவராயிருந்து நல்லாலோசனை கூறிவந்தார். அமெரிக்க மிஷனாரியர்க்கு மாத்திரமன்றி மற்றைய மிஷனாரியர்க்குந் திவ்விய ஊழியஞ் சம்பந்தமாய் விசேஷ உற்சாகம் பிறப்பிப்பவராய் விளங்கினர். அதனால் யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்த சாகியத்தவருள்ளும். குருமா ராதியர்க்குள்ளும் விசேஷ செல்வாக்குப் பரந்தது.

நித்திய இளைப்பாறுதலுக்காய் இப்பூவுலகத்துத் திவ்விய கடமைகளை விட்டுப் பிரிந்த மகாத்துமாக்களாகிய மிஷனாரி மாரினிடத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலே திவ்விய ஊழியம் நடத்து வதற்குப் புதிய மிஷனாரிமார் சிலர் வந்தனர். ஸ்கொத் லாந்தராகிய டக்றர் மாஷ்றன் அவருளொருவர். இவர் மிஸ். லீச் அம்மாக்களால், யாழ்ப்பாணத்திலே வைத்தியஞ் செய்து நோயாளரைத் தற்காப்பதற்காக அனுப்பப்பட்டவர். லீச் அம்மாக்களின் நோக்கப்படியே இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே சிறிதுகாலம் விசேஷ வைத்திய சிகிச்சைகள் நடப்பித்துப் பேரெடுப்புற்று விளங்கினர். ஆயினும் இவர் மிஷனோடு இணக்கமாய்த் தரித்துநின்று கடமைபார்க்காது சீக்கிரத்திற் திரும்பிவிட்டனர். அவருக்குப்பின் 1893ஆம் ஆண்டு டக்றர் ஸ்கொத் ஐயரும் அம்மாவும் வந்து மானிப்பாய் வைத்திய சாலைப் பொறுப்பைக் கையேற்றனர். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து உடுவிற் பெண்பாடசாலைக்கு உதவியாளாய் அமெரிக்காவிலிருந்து மிஸ். மையாஸ் அம்மாவும், வைத்திய வேலைக்காய் ஸ்கொத்திலாந்திலிருந்து டக்றர் கேர் அம்மா, இரத்தினம்மா என்னுமிருவரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார்கள். பிந்திய இருவரும் ஆரம்பத்தில் மானிப்பாயிலேயே தங்கினர்.

இம்மிஷனைச் சேர்ந்த விசேஷ இரு மிஷனாரி குடும்பங்கள் இக் காலத்திலே மிஷன் சம்பந்தத்தை முற்றாய்விட்டு அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல நேரிட்டது. இது இத்தேசத்துக் கிறிஸ்தசாகியத்தவர்க்கு மாத்திரமன்றி, மற்றெந்நிரையினர்க்கும் மிகுந்த துக்கத்தை வருவிக்கலாயிற்று. கனம். S. W. அவுலந்து பண்டிதர், அம்மா, கனம். T. S. சிமித் ஐயர், அம்மா என்போரே அவ்விரு குடும்பத்தவருமாம். கனம். S. W. அவுலந்து பண்டிதர் பாரியாரின் சுகவீனத்தினால் இத் தேசத்திலே தரித்துநிற்கமுடியாது சுயதேசம்போயினார். இவர் 1873ஆம் ஆண்டு இம்மிஷனோடு சேர்ந்து, 1898ம் ஆண்டு வரைக்கும் அதிக அன்டோடும் அவாவோடும் இவ்விடத்திற்

திவ்வியவேலையை ஊக்கமாய் நடப்பித்தார். இவர் ஆரம்பத்திலே மானிப்பாயில் வசித்துக் காலஞ்சென்ற மெஸ். J. R. ஆணலட் பண்டிதரிடந் தமிழ்ப் பாஷையைக் கற்று அதில் விற்பத்தியடைந்தனர். அதிக அவாவோடும், முயற்சியோடுங் கற்றுவந்ததால், ஆதி மிஷனரிமாருள் ஒருவராகிய கனம். பூர் பண்டிதரைப்போல் ஒருவருடத்துக்குட் தமிழ்ப் பாஷையிலே பிரசங்கம்பண்ணத்தக்க திறமையடைந்து விட்டனர். மானிப்பாயை விட்டபின், உடுவில், உடுப்பிட்டி, சாவுகச்சேரி, தெல்லிப்பழை, மீளவும் மானிப்பாய், வட்டுக் கோட்டை என்னும் ஸ்தானங்களில் வசித்துச் சபைகளுக்குப் பெரும் உதவியாய்நின்று திவ்விய ஊழியத்தைச் செவ்வனே நடத்தினார். திவ்விய ஊழியத்துக்குப் பலரைப் பயிற்றினார். கிராமங்களிற் காலத்துக்குக்காலம் கூடாரமடித்து, இவரும் பாரியாரும் விசேஷித்த பிரகாரம் சனங்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூறிவந்தார்கள். இக்கூட்டங்கள் சுதேச திவ்விய ஊழியர், வேத சாஸ்திர மாணவராதியர் திவ்விய ஊழியப் பயிற்சியடைதற்கு மாதிரியாயிருக்கும் ஆட்களைத் தனித்தனி சந்தித்துப் புத்திசொல்லியுணர்த்துவதும் இவரது திவ்விய ஊழியத்துக்குரிய ஒரு விசேஷித்த ஒழுங்கு. தமிழ்ப்பாஷையுடன், இந்துசமய நூல்களை ஆராய்ந்து கற்றுத்தேறினர். அதனால் இந்துசமயத்தவரின் ஆட்சேபங்களுக்குப் பிரசங்கவாயிலாகவும், புத்தகங்கள் வாயிலாகவும் விடையளித்து வந்தார். கிறிஸ்து சமயத்துக்குரிய விசேஷ போதனைகளைத் துண்டுப்புத்தகவாயிலாய்ச் சுருக்கியெழுதி வெளிப்படுத்தி வந்தனர். ஒரு வித்தியா பண்டிதரால் எழுதப்பட்ட சைவ மகத்துவம் என்னும் நூலுக்கு மாறாய்ச் சைவமகத்துவ சங்காரம் என்னும் ஒரு நூலை இயற்றினர். சைவமகத்துவத்திலே ஆக்கியோன் கூறிய விவிலிய விரோதத்துக்குத் தக்க மறுப்புரைகள் இவராலெழுதப்பட்டன. சிருட்டிப்பு, திருநராகிய இயேசு, மறுபிறப்பு, சுவிசேஷ சம்பாஷணை என்னுந் துண்டுப்புத்தகங்களுக்கு ஆக்கியோன் இவரே. இவைகளெல்லாம் இந்தத் தேசத்தவர்க்கு விசேஷ அறிவைப் புகட்டும் உன்னத போதமடங்கியவைகளேயாம்.

உடுவிற் பெண்பாடசாலைக்கு இவர் தலைவராயிருந்த காலத்திலே இவருடைய பாரியார் அப்பாடசாலைக்கு ஓர் முதல் சேர்த்துக் கொடுத்தார். பண்டிதர் தெல்லிப்பழைப் போதனா வித்தியாசாலைக்குஞ் சில காலந் தலைவராயிருந்தார்.

இவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குத் தலைவராயிருந்த காலம் எட்டு வருடம். அக்காலத்திலே கல்லூரியைக் கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலையோடு சேர்த்து, மாணவர்கள் வித்தியா பட்டங்கள் பெறத்தக்கதாய் ஒழுங்குசெய்தார். அதனால் யாழ்ப்பாணத்து வாலிபர் பலர் F. A., B. A. என்னும் பட்டதாரிகளாய் இக்கல்லூரியினின்றும் வெளிப்பட்டார்கள். இப்பண்டிதர் வானசாஸ்திரத்தில் மிக நிபுணர். அதனால் வானசாஸ்திர சம்பந்தமாய்ப் பின்னுக்கு நிகழ்ந்த சில சம்பவங்களை உலகறியப் பிரசித்தமாய் முன்னே வெளிப்படுத்திப் புகழ்பெற்றனர். இந்தத் திறமையைக்கொண்டு இத்தேசத்தவர்கள் அவரைச் “சாஸ்திரி ஐயர்” என்று அழைத்தனர். இக்குடும்பத்தவர்க்குப் பிள்ளைகளில்லை. ஆயினும் ஐயரும் அம்மாவும் இணக்கமான அன்புடன் இத்தேசத்தவரின் பிள்ளைகள் பலரைத் தாம்பெற்ற பிள்ளைகள் போல் அரவணைத்து, அவர் படிப்பு முதலியவற்றுக்குத் தம் சொந்தப் பணத்தைச் செலவழித்து, அவரை இகபர வாழ்விற்கு சிறக்கவைத்திருக்கின்றனர். அம்மாவுடைய சுகவினத்தினாலேயே ஐயர் யாழ்ப்பாணத்திற் தாம் நடப்பித்துவந்த பிரயோசனமான திவ்விய ஊழியத்தை இடையில்விட்டு, நடுப்பராயத்திற் செனனதேசஞ் செல்லவேண்டியதாயிற்று. அமெரிக்காவுக்குப் போய்ச் சில வருடங்களுள் அம்மா தேகவியோகமாக, ஐயர் ஒரு வேத சாஸ்திரக் கல்லூரிக்குத் தலைவராய் நியமிக்கப்பட்டார். இது அவருக்கு மிக இன்பமான வேலை. அவர் அதை மிகுந்த கரிசனையோடு நடப்பித்துக்கொண்டிருக்கையில், யாழ்ப்பாணப் போதகர்மாரும், கிறிஸ்தவர்களும் சேர்ந்து அவருக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பித் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து திவ்விய ஊழியத்தை நடப்பிக்கும்படி அழைத்தனர். அதற்கு அவர் மறுமொழியாக, இங்கே நான் குருமாரை ஆயத்தஞ்செய்யுந் திவ்விய வேலையில் ஏற்பட்டிருக்கிறேன்; அவ்வகையாய் நான் செய்யத்தக்க நன்மை, உவ்விடத்திற் செய்யும் நன்மையிலும் பெரிதும், அவசியமுமானதென நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதைவிட்டு வருவது புத்தியல்லவென எழுதினர். ஆனால் அந்த வேலையிலும் அவர் அதிககாலம் நிலைத்திருக்கவில்லை. மரணம் அவரை நித்திய இளைப்பாறுதலுக்கு வழிநடத்திற்று. மேற்காட்டப்பட்ட திவ்விய ஊழியத்தை நடப்பித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே நோய்வாய்ப்பட்டுச் சடுதியாய் நித்திய வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

கனம் T. S. சிமித் ஐயர் உடுப்பிட்டி, மாணிப்பாய், தெல்லிப்பழை ஆதிய சேகரங்களிலே வசித்துத் திவ்விய ஊழியத்தை மிகுந்த முயற்சியோடும் அவாவோடும் நடப்பித்துவந்தார். கலாவிருத்தி சம்பந்தமாயும், இவர் அமெரிக்க மிஷனின்கீழ் நடப்பித்த வேலைகள் மிகுந்த பிரயோசனமானவை. முதன்முறையாய்க் குடும்பத்தவருடன் 1886ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, தமது இளைய பிள்ளைகள் இருவரை அங்கே கல்விகற்கப் பள்ளிக்கு வைத்து, மூத்த மகளுடன் 1888ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பி வந்து, மீளவும் தெல்லிப்பழையிலே வசித்து, மிஷன் கிருத்தியங்களை ஒழுங்காய் நடப்பித்துவந்தார். இந்துக்காலத்திலே மிஷனரிமார் தொகை மிகக் குறைய, இவரே விசேஷ கருமங்களை எங்குமுலாவிப்பார்க்க நேரிட்டது. தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசுந் திறமையும், இங்கிலீஷ் பிரசாரணங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் வன்மையுமுடையவர். இரண்டாம் முறையாய், 1898ஆம் ஆண்டு குடும்பத்தவருடன் லீவில் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபொழுது, அங்கேயே நோய்வாய்ப்பட்டுத் திரும்பி யாழ்ப்பாணம் வராது, சுற்றமித்திரர் மத்தியில் 1901ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 17ஆந் திகதி தேகவியோகமாயினர். அந்திய காலத்திலே இவர் யாழ்ப்பாணத்தின் இரட்சிப்பின்பேரிற் காட்டிய அவாவையும், செய்த அங்கலாய்ப்பான செபத்தையுஞ் சமுகமாயிருந்து கண்டவருங் கேட்டவருமான அமெரிக்கன் போட் சங்க லிகிதர் முதலியோர் யாழ்ப்பாணத்தின்மீது விசேஷ கரிசனைகொண்டு, இனிமேல் இச்சிறு யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புதிதாய் மிஷனரிமாரை அனுப்புகிறதில்லையெனத் தாம் முன்பு செய்த தீர்மானத்தை யழித்து, உடனே புதிதாய் மிஷனரிமாரை யாழ்ப்பாணத்துக் கனுப்ப ஒழுங்கு செய்தனர்.

கனம். சிமித் ஐயர் எடுத்த கருமமெதையும் ஊக்கத்தோடும், தைரியத்தோடும் தொடர்ந்தேர்ச்சியாய் நடப்பித்து முடிக்குந் தீரமுடையவர். தேச நன்மைக்கும், கிறிஸ்து சமய விருத்திக்குமுரியவையாய் இம் மிஷன்கீழ் இப்பொழுது நடைபெறும் பல நன்முயற்சிகளுக்கு இவரே தாதாவாயினர். தஞ்சகத்தையும், நயத்தையும் பறுவாய்பண்ணாது, தமது கையில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட திருத்தொண்டையும், அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட பலவித கடமைகளையும் கடும்பிரயாசையெடுத்து நடப்பித்துவந்ததால், கடைசியாய் அமெரிக்காவுக்குச் செல்லுமுன்னரே யாழ்ப்பாணத்தில் நோயாளியாயினர்.

போதனா வித்தியாசாலேக்குச் “சந்திரமண்டபம்” என்னும் ஓர் கட்டிடத்தையும், அதனோடு சேர்ந்த கைத்தொழிற் சாலையையும் மிகுந்த பிரயாசையோடு கட்டுவித்து ஒப்பேற்றினர். இவைகளைச் செய்துமுடித்ததைப்பற்றியும், கைத் தொழிற்சாலையை நடத்தியதைப்பற்றியும் அவர் கடன்கார ராகவும் நேரிட்டது. இவைகளே அவர் இலகுவில் நோயாளி யானதற்குக் காரணங்களாயினவெனலாம். அவையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெரு நன்மை பயப்பனவாய்த் தீரு மென்பதை உள்ளத்தில் நிச்சயித்தமையாலேயே அவர் தமது சுகத்தையும், பொருளையும் பறுவாய்பண்ணாது உலையா முயற்சியிற் தம் காலத்தைச் செலவழித்தார். ஆகையால், அவரிறந்தும், அவரது செயல்கள் அவர்க்கு நற்சாட்சி பகரு கின்றன.

கலாமுயற்சி, கைத்தொழிலின் முயற்சிகளில் மாத்திர மன்றி, ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியிலும் அது காதல்கொண்ட வராய்ப் பிரசங்க பீடங்களிலேறி, மதுரமும் எழுப்புதலு மான பிரசங்கங்கள் செய்து, சபைகள் பெருகிச் சுயதாபரிப் பில் நிலைப்படுவதற்காய் மிகப் பிரயாசைப்பட்டனர். வேதாகம சங்கம், சிறுபுத்தக சங்கம் முதலிய கிறிஸ்து சமய விருத்திக் குரிய ஸ்தாபனங்களுக்குத் தலைவரும் விகிதருமாயிருந்து, சுவிசேஷ விருத்திக்காய் அது பிரயாசையடைந்தனர். யாழ்ப் பாணக் கிறிஸ்தவர்களின் நன்மைக்காய்க் கிறிஸ்த சம்ரட் சனாசங்கம் ஸ்தாபகமாவதற்கு விசேஷ முயற்சி செய்தவருள் இவருமொருவரேயாம். தமக்குச் சரி என்று காணப்படுமெதை யும், எவர் எதிரிடை கூறினாலும், யார் கோபித்தாலும் அவற்றைப் பறுவாய்பண்ணாது ஸ்தாபித்து முடிக்கும் உறுதி யான திடம் இவர்க்கு இயற்கையாயுள்ளது. பலவகையா யுந் தம்மை யாழ்ப்பாணத்தவர்க்காய்ச் செலவழித்து, ஆறுத லின்றி, அது கடுமையாய் வேலைசெய்ததினாலேயே திடகாத் திர தேகியாகிய இவர் 56ஆம் பராயத்தில் மரிக்கவேண்டியவ ராயினர். இவரைப்பற்றிய பல நல் விசேஷங்கள் இவரோடு சம்பந்தப்பட்ட சில விஷயங்களிற் செறிந்து பின்னே வரு கின்றன. அவற்றை ஆங்காங்குக் காண்க.

தந்தையாரின் மரணத்தின்பின் தாயாருடன் லீவில் அமெரிக்கா சென்றிருந்த கனம். றிச்சேட் கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர், குறித்த காலத்திலே மீளவும் மனைவிமக்களுடன் யாழ்ப் பாணம் வந்து, மிஷனரி ஊழியத்தை உடுப்பிட்டியிலிருந்து

நடத்திவந்தார். கனம். அவுலந்து பண்டிதர் அமெரிக்கா சென்றபோது இவரே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குத் தலைமை வகிக்க நேரிட்டது.

மிஸ். சூசின் அவுலந்து அம்மாவும் இந்தக் காலத்திலே திவ்விய ஊழியத்தைப் பெண்பாலாருக்குள் அதி கரிசனையோடு நடத்திவந்தார். இவர், 1873ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து தெல்லிப்பழையிலே பெற்றோருடன் வசித்து, அங்கேயே முதன்முதற் திவ்விய ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர். அங்கிருந்து 1879ஆம் ஆண்டு உடுவிலுக்குப் பெற்றோருடன் போயினர். உடுவிற் பெண்பாடசாலையோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்து, இத்தேசத்துப் பெண்பாலார்க்கு அவர் செய்த நன்மைகள் மதிப்புக்குரியன. அப்பாடசாலைக்குத் தலைமை வகித்து, 34 வருடக் காலம் அதை விசேஷ சிறப்பமைய நடத்தியபின், 1913ஆம் ஆண்டு அந்தக் கடமையை விட்டு, இம் மிஷனைச் சேர்ந்த வேதாகம ஸ்திரிகளின் வேலையைப் பார்வையிடும் பொறுப்பைக் கையேற்று, இணுவில் மிஷன் ஸ்தானத்திலே வசிக்கின்றனர். ஆயிரம் பெண்பிள்ளைகளுக்கு மாதாவெனும் பெயர் பூண்டு யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனில் விளங்கிய அக்னு அம்மாவைப்போலவே இவரும் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தமது மாணுக்கிகளைத் தம் புத்திரிகளைப் போல் எண்ணி அன்பு பாராட்டிக் காலந்தோறும் அவர்களைச் சந்தித்துக், கர்த்தருக்குள் யோக சேமங்களை விசாரித்து, அவரது இன்பதுன்பங்களில் அவரோடு அனுதாபங்காட்டி வருகின்றார்.

கனம். சிமித் ஐயர் கடைசியாய் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபோது, மதுரை மிஷனைச் சேர்ந்து திவ்விய ஊழியம் நடத்திக்கொண்டிருந்த கனம். கோல்டன் ஐயர் இங்குவந்து தெல்லிப்பழையில் வசித்துக் கனம். சிமித் ஐயர் நடப்பித்த வேலைகளை நடப்பித்து வந்தனர். இவர் இருவருடங்களால் மதுரைக்குத் திரும்பிவிட்டார். மிஸ். K. T. E. மையேர்ஷ் அம்மா 1893ஆம் ஆண்டு உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கல்விகற்பிக்க வந்து, அப்பாடசாலையிலே ஆங்கில பாஷை அதிகமாய்க் கற்பித்தற்கேற்ற முயற்சிகள் செய்து, 1898ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பினர்.

லீச் அம்மாக்களின் முயற்சியாற் பெண்பாலார்க்காக அமைக்கப்பட்ட இணுவில் வைத்தியசாலையை நடத்தற்காய் ஸ்கொத்திலாந்திலிருந்து டக்டர் I. H. கேர். L. R., C. P. S.

அம்மாவும், அமெரிக்காவிலிருந்து மேரி இனுவின் இரத்தினம் M. D. அம்மாவும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தனர். இவர்கள் மானிப்பாயிலே வசித்துத் தமிழ் படித்துக்கொண்டு, மானிப்பாய் வைத்தியசாலையிலே சிறிது காலம் வைத்தியஞ் செய்தார்கள். இவர்களுட் பிந்தியவர் தெல்லிப்பழைத் திருச்சபைக்குப் போதகராயிருந்த கனம். கிறிஸ்மஸ் அவர்களின் புத்திரரும், அமெரிக்காவிலுள்ள பிறின்ஸ்ற்றன் கல்லூரியிற் கற்று M. A. பட்டம் பெற்றவருமாகிய மெஸ். S. K இரத்தினம் என்பவரோடு விவாகப்பொருத்தஞ் செய்திருந்தமையால், மிஷன் சம்பந்தத்தை விட்டு விவாகம் நிறைவேறிய பின், கொழும்பை வாசஸ்தானமாக்கி, வைத்தியஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறார். டக்டர் கேர் அம்மா இனுவில் வைத்திய சாலைப் பொறுப்பைக் கையேற்று 20 வருடங்களுக்குமேல் அதை இவ்வூரவர்க்கு மிகுந்த நன்மையுண்டாக அதி கரிசனையோடும் விசேஷ கருணையோடும் நடத்திவருகின்றார்.

கனம். G. G. பிறவுண் ஐயரும் அம்மாவும் 1899ஆம் ஆண்டிலும், கனம். J. H. டிக்கன் ஐயரும் அம்மாவும் 1900ஆம் ஆண்டிலும் யாழ்ப்பாணம் வந்து முந்தியவர் உடுப் பிட்டியிலும், பிந்தியவர் தெல்லிப்பழையிலும் வசித்து, ஆங்காங்கு நடப்பிக்கவேண்டிய மிஷனாழியத்தை அவாவோடு நடப்பித்துவந்தார்கள். இவர்களைத் தவிர மானிப்பாய் வைத்தியசாலையில் வைத்தியஞ்செய்ய டக்டர் யன்ங், M. A. அம்மாவும், உடுவிற்பெண் பாடசாலையிற் கலை பயிற்ற மிஸ். I; றுற் அம்மாவும் 1899ஆம் ஆண்டில் வந்து யாழ்ப்பாண மிஷனோடு சேர்ந்தார்கள்.

2. பாடசாலைகளின் வளர்ச்சி

1. வட்டுக்கோட்டை ஆங்கில மகாவித்தியாசாலை: அமெரிக்க மிஷனின் முதலாந் தானுபதிகள் செய்த உத்தரவுப்படி செமினாரியை மிஷனாரிமார் நிறுத்திப்போட்டதால், இத்தேசத்தவர் தம் புத்திரர்க்கு ஆங்கிலக் கல்வி கற்பிப்பதைப்பற்றி மிகுந்த மனநோவடைந்தனர். இதற்கென்செய்யலாமெனச் சிறிதுகாலம் இத்தேசத்து விசேஷ மனுஷர் பலர் யோசனை செய்துகொண்டிருக்க, அமெரிக்க மிஷன் சுதேச கிறிஸ்தவர்கள் சிலர் தைரியத்தோடு முன்வந்து, வட்டுக்கோட்டையிலேயே ஓர் இங்கிலீஷ் மகாவித்தியாசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்துவது புத்தியான செயலெனத் துணிந்தனர். அப்பாடசாலை 1856ஆம் ஆண்டு 50 மாணவருடன் ஆரம்பமானது.

பழைய செமினரி மாணாக்கருட் சிறந்த கல்விமானும், உயர்ந்த ஒழுக்கத்தினாலும், தெய்வ பக்தியினாலும் விசேஷம் பெற்ற வருமாகிய மெஸ். R. பிறெக்கன்றிட்சு ஆசிரியர் அப்பாட சாலேத் தலைவராயும், மெஸ். M. நெவினசு ஆசிரியர் பிரத மாசிரியராயும், மெஸ்ஸேஷ். D. V. நைல்ஸ், J. P. குக், T. M. தம்பு. றசல், லைமன் ஆதியோர் அடுத்த ஆசிரியர்களாயும் நியோகிக்கப்பட்டனர். இவ் வித்தியாசாலையின் முதற் பகிரங்க பரீட்சை 1856ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 26ஆம் திகதி பல மிஷனரிமார், துரை மக்கள், பிரபுக்கள் சமூகத்தில் நடைபெற்றது. அப் பரீட்சையிலே மாணவர் ஆங்கில, தமிழ்ப் பாஷைகளிற் தாங்கற்ற இலக்கண இலக்கிய இதிகாச புவனசாஸ்திர பாடங்களைத் தக்க திறமையோடு வெளிப்படுத்தியதைக் கண்ட சபையோர், பழைய செமினரியின் அழிவைப்பற்றிய துக்கம், இப்பாடசாலையின் சிறப்பினால் நம்மனைதை விட்டகன்றதென அக்களிப்போடு பேசிக் கொண்டனர். இப் பாடசாலையைப் பார்த்து, அமெரிக்க மிஷனின் மறு ஸ்தானங்களிலும் அவ்வப்பகுதியார் புதிதாய் ஆங்கில பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தனர்.

தலைவராகிய மெஸ். R. பிறெக்கன்றிட்சு ஆசிரியர் வட்டுக்கோட்டை ஆங்கில மகா வித்தியாசாலையை முற்றுந் கிறிஸ்த ஆசாரப்படியே நடத்திவந்தார். வேதப்பாடங்கள் ஒவ்வொரு வகுப்புக்குங் கிரமமாகப் படிப்பிக்கப்பட்டுவந்தன. ஓய்வுநாளாசரிப்பு, ஆராதனைகளைச் சமூகங்கொடுத்துப் பேணல் முதலிய கிறிஸ்த ஆசாரங்களை மாணவர் மாத்திர மன்றி ஆசிரியர்களும் தமக்குப் பழக்கமாய்க்கொள்ளும்படி, அவர் முழுப் பாடசாலையையும் நல்லொழுங்குகளுக்குட்படுத்தி நடத்தினார். கிறிஸ்த செல்வாக்கு முழுப் பாடசாலையையும் நலமான வழிக்குத் திருப்பி நடத்திற்று. அதனால் மாணவர் பலர் உண்மையான கிறிஸ்தவராயினர். பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே போதகர்களாய் விளங்கிய W. P. நதானியேல், கோஷிங்றன், பாக்கஸ் என்பவர்களும், திருச்சபைகளிலே விசேஷ அதீட்சதராயெழும்பித் திவ்விய ஊழியத்தைக் கரிசனையாய் நடாத்திய டக்டர் மில்ஸ், மெஸ். உவில்லியம் மேதர், மாஷல் கோஹிங்றன் முதலானோரும் ஆரம்பகாலத்தில் இப்பாடசாலையிலே கற்றுத் தேறிக் கிறிஸ்து மதத் தழுவினவரேயாம். இப் பாடசாலையிற் கல்வி கற்று அரங்கேறிய மாணவருள் வட்டுக்கோட்டை வாசியும் சிங்கப்பூர்

வைத்தியலிங்கம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரால் இலங்கை, இந்தியா, மலாய் நாடு எங்கும் பகிரங்கமாய் அறியப்பட்ட வருமாகிய மெஸ். வைத்திலிங்கம் என்பவர் விசேஷமானவர். இவரே யாழ்ப்பாணிகளுள் முதன்முதல் ஓர்மத்துடன் சிங்கப் பூர்க்குச் சென்றவர். அங்கே அரசினர் உதவிய உத்தியோகத்தை நேர்மையாயும், ஒழுங்காயும் நடத்தி, உபகாரச் சம்பளத்தோடினைப்பாறி ஒரு தக்க பிரபு இவரென எவரும் மதிக்க வாழ்ந்து தேகவியோகமாயினர். இப்பாடசாலையிலிருந்து தொடுவாய் நாடுகள், ஐக்கிய மலாய் நாட்டுப்பகுதிகளுக்கு இவரது அடிச்சுவட்டைப்பற்றி அனேகர் சென்று உத்தியோகம் பெற்றுக் கனமும் விருத்தியுமடைந்திருக்கிறார்கள். விசேஷமாய் இப்பாடசாலைக் கணித்தாயிருந்த வட்டுக்கோட்டை, காரைதிவு, முதலாம் பகுதிகள் அதிலிருத்தியடையலாயின.

1870 ஆம் ஆண்டில் மெஸ். R. பிறெக்கன்றிட்சு ஆசிரியர், அரசாட்சி உபவித்தியாதரிசியாய்த் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். அப்போது மெஸ். J. P. குக் ஆசிரியர் பிரதமாகிரியராய் நியமிக்கப்பட்டார். இவரது முயற்சியினால் இப்பாடசாலை பின்னரும் நெடுங்காலம் விசேஷ விருத்தியடைந்தது, அரசினரின் உதவி நன்கொடையினால் அதிக வருமானம் வந்தபொழுது அமெரிக்காவிலிருந்தும் ஆசிரியர்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள். தலைவராய் முதன்முதல் அழைக்கப்பட்ட மெஸ். ஐசக் லவல் B. A. ஐயரின் திவ்விய முயற்சியாற் குணப்பட்டவருள் மெஸ். P. L. கிறிஸ்தியன் பிரசங்கியார் விசேஷமானவர். மெஸ். ஐசக் லவல் ஐயருக்கு பின் மெஸ். கோமர் சேப்பின் B. A. ஐயர் அழைக்கப்பட்டுத் தலைமைவகித்தனர். அவருக்குப்பின் அமெரிக்க ஆசிரியர்கள் அழைக்கப்பட்டிலர். பிற்காலத்திலே வித்தியாபகுதி ஒழுங்குப்படி இப்பாடசாலை உருமாறி யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி அங்கமாய் ஆதார வகுப்புகள் மட்டிற் குறுகிவிட்டது.

3. போதனாவித்தியாசாலை

அமெரிக்க மிஷனரின் முதலாந் தாளுபதிகள் செய்த உத் தரவுப்படியே அப்போதிருந்த மிஷனரிமார் செமினாரியை நிறுத்தி, அதனிடத்தில் வட்டுக்கோட்டையிலேயே 1859 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் வேதபோதனாவித்தியாசாலை என்னும்

நாமத்துடன், சுதேசபாஷைப் பாடசாலை யொன்றை ஸ்தாபித்தார்கள். மிஷனூழியத்துக்கு ஆட்களைப் பயிற்றவும், திருச்சபைகளின் விருத்திக்கு அனுகூலமாயிருக்கவும், உயர்ந்த வேத அறிவு, தமிழ்ப்பாஷையறிவு, சாஸ்திர அறிவாகியவற்றை இத் தேசத்தவர்க்கூட்டவுமே இப் பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கனம் M. D. சான்டேர்ஸ் ஐயர் தலைவராகி விவேகமாய்க் காரியங்களை நடத்தினார். மெஸ்ஸேஷ். B. H. ஹைஸ், J. P. குக், J. R. ஆணல்ட் என்போர் ஆசிரியர்களாய்த் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள். மெஸ். J. R. ஆணல்ட் ஆசிரியர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும், மற்றவர்கள் மறுவிஷயங்களையும் பயிற்றிவந்தார்கள். முதன்முதற் சேரக் கேட்ட 40 மாணவருட் 16 பேர் மாத்திரந் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள். இவர்களுடன் மெஸ்ஸேஷ், கோஷிங்தன், பர்னபா, மோசெஸ் என்போருந் தேவ ஊழியத்துக்குரிய பயிற்சியடையும்படி இப் பாடசாலையோடு சேர்ந்தனர். முதலாம் பகிரங்க பரீட்சை 1859ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் நடந்தது. மாணவரின் தேர்ச்சியைக் கண்ணுற்று மகிழ்தற்காய், அவரது பெற்றோராதியருடன், பற்பல பிரபுக்கள், துரைமக்கள், மிஷனரிமார் முதலியோர் வந்து குழுமினர். அவர் சமூகத்தில் மாணவர் பல பாடங்களிற் பரீட்சிக்கப்பட்டனர். பாடகணிதம், வீசகணிதம், கேத்திரகணிதம், முக் கோணசாஸ்திரம், அளவை முதலாங் கணிதவகைகளும்; பூமிசாஸ்திரம், வானசாஸ்திரம், பதார்த்தசாஸ்திரம், தத்துவசாஸ்திரம், அங்காதிபாதம் முதலாங் சாஸ்திரங்களும்; வேதம், சுவிசேஷசம்பந்தம், ஒழுக்கநூல், திருச்சபைச் சரித்திரம், வேதசாஸ்திரம் ஆகிய வைதீக நூல்களும்; இலக்கண இலக்கியங்கள், நியாய இலக்கணமாதிய பாஷையறிவுக்குந் தருக்கத்துக்குமுரிய நூல்களும் இப் பாடசாலையிலே அப்போது படிப்பிக்கப்பட்டன. ஆங்கிலபாஷையிலுள்ள கணித முறைகள், வானசாஸ்திரம் ஆதியன தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் படிப்பிக்கப்பட்டன, செமினரியினிடத்தில் இப் பாடசாலை நின்று இங்கிலீஷ்ப் பாஷையிலுள்ள கணிதமாதி உயர்ந்த சாஸ்திர அறிவையும், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவையும் நன்றாய் மாணவர்க்குப் புகட்டிப் பலரைக் கல்வி மான்களாக்கிவிட்டதுடன், செந்தமிழை யாழ்ப்பாணத்திலே பரிபாலித்தும் வந்தது. தலைவர், ஆசிரியராதியரின் கிறிஸ்து சமய போதனை சாதனைகள் மாணவர் மனங்களில் நல்லுணர்ச்சியை யெழுப்பின. இப் பாடசாலையிலே 1860ஆம் ஆண்டு ஒரு விசேஷ எழுப்புதலுண்டாயிற்று. அவ்வேளையிற்

பல மாணக்கர் குணப்பட்டுக் கிறிஸ்துசமயந் தழுவினர். ஆரம்பகாலத்தில், அமெரிக்க மிஷனின் கீழ் உபாத்திமாராயிருந்த பலர் இப் பாடசாலைக்கு அழைக்கப்பட்டுப் படிப்பிக்கும் முறையிற் பயிற்றப்பட்டனர். இதற்காய் அவர்கள் 6 மாசத்திற்கு மாத்திரம் பாடசாலையில் நிலைத்துநின்றார்கள். பின் அரங்கேறினோரிலும் பெரும்பான்மையோர் உபாத்தித் தொழிலையே செய்ய நியோகிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் நல்ல தேவ ஊழியக்காரராயினர். இவரெல்லாம் மிஷன் ஊழியத்துக்கு விசேஷ உதவிக்காரராய் விளங்கினர். இவ்வகையாய் இப் பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நோக்கம் சரிவர நிறைவேறலாயிற்று. சிலகாலத்தின்பின் மெஸ். J. P. குக் ஆசிரியர் வட்டுக்கோட்டை இங்கிலீஷ் மகாவித்தியாசாலைக்கு ஆசிரியராய்ப் போக, அவருடைய இடத்துக்கு மெஸ். பார்னபா ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் சிறிதுகாலத்துட் தேவ ஊழியத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார். தலைமை ஆசிரியராயிருந்த மெஸ். B. H. றைஸ் என்பவரும் வட்டுக்கோட்டைத் திருச்சபையிற் திவ்விய ஊழியம் நடத்தத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். அவருடைய இடத்தில் இப் பாடசாலையின் முதல் வகுப்பிற்கற்று அரங்கேறின மாணவருள் முதல் மாணக்கராய்த் தேறிய மெஸ். S. ஜோன் என்பவர் தலைமை ஆசிரியராய் நியோகிக்கப்பட்டனர். இரண்டாம் வகுப்பிற்கற்று அரங்கேறின மெஸ். S. எரோமியா என்பவர் இரண்டாம் ஆசிரியராயினர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி 1872ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டையிலே ஸ்தாபகமாக, இவ் வேத போதனை வித்தியாசாலை, தெல்லிப்பழை மிஷன் ஸ்தாபனத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. அப்பொழுது கனம். W. W. அவுலந்து ஐயர் தலைவராயினர். ஆங்கிலபாஷை கற்போர், பிறதேசங்களை நோக்கி ஓடிவிடுகிறதினால் இப் பாடசாலையிலே அப்பாஷை சிறிதுங்கற்பிக்கக்கூடாதென்னுங் கடும் பிரமாணம் ஆரம்பத்தில் விதிக்கப்பட்டிருந்தது. காலஞ் செல்லச்செல்ல, அப்பிரமாணத்தைப்பற்றிய கண்டிப்புக் குறைந்ததினால், 1874ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மாணக்கர் தினம் ஒருமணிநேரம் மாத்திரம் ஆங்கிலக்கல்வி கற்க இடம்பெற்றனர். இதற்காய்ச் சொற்ப சம்பளம் மாணவரிடத்து அறவிடப்பட்டது. அடுத்த வருடம் அரசினர் உதவிநன்கொடைப் பாடசாலையிலொன்றாய் இப் பாடசாலையை ஒப்புக்கொண்டனர். முதன்முறையாய் அவ் வருடத்திலே மெஸ்ஸேஷ். R. பிறெக்கென்றிட்சு, G. C. தம்பாபிள்ளை என்னும் உபவித்தியாதரிசிகள் இருவரும் பரீட்சித்தனர். அப்போது கிடைத்த உதவிநன்கொடை 300

ருபாய். இப் பாடசாலையோடு சேர்ந்து கற்ற வேதசாஸ்திர வகுப்பு மாணாக்கர் 1875ஆம் ஆண்டு அரங்கேறினர். இவ் வகுப்பார் 3 வருடங் கற்றனர். இப்பாடசாலைத் தலைவர்கனம். W. W. அவுலந்து ஐயரும், மெஸ். T. S. சினல் பிரசங்கியாரும் அவர்களைப் படிப்பித்தனர். அப்போது அரங்கேறிய 7 பேரில். மெஸ். அருட்பிரகாசம் உபதேசியார், மெஸ். டானியேல் பிரசங்கியார், மெஸ். வேலுப்பிள்ளை உபதேசியார் என்போர் மறுமைக்குச் செல்ல மெஸ். சீவரத்தினம் பிரசங்கியார் இப்போதும் தேவ ஊழியஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். கனம். S. இளையதம்பிப் போதகர் சிறிது காலத்துக்கு முன் திவ்விய சேவைக்குரிய பலனைப் பெறும்படி இப்பூவுலக ஓட்டத்தை முடித்துக் கர்த்தரின் திருப்பாதத்தையடைந்தனர். மெஸ். சாஞ்சு முருகேசு உபதேசியார் வேலையைவிட்டு உபகாரச் சம்பளத்தோடு இளைப்பாறியிருக்கின்றனர். இப் பாடசாலைப் பிரதமாசிரியராகிய மெஸ். S. ஜோன் உபாத்தியாயர் பாடசாலைப் பொறுப்பைவிட்டு, 1876ஆம் ஆண்டு மூளாய்த்திருச்சபைப் பொறுப்பை ஒப்புக்கொள்ள, முன்பு இப்பாடசாலையிலும், பின் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் முதல் வகுப்பிலுங் கற்று அரங்கேறினவராகிய மெஸ். J. அப்பச்சிப் பிள்ளை என்பவர், அவ்வேளையில் ஆசிரியராய்ச் சேர்ந்தனர்.

1878ஆம் ஆண்டு கனம். W. W. அவுலந்து ஐயர் உடுவிற் சேகரத்துக்கு மாறிச்செல்ல, கனம். T. S. சிமித் ஐயர் தலைவராயினர். இவரது முயற்சியினால் வித்தியாசாலை விசேஷ விருத்தியடையலாயிற்று. அவர் அக்காலத்திலே அமெரிக்க மிஷன்கீழ் நடைபெற்ற மற்றைய பாடசாலைகள் யாவற்றிற்கும் முகாமைக்காரராயிருந்தனர். அதனால் அப் பாடசாலைகளுக்கு உபாத்திமாரை ஆயத்தப்படுத்திக் கொடுப்பதுந் தமது கடமையென அவர் ஒப்புக்கொண்டவராய்ப் போதனாவித்தியாசாலையை விசேஷ ஒழுங்குபற்றி நடத்தத் தெண்டித்தார். தலைவரானவுடனே கைத்தொழின்முயற்சியைத் துவக்கினர். ஒவ்வொரு மாணாக்கனுங் குறித்த ஒரு மணித்தியாலத்தில் ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்ய ஒழுங்கு செய்தார். தோட்ட வேலை, தச்சவேலை, புத்தகக்கட்டு வேலை, மேசன் வேலை முதலிய தொழில்கள் மாணாக்கராற் செய்யப்பட்டன. தொழில் செய்வது இழப்பமென்றெண்ணிச் சிலர் பாடசாலையை விட்டும் நீங்கினர். மிஷனாவது, அரசினராவது சகாயம் புரியாதிருந்தும், அவரோ சற்றும் இளக்கரியாது இந்த முயற்சியைத் தொடர்ந்தேர்ச்சியாய் நடத்திவந்தார்.

1878ஆம் ஆண்டு, மாசம் ஒரு ரூபாய் வீதம் மாணுக்கரிடத் துச் சம்பளம் வாங்க ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

1879ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலையின் 20ஆம் வருடக் கொண்டாட்டந் தெல்லிப்பழையிலே நடைபெற்றது. அப் பொழுது கனம். சிமித் ஐயர் இப்பாடசாலைக்காய் இதன் முதற் தலைவராய் இருந்து காலஞ்சென்ற கனம். சான் டேர்ஸ் ஐயருக்கு ஞாபக சின்னமாகத் தெல்லிப்பழையிலே ஒரு கட்டிடம் அமைத்தற்குப் பழைய மாணவரோடு யோசித்துத் தீர்மானஞ் செய்தனர். அடுத்த வருடம் இலங்கை வித்தியாகர்த்தர் மெஸ். சான்ஸ் புறாஸ் துரை சுதேச பாஷைக் கல்வியை விருத்தியாக்கவும், அதைத் திறமையாய்ப் பயிற்றத்தக்க உபாத்திமாரைப் பயிற்றவும் விசேஷ ஒழுங்குகள் செய்தார். அதனால் ஆதார மத்திய வகுப்புகளோடு, இராணி மாணவர் என்னும் உபாத்திமார் பயிற்சிக்குரிய மேலிரு வகுப்பாரும் இப்பாடசாலையிற் கற்றுத் தேற இடமுண்டாயிற்று. இம் மேலிரு வகுப்பு மாணவரையும் அரசாட்சியார் போதனா வித்தியாசாலை அல்லது உபாத்தியாக்கற்சாலை மாணவராய் மதித்து வந்தனர். இந்த ஒழுங்கினால் உபாத்தியாக்கற்சாலை வருடந்தோறும் 1250 ரூபாய் உதவி நன்கொடை பெற்றுவந்தது. மேற்குறித்த இரு வருடப் பயிற்சியிலுஞ் சித்தியடைந்த மாணவர்க்கு அரசாட்சியார் மத்திய பாடசாலைமட்டுக்குந் தலைமை உபாத்தியாயர்களாய் இருப்பதற்குத் தகுதிவாய்ந்தவர்களாக மதித்து, இரண்டாந் தராதல பத்திரமளித்து வருகிறார்கள். இவ்வாறு அரசினர் உபாத்தியாக்கற் பாடசாலைகளுக்கு உதவி செய்ய ஆரம்பிக்கவே இப்பாடசாலையின் விருத்தி முன்னையிலும் விசேஷ நிலையெய்திற்று.

1859ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், 1879ஆம் ஆண்டு ஈராய் இப்பாடசாலையிற் சேர்ந்து படித்தோர் தொகை 191. இவருள். 84 பேர் மாத்திரமே அரங்கேறினர். அரங்கேறினவருட் சிலர் தேவ ஊழியராக, ஏனையோர் உபாத்திமாராகி மிஷன் வேலைக்கும் ஆங்காங்குள்ள திருச்சபைகளுக்கும் உதவிக்காரராய் விளங்குகின்றனர்.

இராணி மாணுக்கர்க்குரிய முதலாம் பிரவேசப்பரீட்சை 1881ஆம் ஆண்டு மார்கழிமாசம் இப்பாடசாலையில் நடைபெற்றது. இந்தப் பரீட்சை ஆரம்பமானபின், புதிய மாண

வரைச் சேர்க்கும் பரீட்சை முன்போல் இருவருடத்துக்கொரு தரமன்று, ஒவ்வொரு வருடத்திலும் நடத்தப்பட்டது. இதனால், மாணவர்தொகை முன்னிலும் இருமடங்கு மும் மடங்காய்க் கூடிற்று. இப்பாடசாலையின் முதல் இராணி மாணவர் வகுப்பார் ஒன்பதின்மர் 1884ஆம் ஆண்டு தை மாசம் அரங்கேறினர்.

பாடசாலையின் 25ஆம் வருடக் கொண்டாட்டம் 1885ஆம் ஆண்டு பரிமளிப்பாய்க் கொண்டாடப்பட்டது. கனம். சான் டேர்ஸ் ஐயருக்கு ஞாபக சின்னமாய்க் கட்டப்பட்ட “சந்திர மண்டப”ப் பிரவேசமும் அவ்வேளை நடக்கலாயிற்று. இக் கட்டிடத்துக்காய் அமெரிக்க மிஷன் 1000 டலர் (3000 ரூபாய்) உபகரித்தது. கனம். சிமித் ஐயர் யாழ்ப்பாணத்திலும் இலங்கையின் மறுபகுதிகளிலும் பலவகையாய் 5000 ரூபாய் சேர்த்து 8000 ரூபாய் செலவில் அலங்காரமான மேல்மெத்தை வீடாக அம் மண்டபத்தைக் கட்டுவித்தனர். கைப்பொறுப்பு 8000 ரூபாயேயாயினும், 12,000 ரூபாவுக்கு மேல் விலைமதிக்கத் தக்க பொலிவும், ஸ்திரமும், பாங்குமுடையதாய் இக் கட்டிடம் முடிவுற்றது. மாணவரின் கைம்முயற்சியும், ஐயரின் பலவகை உபாய முறைகளும் இத்துணை இலாபமாய் வேலை முடிவதற்குக் காரணங்களாயின.

இக்காலத்திலே மெஸ். S. ஏரேமியா, பிரதமாசிரிய ராகவும். மெஸ்ஸேஷ். S. வீரகத்தி, C. D. வேலுப்பிள்ளை, Ed. தில்லையம்பலம் என்போர் உதவி ஆசிரியர்களாகவு மிருந்து விசேஷ ஊக்கத்தோடு கலையூட்டிவந்தனர்.

1885ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலை கைத்தொழிற் பாட சாலையாய் அரசாட்சியாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அதன்பின் முன்னையிலும் பார்க்கப் பல புதிய கைத் தொழில்கள் மாணவர்க்குப் பழக்கப்பட்டன. அரசாட்சி யார் மாணவரின் பயிற்சியளவைப் பரீட்சையால் நிதானித்து, அதற்காய்ப் புறம்பான உதவி நன்கொடை ஈந்துவந்தனர்.

கனம். சிமித் ஐயர் 1886ஆம் ஆண்டு லீவில் அமெரிக்கா வுக்குச் சென்றார். அப்போது பாடசாலையின் கைத்தொழிற் பகுதியில் விசேஷ விருத்தி காணப்படவேண்டுமென்னும் வாஞ்சை அவர் மனதிலே அதிகமாய்க் கிரியைசெய்து கொண்டிருந்தது. அதற்குமுன் ஐயருடைய வாஞ்சையையுந் தேசோபகாரமான பெருமுயற்சியையும் நேரிற் கண்ட சேர்

ஆதர் கோடன் என்னுந் தேசாதிபதி அதற்காய் ஒரு தொகைப்பணம் உபகரித்தனர். அப்பொழுது பாடசாலையிலே தொழில்விற்பன்னராய் விளங்கிய மெஸ். C. K. யேசுதாசன் என்பவரை அம்முதலைக்கொண்டு தொழிற்சமத்தராக்கு வதற்கு ஐயர் தம்மோடு அமெரிக்காவுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். மெஸ். யேசுதாசன் இருவருடங்களாய் அங்கு நின்று, விசேஷ கைத்தொழில்களையும், பிரதிமைப்படமெடுக்கும் வித்தையையும் நன்கு பயின்றனர். ஐயர் அமெரிக்காவிற்கு தங்கின காலத்தின் கடைசிப்பாகத்திலே நியு இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த பல ஓய்வு நாட் பள்ளிக்கூடங்களிலும், பக்தி முயற்சிச் சங்கங்களிலும், யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் வேலைகளைக் குறித்தும், போதனாவித்தியாசாலையைக் குறித்தும் விசேஷ பிரசங்கங்கள் செய்துவந்தார். அதைக் கேள்வியுற்ற பலர் ஏவுதலடைந்து இப்பாடசாலையின் கைத்தொழில் விருத்திக்காய் விசேஷ நன்கொடைகள் அளித்தனர். அவ்வகையாய் ஏறக்குறைய 1000 டலர் சேர்ந்தது. இத் தொகையைக்கொண்டு ஐயர் ஒரு சிறு அச்சியந்திரமும், தச்சவேலைக்குரிய பல ஆயுதங்களும், ஒரு நீராவி இயந்திரமும். படம்பிடிக்கும் இயந்திரமாதியவைகளும் வாங்கிக் கொண்டு, மெஸ். யேசுதாசனோடு, சமுசாரசகிதராய் 1888ஆம் ஆண்டு மீளவும் யாழ்ப்பாணம் வந்து பழையபடி தெல்லிப்பழை ஸ்தானத் திருத்தொண்டைக் கையேற்றனர். அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டுவந்த இயந்திரங்கள், ஆயுதங்கள் பாடசாலையின் கைத்தொழிற்பகுதிக்கு விடப்பட்டன. மெஸ். யேசுதாசன் இப்பகுதி முழுவதற்கும் தலைவராய் நியமிக்கப்பட்டு, அச்சியந்திரம், நீராவி இயந்திரமாதியவைகளைக் கொண்டு மிகத் திறமையாய் யாவையும் நடத்திவருகின்றனர். அரசினர் இப்பாடசாலைக்கு விசேஷ உதவி புரிந்து வந்தனர். இப்பாடசாலையிலே 1889ஆம் ஆண்டு வடமாகாண ஏசுண்டர் சேர் உவில்லியந் துவைனந்துரை, வித்தியாகர்த்தர் மெஸ். கிறீன் துவரை, யாழ்ப்பாணப் பெரும்பிரபுக்களாதியர் சமூகத்தில் ஒரு கைத்தொழிற்காட்சி மாணவர் அரங்கேற்றத்தோடு காட்டப்பட்டது. அதனைக் கண்ணுற்றோர் அனைவரும் பாடசாலையின் விருத்தியையும், மாணவரின் திறமையையும் நயந்து புகழ்ந்தனர்.

இப்பாடசாலையில் ஆசிரியர்களாயிருந்த மெஸ். S. வீரகத்தி என்பவர், நவாலித் திருச்சபையின் அழைப்புக்கிசைந்து அச்சபைக்குப் போதகராகவும், மெஸ். C. D. வேலுப்பிள்ளை

என்பவர், பண்டத்தரிப்புத் திருச்சபைப் பொறுப்பை ஒப்புக் கொண்டு, பிரசங்கியாராகவுந் திவ்வியவூழியம் நடத்தச்சென்றனர். இவர்களுடைய இடத்துக்கு முன்பு இப்பாடசாலையிலும், பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலுங் கற்றறங்கேறிய மெஸ். அல்லன் ஆபிரகாம் ஆசிரியரும், மெஸ் சைறஸ் அங்கிறல் ஆசிரியரும் நியமனம் பெற்றனர். இக்காலத்தில் ஆங்கில பாஷை அதிகமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டது. காரைதீவு வாசரும், தற்போது யாழ்ப்பாணத்திலே பிரபல அப்புக்காத்துமாருள் ஒருவராய் விளங்குபவருமாகிய மெஸ். சுப்பிரமணியம் என்பவர், அப்போதே இப்பாடசாலையிலிருந்து கற்குத்தாச் சருவ கலாசாலைப் பிரவேசப் பரீட்சைக்குச் சென்று சித்தியடைந்தனர். இவர் பிற்காலத்திலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கற்றுக் கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலை B. A. பட்டம் பெற்றறங்கேறினர். இப்பாடசாலையிலே 30 வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட காலங் கலையூட்டி 21 வருடங்களாய்த் தலைமையாசிரியராயிருந்த மெஸ். S. S. ஏரேமியா அவர்கள் 1897ஆம் ஆண்டு தேகவியோகமாயினர். அப்போது புந்ருதீவிற்கு விசேஷ சங்கத்தின்கீழ்த் திருத்தொண்டு நடத்திக்கொண்டிருந்த கனம். S. வீரகத்திப் போதகர் அவருடைய இடத்திற் தலைமையாசிரியராய் அமர்த்தப்பட்டனர். அடுத்த வருடந்தலைவராகிய கனம். சிமித் ஐயர் அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல, அவரது கடமைகளை மதுரை மிஷனிலிருந்து அமெரிக்க மிஷனால் அனுப்பப்பட்ட கனம். கோல்ற்றன் ஐயர் ஒப்புக் கொண்டு நடத்தினார். இவர் 1900ஆம் ஆண்டு மதுரைக்குத் திரும்ப, அப்போது புதிதாய் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து சேர்ந்த கனம். J. H. டிக்சன் ஐயர் இப்பாடசாலையின் தலைவராயினர். பாடசாலையின் நிலைமையைப் பின்வரும் அட்டவணை தெளியக்காட்டும்.

1859-1879 1879-1916 1916-1922 1922-1930 1930-1940 1940-1950 1950-1960 1960-1970 1970-1980 1980-1990 1990-2000 2000-2010 2010-2020

மொத்தம்	1100	276
கிறிஸ்தவர்	909	192
மிஷனூழியர்	191	84
நொத்தாரிகமார்	17	

யாழ்ப்பாணத்திலே போதனைத்தியாசாலைமூலம் உண்டான நன்மைகள் அனேகம். அவற்றுள் விசேஷமானவற்றை ஈண்டுக் காட்டுகின்றோம்.

1. தமிழ்ப்பாஷையை யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்த்தல்: இப் பாடசாலை நெடுங்காலமாகத் தமிழ்ப்பாஷையை வளர்க்கும் ஸ்தாபனமாய் அமெரிக்க மிஷனின்கீழ் விளங்கிற்று. சுத்த தமிழ்ப்பாஷைப் பயிற்சிக்குரிய விசேஷ இலக்கண இலக்கியங்கள் தாராளமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டன. அதனால் இப்பாடசாலையிற் கற்ற மாணவர் பலர் தெள்ளிய அறிவுடையராகிச் செந்தமிழிற் சிறந்த வியாசங்கள் எழுதுந் திறமையுடையவர்களும், பாக்களியற்றும் வன்மை மிகுந்தவர்களுமாய் விளங்கினர். இவ்வகைத் திறமையினாலேயே சிறசிலர் ஆக்கியோன் மாராயும், புலவர்களாயும், பத்திராதிபர்களாயும், நொத்தாரிஸ்மாராயும் வரலாயினர். ஆரம்பகாலத்தில் இப்பாடசாலையின் தலைமையாசிரியராயிருந்த கனம். S. ஜோன் போதகர் இலக்கணச் சல்லாபம், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், இலங்கைச் சரித்திரம் முதலான நூல்களை இயற்றினர். அவருக்குப் பின் தலைமையாசிரியராயிருந்த மெஸ். S. ஏரோமியாப் புலவர் பாக்கள், பதங்களாதியவற்றைச் சொற்கவை, பொருட்சுவை செறிய இயற்றுவதில் மிக்க திறமையெய்தி, யாழ்ப்பாணத்திலே அதி பிரசித்திபெற்று விளங்கினார். பாடசாலைகளுக்கு வேண்டிய வாசிக புத்தகங்களையும், பூகோளதர்ப்பணம் என்னுங் கவிக்கிரந்தத்தையும் இயற்றினவர் இவரேயாம். இவர் பாடிய பாக்களுள், பிரித்தானிய இராச்சியபதியாகிய விக்ரோறியா அரசபெருமாட்டியாரின் ஆளுகைக்கால யூபிலி மகோற்சவத்திற் பாடிப் பரிமளிக்கும்படி இயற்றிய பாக்கள் மிக விசேஷமானவை. இக்கலாசாலையிற் கல்வி கற்ற C. V. சின்னத்தம்பி என்பவர் நெடுங்காலம் பாலியர்நேசன், கிறிஸ்தோபகாரி என்னும் பத்திரங்களுக்கு அதிபராயிருந்து அவற்றைச் செவ்வனே நடத்திவந்தார். பிந்தியகாலத்திலே இராணிமாணவராய்க் கற்று அரங்கேறினவரும், பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கற்றுக் கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலை B. A. பட்டம்பெற்று அக்கல்லூரியிலே கணித ஆசிரியராயிருப்பவருமாகிய மெஸ். அல்லின் ஆபிரகாம் ஆசிரியர், சிலவருடங்களாய் உதயதாரகைப் பத்திராதிபராயிருந்து அதனைச் சிறப்பித்து நடத்தினார். பா இயற்றுந் திறமையோடு பாவினங்கள், சங்கீதங்களைச் செவிக்கினிமைதோன்றப் பாடிப் பரிமளிப்பதிலும் விசேஷ சாதூரியமுடையவராய் இவர் விளங்குகின்றனர். பின்னர்ச் சிறிதுகாலம் உதயதாரகைப் பத்திரத்தை மேற்பார்வையிட்டு வந்தவரும், இப்புத்தக ஆக்கியோனும் இப்பாடசாலை மாணாக்கரேயாம். யாழ்ப்பாணத்திலே உபாத்தித்தொழிலைத் தற்போது திறமை

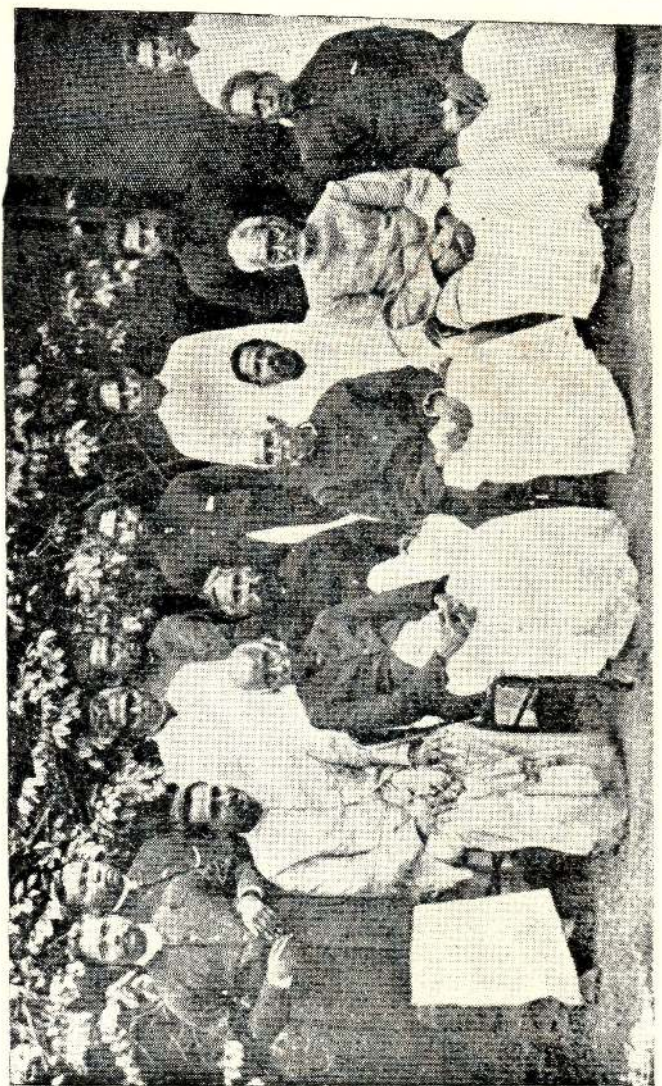
யாய் நடாத்தும் யாவரும் இப்பாடசாலை மாணுக்கராய் மாத்திரமன்றித் தமிழ்ப் பாஷையை அபிவிருத்திசெய்யும் அனுசூலிகளுமாய் இருக்கின்றனர்.

2. யாழ்ப்பாணத்தில் அனேகர் கல்விமான்களாயும், விசேஷ மனுஷராயும், நித்திய சேவனுக்குச் சுதந்திரராயும் வருதற்கு வழிநடத்தல்: இப்பாடசாலையிலே 1000 பேருக்கு மேற்பட்டோர் கல்விகற்றுத் தேறினர். அவருட் பலர் தற்போது யாழ்ப்பாணத்திலே தக்கநிலைபரத்திலிருக்கின்றனர். மெஸ்ஸேஷ். எட்வேட் தில்லையம்பலம், ஞானமுத்து; சின்னத்தம்பர், சபாபதிப்பிள்ளை, சுப்பிரமணியம் முதலியோர் உண்மையும் யோக்கியமுமுள்ள கிறிஸ்த நொத்தாரிசுமாராய் விளங்குகின்றனர். அனேகர் கற்கும்போதே உலகஇரட்சகராகிய இயேசுபெருமானின் பெருமையை அறிந்து அவரது திருவடிகளைச் சரணடைந்து இரட்சண்ணிய நெறியில் நின்று, பரம சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பக்குவசாலிகளாயினர். அடிப்படையாய்ச் சந்ததிசந்ததிதோறும் இந்த நலம் விளங்கவும் இப்பாடசாலை சாதனமாயிற்றெனலாம்.

3. மிஷனூழியத்துக்கு ஆட்களைப் பக்குவப்படுத்தல்: மிஷனி விருந்து மிகுந்த நன்மையைப்பெற்றுச் செமினாரியிற் கற்றோர் அனேகர் மிஷனூழியத்துக்கு உதவிக்காரராயெழும்ப வில்லை. மிஷன் ஆரம்பிக்கும்போது கொண்ட நோக்கப் படியே இப்பாடசாலையிற் கற்ற பலர் மிஷனூழியத்திலமர்ந்து மிஷனுக்கு நல்ல உதவிக்காரராயிருக்கின்றனர். மிஷன் பாடசாலைகளிற் கல்விகற்பிக்கும் அனேக உபாத்திமார் இப்பாடசாலை மாணவரேயாம். மிஷனின்கீழ் விசேஷ தேவ ஊழியம் புரிந்துவந்த போதகர் சிலரும், உபதேசிகர், பிரசங்கிகள் பலரும் இப்பாடசாலையிற் கற்றுத் தேறியவர்களேயாம்.

4. சபைவிருத்தி: பாடசாலைகள் அதிகப்பட உபாத்திமார் தொகை அதிகரித்தது. இவ்வுபாத்தியாயர்களாற் கிறிஸ்த குடும்பங்களுண்டாகி அவ்வத் திருச்சபைக்கு அதிகம் உதவிச் சாதனங்களாயிருந்தன.

5. சனசங்கதிருத்தம்: யாழ்ப்பாண சனசங்கம் இப்பாடசாலை மூலம் விசேஷ திருத்தம் பெற்றிருக்கின்றது. இப்பாடசாலையிற் கற்ற உபாத்திமார் வருஷந்தோறும் ஏராளமான சிறுவருக்குக் கலையமுதூட்டி வருவதினாலும், அவர்

TAMIL PASTORS IN 1898

செந்தமிழ்ப் பாஷையின் விருத்திக்கு உதவியாயிருப்பதினாலும் நன்முன்மாதிரியான கிறிஸ்தீவியஞ் செய்து, செல்வாக்குற்று விளங்குவதினாலுமே சனசங்கத்துள் இந்த நன்மை காணப்படுகின்றது.

உடுப்பிட்டி விடுதிப் பெண்பாடசாலை

தேசம் விசேஷ நன்மைகளையடைதற்கு விடுதிப் பெண்பாடசாலையிலுஞ் சிறந்த சாதனம் வேறென்றில்லையென்பது தற்காலம் எவரும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டிய விஷயம். யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் இந்த உண்மையை உடுவிற் பெண்பாடசாலை மூலம் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டறிந்து, அவ்வித பாடசாலையொன்று கிழக்குப்பகுதிக்கும் அவசியந் தேவையெனவுணர்ந்தது. இந்த யோசனையை மிஷனாரிமார் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவர்க்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் மிஷனாரிமாரின் கேள்வியை அங்கீகரித்தனர். மிஷனாரிமார் உடுப்பிட்டியிலே ஒரு விடுதிப்பாடசாலையை ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்து, பாடசாலைக் கட்டிடத்துக்கும், ஒருவருடத் தாபரிப்புக்கும் 300 பவுணும், அப்பாடசாலையை நடத்துவதற்கு ஓர் அம்மாளும் அனுப்பவேண்டுமென மீளவும் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தைக் கேட்டனர். அதற்கும் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவர்கள் இணங்கிக்கொண்டமையால், 1867ம் ஆண்டு தை மாதம் மிஷனாரிமார் மிஷன் சம்பந்தமான விஷயங்களை யோசிக்கக் கூடிய கூட்டத்திலே, 25 பிள்ளைகள் படிக்கவும் விடுதிவிடவும் வசதியான மண்டபமொன்று அமைக்கும்படி, கனம். J. C. சிமித் ஐயரை நியமித்தனர். அவர் அமெரிக்க மிஷன் அனுப்பிய தொகையுடன் இலங்கையிலும் பணஞ் சேர்த்து அந்தக் கட்டிடத்தை மிஷன் வளவில் அமைத்தார். மிஸ். தவுன்ஸென்ட் அம்மா இதன் முதற் தலைவியாய் அமெரிக்காவிலிருந்து அனுப்பப்பட்டு, 1867ம் ஆண்டு மார்கழிமாதம் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர்.

கனம். J. C. சிமித் ஐயர் 1868ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 7ஆந் திகதி 17 பிள்ளைகளுடன் இப்பாடசாலையைத் துவக்கினர். மிஸ். தவுன்ஸென்ட் அம்மா தலைவியாகவும், மெஸ். J. விற்கு ஆசிரியராகவும், மிசிஸ். P. ரூப்ஸ் மேற்றிறகைவிருந்து பாடசாலையைச் செவ்வையாய் நடத்தினர். மெஸ். இராமு மோறிசன் என்பவர் 1871ஆம் ஆண்டில் உதவி உபாத்தியாயராய் நியமிக்கப்பட்டனர். அதி கரிசனையோடு

இப்பாடசாலையைப் பராமரித்துவந்தவராகிய கனம். J. C. சிமித் ஐயரும் அம்மாவும் 1872ம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல, அவர் புத்திரராகிய கனம். T. S. சிமித் ஐயர் உடுப்பிட்டி ஸ்தான மிஷனரியாகி, இப்பாடசாலையை நடத்தி வந்தார். இவர்காலத்திலேயே அது உதவிநன்கொடைக்கு அரசினரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. முதற் பரீட்சை 1872ம் ஆண்டு நடைபெற்றது. அப்போது பாடசாலை பெற்ற பேற்றுக்குக் கிடைத்த உதவிநன்கொடை 400 ரூபாய். அத்தருணத்தில் 3ஆம், 4ஆம், 5ஆம், 6ஆம் வகுப்புக்களில் 28 மாணாக்கிகள் பரீட்சிக்கப்பட்டனர். மேல்வகுப்பிற் கற்ற 6 மாணாக்கிகள் 1873ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 27ந் திகதி அரங்கேறினர். இவ்வகுப்பு எடுக்கப்பட்டபோது சேர்ந்த 17 பேருள் இடையிடையே 11 பேரும் பாடசாலையை விட்டு நீங்கிவிட, இவ்வறுவருமே பூரணகாலத்துக்குக் கலை பயின்று, அரங்கேறும் நிலைக்கு வந்தனர். கனம். T. S. சிமித் ஐயர் 1874ம் ஆண்டு உடுப்பிட்டியைவிட்டு மானிப்பாய்க்குச் சென்றனர். அப்போது கனம். L. ரிநீமர் ஐயர் உடுப்பிட்டிச் சேகரத்தைப் பரிபாலிக்கும் மிஷனரியாய் நியமிக்கப்பட்டு, இப்பாடசாலையையும் நடத்தி வந்தார். இவர் மாணாக்கிகளுக்கு இங்கிலீஷ், தமிழ் இராகங்களை அதிக கவனமாய்ப் பழக்கினார். அதனால் அக்காலத்து மாணாக்கிகள் நல்லாய் இராகம் பாடப் பயின்றனாண்டார்கள். உதவி உபாத்தியாயராயிருந்த மெஸ். இராமு மோரிசன் என்பவர் 1874ம் ஆண்டு மரித்தனர். இவர் அமெரிக்க மிஷன் போதனா வித்தியாசாலையிற் கற்றுத் தேறிய முதற்றர மாணாக்கருளொருவர். உசனைச் சென்மஸ்தானமாகவுடையவர். உத்தம கிறிஸ்த பக்தர். கர்த்தருக்குட் சமாதானமாய் மரித்தனர். இவருடைய இடத்தில், இப்பாடசாலையின் முதல்வகுப்பிற் கற்றரங்கேறிய மிஸ். லாரா சின்னாச்சி என்பவர் உபாத்தியாயியாக நியமிக்கப்பட்டனர். அக்காலத்திலே கனம். J. C. சிமித் ஐயரின் புத்திரியும் இப்பாடசாலை மாணாக்கிகளின் அரிய சினைகிதியுமாயிருந்த மிஸ். லாரா என்னும் பாலிய துரைச் சாணி அமெரிக்காவுக்குச் செல்லும்போது இடைவழியில் இறந்துபோக நேரிட்டது. அத்துயரசம்பவம் இப்பாடசாலை மாணாக்கிகளுக்கு அதிக மனநோவையுண்டாக்கிற்று. அவர்கள் இறந்துபோன அப்பிள்ளையின்மேல் வைத்த அன்பை இழந்து விட ஆற்றாதவராய், அதன் ஞாபகத்துக்காய் “லாரா சிமித் சங்கம்” என ஒரு தரும சங்கத்தைப் பாடசாலையில் ஸ்தாபித்தார்கள். இச்சங்கம் தீவுப்பகுதிச் கவிசேஷ வேலைக்காய்ப்

பணஞ்சேர்த்து அனுப்பிவந்தது. மிஸ். தவுன்ஸென்ட் அம்மா 1877ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குப் போய் அடுத்த வருடந்திரும்பிவந்து, மீளவும் பாடசாலைக் கடமையைச் கையேற்று நடத்திவந்தனர். கனம். L. ரிதீமர் ஐயர் 1879ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல, கனம். S. W. அவுலந்து ஐயர் உடுப்பிட்டிச் சேகர மிஷனாரியாகி விசேஷ திவ்விய ஊழியம் புரிந்ததுடன், இப்பாடசாலையின் விருத்திக்கும் அதிக உதவியாயிருந்தனர். மெஸ். J. விற்கு உபாத்தியாயர் 1881ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலைத் தொடர்பைவிட்டு நீங்க, வேதசாஸ்திர வகுப்பிற் கற்று அரங்கேறிய மெஸ். C. M. சான்டேர்ஸ் தலைமை ஆசிரியராயினர். இப்பாடசாலைத் தலைவியாயிருந்த மிஸ். தவுன்ஸென்ட் அம்மா அடுத்த வருடம் நோய்வாய்ப்பட்டு, அகாலத்தே இப்பூவுலக சீவிய ஓட்டத்தை முடித்தனர். இவரது மரணம் பாடசாலைக்கு மிகுந்த நஷ்டமாய் முடிந்தது. பாடசாலையையே தமது வீடாகவும், தமது பார்வையின்கீழ்க் கற்ற மாணாக்கிகளையே தாம்பெற்ற பிள்ளைகளாகவும் பாவித்து, நேசித்து, உறவுபூண்டிருந்த இப்புண்ணிய மாதா, தமது, உத்தம சீவியத்தினாலும், போதனையினாலும் அனேக பெண்பிள்ளைகளைக் கர்த்தரிடத்துக்கு வழிநடத்தினார். படிப்பை முடித்துப் பாடசாலையைவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பியபின்னும், அவர் அடிக்கடி அவர்களது இல்லங்களுக்குச் சென்று சந்தோஷமாய்ச் சந்தித்து, அவர்கள் தேவபக்தியில்வளர அனலுட்டிவந்தார். தமக்கு மரணஞ் சமீபித்துவிட்டதென்று கண்டபோதும், இரட்சிப்பின் வழிக்குத் திரும்பாதவராயிருந்த பிள்ளைகளை ஒவ்வொருவராக அழைத்து, அவர்கள் குணப்படும்படி ஏவினர். அதனால் அவ்வேளையிலும் 14 மாணாக்கிகள் புதிதாய் இயேசுகவாமியை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

கனம். R. C. கேஸ்லிங்ஸ் ஐயர் 1882ம் ஆண்டு உடுப்பிட்டி ஸ்தான மிஷனாரியாயினர். இவர் முகாமைக்காரராகவும், இவரது பாரியார் தலைவியாகவுமிருந்து இப்பாடசாலையை நடத்திவந்தார்கள். ஒன்பது வருடக்காலந் தலைமையாசிரியராயிருந்து விசேஷ அனுகூலத்தோடு நடத்திவந்த மெஸ். C. M. சான்டேர்ஸ் என்பவர் 1890ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலை தொடர்பைவிட்டு காரைதிவூத் திருச்சபையின் அழைப்புக் கிசைந்து அதன் மேய்ப்பனாய்ச் செல்ல மெஸ். P. L. கிறிஸ்தியன் பிரசங்கியார் தலைமையாசிரியராய் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்காலத்திலும் அரசாட்சிப் பரீட்சை

யிலே பாடசாலை விசேஷ அனுகூலமடைந்து வந்தது. இவரது கிறிஸ்த குணசீலம் மாணாக்கிகளுக்கு நன்முன்மாதிரியாய் விளங்கிற்று. இவர் 1899ஆம் ஆண்டு உடுவிற்பெண்பாடசாலைக்கு ஆசிரியராய்ச் செல்ல, மெஸ். L. கிளாறன்சு என்பவர் தலைமைஆசிரியராய் நியமிக்கப்பட்டு, இதுகாறும் அப்பதவியில் நிலைத்திருக்கின்றனர்.

கனம், R. C. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் 1891ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, 1893ஆம் ஆண்டு திரும்பிவந்தார். அவர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தபொழுது, கனம். மெல் ஐயர் அம்மா வந்து இப்பாடசாலைத் தலைமை வகித்தனர். ஆயின் 3 மாதத்துக்குமேல் அவர்கள் அந்தக் கடமையில் நிலைத்திருக்கவில்லை. மிகுதியான காலத்தில் மிசிஸ். சிமித் அம்மாவே இப்பாடசாலையை நடத்திவந்தனர்.

1893ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மாணாக்கிகளின் தொகை வரவரக் கூடிவந்ததினால், 1895ஆம் ஆண்டு பாடசாலை மண்டபம் பருப்பித்துக் கட்டப்பட்டது. 1899ஆம் ஆண்டு கனம். R. C. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரித் தலைவராயும், வட்டுக்கோட்டை ஸ்தான மிஷனாரியாயுஞ் செல்ல, அப்போது அமெரிக்காவிலிருந்து புதிதாய் வந்துசேர்ந்த மிஷனாரியாகிய கனம். G. G. பிறவுண் ஐயர் 1900ஆம் ஆண்டு உடுப்பிட்டி ஸ்தான மிஷனாரியாயினார். இவரது பாரியார் இப்பாடசாலைத் தலைமை வகித்தனர்.

கேஸ்றிங்ஸ் அம்மா 16½ வருடங்களாய் இப்பாடசாலைக்குத் தலைவியாயிருந்தார், அக்காலத்திலே இவர் பாடசாலையை நடத்தியவகை மிக மெச்சிக்கொள்ளப்படத்தக்கது. மாணாக்கிகளை அறிவிலும், நல்லொழுக்கத்திலும் வளர்ப்பதற்கு இவர் செய்த முயற்சிகள் விசேஷமானவை, சாதாரண வேதப்பாடங்களோடு நாடோறும் வேத வசனங்களை மனனம் பண்ணும்படி ஏவிவந்ததால், மாணாக்கிகள் வேத அறிவில் அதிகமாய்த் தேறினர். பக்திக்கும், விசுவாசத்துக்குமுரிய நல்லுணர்ச்சி மனதிற் கிளம்பி மேலான அனுபவங்களுக்கு வழி நடத்தத்தக்கதாய் அந்த ஒழுங்கை மாணாக்கிகளுக்குட் கிரமமாய்க் கையாண்டுவந்தார். அவரது நோக்கமும், முயற்சியும் வாய்த்தன. மாணாக்கிகளுடைய குணப்படுத்தலுக்காக இடையறாச் செபத்தோடு மிகப் பிரயாசப்பட்டுவந்தார். அதற்காய் அவர் காண்பித்த அன்பும், அனுதாபமும் மாத்திரமன்றி,

சீவியத்தினால் விளங்கிய அவரது நன் முன்மாதிரியும் வியக்கப்படத்தக்கன. ஆகையால், அவரது பிரிவு பாடசாலையார்க்கு மிகுந்த துக்கத்தையுண்டாக்கிற்று. ஆயின், அவரது பொறுப்பைக் கையேற்ற பிறவுண் அம்மா, தனது அன்பான பராமரிப்பினாலும், அனுதாபத்தினாலும், கிறிஸ்த ஆதரவுகளினாலும் பாடசாலையாரது மனதைச் சிறிதுகாலத்துட் தேறப்பண்ணினார்.

பிறவுண் அம்மா பாடசாலைப் பொறுப்பையேற்ற முதல் வருடத்திலே ஏறடி அம்மா மாணாக்கிகளுக்குப் பல எழுப்புதற்கூட்டங்கள் நடத்தினார். அதனால் அவ்வேளையிற் சிலர் புதிதாய்க் குணப்பட்டுக் கிறிஸ்து இரட்சகரை ஏற்றுக்கொண்டனர். அதனையடுத்து மதுரையிலிருந்துவந்த மிஸ். சுவீலர் அம்மா இப் பாடசாலை மாணாக்கிகளுக்குட் செய்த திவ்விய ஊழியம் முழுப் பாடசாலையிலும் விசேஷ எழுப்புதலை யுண்டாக்கிற்று.

முப்பது வருடங்களாய் மேற்றிறனாயிருந்து தமது கடமைகளை நேர்மையாய் நடத்திவந்த மிசேஷ். சூசின் முத்து என்பவர், 1901ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலைத் தொடர்பை விட்டுவிட, அவருடைய இடத்துக்கு நுணாவில்வாசியாகிய மிசிஸ். அன்னா இளையதம்பி அருணாசலம் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ் வருடத்திலே இப் பாடசாலையில் இங்கிலீஷ் கல்வியை முன்னிலுஞ் சற்றுக் கூடக் கற்பிக்கவேண்டும் என்னும் ஒழுங்குண்டாயிற்று. அதை நடத்தும்படி உடுவில் இங்கிலீஷ் பாடசாலையிற் கல்விகற்றுக் கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேசப் பரீட்சையிற் சித்தியெய்திய மிஸ். நல்லம்மா சான்டேர்ஸ் உபாத்தியாயியாக அப்போது நியமிக்கப்பட்டார். இவ் வருடத்திலேயே பிறவுண் அம்மா ஒரு பக்திமுயற்சிச் சங்கத்தையும் மாணாக்கிகளுக்குள் ஸ்தாபித்தனர்.

1905ஆம் ஆண்டு பிறவுண் ஐயர் அம்மா சாவகச்சேரி ஸ்தானத்தில் மிஷ்னாழியம் புரியும்படி போயினார். அதனால் அரசாட்சியாரின் அனுமதியோடு மிஷன் வசதிப்படி இப் பாடசாலை உடுவிற் பெண் பாடசாலையோடு சேர்க்கப்படலாயிற்று. இந்த ஒழுங்கு வடமராட்சி, தென்மராட்சிப் பகுதி மாணாக்கர்களுக்கு அதிக கஷ்ட நஷ்டத்துக்கிடமானதாயிற்று. அதனால் மிஷ்னரிமார் 1908ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் வித்தியாபகுதியாரின் அனுமதியோடு மீளவும் உடுப்பிட்டிப் பாடசாலையைத் திறந்து நடத்தினார். டிக்கன் அம்மா தலைவியாய் நியமிக்கப்பட்டார்.

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் நெடுங்காலம் ஆசிரியராயிருந்த மெஸ். கிற்சுக்கோக் ஐயர் 1909ஆம் ஆண்டு உடுப்பிட்டிச் சேகர மிஷனாரியாய் நியமிக்கப்பட்டார். அப்போது கிற்சுக்கோக் அம்மா இப் பாடசாலைப் பொறுப்பைக் கையேற்றார். இவர்கள் 1912ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று, இரு வருடங்களின்பின் திரும்பிவந்து மீளவும் உடுப்பிட்டியிலே தத்தங் கடமையைக் கையேற்று நடத்தினார்கள். இவர்கள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்த லீவுகாலத்திலே மெஸ். A. A. உவாட் ஐயர் அம்மா உடுப்பிட்டியில் வசித்து மிஷனாழியத்தையும் பாடசாலையையுங் கரிசனையாய் நடத்திவந்தார்கள்.

அக்காலத்திலே இங்கிலீஷ் கல்வியைப்பற்றிய விருப்பம் பல பெற்றோர்க்குள்ளும், அவர் பெண்பிள்ளைகளுக்குள்ளும் அதிகமாயுண்டாயிற்று. கிறிஸ்த குடும்பங்களிலும், சீர்திருத்த மடைந்த சைவக் குடும்பங்களிலுமிருந்து அநேக பெண்பிள்ளைகள் உடுவில் இங்கிலீஷ் பாடசாலைக்குச் சென்று கற்றார்கள். உடுப்பிட்டிச் சேகரத்தையடுத்துள்ள உசன், கொடிகாமம், சாவகச்சேரி ஆகிய பகுதிப் பிள்ளைகளும் உடுவிலேயே நோக்கினர். புகையிரதப் பிரயாணவசதியும் அவர் உடுவிலே நோக்குதற்கு ஏதுவாயிற்று. அதனால் இப் பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகளின் தொகை சிலவருடங்களாய்க் குறைவுற்றது. ஆயின் கிற்சுக்கோக் அம்மா மிகுந்த பிரயாசத்தோடு இரண்டு மூன்று வருடங்களுள் அக்குறைவை நிவிர்த்தியாக்கிப்போட்டனர்.

தொடங்கிய காலந்தொட்டு இங்கிலீஷ்பாஷை சிறிதாய்க் கற்பிற்கப்பட்டு வந்தாலும், 1881ஆம் ஆண்டுக்கு முன் அப்படிப்பு அரசாட்சியாராற் பரீட்சிக்கப்படவில்லை. அதன் பின் 1896ஆம் ஆண்டு வரைக்குஞ் சிற்சில மாணாக்கிகள் மாத்திரம் பரீட்சிக்கப்பட்டுவந்தார்கள். தமிழ்ப்பாடங்களும் பரீட்சைகளுங் கடுமையானவைகளாயிருந்ததால், 1896ஆம் ஆண்டு இங்லீஷ்பாடப் பரீட்சை நிறுத்தப்பட்டது.

இப்பாடசாலையைத் திரும்பவும் ஆங்கிலோ சுதேச கல்விப் பாடசாலையாக்குவதற்கு 1913ஆம் ஆண்டில் உவாட் அம்மா பிரயாசப்பட்டார். அம்முயற்சி அப்போது வாய்க்கவில்லை. ஆயினும் அவர் செய்த தொடர்ந்தோர்ச்சியான முயற்சியால், அவர் அமெரிக்காவுக்குப் போயிருந்த காலத்தில்

வித்தியாபகுதியாரின் அனுமதி கிடைக்கலாயிற்று. பாடசாலை 1916ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆங்கிலோ சுதேச பாடசாலை யாகவே பரீட்சிக்கப்பட்டு வருகின்றது. சிற்சுக்கோக் அம்மா முன் இப்பாடசாலைத் தலைவிகளாயிருந்த யாவரிலுந் தமிழ்ப்பாஷையைப் பேசுவதிலும் விளங்குவதிலும் கூடிய திறமை யுடையராயிருந்ததினால், மாணாக்கிகளைக் கர்த்த ரிடத்தில் வழிநடத்துந் திவ்விய ஊழியத்தில் அதிக அனு கூலமடைந்தனர். திவ்விய ஊழியத்துக்குப் பக்குவமுடை யாரைப் பயிற்றுவதிலும் அவரது ஊக்கம் அதிகமாய்ச் சென்றிருந்தது. உவாட் அம்மா 1913ஆம் ஆண்டு தொடக் கம் வெளியிலே தத்தம் வீடுகளிலிருந்து வந்து படிக்க விரும்பினோர்க்கும் இடங்கொடுத்தனர். அது முன் விடுதியி லிருந்து படித்தவர்மாத்திரம் அப்படியிருந்து படித்தனர். இந்த ஒழுங்கினால், முன்பு இப் பாடசாலைக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்ப விரும்பப்படாமலிருந்த சிலருக்கு வசதி கிடைக்கலா யிற்று.

வேதப்பாடம் ஆரம்பகாலந் தொடக்கம் கிரமமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தென்னிந்திய ஐக்கிய கவுன்சி லினால் நியமிக்கப்படும் ஒரு காரியஸ்தர் வருடந்தோறுங் குறித்த காலத்திலே பரீட்சை நடத்திவருகின்றனர்.

முதல் 25 வருடங்களிலும் பாடசாலையின் விருத்தி திருத் திக்குரியதாயிருக்கவில்லை. அந்தக் காலத்திலே வந்துசேர்ந்த மாணாக்கிகள் தொகை 189. அடுத்த 25 வருடங்களிலும் வந்துசேர்ந்தோர் 425 பேர். ஆகவே 50 வருடங்களிலும் கற்றோர் தொகை 594. முதல் 25 வருட நாளாந்தச் சராசரி 27. பிந்திய 25 வருடச் சராசரி 46. ஐம்பது வருடச் சரா சரி 36. முதல் 25 வருடங்களிலும் பாடசாலை பெற்றுக் கொண்ட நன்கொடைப் பணம் 11,219 ரூபாய். அடுத்த 25 வருடங்களிலும் பெற்றுக்கொண்ட தொகை 22,444 ரூபாய். இக்கணக்குப்படி வருடவீதம் 1020 ரூபாய் உதவி, பாடசா லைக்கு அரசினரிடமிருந்த வந்திருக்கின்றது.

முதல் 50 வருடங்களிலும் பாடசாலையிற் சேர்ந்தோர் தொகை 594. இவருட் திருச்சபையிற் சேர்ந்தோர் 300 பேர். அரங்கேறினோர் தொகை 594. அரங்கேறினோருள் 70 பேர் உபாத்தியாயிகளாயும், 16 பேர் வேதஸ்திரிகளா யும், 19 பேர் போதகர் பிரசங்கிமாரின் மனைவியராயு மிருக்கின்றனர். இப் பாடசாலையின் 50ஆம் வருட யூபிலிக்

கொண்டாட்டம் நடந்தபோது வாசிக்கப்பட்ட இச் சரித்திரத்தில் அப்பொழுது இக் கணக்குகள் குறிக்கப்பட்டன.

இப்பாடசாலையிற் கல்வி கற்பித்துவந்த தமிழ் உபாத்தியாயிகள் தொகை 25. இப்பொழுது உபாத்தியாயிகளாயிருப்போர் 6 பேர். இவர்கள் பாடசாலையின் விருத்திக்கு மாத்திரமன்றி, மாணாக்கிகளின் பிற்கால சீவியம் நன்னிலைப் படுத்தும், அவர் உத்தம கிறிஸ்தவர்களாகி, விசுவாசத்திலும், தேவ அன்பிலும் நிலைத்திருத்தற்கும் விசேஷ சகாயிகளாய் விளங்கினர்.

கற்றோருட் பெரும்பாலார் சைவசமய குடும்பங்களிலிருந்து இப் பாடசாலையிற் பிரவேசித்தார்கள். அவருள் மிகுதியானோர் பாடசாலையிலேயே கிறிஸ்துசமயத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்கள். இவருட் சிலர் முன்னாள் விதைக்கப்பட்ட தானியப் பயிர்போற் பற்பல நெருக்கிடைகளாகிய சோதனைகளாற் பின்னடைந்து வழுவிப்போனாலும், அனேகர் தாங்கள் வசிக்குமிடங்களிற் கிறிஸ்துவுக்கு நல்ல சாட்சிகளாய் விளங்குகின்றனர். தற்போது இப் பாடசாலையிருக்கும் நிலையைப் பார்க்கும்போது, பிற்காலத்திலே இது மேலும் விருத்தியடையு மென்றும், இதனால் யாழ்ப்பாணத்தவர் விசேஷ சீர்பெறுவாரென்றும் உத்தேசிக்கத் தக்கதாயிருக்கின்றது.

உடுவிற்பெண் பாடசாலை

அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபோது தமிழ்ப் பெண்களுள் மூவர் மாத்திரம் வாசிக்க எழுதப் படித்தவர்களாயிருந்தார்கள். அளவெட்டி, உடுப்பிட்டி, பட்டினம் என்னும் மூன்றிடங்களிலும் ஒவ்வொருவராய் அவர்களிருந்து ஆங்காங்குள்ள மற்றைய பெண்களுக்கு நவீன பொருட்களாய் விளங்கினார்களென்றும், அவர்களில் இருவரைத் தாம் முகமுகமாய்க் கண்டாரென்றும், கனம். மெக்ஸ் ஐயர் எழுதியிருக்கிறார். யாழ்ப்பாணத்திலே செந்தமிழ்க் கல்விச் சிறப்பும், அதாற் புகழ்பெற்று விளங்கிய வித்துவான்களும் அதிகமாயிருந்தும், பெண்கள் படித்து அறிவாளிகளாய் வரவேண்டும் என்னும் விருப்புடையார் எவராவது இங்கிருந்தாரெனச் சொல்லத்தக்கதாய் ஒரு குறிப்புமில்லை. ஆங்கிலேயருக்கு முன்னர் இந்த நாட்டை ஆண்ட ஒல்லாந்தர் கிறிஸ்துசமயத்தையுங் கல்வியையும் விருத்தியாக்க முயற்சித்தாராயினும், பெண்பாலார் கல்விகற்று மகத்துவமுடையராய் விளங்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையரா யிருந்தார்

என்று காணப்படவில்லை. அக்காலத்திலே பெண்கள் படிப் பது வெட்கமான செயலெனப் பொதுவாய் எண்ணப்பட்டது. தம் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அழகே அழகென மதித்த அன்னை தந்தையரும் அக்காலத்திலிருந்திலர்.

அமெரிக்கன் போட் சங்க முதல் மிஷ்னாரியாகிய கனம். நியூவெல் ஐயர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபோது ஸ்கிஹேடர் அம்மாளின் முகாமைக்குக்கீழ்ப் பட்டினத்திலே ஆண்களும் பெண்களும் கல்விகற்பதற்கு ஒரு பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெற்றது. ஆயினும் அதில் ஆண்பிள்ளைகளேயன்றித் தமிழ்ப் பெண்பிள்ளைகள் போய்க் கற்றிலர். ஒல்லாந்த பெண்பிள்ளைகள் போய்க் கற்றார்கள். சுவிசேஷ வித்தை விதைப்பதற்குக் கல்வியாகிய ஏதுவால் யாழ்ப்பாணத்தைப் பண்படுத்தவேண்டுமென்று ஆதிமிஷ்னாரிமார் கருத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கேற்ற முயற்சிகள் அவர்களால் தாராளமாய்ச் செய்யப்பட்டன. இது பொதுமுயற்சி. பெண்பாலார் சுவிசேஷ ஒளியைக் காண்பதற்கு அவரிடத் துள்ள அறியாமையாகிய இருட்படலம் முற்றாய் அகல வேண்டியிருந்தது. அதற்குபகரணமாகவே யாழ்ப்பாணத்தில் இடத்துக்கிடம் பெண்பாடசாலையையுங் கலப்புப் பாடசாலை யையும் ஸ்தாபித்து ஆண்களைப்போலவே பெண்களும் அப் பாடசாலைகளிற் கல்விகற்கும்படி ஏவிவந்தார்கள். ஆரம் பத்தில் இதற்கேற்ற முயற்சி எங்கும் நடந்தது. இத்தேசத் தவரால் அவமதிக்கப்பட்ட பெண்கல்வியே, இத்தேசத்தின் உயர்ச்சிக்கு இன்றியமையாச் சாதனமெனப் பலவகையாயும் மிஷ்னாரிமார் நிச்சயம்பண்ணிக் கொண்டார்கள். பெண் கல்வியை அசட்டைசெய்த எந்தச் சாதியும் சன்மார்க்கத் திலும் சீர்திருத்தத்திலும் மேனிலையடைய முடியாதென்பது பிரத்தியட்சமன்றோ? இதைப் புத்தியாய் நினைத்தே, மிஷ்னாரி மார் பெண்கல்வியை இத்தேசத்தில் விருத்தியாக்க அதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட்டார்கள். இந்த வேலையின் விருத்தியை அடியிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் அட்டவணையாற் தெனிக.

ஆண்டு	பாடசாலை	ஆண்	பெண்
1816	—	2	80 — 0
1817	—	5	200 — 0
1818	—	13	600 — 0
1819	—	15	633 — 10
1821	—	24	1133 — 36
1823	—	42	1560 — 240

வட்டுக்கோட்டை மிஷன்வீட்டுக்குச் சமீபமாயிருந்த ஒரு முதலியாரின் பாட்டியாகிய ஒரு சிறு பெண்பிள்ளை 1817ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் நிச்சேர்ட் அம்மாவிடம் படிக்கச் சம்மதித்துப் போயினள். நிச்சேர்ட் அம்மா இப் பெண்பிள்ளையைக் கவனமாய்ப் படிப்பித்து, விரைவில் வாசிக்க எழுதப் பயிற்றிவைத்தனர். மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதற் படிப்பித்த பெண்பிள்ளை இவளே யாம். ஒரு பெண்பாடசாலையை ஸ்தாபிக்க மிஷனரிமார் செய்த முயற்சி வாய்க்கவில்லையென்றும் கனம். மெக்ஸ் ஐயர் எழுதியிருக்கின்றனர். பூர் அம்மா ஊருட் சென்று பெண்களைக் கண்டு நீங்கள் உங்கள் பெண்பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கனுப்புங்களென்று பேசியபொழுது, அந்தவிஷயத்தை நீர் இங்கே பேசவேண்டாம்; எங்கள் தேசத்திலே பெண்கள் படிக்கும் வழக்கமில்லை. அவர்கள் படித்தால் விவாகஞ் செய்யச் சம்மதியார்கள் என்று அப்பெண்கள் அம்மாவுக்கு மறுமொழி சொன்னார்கள் என்று பூர் ஐயர் எழுதினார். இப் படிப்பட்ட புத்தியினமான எண்ணங்கள் இத்தேசத்தவரின் மனதிலே அதிகமாய்க் குடிகொண்டிருந்தும், மிஷனரிமார் அரும்பிரயாசத்தினுற் சகல தைரியவீனங்களையும் எதிரிடைகளையும் மேற்கொண்டனர். வாழைப்பழம், மாம்பழம், இனிப்பு வகை, மணிக்கோவை தருவோம் வாருங்கள்; கற்றுத் தேறுங்கள் என்று பெண்பிள்ளைகளை அன்பாய் அழைத்துத் தரும்பாடசாலைகளிலே சேர்த்தனர். அவர்களது பிரயாசத்தினால், அட்டவணையிற் காணுகிறபடி பெண்பிள்ளைகளின் வரவு கிரமமாய் ஏறியேறி வந்தது. இப்படியிருக்கையில், மிஷன் ஸ்தானங்களிலிருந்த தருமப் பள்ளிக்கூடங்களிலே பெண்பிள்ளைகள் விடுதிவிட்டுப் படிக்கத்தக்கதான ஒழுங்கு செய்ய முயற்சிசெய்யப்பட்டது. மிஷன் வளவுட் தண்ணீர் குடித்தல், சாப்பிடல் இத்தேசத்தவரால் வெட்கமும் இழிவுமாய் எண்ணப்பட்டதால், இந்த முயற்சி வாய்க்குமென மிஷனரிமார் ஆரம்பத்திலே நினைக்கவில்லை. இந்த எதிரிடையினாலேயே செமினாரியை ஸ்தாபித்த காலத்தில் அயல் வளவிலே விடுதிக்கு ஒழுங்குசெய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆயினும் ஒருவருடத்துள் மிஷன்வளவுள் விடுதிவீடு கொண்டு வரப்பட்டது. ஆண்பிள்ளைகள் கருமம் இவ்வளவு சிக்காயிருந்தால், பெண்பிள்ளைகள் கருமம் எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்குமென்பது சொல்லவும்வேண்டுமோ? எதிரிடைகள் பெலத்தவைகளாயிருந்தும், மிஷனரிமார் தேவ ஒத்தாசையினாலே அவைகளை வென்று தைரியமடைந்தார்கள். மிஷன்

ஸ்தானங்களிலிருந்த தருமப்பாடசாலைகளிலே 1823ம் ஆண்டு 30 பெண்பிள்ளைகள் விடுதிவிட்டுப் படிக்கச் சேர்ந்தனர். அதனால், மிஷ்னரிமார் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்தார்கள்.

செமினாரியை ஸ்தாபித்தபின், அதைப்போலவே ஒரு மத்திய விடுதிப் பெண்பாடசாலையை யாழ்ப்பாணத்திலே ஸ்தாபிக்கவேண்டும் என்னும் அவா மிஷ்னரிமாரின் மனதில் அதிகமாய்க் கிரியைசெய்து கொண்டிருந்தது. அந்த எண்ணப் படியே 1824ஆம் ஆண்டு உடுவில் விடுதிப் பெண்பாடசாலையை ஸ்தாபித்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில்மாத்திரமன்று, இலங்கை, இந்தியாவையடக்கிய ஆசியாக்கண்டம் முழுவதிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விடுதிப் பெண்பாடசாலைகளுக்குள் இதுவே முதன்மையானதாம். கிறிஸ்துசமயத்தை இத்தேசத்தவர்க்குட் பரப்புவதற்கு விசேஷ சாதனமாயிருக்கவும், செமினாரியிற் கற்ற வாலிபர்க்கு உத்தம வாழ்க்கைத் துணைவிகளை ஆயத்தம்பண்ணிக்கொடுத்துக் கிறிஸ்த குடும்பங்களைக் கட்டியெழுப்பவும், கிறிஸ்த ஊழியக்காரிகளைப் பயிற்றிவிடவும் நோக்கங்கொண்டே இப்பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இம்முன்று நோக்கங்களும் ஆதிதொடக்கம் நிறைவேறி வந்திருக்கின்றன.

மிஷன் ஸ்தானங்களில் நடைபெற்ற தருமப் பாடசாலைகளிலிருந்த 30 பெண்பிள்ளைகளுள் 27 பிள்ளைகள் இப்பாடசாலையின் முதல் வகுப்பிற் சேர்க்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் 5 வயது தொடக்கம் 11 வயதுள்ளவராயிருந்தார்கள், அவருள் லோறென்ஸ் அம்மாள், கிங்ஸ்பரி அம்மாள், டேவிஸ் அம்மாள், மான் அம்மாள், பிலிப்ஸ் அம்மாள், மெக்கிளலன்ட் அம்மாள், மாட்டன் அம்மாள் என்பவர்கள் பக்தி நிறைந்த உத்தம கிறிஸ்த சந்ததிக்கு அன்னையாராய் விளங்கி, யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்த சாகியத்தவரால் நல்லாயறியப்பட்டவர்கள். உவின்சிலோ அம்மா உத்தம கரிசனையோடும் அன்போடும் மாணாக்கிகளின் ஆன்ம ஈடேற்றத்தை விசேஷ இலக்காய்க் கொண்டு இப்பாடசாலையை நடாத்திவந்தார்.

உவின்சிலோ அம்மாவின் சுகவீனத்தினால் இப்பாடசாலை 1825ஆம் ஆண்டு மானிப்பாய்க்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு ஸ்போல்டிங் அம்மாவினால் நடத்தப்பட்டது. பின் 1828ஆம் ஆண்டு மீளவும் உடுவிலுக்கு வரலாயிற்று. உவின்சிலோ அம்மாவே நடத்திவந்தார்.

1843ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஸ்போல்டிங் ஐயர், அம்மா பராமரிப்பின்கீழ் இப்பாடசாலை நடைபெற்றது. இவர்களுடன் 1839ஆம் ஆண்டு அக்னு அம்மா வந்து சேர்ந்தார். இவரே பிற்காலம் 40 வருடம் வரையிற் தலைமை வகித்துப் பாடசாலையை நடத்தினார். ஆயிரம் பெண் பிள்ளைகளுக்கு அரிய அன்னையென்னும் உரிமை பூண்டு, தமது சீவியகாலம் முழுவதையும் இத்தேசத்துப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு நன்மை செய்ய நேர்ந்துவிட்டவர் இந்த அம்மாவேயாம். அக்காலத்திலே மெஸ். நைல்ஸ் மிரசங்கியார். மெஸ். ஆணல்ட் பண்டிதர், மெஸ். பேச்சு உபாத்தியாயர் என்போர் ஒருவர்பின் னொருவராய்த் தலைமை ஆசிரியராய்க் கலையமுதாட்டினார்கள்.

பெண்கள் படிப்பில் வரவர அவா அதிகப்பட்டது. அதனால் மிஷனரிமார் வேண்டாம் வேண்டாமென்று கழிக்கத் தக்கதாய்ப் பிரவேசச் சோதனைகளுக்குப் பிள்ளைகளைப் பெற்றோரும், மற்றோருங் கொண்டு வந்தார்கள். ஆரம்பகாலத்திலே பரீட்சித்துத் தெரிவுசெய்யாமல், எந்தப் பிள்ளையையும் பாடசாலையிலே சேர்த்தார்கள். பாடசாலைச் சரித்திரக் குறிப்புப்படி 1833ஆம் ஆண்டு 50 பிள்ளைகள் படித்தார்கள். 1837ஆம் ஆண்டு 100 பிள்ளைகள் படித்தார்கள். 1846ஆம் ஆண்டு 66 பிள்ளைகள் சேருவதற்கு வர, அவருள் 17 பேரை மாத்திரமே மிஷனரிமார் சேர்த்தனர். 1848ஆம் ஆண்டு 130 பிள்ளைகள் பிரவேசச் சோதனைக்கு வர, அவருள் 20 பேரை மாத்திரம் பாடசாலையார் தெரிவுசெய்தார்கள். கழிக்கப் பட்ட 110 பேரையும்பற்றி அப்போது யாழ்ப்பாணத்திலுண்டான கூக்குரல் மிகப் பெரிது.

உடுப்பு, சாப்பாடு, படிப்பு முதலியவைகளைப்பற்றிய சகல செலவும் தொடக்கத்தில் மிஷனாலேயே உபகரிக்கப் பட்டது. அமெரிக்க ஐக்கிய தேசத்து நல்லுபகாரிகள் ஒவ்வொரு பெண் பிள்ளைக்காக வருடம் 20 டலர் (60 ரூபாய்) அனுப்பிவந்தார்கள். இந்த வெகுமதியைப் பெற்ற ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும், அவ்வவ் வெகுமதியை அனுப்பிய நல்லுபகாரியின் நாமம் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி இடப் பட்டது. செமினரி மாணாக்கரின் பெயர்களும் அப்படிப் பட்டவைகளேயாம். இவ்வகைத் தாபரிப்புப் பெற்றுப் படித்து அரங்கேறிய பெண் பிள்ளைகளுள் மிகுதியானோர் விவாகஞ் செய்யும்வரைக்கும் பாடசாலையையே வீடாய்க் கொண்டு சிவிக்க இடம்பெற்றனர். இது விரும்பும் எவருந்திரித்திருக்க அக்காலத்திலே மிஷன் செய்த ஒழுங்கு, அறி

யாமை, அவபக்தி நிறைந்த குடும்பங்களினின்று கிறிஸ்து சமயப் பிரவேசஞ்செய்த பெண்பிள்ளைகள், கிறிஸ்த ஆசாரங்களிலே தேறி விசுவாசத்தில் ஸ்திரமடைதற்கு, இது அக் காலத்துக்கு நல்ல பாதுகாப்பான ஒழுங்கேயாம். இப்பெண்பிள்ளைகள் விவாகஞ் செய்யும்போதும், இத்தேச வழக்கப்படி பெற்றார் கடமையாகிய சீதனக் கொடையையுந் தாமே பொறுக்க ஒப்புக்கொண்டு, மிஷனரிமார் விவாக காலத்திலே ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் 100 இறைசால் (75 ரூபாய்) சீதனமாகக் கொடுத்து வந்தனர். இந்த ஒழுங்கு முதல் முப்பது வருடமுந் தவறாமல் நடைபெற்றது. இந்த ஒழுங்குப்படி 1848ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் உதவி பெற்று யாழ்பாணத்திலெழுந்த கிறிஸ்த குடும்பங்கள் 90. இப்படிப்பட்ட கிறிஸ்த குடும்பங்கள் 1855ஆம் ஆண்டு ஏறக்குறைய 150 ஆயின. பித்திய சில வருடங்களிலே சில குடும்பங்கள் அந்தச் சீதன வெகுமதியைப் பெறா தொழிந்தனபோலும் விளங்குகின்றது. ஆயின் விவாக மணவாட்டி வீடு உடுவில் மிஷன் ஸ்தானமேயாம். ஒரு விவாகத்தில் 100 பேர் உடுவில் மிஷன் வீட்டிற் பந்தியிருந்து விவாக விருந்துண்டார்களென உவின் சிலோ அம்மா ஓர் அறிக்கைப் பத்திரத்திற் குறித்திருக்கின்றனர்.

செமினரியிற் கற்பிக்கப்பட்ட கல்விபோற் கல்வி ஒழுங்கு பண்ணிக் கற்பிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பாஷையிலே சாதாரண கல்வி அதிகமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டதோடு இங்கிலீஷ் பாஷையுங் கற்பிக்கப்பட்டது. வேத அறிவு, சாஸ்திர அறிவிலும் மாணாக்கிகள் விசேஷ தேர்ச்சியடைந்து அரங்கேறிவந்தார்கள். தையல் வேலையை அதிகிரத்தையோடு பழகினார்கள். பொதுப்பட இப்பாடசாலையிற் புகட்டப்பட்ட கல்வியும், பழக்கப்பட்ட நற் பழக்கங்களும் பெண்பிள்ளைகளை விசேஷ ஒழுக்கமுடைய சுசீலிகளாக்கும் ஏதுக்களாயிருந்தன. இந்தக் கல்வியொழுங்கின் விசேஷ இலக்கு, மாணாக்கிகளை உத்தம பக்தி நிறைந்த கிறிஸ்தவர்களாக்குவதேயாம். இது இப்பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நோக்கங்களுட் பிரதானமானதென்பதை மேலே காட்டினோம். அந்த நோக்கம் படித்த மாணாக்கிகளுட் சரிவர நிறைவேறிவந்தது.

பல பெண்கள் இப்பாடசாலையிலே உயர்தரக்கல்வி கற்று, உத்தம கிறிஸ்தவர்களாகிக் கிறிஸ்த விவாகஞ் செய்து, கிறிஸ்த மாதாக்களும், யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்த குடும்பங்

களுக்கு அடியத்திபாரங்களுமாய் விளங்கினர். மிசேஷ். ரெக்குவுட், மான், ஷெறெட், ஸ்றிக்கினி, வாட்சன், கோமர், நைல்ஸ் என்னும் புராதன கிறிஸ்த குடும்ப நாமங்களை மாதிரிக்குக் காண்க. இவர்கள் முதல் 30 வருடங்களிலும் இப்பாடசாலையிலே படித்துக் கிறிஸ்தவர்களாகிக் கிறிஸ்த குடும்பத் தலைவிகளானவர்களுள் விசேஷித்தவர்கள்.

1825-ஆம், 1830-ஆம், 1835-ஆம் ஆண்டுகளிலுண்டான மார்க்க எழுப்புதல்கள் பாடசாலைக்கு விசேஷ நன்மையைப் பிறப்பித்தன. அனேக பெண்பிள்ளைகள் ஆனியின் அனல் பெற்று, உண்மையாய்க் குணப்பட்டுப் புதுச் சிருஷ்டிகளாயினர். முதல் நாற்பது வருடங்களிலும் பாடசாலையிலே குணப்பட்டோர் 319 பேர்.

1855-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம்வந்த அமெரிக்க மிஷன் முதலாந் தாளுபதிகள் செமினாரியை முற்றாய் நிறுத்த யோசித்த போது. இப்பாடசாலையையும் நிறுத்திப்போடுவார்களோ என இத்தேசக் கிறிஸ்த சாகியத்தவரும் பிறரும் அதிகமாய்ப் பயந்தனர். ஆனால், செமினாரிக்கு நேர்ந்த கதி இதற்கு நேரவில்லை. இங்கிலிஷ்கல்வி கற்பித்தல், சீதனங்கொடுக்கும் வழக்கம், அரங்கேறியபின் விவாகம்வரைக்கும் பெண்பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் நிறுத்திவைத்துப் பராமரித்தல் ஆகிய பழைய சகாயங்களை ஒழிக்கவும், ஒவ்வொரு மாணாக்கியிடத்துஞ் சொற்ப சொற்ப சம்பளம் வாங்கவும் ஸ்தாநாபதிகள் தீர்மானித்தனர். இந்த ஒழுங்குப்படி பாடசாலையை நடத்தற் காகவே பிற்காலத்தில் பரோபகாரிகள் திராணியற்ற பெண்பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு மாணாக்க வெகுமதிகளைச் சவதரித்து வைத்தார்கள்.

1874-ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலையின் 50ஆம் வருடக் கொண்டாட்டம் கொண்டாடப்பட்டது. அவ்வேளையில் அக்கொண்டாட்ட ஞாபகமுதலாய் 2000 ரூபாய் சேர்ந்தது. அமெரிக்க கிறிஸ்த பெண்கள் சங்கம் 1000 பவுண் உபகரித்தது. இப்பணத் தொகைகளைக் கொண்டு கனம். T. S. சிமித் ஐயர் அலங்காரமான ஒரு மாளிகையை இப்பாடசாலைக்காகக் கட்டுவித்தனர்.

பிந்திய நாற்பது வருடங்களிலும் அவுலந்து குடும்பத்தார் இப்பாடசாலைப் பராமரிப்புக்காரராயிருந்தார்கள். முதல் டக்டர் சாமுவேல் அவுலந்து அட்மா; பின் பிதாவாகிய

அவுலந்து அம்மா; அதன்பின்னர் மிஸ். சூசின் அவுலந்து இதன் பராமரிப்புக்காரராயினர். பிந்திய மிஸ். சூசின் அவுலந்து அம்மா 35 வருடக்காலம் தலைவியாயிருந்து இப்பாடசாலையின் ஆதி அனலைக் காத்துவந்தார். இக்காலத்திலே மிஸ். லீற்சு அம்மாக்கள் சிறிதுகாலம் உதவியாட்களாய் நின்று மாணுக்கிகள் சங்கீதக்கல்வியிற் தேற முயற்சிசெய்ததோடு, திராணியற்ற சிறுமிகள் கல்விகற்றற்கு வித்யாவெகுமதி முதலும் இப்பாடசாலைக்காகச் சேர்த்துவைத்தனர். மிஸ். மையேர்ஷ், மிஸ். றுற், மிஸ். கிறீன் என்னும் அம்மாமாரும் விசேஷ உதவிக்காரராயிருந்தனர். இந்த நாற்பது வருடங்களில் மெஸ்ஸேஷ், நதானியேல், லோறென்சு, லைமன் என்பவர்கள் தலைமையாசிரியர்களாயிருந்தனர். மிசேஷ். பேச்சு நெடுங்காலம் உதவி உபாத்தியாயியாயிருந்தார். இவர்களேயன்றி வேறுஞ் சில ஆண்களும், பெண்களும் உதவி உபாத்தியாயரும், உபாத்தியாயிகளுமாயிருந்து இப்பாடசாலை செவ்வனே நடைபெற்றுவிளங்கச் செய்தனர். அரசாட்சியாரின் உதவி நன்கொடையுந் தாராளமாய்க் கிடைத்துவந்தது.

விருத்தியதிகரிக்கக் காலத்துக்கேற்றகோலமாய் இப்பாடசாலையின் வேலை மூன்றுபகுதியாய்ப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை யாவன: ---

1. தமிழ் மத்திம் விடுதிப் பாடசாலை.
2. தமிழ் உபாத்தியாக்கல் விடுதிப் பாடசாலை.
3. இங்கிலிஷ் விடுதிப் பாடசாலை.

தமிழ் மத்திம் விடுதிப் பாடசாலை பழையபடியே ஒழுங்காய் நடைபெற்றுவருகின்றது. பெண்பிள்ளைகள் தாராளமாய்ச் சம்பளங்கொடுத்துப் படிக்கிறார்கள். உபாத்திமாருந் தமது பிரயாசத்திற்கேற்ற பலனைக் காண்கின்றார்கள்.

உபாத்தியாக்கல் விடுதிப் பாடசாலை 1885ஆம் ஆண்டு வகுத்து வைக்கப்பட்டது. ஏறக்குறைய 100 மாணுக்கிகள் அதிற் பயிற்சி அடைந்தனர். அவர்களிற் பலர் வித்தியா பகுதியாரின் 2ஆம் தராதரபத்திரம் பெற்றிருக்கின்றார்கள். உபாத்தியாயிகளானோர் பலர் முதலாந் தராதரபத்திரமும் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

இங்கிலிஷ்பாடசாலை புதியநிரையான தொடக்கத்தோடு 1893ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்திலே இது

கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலையோடு சேர்ந்து மாணாக்கிகளைப் பரீட்சைக்கு அனுப்பி வந்தது. பிரவேசப்பரீட்சையிலே 14 மாணாக்கிகள் சித்தியடைந்தார்கள். இப்போது கேம்பிரிட்ஜ் பரீட்சைகளுக்கு மாணாக்கிகளை ஆயத்தப்படுத்திவருகின்றது. அப்பரீட்சைகளிலும் 8 பேர் சித்தியடைந்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்தாபித்தற்கு ஆதிமிஷனரிமார் கொண்ட நோக்கம் இப்பாடசாலை நடைபெற்ற வகையினால் பூர்த்தியாய் நிறைவேறியிருக்கின்றது. திவ்விய சுவிசேஷ ஒளி தேசத்திலே பிரபைகாலுகின்றது. தெய்வபக்தியாற் சிறந்த உத்தம கிறிஸ்த குடும்பங்கள் புதிது புதிதாய் எழும்புகின்றன. திவ்விய ஊழியர் வெளிப்படுகின்றார்கள். இம் மூன்று நன்மையுந் தேசத்துக்குண்டாகுமென்பதே மிஷனரிமாரின் நோக்கமாம். முதலாம் ஸ்தாபனதிகளிலொருவராகிய அன்டேர்ஸன் குரவர் இவ்விஷயத்தின்பேரில் கூறிய குறிப்புகள் இதற்கு நல்ல சாட்சியாகும். அவையாவன:—

(1) உடுவிற்பெண்பாடசாலையிலிருந்து ஒரு சீர்திருந்திய கிறிஸ்த சாதி உற்பவித்திருக்கிறது. “நீங்கள் அடுப்பினடியிற் கிடந்தவர்களாயிருந்தாலும், வெள்ளியாலலங்கரிக் கப்பட்ட புரூச் சிறகுகள்போலவும், பசும்பொன்றிறமாகிய அதன் இறகுகளின் சாயலாகவும் இருப்பீர்கள்” என்னுந் திருவாக்குப்படி, யாழ்ப்பாண சனங்களின்நிலைமை மாறிவிட்டது.

(2) மிஷனிலிருந்து 100 இறைசால் சீதனமாகப் பெற்றவர்களின் சந்ததியார் இப்போ 10 மடங்கு 100 மடங்கு சீதனங்கொடுக்கத்தக்கதான செவ்வநிலையடைந்தனர்.

(3) கிறிஸ்த சபையும், கிறிஸ்த சனங்கமும் விசேஷ சிறப்புப் பெற்றன.

(4) கிறிஸ்த குடும்பமும், கிறிஸ்த சந்ததியும் உயர்ந்த நிலையடைந்து வருகின்றன.

(5) நித்தியபலன்: இவ்வுலகத்திற் தேவனற்றிருந்த பெண்கள் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாய்த் தேவனைக் கண்டு, மறுபுறமாகிய நித்தியானந்த மகிமையைப் பெற்று, மீட்கப்பட்டோர் கூட்டத்திற் கூடிப் பாடும் மகிமையை யடைந்தது எவ்வளவு பெரும்பாக்கியம்!

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி

அமெரிக்க ஸ்தாநுபதிகளின் யோசனைப்படியே போட் சங்கத்தவர்கள் செமினரி என்னும் ஆங்கில கல்விக் கழகத்தை நிறுத்திப் போட்டதால், யாழ்ப்பாணத்திலே ஆங்கில உயர்தரக் கல்வியைப்பற்றி மிகுந்த அங்கலாய்ப்புண்டாயிற்று. சுதேச கிறிஸ்தவர் சுய பொறுப்பிலேயாவது யாழ்ப்பாணத்திலே ஓர் உயர்தர ஆங்கிலக் கல்விக் கழகத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டியது அவசியமென உணர்ந்தனர். இந்த விஷயத்தின்பேரில் 1867ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 9ஆந்திகதி ஒரு விசேஷ ஆலோசனைக்கூட்டம் வட்டுக்கோட்டையிலே கிறிஸ்தவர்களுக்குட் கூட்டப்பட்டது. மெஸ். J. பார் என்பவர் அக்கிராசனராய் அக்கூட்டத்தை நடத்தினார். சுதேசிகளுள் அப்போதிருந்த விசேஷ கல்விமான்களும், கனம். L. ஸ்போல்டிங், W. W. அவுலந்து என்னும் மிஷனரிமாரும் அவ்வேளை சமூகமாயிருந்தார்கள். அவ்வாலோசனைச் சங்கத்தவர்கள் 9 நிர்ணயங்கள் செய்தார்கள். அவற்றுட் பிரதானமானவைகள் இரண்டு. அவையாவன:-

1. புரோட்டெஸ்தன் கிறிஸ்த முறைமைப்படி நடைபெறத்தக்க ஓர் உயர்தர ஆங்கில பாடசாலை "யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி" என்னும் பெயருடன் யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷனின் ஆதரவுக்குள் ஸ்தாபிக்கப்பட வேண்டும்.

தலைவரும் ஆசிரியர்களும் கிறிஸ்தவர்களாயும், கிறிஸ்த முறைமைப்படி கழகத்தை நடத்துகிறவர்களாயுமிருக்க வேண்டும்.

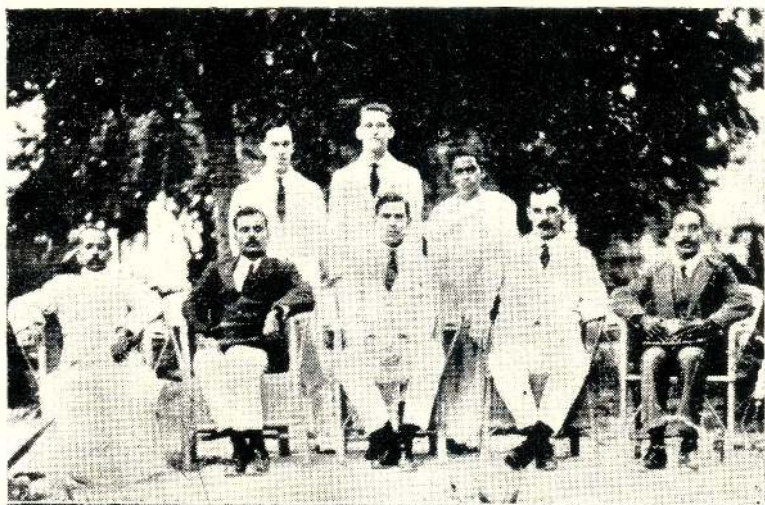
2. இதற்காய் 5000 பவுண் முதல் சேர்க்கப்படவேண்டும்; அந்த முதலின் வட்டியைக்கொண்டு சுதேச ஆசிரியர்களைத் தாபரிக்கலாம். ஒரு தலைவரை அனுப்புவதோடு அவரைத் தாபரிப்பதற்கு ஒழுங்கு பண்ணவும் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவர்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்படல்வேண்டும்.

அந்தநாள் தொடக்கம் பணஞ்சேர்ப்பதைப்பற்றி விசேஷ முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு கோணத்திலும் சேர்ப்பவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இலங்கையின் மறுபகுதிகளிலும், இந்தியாவிலுஞ் சிதறுண்டிருந்த யாழ்ப்பாணிகள், மிகுந்த அபிமானத்தோடு இந்த முயற்சியை நடப்பித்துவந்தார்கள். அவர்களிற்பெரும்

பாலார், செமினாரியிற் கற்று ஆங்கில உயர்தரக்கல்வியின் அருமை பெருமையை அனுபவத்திற் கண்டவராயிருந்ததால், நம்தேசத்தினுயர்ச்சிக்கு அப்படிப்பட்ட கழகமொன்று அத்தியாவசியகம் வேண்டுமென்னும் ஆத்திரமுடையவராயிருந்தனர்.

ஐந்துவருடக்காலமாய் இந்த முயற்சி யாழ்ப்பாணம், இலங்கையின் மற்றைய பகுதிகள், இந்தியா எங்குந் தொடர்ந்தேர்ச்சியாய் நடந்து வந்தது, எங்கும் போதிய அளவு கையொப்பங்கள் வாங்கப்பட்டன. ஆயின் தற்காலத் தைப் போலவே அப்போதுங் கையொப்பமிட்டோருள் அனேகர் யதார்த்தமாய்ப் பணங்கொடுக்கத் தவறினர். குறித்த 5000 பவுணில் 1700 பவுண்மாத்திரமே சேரலாயிற்று. கல்லூரிக் காரியஸ்தர்கள் 1869ஆம் ஆண்டுக்குள் இங்கே போதிய பணஞ் சேராவிட்டால், அதுவரையிற் சேர்ந்த பணத்தைக் கொடுத்தவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துக் காரியத்தைக் குழப்பிவிடுகிறதாகவும் ஆதியில் ஒரு தீர்மானஞ் செய்திருந்தார்கள். அதனால் யோசனையெல்லாங் குழம்பிப் போக நேரிடுமெனப் பயப்படவேண்டியிருந்தது. ஆயின், இந்தக் கருமத்துக்கு அடியிட்டவர்கள் தேவ ஒத்தாசை தம்மை வழிநடத்தும் என்னும் விசுவாசத்தில் உறுதிப்பட்ட வர்களாயிருந்ததால், அதிசயமான அனுகூலம் வெளிப்பட்ட லாயிற்று. பின்வருங் குறிப்பு அதனைத் தெளிவிக்கும்.

யாழ்ப்பாணத்திலே சுதேசிகள் தமது உயர்ச்சிக்காய் முயற்சிசெய்யத் தொடங்கிவிட்டார்களென்னுஞ் சங்கதியை அமெரிக்க கிறிஸ்த பரோபகாரிகளுக்கு அப்போது லீவீற் சென்றிருந்த கனம். M. D. சான்டேர்ஸ் ஐயரும், கனம். E. P. கேஸ்ரிங்ஸ் ஐயரும் விபரமாய்த் தெரிவித்தனர். அமெரிக்காவிற் பணஞ்சேர்க்கும் முயற்சியும் இவர்களால் நடத்தப்பட்டது. அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தவரின் முயற்சியை மெச்சிக்கொண்டு, அவரை நம்மாலான மட்டுந் தையப்படுத்துவோமென முன்வந்து, 6000 பவுண் சேர்த்துக் கொடுத்தனர். அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவரும் அப்போது 5000 பவுண் விலைதிக்கத்தக்கதாய் வட்டுக் கோட்டையிலிருந்த நிலத்தையுங் கட்டிடத்தையும் கல்லூரிக்காய் உபகரித்தனர். இவ்வகையாய் விரும்பிய அளவிலும் அதிகமான ஐசுவரியம் கல்லூரிக்கு மூலதனமாயிற்று. பணஞ் சேர்த்தோர் தங்கள் அபிமானத்தையும் ஊக்கத்தையும் அதிகமாய்க் காண்பித்தார்கள்.

THE PRESENT FACULTY

கனம். M. D. சான்டேர்ஸ் ஐயர் 1871 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவினின்றும் திரும்பிவந்தார். இவரையே கல்லூரிக் காரியஸ்தர்கள் தலைவராக நியமிக்க யோசித்து, அக் கருத்தை மிஷனுக்குத் தெரிவித்து விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், கனம். சான்டேர்ஸ் ஐயர் 1871ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் சடுதியாய் இறந்துபோயினர். கனம். கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் 1872ஆம் ஆண்டு வந்துசேர்ந்தார். இதற்கிடையில் காரியஸ்தர்கள் ஸ்தாபிப்புக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்வதற்கு விசேஷ கொம்மிற்றியொன்றை நியமித்து வைத்தார்கள். கனம். T. P. கன்ற், மெஸ்ஸேஷ். R. பிறெக் கன்ற்றிட்சு, A. லைமன், J. P. குக், ஜோண்பிள்ளை, கனம். L. ஸ்போல்டிங், W. W. அவுலந்து, M. P. சான்டேர்ஸ் என்பவர்களே அவர்களாம். சான்டேர்ஸ் ஐயரின் மரணத்தினாற் கல்லூரி ஸ்தாபித்தல் சற்றே பின்போடப்பட்டது. திரும்பவுங் கொம்மிற்றியார் கூடி யோசனைசெய்து மிஷனுடைய அனுமதியோடு கனம். E. P. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயரைத் தலைவராய்த் தெரிந்தார்கள்.

1872ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 20ஆந் திகதி கல்லூரியின் முதல்வகுப்புக்குரிய பிரவேசப்பரீட்சை நடத்தப்பட்டது. அப்பரீட்சையால், 20 பேர் அம்முதல் வகுப்புக்குத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டார்கள். ஆடிமாதம் 1ஆந் திகதி வகுப்புத் தொடங்கிற்று. அடுத்த 1ஆந் திகதி ஆரம்ப கொண்டாட்டமொன்று நடத்தப்பட்டது. கனம். E. P. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர் தலைவராகவும், கனம். T. P. கன்ற், மெஸ். R. O. D. அஸ்பரி என்னும் இருவரும் ஆசிரியர்களாகவுஞ் சேர்ந்து காரியங்களை நடப்பித்துவந்தார்கள். கல்லூரிக் கருமங்களை ஒழுங்குபண்ணி நடத்துவதற்கு ஒரு காரிய நிர்வாகசபையும் அப்பொழுது அமைக்கப்பட்டது.

வருஷந்தோறும் ஒவ்வொரு வகுப்புச் சேர்க்கப்பட்டு வந்தது. அவ் வகுப்புகள் 4 வருடத் தவணைக்குக் கற்க ஆரம்பத்திலே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதால், அந்தத் தவணையில் மாணவர் அரங்கேறி வந்தார்கள்.

ஆரம்பத்திற் படிப்புகள் அமெரிக்கமாதிரியாய் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. அரசாட்சியாருடைய உதவிபெறுது சுய பொறுப்பிலேயே கல்லூரி நடைபெற்றுவந்தது. உயர்ந்த

இங்கிலீஷ், தமிழ்ப் படிப்புகள் கல்லூரியிலே கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. கல்லூரியார் தக்க பரீட்சைகள் நடத்தித் தராதல பத்திரங் கொடுத்துவந்தனர்.

மாணவர் தொகையும் வகுப்புகளும் அதிகரிக்க மேலுஞ் சில சுதேசிகள் ஆசிரியர்களாய் நியமிக்கப்பட்டார்கள். மெஸ்ஸேஷ். S. என்சுமன், E. A. கிங்சுபரி, C. H. குக், S. G. லீ என்பவர்கள் அக்காலத்தவருள் விசேஷ ஆசிரியர்கள். மெஸ். J. R. ஆணல்ட் பண்டிதர் தமிழ்ப் பண்டிதராய் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இவர்கள் தங்கள் கிறிஸ்த செல்வாக்கினாலும், போதனை சாதனைகளாலும் மாணவர்க்கு விசேஷ நயம் பயப்பவர்களாயும், அவர்களைக் கிறிஸ்துவினிடத்துக்கு வழிநடத்துகிறவர்களாயும் விளங்கினார்கள். இவர்களாற்புகட்டப்பட்ட கல்வி அக்காலத்து மாணவர் யாவரையும் உயர்ந்த நிரையில் விட்டது. அதனாலும் இவ்வாசிரியர்கள் சனசங்கத்தில், விசேஷம்பெற்று விளங்கினார்கள். மிஷன் வேலைகளில் மாத்திரமன்றித் தேச நன்மைக்குரிய மற்றும் பல விஷயங்களிலும் இவர்கள் சிரத்தையோடு முயற்சி செய்து வந்ததால் நன்மதிப்புப் பரந்தது.

கனம். கேஸ்நிங்ஸ் ஐயர் 17 வருடக்காலமாய் முதலில் ஆரம்பித்த முறைப்படியே கல்லூரியை நடத்திவந்தார். அக்காலத்திலேயே அவருக்கு D. D. பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. அக்காலத்திலே கற்ற மாணுக்கர் கல்வியறிவில் மாத்திரமன்றிக் கிறிஸ்த ஆசாரத்துக்குரிய சாதனைகளிலும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்திலும் விசேஷம் பெற்றவர்களாய் விளங்கினார்கள். அவருட் பலர் இலங்கை, இந்தியா, தொடுவாயிராச்சியம் முதலிய பகுதிகளுக்குச் சென்று, விசேஷ உத்தியோகங்களில் லமர்ந்து, தம்மைப் பயிற்றிய கல்லூரியின் மாட்சிமையைத் தமது அறிவாலும், உத்தம குணசீலங்களாலும், உன்னத ஒழுக்கங்களாலும் காண்பித்தனர். இக் கல்லூரியோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்த அமெரிக்க ஆசிரியராகிய கனம். F. K. சான்டேர்ஸ் ஐயரின் விடாமுயற்சியால் கல்லூரி மாணவருள் 1884ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்த வாலிபர் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இலங்கையில் முதன்முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கிறிஸ்த வாலிபர் சங்கம் இதுவேயாம். இந்தச் சங்கத்தவர் தம் பொறுப்பில் எழுவைதீவிலே ஒரு கிராமப் பாடசாலையை ஸ்தாபித்து, அதன்மூலமாய் இரட்சிப்பின் வழியை அத் தீவுவாசிகட்குத் தெரிவித்துவருகிறார்கள்.

அக்காலத்திலே இக் கல்லூரியிற் புகட்டப்பட்ட கல்விக் குரிய ஒழுங்குகள் இந்திய சருவகலாசாலைக் கல்வி ஒழுங்குக ளுக்குச் சரிவந்தனவாகவே கலாபிமானிகள் மதித்தனர். ஆகையால், இதில் கற்றுத் தராதலம்பெற்றோர்க்கு இலங் கையில் மாத்திரமன்றி இந்தியாவிலும் நன்மதிப்பும் அங்கீ காரமுமிருந்தன. ஆயின், யாழ்ப்பாண மாணவர்க்குட் தாமும் கல்வியறிவால் இந்திய சர்வகலாசாலை மாணவர்க்கொத்த நிலையையடையவேண்டுமென்னும் விருப்பம் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துவந்தது, அதனால், அக்காலத்திலே இக்கல்லூரி யிலே கற்ற பழைய மாணவரில் 31 பேர் வரையில் சர்வ கலாசாலைப் பட்டங்களை வகிக்கும்பொருட்டு இந்தியாவுக்குப் போயினர். இவ்வகையாய் யாழ்ப்பாண மாணவரினெண்ணம் உயர்ந்த பட்டங்களை நோக்கிநின்றது.

1884ஆம் ஆண்டு இக்கல்லூரி மாணவர் கேம்பிறிட்சுச் சர்வகலாசாலை லோக்கல்பரீட்சைகளுக்கு ஆயத்தம்பண்ணத் தொடங்கினார்கள். அக்காலத்துக் கல்வி ஒழுங்குகள் இதற்கு இணக்கமானவைகளாய்க் காணப்பட்டதால் அப் பரீட்சை களிலும் 21 பேர்வரையிற் சித்தியெய்தினார்கள்.

1891ஆம் ஆண்டு இலங்கை வித்தியாகர்த்தர் கேம்பிறிட் ச்சுச் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைகளுக்குப் பதிலாக லண்டன் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைகளை இலங்கையிலே நடத்தத் தீர் மானித்தனர். அத் தீர்மானத்தை அவர் பகிரங்கத்தில் வெளிப் படுத்தியபோது இக் கல்லூரியின் கருமகர்த்தர் அதற்கு இணங்காது, தமிழருக்கு இசைவானது இந்திய சர்வகலா சாலைப் படிப்பேயாதலின், உலகத்தவரின் மதிப்புக்குரிய படி களைத் தாண்டி உயர்ந்த பட்டங்களைப் பெறத்தக்க பரீட் சைகளை அச் சர்வகலாசாலைகளோடு சேர்ந்து மாணவர் கடக்க ஒழுங்குசெய்வதே புத்தியெனத் தீர்மானித்தனர். அத்தீர் மானப்படியே கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலையோடு இக் கல்லூரி சேர்க்கப்பட்டது.

கனம். கேஸ்றிங்ஸ் பண்டிதர் 1889ஆம் ஆண்டு கல்லூரி வேலையை விட்டு மிஷனூழியத்திற் கையிட, கனம். S. W. அவுலந்து ஐயர் தலைவராயினர். இவர் காலத்திலே ஊரவ ரிடத்துச் சருவகலாசாலைப் பட்டத்துக்கு மதிப்பும் ஆவலுமுண் டாயின. அதைக் கண்டபோது கனம். S. W. அவுலந்து ஐயர் யாழ்ப்பாண வாலிபர்க்குக் கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலைப்

படிப்பே உவப்பானதென யோசித்து, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைக் கற்குத்தாச் சர்வகலாசாலையோடு சேர்த்துவிட்டனர். படித்தோரனைச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேசப்பரீட்சை, F. A., B. A. பட்டப் பரீட்சைகளிற் தேறி விசேஷ கல்விமான்களாய் வந்தனர்.

1894ஆம் ஆண்டு கல்லூரி அரசாட்சியாராற் பதிவு செய்யப்பெற்றது.

1897ஆம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் 4ஆந் திகதி கல்லூரியின் 25ஆம் வருடக் கொண்டாட்டம் நடத்தப்பட்டது. அவ்வேளை தலைவர் வாசித்த அறிக்கைப்பத்திரத்திற் காண்கிறபடி குறித்த 25 வருடங்களிலுங் கல்லூரியிற் சேர்ந்து கற்றோர் 710 பேர். இவருள் 8 பேர் போதகர்களாகவும், 50 பேருக்கு மேற்பட்டோர் உபாத்திமார்களாகவும், 20 பேருக்கு மேற்பட்டோர் வைத்தியர்களாகவும், 10 பேருக்கு மேற்பட்டோர் நியாயதுரந்தரர்களாகவும், 87 பேர் வரையிற் கிளாக்குமாராகவும் இலங்கை, இந்தியாப் பகுதிகளிலே விளங்கினர். புகையிரதவீதிப் பகுதி, தபாற்கந்தோர்ப்பகுதி, பகிரங்க வேலைப்பகுதியிற் சேர்ந்தோர் தொகைகளும் இவைக்கு மேலதிகமாம்.

1897ஆம் ஆண்டளவில் இந்தியஅரசின் ஒழுங்குப்படி கல்லூரி கற்குத்தாச் சருவகலாசாலைத் தொடர்பை விட வேண்டியதாயிற்று. அதன்பின் கல்லூரி சென்னைச் சருவகலாசாலையோடு சேர்ந்து நடந்தது. ஆயின், சென்னைச் சருவகலாசாலைப் பிரதிஸ்தர்கள் இங்கு வந்து உள்ள நிலைபரத்தை உற்றுநோக்கியபோது, அவர்க்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. அதனால் மிகச் சுருக்ககாலத்திற் சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தொடர்பும் நீங்கிற்று. இக்காலத்தில் கனம். R. C. கேஸ் றிங்ஸ் ஐயர் தலைவராயிருந்தனர்.

1901ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் இலங்கை அமெரிக்க மிஷனைத் தரிசிக்கவந்த ஸ்தாநாபதிகளுள் ஒருவரும், அமெரிக்கன் போட் சங்க லிகிதநுமாகிய கனம். J. L. பாட்டன் குரவர் கல்லூரிக் கருமகர்த்தர் சங்கத்திற் பிரசன்னராயிருந்த போது, புதுக் கட்டிடங்களுக்கும், தளபாடம் முதலியவைகளுக்கும், அதிக பணந் தேவையென்பதை அங்கு நடந்த

சம்பாஷணைகளாற் தெரிந்துகொண்டனர். அது அவசியமான தேவையென்பதைக் கண்டபோது, நீவிர் இங்கே சேர்க்கும் ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் அமெரிக்காவிலே 5 ரூபாய் சேர்த்துத் தருவோமென அவர் வாக்குப்பண்ணினர். ஆசிரியர்களாகிய மெஸ்ஸேஷ். T. P. கட்சன், அல்லன் ஏபிரகாம், C. H. குக் என்பவர்கள் குறித்த குறித்த இடங்களுக்குச் சென்று கையொப்பமூலம் பணஞ் சேர்த்தார்கள். அப்போது மானிப்பாய் வைத்தியசாலைத் தலைமை வைத்தியராயிருந்த டக்றர் ஸ்கொற் ஐயர் இவ்விஷயத்திலே விசேஷ முயற்சிசெய்தார். கனம். பாட்டன் குரவர் இங்குச் சேர்க்கக் குறித்த தொகை 10,000 ரூபாய். அதிலும் ஏற்றமான தொகை சேரலாயிற்று.

1904ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் கனம். R. C. கேஸ் றிங்ஸ் ஐயர் கல்லூரித்தொடர்பை விட்டுத் தம் பாரியாரின் சுகவீனத்தினால் அமெரிக்காவுக்குச் செல்ல, அக்காலந்தொடக்கம் கனம். G. G. பிறவுண் ஐயர் தலைவராய்வந்து சேருகிறவரைக்கும் மெஸ். W. E. கிற்சுக்கோக் ஐயர் அக்றிங் தலைவராயினர். இவர் காலத்திலேயே கல்லூரிக்குப் பணஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

1878ஆம் ஆண்டு பழைய மாணவர் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கல்லூரியிற் கற்று வெளியேறிய பழைய மாணவர்கள் கல்லூரியின் சிறப்பிலும் விருத்தியிலும் கரிசனே கொள்ளத்தக்க முறைகளைக் கையாள ஏவுவதே இச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நோக்கமாம். அந்தச் சங்கம் இதுகாறும் எவருங் கரிசனேகொள்ளத்தக்க வகையாய் நடைபெற்று ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நோக்கத்தைப் பூர்த்தியாய் நிறைவேற்றி வருகின்றது.

1904ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் இக்கல்லூரியிற் கலைபயிற்றிய அமெரிக்க ஆசிரியர்கள் 13 பேர்; சுதேச ஆசிரியர்கள் 19 பேர்.

வித்தியாவெகுமதி முதல்கள் ஸ்கொத்திலாந்து முதலிய மேலைத் தேசத்தவராலும், சுதேசிகளாலும் காலத்துக்குக்காலம் உபகரிக்கப்பட்டன. வறிய மாணவர்கள் அவைகளால் உதவி பெற்றுப் படிக்கிறார்கள். பிறகு தீர்க்கும் நிபந்தனையோடு பணம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

கனம். G. G. பிறவுண் ஐயர் 1908-ஆம் ஆண்டு தலைவராய் வந்து, 1915-ஆம் ஆண்டு வரைக்குங் கல்லூரியை நடத்தி வந்தார். இவரே வட்டுக்கோட்டையில் நெடுங்காலமாய் நடைபெற்ற ஆங்கில மகாவித்தியாசாலையைக் கல்லூரியோடு சேர்த்து, அதற்கு ஆதாரநிலையில் வைத்தனர். இவர்காலத்திலேயே சகோதரத்துவ உணர்ச்சி கொண்ட “பிறதர்கூட்” என்னுஞ் சங்கமும், மனக்கசிவோடு பிறர்க்குச் சகாயம் புரியும் ஸ்கவுற் கிளைச்சங்கமும் கல்லூரியில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டன. காலத்திற்கேற்றபடி கட்டிடங்களைப் புதுப்பித்துக் கட்ட ஆரம்பித்தவரும் இவரே. இவர் அமைத்த ‘கன்ற்’ என்னும் நாமமுள்ள மேல் மெத்தை மாளிகையும், அதனோடு சம்பந்தப்பட்டுத் தென்பாகத்தே விளங்கும் வகுப்பறைகளும் இலங்கை அமெரிக்க மிஷனின் நூறும்வருட ஞாபகசின்னங்களாய் அக்கொண்டாட்ட தினங்களிலே பிரதிஷ்டைசெய்து வைக்கப்பட்டன. அவ்வேளை கனம். G. G. பிறவுண் ஐயர் லீவிற் சென்று அமெரிக்காவிலே நின்றார். மேல்மெத்தை மாளிகை கனம். T. P. கன்ற் போதகரின் ஞாபகத்துக்காய் அமைக்கப்பட்டது.

இக்கல்லூரியால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு உண்டான நன்மைகள் மதிப்புக்குரியன. அறிவொழுக்கங்களால் விசேஷம்பெற்ற பெரிய மனுஷர் பலர் இதிலிருந்து வெளியேறியிருக்கின்றனர். இங்கிலிஷ் பாஷை இத்தேசத்தில் விருத்தியாவதற்கு விசேஷ சகாயிகளாயிருப்பவர்களும் இக்கல்லூரி மாணவரேயாம். மிஷன்கீழ் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுகின்ற இங்கிலிஷ் பாடசாலைகளில் ஆசிரியத்தொழில் நடத்துவோருட் பெரும்பாலார் இதிற் கற்றவர்களேயாம். ஆகவே, இராசாங்க உத்தியோகம், வர்த்தகமாதிய விசேஷ முயற்சிகளால் இத்தேசத்திற் செல்வம் பெருகுவதற்குக் காரணமாய் விளங்குவது இக்கல்லூரியென்பது தெளிவு.

கல்லூரி பலவிஷயத்திற் சுதேசிகளுக்கு மகிமையுண்டாக விளங்கினதுபோலவே, சுதேசிகளுட் பலர் கல்லூரிக்குப் பெரும்புகழ் வருவித்துக்கொண்டு நம் சாகியத்தவர்க்கு அணிகலன்களாய்த் துலங்குகின்றனர். பழைய ஒழுங்குப்படி கலையின்று அரங்கேறிக் கல்லூரிக்கு ஆசிரியர்களாகி, இந்திய சர்வகலாசாலையோடு கல்லூரி சேர்ந்தகாலத்தில், ஒழுங்குப்படி மாணவர்போற் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைகளைப் படிப்படியே கடந்து B. A. பட்டம் பெற்று அரங்கேறிய மெஸ்ஸேஷ்.

T. P. கட்சன், அல்லன் ஆபிரகாம் ஆசிரியர், வான சாஸ்திரத்தில் அதி நிபுணத்துவமுடையவரான கணம். S. W. அவுலந்து பண்டிதரிடம் வானசாஸ்திரங் கற்றுப் பிற்காலத்திலே அத்திறமையினாலும் பகிரங்கமாய் அறியப்பட்டிருந்தார். பிரித்தானிய வானசாஸ்திர சங்கத்தவர்களும் அவரது சாஸ்திர அறிவை மதித்துத் தமது சங்கத்துக்கு ஓர் அங்கத்தவராய் ஒப்புக்கொண்டு, அதைக் காண்பிக்கும் F. R. A. S. என்னும் பட்டத்தை அவர்க்களித்தனர். இவரைப்பற்றிய மறுகுறிப்புக்களை இப்புத்தகத்தின் 207ஆம் பக்கத்திற் காண்க. இக்கல்லூரியின் இடைக்காலமாணவரும், தற்போது இக்கல்லூரியில் மேற்படி ஆசிரியரோடு உடனாசிரியர்களாய்க் கலையூட்டுபவருமான மெஸ்ஸேஷ். J. V. செல்லையா M. A., S. M. தேவதாசன் M. A. என்போரும் ஆழ்ந்த அறிவினாலும், விவேகத்தினாலும் உச்சநிலையடைந்து இக்கல்லூரிக்குப் புகழ் வருவிப்பவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இவருள் மெஸ். J. V. செல்லையா M. A. ஆசிரியர் மிஷன்பொறுப்பில் நடைபெறும் 'உதயதாரகை'ப் பத்திரத்தின் இங்கிலீஷ்பகுதிக்கு அதிபராய் அதனைச் சிறப்பித்து நடத்திவருகின்றனர். யாழ்ப்பாணசனசங்கத்தில் இவர்க்கு எங்குஞ் சன்மானமான இடமுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்திற் கலையொளிவீசி விளங்கும் ஏனைய கழகங்களுக்கும் இக்கல்லூரி திறமையான ஆசிரியர்களைக் கொடுத்திருக்கின்றது. யாழ்ப்பாண மத்தியகல்லூரிப் பிரதமாசிரியராகிய மெஸ். J. K. சண்முகம் B. A., சுண்டிக்குழிச் சென் ஜோன்சுக் கல்லூரிப் பிரதமாசிரியர் மெஸ். T. S. குரோசெற் M. A. என்னும் இருவரும் இக்கல்லூரிப் பழைய மாணவரேயாம். இவர்கள் இக்கல்லூரியிற் கற்றரங்கேறிய பின், மத்திய இந்தியாப்பகுதிக்குச் சென்று ஆசிரியத்தொழிலிலேற்பட்டு, அந்த நிலையிலிருந்துகொண்டே சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைகளிற் தேறிப் பட்டங்கள் பெற்றனர். சென்னை மாநகரிற் புதிதாய் ஆரம்பித்த கிறிஸ்த விடுதிப் பாடசாலையிற் கலைபயிற்ற ஏற்பட்டிருக்கும் மெஸ். உவில்லியம் ஜோன் M. A., பம்பாய் மராட்டி மிஷனின்கீழ்க் கலைபயிற்றும் மெஸ். தம்பு விபூவல் ஆசிரியர்களும் இந்நிரையினரேயாம்.

உத்தியோகஸ்தர் நிரையில் யாழ்ப்பாணத்துக்குங் கல்லூரிக்கும் புகழும் பெருமையுமுண்டாக இலங்கை, இந்தியா, தொடுவாயிராச்சியப் பகுதிகளில் உயர்பதவிகளிலேறி விளங்குபவர் இக்கல்லூரி மாணவரில் அனேகராம். இலங்கைச் சட்ட

நிருபண சபையிற் தமிழ்ப்பிரதிநிதியாகவும், பிரசித்திபெற்ற நியாயப்பிரமாணிகராகவும் விளங்கும் கௌரவ K. பாலசிங்கம் அப்புக்காத்தும், யாழ்ப்பாண நியாயதுரந்தரர் கோட்டியிற் கிரேஷ்ட நிலைபெற்று விளங்கும் அப்புக்காத்து மெஸ். W. துரைச்சாமியும், அந்நிரையினரான மெஸ்ஸேஷ். R. S. இராசரத்தினம் B. A., சுப்புறுமணியம் B. A. விபூவல், இனைய தம்பி B. A., P. வயித்திலிங்கம் B. A. ஆதிய அப்புக்காத்து மாறும், சுப்பிரீங்கோட் பிறக்தர் மெஸ்ஸேஷ். T. S குக், S. சிற்றம்பலம், S. கதிரேசு, K. தம்பையா முதலியோரும் இக்கல்லூரி மாணவரேயாம். மெஸ்ஸேஷ். W. A. கிளவ், A. பர்னபா என்பவர்கள் மலாய்நாட்டில் உத்தியோகம் நடத்துகின்றனர்.

தற்போது நம் சபைகளிற் திவ்வியஊழியம் நடத்தும் கனம். W. H. யோசேப்பு, W. P. நதானியேல், F. அங்கிற்றல், ஐசக் போல், R. கிற்சுக்கோக், J. K. சின்னத்தம்பி B. A. முதலிய போதகர்களும், மெஸ்ஸேஷ். வாரித்தம்பி, டான்வோர்த், அல்பேட் கந்தையா, ஜோன் முருகேசு முதலிய பிரசங்கிமாறும், மானிப்பாய் வைத்தியசாலையிலே உதவி வைத்தியராயிருந்து வைத்திய மிஷனுக்கு விசேஷ சகாயியாய் விளங்கும் டக்தர் கேட்டிஸ் என்பவரும், இலங்கை அரசின்கீழ், டிஸ்த்ரிக்கோட்டுப் பிரதம கிளாக்காய் உத்தியோகம் நடாத்தி இளைப்பாறினபின் சங்கானைத் திருச்சபையிற் திவ்விய ஊழியம் நடாத்த ஏற்பட்டிருக்கும் மெஸ். A. S. அருளம்பல சுவிசேஷகரும் இக்கல்லூரி மாணவரேயாம். எவ்வகையாயும் நம்தேசத்தவரைப் பெருமைப்படுத்தி வைத்தது இக்கல்லூரியேயென்பது மறுக்கொணச் சத்தியம்.

கனம். J. பிக்னல் ஐயரவர்கள் 1916ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியிலே தலைவராய் வந்தார். அவரது முயற்சியிற்றை கல்லூரி படிப்படியாய் விசேஷ நிலையெய்தி வருகின்றது.

வைத்திய மிஷன்

யேசுநாதர் இப்பூவுலகிற் சஞ்சரித்தகாலத்திலே மனுஷ சாதியாருக்குத் தேக ஆன்மசுகம் இரண்டையுங் கருணையோடு கொடுப்பவராய் விளங்கினர். அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி நடக்குந் தீர்மானமுடையரான கிறிஸ்த தொண்டர்களும் அந்த இயற்கைபூண்டவர்களாகவே யிருந்

GREEN HOSPITAL STAFF, 1905

தார்கள். வைத்தியமிஷன்வேலை அவ்வகைத் தொண்டர்களால் நடப்பிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க மிஷன் சங்கமே முதன் முதல் உலகத்தில் வைத்தியமிஷன் வேலையை ஆரம்பித்தது. அமெரிக்காவிலிருந்து முதல் வைத்தியமிஷனாரியாய் வெளிப்பட்டவர் டக்றர் ஜோன் ஸ்கடர் ஐயரேயாம். இவர் 1819ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 17ஆந் திகதி யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்து தெல்லிப்பழையிலே தங்கினார். வைத்திய மிஷனாரியின் திவ்விய ஊழியத்தைப் பெறும் அரும் பெருஞ் சலாக் கியத்தை உலகத்திலுள்ள தேசங்களுள் நம் சிறு யாழ்ப்பாணக் குடாநாடே முதன்முதற் பெற்றுக்கொண்டது. இது யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கிடைத்த விசேஷ பேறுகளுள் ஒன்றாகும்.

டக்றர் ஜோன் ஸ்கடர் ஐயரின் தந்தையார் நியுயோர்க் நகரிலே பிரசித்திபெற்ற ஒரு நியாயதுரந்தரராய் விளங்கினார். அவர் தமது புத்திரராகிய ஜோன் ஸ்கடரை வைத்தியசாஸ்திரங் கற்கவைத்தார். இவர் அந்தக் கல்வியிலே அதி நிபுணத்துவமடைந்து திறமையுடைய வைத்தியராயினார். நியுயோர்க் நகரிலே சித்தியான வைத்தியத்தொழிலினால் இவருக்கு அதிக புகழுண்டாயிற்று. புகழ் எங்கும் பரந்தது. இப்படியிருக்கையில் இவர் வியாதியாயிருந்த ஒரு கிறிஸ்த ஸ்திரியைப் பார்ப்பதற்கு அழைக்கப்பட்டார். அவர் கிறிஸ்தவர்களில் அதிக நட்பும் அனுதாபமுமுடையவரானதால், அந்த ஸ்திரியின் வீட்டுக்கு அதி கரிசனையோடு சென்று சில சிகிச்சைகள் செய்துகொண்டு சிறிது நேரம் தாமதித்தார். அவ்வேளையில் “உலகத்தின் குணப்படுதல் அல்லது 60 கோடி மனுஷரின் நிலை” என்னும் முகவுரைகொண்ட ஒரு துண்டுப்புத்தகத்தை அங்கே கண்டெடுத்தார். அது மெஸ்ஸேஷ். சாமுவேல் நியூவேல், கோடன் கோல் என்னும் மிஷனாரிமாரால் எழுதப்பட்டது. அதை வாசிக்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் அவர் மனதிலே அதிகமாயெழுந்தது. அதனால் அவ்விட்டாரிடம் அது துண்டுப்புத்தகத்தை இரவலாய்க் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார். அங்கே இரண்டு மூன்று நாட்களுள் அதை வாசித்து முடித்தார். வாசிக்கவாசிக்க அதிற் காட்டப் பட்டிருந்த அருமையான சத்தியங்கள் அவர் மனதிலே கிரியை செய்யத் தொடங்கின. திரும்பத்திரும்ப வாசித்து உலகத்தைக் குணப்படுத்தும் மகத்தான வேலையிற் தாமும் பங்குபற்ற வேண்டியது அவசியம் என்னும் அருட்சியடைந்தார். வாசித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு தருணம் அவ்விஷயத்திலே தமக்குள்ள கடமையைச் சற்றே ஊன்றி நினைத்து, தமது குறைவை

உணர்ந்தவுடன் புத்தகத்தை மூடி முழங்காற்படியிட்டு “ஆண்டவரே நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அவ்வேளைத் தியானத்தில் அவரது சிந்தை முற்றும் பரவசப்பட்டு நின்றது. அந்த நிலைமையில் அசரீரிபோலும் ஒரு மெல்லிய சத்தம் “போய்ப் புறமதஸ்தருக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூறு” என அவர் காதிலே தொனித்தது. அதைக் கேட்டவுடன் அவர் தமது மனைவியைத் தனிமையாய் அழைத்துவைத்து நடந்த சம்பவங்களை விரித்துரைத்து என் அருமை நாயகியே “இந்தியாவுக்கு வைத்திய மிஷனாரியாய்ப் போகத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்” என்றார். அவ்வார்த்தைகள் அந்த அம்மாளுக்கு அதிக சந்தோஷத்தை எழுப்பின. ஐயரின் கேள்விக்கிசைந்து “நீர் எங்கே போகிறீரோ அங்கே நானும் வந்து உடன் வேலையாளாய்க் கர்த்தர் நியமித்த கடமைகளைச் செய்வேன்” என்று பதிலுரைத்தார்.

அடுத்ததினம் ஸ்கடர் வைத்தியர் தமது தந்தையாரைச் சந்தித்து “ஐயா எனக்குக் கர்த்தரின் அழைப்பு வந்திருக்கிறது; நான் இந்தியாவுக்கு வைத்திய மிஷனாரியாய்ப் போகத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். சந்தோஷமாய் விடைகொடுத்து அனுப்பிவையுங்கள்” என்று மிகுந்த அவாவோடு தமது கருத்தை அவர்க்கு வெளிப்படுத்தினார். அவருடைய தெரிவு தந்தையாருக்கு இதமானதாய்க் காணப்படவில்லை. புத்திரனைத் தன்னிலிருந்து பிரித்துத் தூரதேசத்துக்கு விடுவது அவர்க்குச் சங்கடமான காரியமாய்க் காணப்பட்டது. அதனால் அவர் அதிக கோபத்துடன் “யோவானே நீ பைத்தியகாரனாய் விட்டாய்; போய் உன் கடமைகளைப் பார்” என்று அவரது தீர்மானத்தைக் கண்டித்துக் கூறினர். அதனால் வைத்தியர் பிரயாணத்தைப் பின்போட்டுத் தந்தையாரின் மயக்கங்களைத் தீர்க்கும்படி, பரமதந்தையாரிடத்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு சிலநாட் கழித்தார். வாரங்கள் சில கழிய ஒருதினம் கிறிஸ்துநாதர் சிலுவையில் அறையப்பட்டவராய் நித்திரையில் வைத்தியருக்குத் தரிசனமாகி உனது கர்த்தரும் எசமானருமாகிய நான் அந்தகாரத்திலிருக்கும் ஆன்மாக்களுக்காய் இவ்வளவு பாடுபட அவர்கள் இரட்சிப்புக்குக் காரணமாயிருக்கும் இந்த நற்செய்தியை நீ இந்தியாவுக்குச் சென்று கூறமாட்டாயா? என்று கேட்டார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அவர் திகிலால் மூடப்

பட்டு முழங்காற்படியிட்டு “கர்த்தராகிய யேசுவே நீர் கட்டையிட்டபடியே நான் போகிறேன்” என்று பதில் கூறினர். மிஷுனரியூழியத்தைச் செய்ய ஆவியானவர் அவரை அதிகமாய் ஏவிக்கொண்டிருந்தார். சடுதியாய்ப் புறப்படவேண்டுமென்பது அவர் செய்த கடைசியான தீர்மானம். இந்த வரலாறு களுந் தந்தையார்க்குத் தெரியவந்தன.

தந்தையார் புத்திரசோகத்தினால் மனச்சடைவுகொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் வைத்தியர் இரண்டாம்முறையுந் தந்தையாரிடஞ் சென்று “நான் இந்தியாவுக்கு வைத்திய மிஷுனரியாய்ப் போக நிச்சயித்துக்கொண்டேன். இனி ஒரு சணப்பொழுதுந் தாமதிக்க இடமில்லையென்று கூறி, அவர் தடையையாவது சினேகிதர் தடையையாவது பறுவாய்பண்ணாது அப்போது இலங்கை அமெரிக்க மிஷனின் கீழ்த் திருத்தொண்டுபுரிய அனுப்பப்பட்ட கனம். ஸ்போல்டிங், உவின் கிலோ, ஊடுபேட் மிஷுனரிமாருடன் கூடி வைத்திய மிஷுனரியாய் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார். அப்போது கனம். பூர் ஐயர் தெல்லிப்பழைச் சேகர மிஷுனரியாயிருந்தார். அவருடனேயே தெல்லிப்பழையில் இவரும் இருக்கவேண்டியதாய் மிஷன் ஒழுங்கு செய்துகொண்டது.

டக்டர் ஸ்கடர் ஐயர் ஆரம்பத்திலே தெல்லிப்பழையிற் தமது கடமையைச் செய்துகொண்டு தமிழ்ப்பாஷையைக் கனம். பூர் பண்டிதரோடு சேர்ந்து கற்றுவந்தார். மிஷன் 1820ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 8ஆந் திகதி இவரைப் பண்டத்தரிப்புச் சேகரப் பொறுப்பை ஒப்புக்கொண்டு நடத்தும்படி அங்கே அனுப்பிற்று. இவர் அங்கே ஒரு சிறு வைத்தியசாலையை அமைத்து அங்குள்ள ஒல்லாந்த அரசின் ஆலயத்தையும் வீட்டையுந் திருத்தி வீட்டில் வசித்து, ஆலயத்தை ஆராதனைக்கு உபயோகித்துவந்தார். வைத்தியவேலை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துவந்தது. வைத்தியரின் அன்பும் அனுதாபமும் சேவகருணையுமே அனேகர் அவரிடத்துச்சென்று உத்தம சிகிச்சை பெறுவதற்குக் கருஷிக்குங் காரணங்களாயிருந்தன. கிராமங்கள்தோறுஞ் சுவிசேஷத்தைக் கிரமமாய்க் கூறுவதும் இவரது பிரதான ஒழுங்கு. இந்த வேலைகளோடு சுதேசிகள் சிலர்க்கு வைத்தியசாஸ்திரத்தைக் கற்பித்தும்வந்தார். மிஷன் 1833 ஆம் ஆண்டு இவரைச் சாவகச்சேரிச் சேகரத்துக்கு அனுப்பிற்று. அங்கும் வைத்தியத் தொழிலோடு சுவிசேஷவூழியத்தை அனுகூலமான முறையாய் நடப்பித்தனர். இவரது சீனிய சரித்திரத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட மறு குறிப்புக்களை இப்புத்

தகத்தின் 67ஆம், 74ஆம், 122ஆம் (சென்னப்பட்டணம் மிஷன்) பக்கங்களிற் காண்க. முன்னே 151ஆம் பக்கத்தில் வைத்திய மிஷன் என்னும் விஷயத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சில குறிப்புகள் டக்டர் ஸ்கடர் ஐயரின் சரித்திரத்தைத் தொடர்ச்சியாய்ச் காண்பிப்பதற்காக ஈண்டுக் குறிக்கப் பட்டன.

உலகத்திலெழுந்த மிஷனரி குடும்பங்களுள் ஸ்கடர் குடும்பமே மிகப் பாரித்தது. உலகத்திலே நீண்டகாலத்துக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்த மிஷனரி குடும்பமும் இதுவே யாம். டக்டர் ஸ்கடர் ஐயரின் 9 பிள்ளைகளும் இந்தியா விலே மிஷனரியூழியத்தை ஒழுங்காய் நடத்தினர். அவரது பௌத்திரரும் பலர் இப்பொழுது இந்தியாவிலே மிஷனரி மாராயிருக்கின்றனர். டக்டர் ஸ்கடரும், புத்திரர் பௌத் திரரும் மிஷனரியூழியம் நடப்பித்த காலத்தைச் சரியாய்க் கணக்கிடி 1000 வருடங்களுக்கு மேலாகும். அவரது சந்ததி யாரிலும் பலர் அவரைப்போலவே வைத்தியமிஷனரிமாராய்த் தேசங்களிற் திவ்விய ஊழியத்தை நடப்பித்துவருகிறார்கள்.

டக்டர் நேதன் உவாட், டக்டர் சாமுவேல் கிறீன் ஐயர்மார் முறையே 1833ஆம், 1847ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை அமெரிக்க மிஷனோடு வைத்திய மிஷனரிமாராய் வந்துசேர்ந்தார்கள். இவர்களது சரித்திரத்தை 153ஆம் பக்கத்திற் காண்க. டக்டர் கிறீன் ஐயர் 1873ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குச் சென்று பின் திரும்பிவராது அங்கேயே நின்றுவிட, அவரிடம் வைத்தியசாஸ்திரங் கற்று விசேஷ வைத்தியத்திறமையடைந்திருந்த டக்டர் C. T. மில்ஸ் வைத்தியர் வைத்திய வகுப்புக்களை 1880ஆம் ஆண்டு வரைக் கும் முன்போலவே தமிழ்ப்பாஷையிற் பயிற்றிவந்தனர். இந்த வேலைக்கு டக்டர் கிறீன் ஐயரால் 1000 பக்கங் கொண்டனவாய்த் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்ட மேலேத்தேச வைத்தியசாஸ்திர நூல்கள் மிக்க உதவியாயிருந் தன. கனம். T. S. சிமித் ஐயர் முகாமைக்காரராயிருந்து அவ்வைத்திய வகுப்புக் கழகத்தை நடத்திவந்தனர். அக் காலத்திலே இலங்கையில் வைத்தியக்கல்லூரி மற்றொன்று மில்லை. இலங்கை அரசினர் மானிப்பாய் வைத்திய வகுப்புக் கழகத்தையே தமக்குதவியாக ஒப்புக்கொண்டு நன்கொடையையும் ஏற்றமாய்க் கொடுத்துவந்தார்கள். இலங்கைக்கு

மாத்திரமன்றி இந்தியா, தொடுவாயிராச்சியங்களுக்கும் அக்காலத்திலே வைத்தியரைக் கொடுத்து உதவியாயிருந்தஸ்தாபனம் இதுவேயாம். டக்றர் கிறீன் ஐயரின் கெட்டித்தனத்தையும் அவரது மாணவரின் திறமையையும் நன்கு அவதானித்தே அரசினர் மானிப்பாய் வைத்தியவித்தையில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர்.

டக்றர் கிறீன் ஐயர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபின் இலங்கை அரசினர் இலங்கையில் நடப்பிக்கப்படவேண்டிய வைத்தியவேலைகளைப் பற்றிச் சற்றே யோசிக்கத் துவங்கி மறுபடியும் டக்றர் கிறீன் ஐயர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து மானிப்பாய் வைத்திய முயற்சிகளை முன்போல் நடத்துவாரோ என்று இங்கிருந்த அமெரிக்க மிஷனரிமாரைக் கேட்டனர். அதற்கு அவர்கள் “டக்றர் கிறீன் இனி இவ்விடத்துக்கு வரமாட்டார்” என்று மறுமொழி எழுதினார்கள். அதன் பின்னரே அரசினர் கொழும்பில் வைத்தியக்கல்லூரியை ஆரம்பித்தார்கள். இப்பொழுது அரசினர் பொறுப்பில் நடைபெற்றுவருவதும் அதுவேயாம்.

1873ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 20 வருடங்களாய் ஒரு வைத்திய மிஷனரியும் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்திய வேலையை நடப்பிக்கவில்லை. அனுப்புவதற்குரிய வசதி அமெரிக்கன் போட் சங்கத்துக்குக் கிடையாமையே அதற்குக் காரணமாம். இக்காலத்திலேயே டக்றர் மில்ஸ் வைத்தியர் மானிப்பாயைத் தமது வாசஸ்தானமாகத் தெரிந்துகொண்டு வைத்திய வகுப்புக்கு ஆசிரியராயிருந்ததோடு வைத்தியசாலைப் பொறுப்பைக்கையேற்று வைத்தியவேலையை விருத்தியாக்கி மிஷனூழியத்துக்கு விசேஷ சகாயியாய் விளங்கினார். இவரது வைத்திய அறிவையும் வைத்திய சிகிச்சைத் திறமையையும் அரசாட்சியார் நன்கு மதித்தார்கள். அதனால் இவரிடம் வைத்தியங்கற்ற மாணவரைத் தக்கவரென ஒப்புக்கொண்டு அவர்க்கு வைத்தியவுத்தியோகங்களுங் கொடுத்து வந்தார்கள். அது மாத்திரமன்றித் தங்கள் வைத்தியக் கல்லூரியிலே 3 வருடம் வைத்தியங் கற்ற மாணவர்க்கு இவர்கள் சரிவந்தவர்களாக ஒப்புக்கொண்டு மேலதிகங் கற்கவேண்டிய 2 வருடப் படிப்பைப் படிப்பித்து முடித்து அரங்கேறவும் ஒழுங்குபண்ணினர். யாழ்ப்பாணத்தாரை மாத்திரமன்றி இலங்கையின் ஏனைய பகுதியாரையும் ஆங்கில வைத்தியத்தோடு ஆதியிற் பழகப்பண்ணினவர் டக்றர் மில்ஸ் வைத்தியரேயாம்.

லீச் அம்மாக்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மிஷனரிமாராய் வந்தபோது இத்தேசத்திலே வைத்தியசகாயமில்லாமையால் அருமையான உயிர்கள் அவமாய் மடிந்துபோவதைக்கண்டு மிகப் பரிதாபங்கொண்டார்கள். மானிப்பாயிலே வசித்தமையால் அங்கு நடைபெற்ற வைத்தியசாலையையும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட வைத்திய வேலைகளையும் அவர்கள் நேரிகண்டு அவைகளையே பெருப்பித்து நடத்தவேண்டுமென்று யோசிக்கலாயினர். இந்த எண்ணம் நாளுக்குநாள் அவர்கள் மனதை அருட்டிக்கொண்டிருந்ததால், ஸ்கொத்திலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களிற் பணஞ்சேர்த்து, மானிப்பாய் வைத்தியசாலை திரும்பப் புதிப்பித்துப் பெருப்பிக்கப்படவும், இணுவில் வைத்தியசாலை புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப்படவும் முயற்சி செய்தனர். இவர்களின் முயற்சிப்பேரூய் டக்டர் மாஷ்றன் என்பவர் ஸ்கொத்திலாந்திலிருந்து இங்கு வந்து சிலகாலம் அதிசயமான வைத்தியங்கள் செய்தார். இவர் சில வசதியீனங்களால் இங்கு நெடுகலும் தரிக்கமுடியாமற் திரும்பிவிட்டனர்.

1893ஆம் ஆண்டு டக்டர் T. B. ஸ்கொற் ஐயர் சமுசார சகிதராய் வைத்திய மிஷனரியாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார். இவர் ஒரு வைத்திய போதகர். இவரைப்போலவே இவரது பாரியாரும் ஒரு வைத்தியராயிருந்தார். இந்த அம்மாளே முதல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த பெண் வைத்தியராம். இவர்கள் மானிப்பாயிலே வசித்து வைத்திய வேலையைச் செய்தார்கள். மானிப்பாயிலே பழையபடி நோயாளர்க்குச் சிகிச்சைகள் செய்யப்பட்டன. ஸ்கொற் ஐயரின் சீவகருணையும் வைத்திய திறமையும் நாளுக்குநாள் நோயாளர் வருகையை வளர்த்துவந்தன. ஆரம்பத்திலே மருந்துச் சாலையாய் மாத்திரம் நடைபெற்ற அவ்வைத்திய ஸ்தாபனம் டக்டர் ஸ்கொற் ஐயர் வேலைசெய்ய ஆரம்பிக்கவே வைத்திய சாலையாய் உருமாறத் தொடங்கிற்று. லீச் அம்மாக்களின் நோக்கப்படியே டக்டர் ஸ்கொற் ஐயர் இணக்கமான கட்டிடங்களைக் கட்டி வைத்தியசாலையைப் பெருப்பித்தனர். நோயாளர் வசதியாய்த் தங்குவதற்குப் பெரிய உவாட் கட்டப்பட்டது. அவரவர் ஆசாரத்துக்கேற்க ஒவ்வொரு அறையும் ஒவ்வொரு சமையலறையும் வகுக்கப்பட்டன. டக்டர் ஸ்கொற் ஐயர் மருத்துவ வைத்தியத்திலே விசேஷ திறமை வாய்ந்தவராய் விளங்கினர். அவரது பாரியாரும் அவர்க்குச் சகாயியாயிருந்தார். அதனால் யாழ்ப்பாணத்திலே தக்க

வைத்தியவுதவியும் பராமரிப்புமின்றிப் பெண்பாலார் அவமாய் மடியவேண்டியிருந்த பெருங்குறை நீங்கத் தொடங்கிற்று. அருமையான எத்தனையோ உயிர்கள் தப்புவிக்கப்பட்டன. டக்டர் ஸ்கொற் ஐயர் வைத்திய வேலை ஆரம்பித்த 1894ஆம் ஆண்டில் வைத்தியசாலையிலே சிகிச்சைபெறவந்த நோயாளரின் தொகை 35 மாத்திரம். இத்தொகை 1911ஆம் ஆண்டில் 1166 ஆயிற்று. மருந்துச்சாலைக்கு வந்து திரும்பினோர் தொகை 4000. இக்கணக்கிலிருந்து மானிப்பாய் வைத்திய ஸ்தாபனம் டக்டர் ஸ்கொற் ஐயர் காலத்தில் எவ்வளவாய் விருத்தியாயிற்றென்பது தெளிவாகின்றது.

ஸ்கொற் அம்மாள் வைத்திய வேலைக்கு உதவியாய்ப் பிரயாசையோடு பல நேஷ்மாரைப் பயிற்றினார். இதுவும் மானிப்பாய் வைத்தியசாலையிலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட புதிய வேலை. இக்காலத்திலேயே டக்டர் கேர் அம்மாளும், டக்டர் ஏர்வின் (இரத்தினம்) அம்மாளும் இணுவில் வைத்திய சாலைக்காக அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவரால் அனுப்பப்பட்டு மானிப்பாயில் வந்து ஸ்கொற் அம்மாளோடு சேர்ந்து வைத்தியஞ்செய்து பயிற்சியடைந்தனர்.

டக்டர் ஸ்கொற் ஐயர் வைத்தியவேலையில் எவ்வளவு கரிசனையும் முயற்சியுமுடையராயிருந்தனரோ, அவ்வளவாகவே திவ்வியவழியத்திலும் அவாவுடையவராய் விளங்கினார். வைத்தியசாலையிலே சாலைதோறும் வேலை ஆரம்பித்தற்குமுன் தவறாமற் கிரமமாய் வைத்தியசாலை விருந்தையிலே நோயாளரைப் பராமரிப்பவரும் அவர்க்குச் சகாயராய் வந்து கூடுபவருமான யாவரையும் அழைத்துவைத்துச் சுவிசேஷத்தை அவர்களுக்குத் தெளிவாய்க்குறிச் செபிப்பது அவரது வழக்கம். இராக்காலத்திலும் அப்படியே தமது வேலையை முடிக்கும்போது நோயாளரின் இகபர சுகத்துக்காகவும், அவர் சகாயரின் இரட்சிப்புக்காகவுஞ் செபித்து வீட்டுக்குப் போவார். வசதி கிடைக்குந்தோறுங் கிராமங்களிலும் ஆலயங்களிலுஞ் சுவிசேஷத்தை மிகுந்த வைராக் கியத்தோடும் வாஞ்சையோடுங் கூறிவந்தார். கனிந்த பக்தியுடையவர்; தமிழ்ப் பாஷையைச் சுயபாஷைபோற் பேசப் பயின்றிருந்தனராதலின், அவரது பிரசங்கங்களுஞ் செபங்களுங் கனிவுந் தெளிவும் அதிகமாய் எவர்க்கும் நல்லுணர்ச்சி கொடுத்து அருட்டும் பண்புடையவைகளுமாயிருக்கும். சனசங்கத்திலும் மிஷனரிமாரின் மத்தியிலும் இவரது செல்

வாக்கு மிகச் சிறந்து விளங்கிற்று. தென்னிந்திய ஐக்கிய சபா சங்கத்துக்குச் சிலவருட்காலமாய்த் தலைவராயிருந்து விசேஷ ஆலோசனை கூறிவந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்லுரிக்குத் தாராளமாய்ப் பணஞ் சேர்த்துக் கொடுத்தார். கிராமப்பாடசாலைகளின் விருத்திக்காகவும் அதிக முயற்சி செய்துவந்தார். இப்பாடசாலைகளிற் கல்வி கற்பித்துவந்த சுதேசபாஷை உபாத்திமாரின் வேதனக் குறைவைப்பற்றி அவர்க்கிருந்த விசனம் மெத்த அதிகம். உபாத்திமாரே, உமக்கு நல்ல காலம் வரும்; பொறுமையாயிரும் என்று அனுதாபத்தோடு அவரைத் தேற்றிக்கொள்ளுவார். கனம். G. G. பிறவுண் ஐயரும் இவரைப்போலவே சுதேச பாஷை உபாத்திமாரின் வேதனக் குறைவைப்பற்றி மிகுந்த பரிதாபமுடையவராயிருந்தனர். இந்த விஷயம் இப்போது அரசினரின் கவனத்துக்கு வந்திருப்பது அம்மகாத்துமாக்களின் பெருமூச்சைக் கிருபையுள்ள தேவன் கவனித்திருக்கிறாரென்பதற்கு அத்தாட்சியாகின்றது.

1913-ஆம் ஆண்டு டக்டர் ஸ்கொற் ஐயரும் அம்மானும் அமெரிக்காவுக்குப்போய்ப் பின் திரும்பிவரக்கூடாதவராயினர். அவர் மானிப்பாய் வைத்தியசாலையைவிட்டுப் போனபின் அவ்வைத்தியசாலைப் பொறுப்பை டக்டர் கேட்டிஸ் கையேற்று நடத்திவந்தார். இவர் பல வருடக்காலமாய் டக்டர் ஸ்கொற் ஐயரின் கீழ் வைத்தியஞ்செய்து விசேஷ பயிற்சியடைந்தவர். அதனால் அனுகூலமான வைத்தியங்களைச் செய்து, இவரும் எவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டார். அவர் சில வருடங்களுள் அகால மரணத்தாற் பிரிந்துபோக, இலங்கை அரசின் கீழ் நெடுங்காலம் வைத்தியவுத்தியோகம் நடாத்தி இளைப்பாறிய வராகிய டக்டர் சின்னையா என்பவர் அந்த வேலையை நடத்தி விலக, நெடுங்காலம் மானிப்பாய் வைத்தியசாலையோடு விசேஷ வைத்தியராகவும் வைத்திய ஆசிரியராகவுஞ் சம்பந்தப்பட்டு இலங்கையின் எல்லாப்பகுதியிலும் மிகப் பிரபலமுற்று விளங்கிய டக்டர் மில்ஸ் வைத்தியரின் புத்திரராகிய மெஸ். S. G. மில்ஸ் வைத்தியர் அதனை நடத்திவருகின்றனர்.

1898-ஆம் ஆண்டில் காரைதீவிலே “கிறீன் ரூபக வைத்தியசாலை” என மானிப்பாய் வைத்தியசாலைக்கு ஒரு கிளை வைத்தியசாலை அமைக்கப்பட்டது.

DR. ISABELLA CURR AND NURSES

1898ஆம் ஆண்டு மெக்கிலியட் வைத்தியசாலை இணுவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. டக்றர் கேர் அம்மாள் இவ்வைத்தியசாலைப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்திவருகிறார். பெண்களும் பிள்ளைகளும் இதிற் சிகிச்சை பெறுகிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்பாலார்க்கு இதுபோலும் பெருத்த சலாக்கியம் வேறொன்றில்லையென்பது இக்காலத்திலே துலாம்பரமாய்க் காணப்படுகின்றது. இந்த வைத்தியதாபனம் வைத்தியசாலை, மருந்துச்சாலை என இருபிரிவாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இருபகுதியையும் டக்றர் கேர் அம்மாள் திறமையாய் நடத்திவருகின்றனர். சென்ற 18 வருடங்களிலும் இவரது முயற்சியினால் வைத்தியசாலை விருத்தியடைந்துவந்தது. நோயாளர் தொகை வருடந்தோறும் அதிகரித்துவந்ததால், மேலும் புதிய கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. காலத்துக்குக்காலம் யாழ்ப்பாணத்தைத் தரிசிக்கவந்த தேசாதிபதிகள் முதலானோர் இவ்வைத்திய தாபனத்திலே அதிக பிரீதியும் மதிப்புமுடையராய்த் திரும்பினர். விறீமன் ஞாபகமண்டபம் வடமாகாண ஏசுண்டராகிய மெஸ். விறீமன் துரையின் ஞாபகத்துக்காய் அமைக்கப்பட்டது. டக்றர் கேர் அம்மாள் பல நேஷ்மாரைப் பயிற்றித் தமது வேலைக்குதவியாளராய் வைத்திருக்கின்றனர். வைத்தியமிஷன் வேலைக்கு மாத்திரமன்றிச் சுவிசேஷ ஊழியத்துக்கும் டக்றர் கேர் அம்மாள் அதிகம் உதவியாயிருக்கின்றார்.

இவ்வைத்தியசாலைக்கு 1900ஆம் ஆண்டு சாவகச்சேரியில் ஒரு கிளை வைத்தியசாலை அமைக்கப்பட்டது. இரு வருடங்களுக்கிடையில் அது நிறுத்தப்படலாயிற்று.

இவ்வைத்தியமிஷனால் லௌகீக வைதீக சம்பந்தமாய் யாழ்ப்பாணம் பெற்ற நன்மைகள் அனேகம். யாழ்ப்பாணத்திலே 120க்கு மேற்பட்ட திறமையுள்ள வைத்தியர்களைப் பயிற்றிவிட்டதே வைத்தியமிஷன் செய்த எல்லாவற்றுள்ளும் மேலான உதவியாம். யாழ்ப்பாணத்திலே செல்வாக்குள்ள பல கிறிஸ்த குடும்பங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. எவ்வித நன்மையும் விருத்தியாகக் காரணமாயிருந்த இம்மிஷன் வேலைகள் டக்றர் ஸ்கொற்ஐயர் மானிப்பாயைவிட்டுப் போனபின் சென்ற 8 வருடங்களாய்ச் சுருங்கிவருகின்றன. விரைவில் ஒரு வைத்திய மிஷனாரி மானிப்பாய் வைத்தியசாலையை நடத்த வருவாரேல், இந்தக்குறை இலகுவில் நிவிர்த்தியாகுமென நம்பலாம்.

அச்சியந்திரசாலை

1898ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தவராகிய கனம். T. S. சிமித் ஐயர் தெல்லிப்பழைக் கைத்தொழிற் பாடசாலையானது யாழ்ப்பாணத்துக்கு அதிக நன்மையை வருவிக்கக்கூடியதென உத்தேசித்து அதை மிகுந்த பலமும் பலனுமுள்ளதாக வரும்படி செய்யும் நோக்கமாய்த் தாம் திரும்பிவரும்போது ஒரு கைத்தொழில் வல்லவரை அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி பிரயாசப்பட்டார். இப்புத்தகத்தின் 205ஆம் பக்கத்திற் காண்கிறபடி கடந்த எட்டுவருஷகாலமாய் 10 குதிரைப் பெலனுள்ள நீராவியந்திரமும் மரமரியும் வட்டவாள் பூட்டிய பட்டடையும் தச்சுவேலைக்குரிய சில சிறிய இயந்திரங்களும் மின்சாரவிளக்கெரிக்கும் சூத்திரமும் உருக்குக்கம்பியினூற் கட்டில் பின்னும் சூத்திரமும் பிரதிமைப்படம் பிடிக்கும் சூத்திரங்களும் பறவைகளைப் பஞ்சடைந்து உருப்படுத்துங் கருவிகளும் சிறிய அச்சியந்திரமும் வேலைகொள்ளப்பட்டன. இவைகளோடு புத்தகக் கட்டுவேலையும் மெஸ். C. K. யேசுதாசனென்பவரின் மேற்பார்வையின் கீழ் நடைபெற்றுவந்தன. இவைகளுள் மின்சாரவிளக்கும் நூதனசாலைகளுக்கனுப்பும் குருவிகளும் செலவுக்குக் கட்டாதனவென விடப்பட்டன.

மேற்கூறியபடி கனம். T. S. சிமித் ஐயர் தமது லீவு காலம் முடிவதற்குமுன் தாங் கோரியவெண்ணத்தை நிறைவேற்ற ஒருவரைத் தேடித்திரிந்தபோது கனம். J. H. டிக்கன் ஐயரைச் சந்தித்துச் சிறிதுநேரஞ் சம்பாஷித்தபின் அவரே தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றக்கூடுமெனக்கண்டு தம் முடைய நோக்கத்தையும் அப்போது தெல்லிப்பழையில் நடைபெற்றுவரும் வேலைகளின் தன்மைகளையும் தெளிவாய் அவருக்குக் கூறினார். அவைகளைக் கேட்டவுடனே கனம். J. H. டிக்கன் ஐயர் யாழ்ப்பாணம் வரவும் வேலையைக் கையேற்று நடத்தவும் சம்மதிகொடுத்தனர். இப்படியிருக்கையில் கனம். T. S. சிமித் ஐயர் நோய்வாய்ப்பட்டு அங்குத்தானே காலஞ் சென்றனர். ஆனால் கனம். டிக்கன் ஐயர் தமது வாக்கின்படியே 1900ஆம் ஆண்டு தெல்லிப்பழைக்குவந்து கைத்தொழிற்சாலையைக் கையேற்று நடத்திவந்தார்.

கனம். J. H. டிக்கன் ஐயர் ஏறக்குறைய இரண்டு வருஷ காலமாகக் கைத்தொழிற்சாலையின் பெறுபேற்றை நுட்ப

மாகக் கவனித்துப் பின் தச்சுவேலைப்பகுதியைக் குறைத்தும் பிரதிமைப் படம்பிடிக்கும் வேலையை நிறுத்தியும் பல மாறுதல்களை யுண்டாக்கினதுமன்றி இத்தொழில்களுக்கு இருப்பிடமாயிருந்த தெல்லிப்பழைக் கைத்தொழிற்சாலையின் பெயரை அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் அச்சியந்திரசாலையென மாற்றினர். 1903ஆம் ஆண்டு ஆடிமாதம் மானிப்பாயில் நெடுங்காலமாய் மிஷனின்கீழும் பின்பு மெசேஷ். ஸ்ரோங், ஐசுபரியென்பவர்களின் கீழும் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த இரண்டு அச்சியந்திரங்களையும் எழுத்துக்களையும் விலைக்கு வாங்கி, அங்கு வேலையாயிருந்த ஆறுபேரைத் தெல்லிப்பழை அச்சியந்திரசாலையில் வேலையாக்கி, அவ்வச்சியந்திரசாலையைப் பெரிய ஸ்தாபனமாக்கினார். இதனால் மானிப்பாயில் 62 வருஷகாலமாய் அச்சிடப்பட்டுவந்த உதயதாரகை யென்னும் பத்திரிகையும் வாரப்பதிப்பாக மாறித் தெல்லிப்பழையிற் பிரசுரமாகத் துவங்கிற்று. அன்றியும் மானிப்பாயில் அச்சிடப்பட்டுவந்த சகல வேலைகளும் ஒழுங்காகத் தெல்லிப்பழையில் நடைபெறத் தொடங்கின. அப்பாலும் எட்டுவருஷ அனுபவத்தின்பின் கை அச்சியந்திரங்களினால் உத்தம வேலையும் ஆதாயமும் காணப்படவில்லையென்று கண்டு 1912ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதம் ஆவியந்திர இயக்கத்தினால் அச்சிடும் பாரிய அச்சியந்திரமொன்றை அழைப்பித்தனர். அவ்வேலையில் உதயதாரகை யென்னும் பத்திரிகையையும் பெருப்பித்து மனுஷரினுதவியினால் இயந்திரமோட்டப் பிரயாசப்பட்டும் அது மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது பற்றி அடுத்தவருஷம் பங்குனிமாதம் அப்பாரிய அச்சியந்திரத்தை ஆட்டும்படி மூன்று குதிரைப்பெலனுள்ள எண்ணெயாவியியந்திரத்தை வாங்கினார். இந்த இயந்திரத்துக்கு வேலை போதாததினால் தச்சுவேலைக்குரிய சிறிய வட்டவாளரிஷுபட்டடையையும் பலகைசேவியியந்திரத்தையும் வாங்கி அவைகளையும் வேலை கொள்ளப்பண்ணினார். இவ்விதமாக நடைபெற்ற வேலைகளுள் அச்சுவேலை அதிக திருத்தமாக நடைபெறச் துவங்கினதினால் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வேலைகள் இங்கே வந்துகொண்டிருந்தன. இதனால் இவ்வச்சியந்திரசாலை இலங்கையில் இரண்டாவதெனச் சொல்லத்தக்க மதிப்புப் பெற்றது. கனம். சிமித்ஜயர் 1884ஆம் ஆண்டில் மெஸ். எர்வேட் தில்லையம்பலம் என்பவரைச் சென்ன பட்டினமனுப்பிப் புத்தகக்கட்டுவேலை கற்றுவரச் செய்தது போலக் கனம். டிக்கன் ஐயரும் மெஸ். P. கயித்தாம்பிள்ளையென்பவரைக் கொழும்புக்கனுப்பி நூதன புத்தகக்கட்டு வேலைகளைப் பயின்றுவரச் செய்தனர்.

கனம். டி.க்சன் ஐயர் தமது லீவுகாலமாகிய 1908ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுக்குப்போக இந்தியாவில் வாஸிபர்சங்க லிகிதராய்க் கடமை பார்த்துக்கொண்டிருந்த மெஸ். A. A. உவாட் ஐயர் வந்து அவ்வேலையைக் கையேற்று நடத்தினார். ஏறக்குறைய இரு வருடங்களால் கனம். டி.க்சன் ஐயர் திரும்பிவந்து முந்தியபடியே தமது பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு நடத்திவருகிறார். இங்கே மூன்று மிஷன்களுக்கு மிருக்கும் மூன்று கல்லூரிகளிலிருந்தும் வெளிவரும் பல வேலைகளும் பத்திரிகைகளும், அமெரிக்க மிஷனுக்குரிய தமிழ்க் கலாசாலைகளிற் சுற்பிக்கப்படும் எல்லாப் புத்தகங்களும், சரித்திரங்கள், நியாயப்பிரமாணங்கள் முதலியவைகளும் பிறவுமாக வருஷவீதம் சராசரி 50 இலட்சத்துக்குக் குறையாத பக்கங்கள் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன.

கிராமப் பாடசாலைகள்

மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலே திவ்விய ஊழியத்தை ஆரம்பித்த காலத்தில் இந்த நாட்டுக் குடிகள் அறிவிலே அதிகங் குறைந்தவராயிருந்தனர். தக்க கலாசாலைகளில்லாமையே அதற்குக் காரணமாம். ஆண்களில் இடைக்கிடை சிலர் வாசிக்க அறிந்திருந்தனர். பெண்களுக்குள் அப்படிப்பட்டவர் ஒருவர் இருவர் மாத்திரமே இருந்தனர். பெரும்பான்மையோர் அக்காலத்திலே தம் உறுதிசாதனங்களுக்குக் கையொப்பமிடவும் அறியாது அவற்றிற் கைக்கீறு வழங்கிவந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட அறிவு குறைந்த சனங்களுக்குத் திவ்விய ஊழியத்தை நடத்துவது சங்கடமான காரியமாய் ஆதி மிஷனரிமார்க்குக் காணப்பட்டது. அவர்கள் அப்போது பலவாறு யோசனைசெய்து கல்வியறிவைப் புகட்டுவதே தாம் செய்யக்கோரிய திவ்விய வேலைக்கு அத்திபாரமான ஒழுங்கு எனத் தீர்மானித்து ஆங்காங்குக் கிராமங்கள் தோறும் சுதேசபாஷைக் கலாசாலைகளை ஸ்தாபித்தார்கள். இப்பாடசாலைகள் மிஷனின் உதவிகொண்டு நடைபெற்று வந்தன. தொடக்கத்திலே இப்பாடசாலைகளுக்கு உபாத்தியாயர்களாய்ச் செமினரியிலே சிறிதுகாலங் கற்று வெளியேறியவர்களும், தமிழ்ப்பாஷையை வாசிக்க எழுத அறிந்தவர்களுமான சிலர் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் அக்காலத்துக் கேற்க ஒளவைபாடல், வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி, நிகண்டு முதலாந் தமிழ்நூற் செய்யுட்களைப் பழைய வழக்கப்

படியே ஏட்டிலெழுதிக்கொடுத்து நெட்டுருப்பண்ணுவித்தும், மிஷன் அருமையாய்த் தேடிக்கொடுத்த வாசினைப்புத்தகங்களை வாசிப்பித்தும், கணிதம், புலனசாஸ்திரம், வேதம் முதலிய மறு விஷயங்களைப் புகட்டியும் இத்தேசத்தவர்கள் கல்வியிலே பிரீதிகொள்ளப்பயிற்றிவந்தார்கள். காலஞ் செல்லச் செல்ல இந்த ஒழுங்குகளெல்லாம் மெல்லமெல்லத் தேற்றமான நிலைக்கு மாற்றம்பெற்றன. விசேஷமாய் மிஷனரிமார் தமது உன்னத நோக்கத்துக்கிசையச் சுவிசேஷ சத்தியங்களைப் பிள்ளைகளுக்கு அதி ஆவலோடு புகட்டி வந்தார்கள். அதனால் அக்காலத்திலே கிராமங்களிற் சுவிசேஷ சத்தியங்களைப்பற்றிய அறிவும், ஆன்ம ஈடேற்றத்தைப்பற்றிய ஆராய்வும் சிறிதுசிறிதாய் வியாபிக்கலாயிற்று. இம்மிஷன்கீழ் நெடுங் காலமாக கொல்போட்டராயிருந்து காலஞ்சென்ற மெஸ். M. ஞானமுத்து, பிற்காலம் ஒரு விசேஷ போதகராய் விளங்கிய கனம். S. இளையதம்பி என்போர் இருவரும் கிராமப் பாடசாலைகளிற் கற்கும்போது குணப்பட்டவர்களேயாம். பிற்காலத்தில், எல்லாப் பாடசாலைகளையுஞ் சுயபொறுப்பிலே நடத்துவது காலஞ் செல்லச்செல்ல மிஷனுக்குப் பெரும் பாரமான விஷயமாய்க் காணப்பட்டது. அதனால் பல வருஷங்களுக்குப்பின் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் மாசம் ஒரு பென்னி (4 சதம்) சம்பளமாய்க் கொடுக்கும்படி மிஷனரிமார் ஓரொழுங்கு செய்திருந்தார்கள். இந்த ஒழுங்கு சிறிது காலம் மாதிரம் நடைபெற்றது. இப்படியிருக்கையில் 1870ஆம் ஆண்டு அரசாட்சியார் அரசிறையிலிருந்து கல்விக்கு உதவிசெய்யும் படி தீர்மானித்து, அப்போது இலங்கையிலே நடைபெற்று வந்த சகல பாடசாலைகளுக்கும் உதவிநன்கொடையளித்தனர். அந்த ஒழுங்கு ஆரம்பித்தபின் மிஷனரிமார் பாடசாலைகளை முன்னிலும் அதிகமாய் ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தார்கள். ஆதாரக்கல்வி யாழ்ப்பாணத்தின் எந்தக் கோணத்திலுந் தாராளமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டுவந்தது.

அரசாட்சியார் உதவிநன்கொடையளிக்கத் தொடங்கிய போது ஆங்காங்கு மிஷனரிமாரின் மேற்பார்வையின்கீழ் நடைபெற்றுவந்த பாடசாலைகள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே நடத்துவதற்கு மிஷன் ஒரு கலா சங்கத்தை ஸ்தாபித்தது. கனம். T. S. சிமித் ஐயர் சகல பாடசாலைகளுக்கும் முகாமைக் காரராய் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர் கலாசங்கத்துக்குத் தலைவராகவும், மெஸ். J. P. குக் ஆசிரியர் லிகிதராகவும், மெஸ். J. R. ஆணஸ்ட் பண்டிதர் பொக்கிஷபதியாகவும்

நியமிக்கப்பட்டுக் காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தி நடத்திவந்தார்கள். சில வருடங்களின்பின் மெஸ். J. P. குக் ஆசிரியர் உதயதாரகைக்கு முகாமைக்காரராக, இவருடைய இடத்தில் மெஸ். R. O. D. அஸ்பரி ஆசிரியர் கலாசங்க லிகிதராயினர். பாடசாலைகள் விருத்தியடைந்து வந்தன. கலாசங்கம் 1880ஆம் ஆண்டளவிற்கு குலைக்கப்பட, ஒவ்வொரு மிஷன் சேகரத்தோடுஞ் சம்பந்தப்பட்ட பாடசாலைகளுக்கு அவ்வப்பகுதி மிஷனாரியே முகாமைக்காரராயிருக்கவும் அவ்வப்பகுதிச் சுதேச சுவிசேஷகர் போதகராதியர்கள் மேற்பார்வை செய்யவும் கலாசங்க வேலை பல கூறும்படி பங்கிடப்பட்டது. அந்த ஒழுங்கே இதுகாறும் நடைபெற்று வருகின்றது.

சபை வளர்ச்சிக்குரிய மறு எத்தனங்கள்

சுதேச ஊழியரின் ஊழியகாலமாகிய இக்காலத்திலே திருச்சபை வளர்ச்சிக்கு விசேஷசாதனங்களாய் இத்தேசத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெற்றுவந்த பாடசாலைகள் மறு ஸ்தாபனங்களின் ஸ்திதியை மேலே எடுத்துக்காட்டினோம். அந்த இலக்கை நோக்கிய மறு எத்தனங்கள் சிலவற்றைக் கீழே காண்க.

ஸ்திரீகள் ஊழியம்: சுதேச ஆண்களைப் போலவே சுதேச பெண்பாலாருந் திவ்விய ஊழியத்தைச் செய்யத் தக்கதாய் மிஷனரிமார் ஒழுங்கு செய்தார்கள். அந்த ஒழுங்குப்படியே 1865ஆம் ஆண்டு வேதாகம ஸ்திரீகள் சிலர் யாழ்ப்பாணத்திலே நியமிக்கப்பட்டார்கள். மிஸ். கில்லிஸ் அம்மா தொடக்கத்தில் இவ்வுழியர்களைப் பயிற்றியும் அவர்களால் நடப்பிக்கப்பட்ட வேலைகளை மேற்பார்வை செய்தும் வந்தனர். பிற்காலத்திலே மாதாவாகிய அவுலந்து அம்மா வேதஸ்திரீகளைக் கொண்டு திருத்தொண்டு நடத்தினர். இப்போது மிஸ். குசின் அவுலந்து அம்மா அவ்வேலைக்குத் தலைமைவகித்து, யாழ்ப்பாணத்திலே பெண்பாலாருக்குள் விசேஷ திவ்விய ஊழியம் நடப்பித்துவருகின்றனர்.

சுவிசேஷங் கூறல்: இந்தக் காலத்திலே பகிரங்கமான எந்த இடத்திலுஞ் சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள் செய்வதற்கு மிஷனரிமாரும் அவரது உடன் வேலைக்காரராகிய சுதேசிகளும் விசேஷ ஊக்கமுடையராய் விளங்கினர். அவர்களால் வசதிவாய்க்குந்தோறும் எங்குங் கூடாரப் பிரசங்கங்கள் செய்யப்பட்டன. அதனால் விசேஷ கலாசாலைகளிற் கல்லாதவரும் பலர் கிறிஸ்து சமயந் தழுவினர், கிராமங்களிலே இரட்சண்ணிய

REV. J. M. SANDERS
1906—1912

REV. F. ANKETELL
1915—1918

நெறியைப்பற்றிய ஒரு விசாரணையெழுந்தது. தெற்கு ஏழாலைச் சபை இத்திவ்விய ஊழியத்தின் முதற்பலனாகும். பற்பலர் கிறிஸ்துசமய விசேஷத்தையும், அச்சமயானுசாரிகளின் அன்பு அனுதாபமாகிய பிறர்நேச இலட்சணங்களையும் உற்றுணர்ந்து, கிறிஸ்த கலாசாலைகளிலே தம் பிள்ளைகள் கற்பதனால் அவர்கள் மேன்மையான குணசீலங்களையடைந்து பெருந்தன்மையுடையராய் வருவார்களென்னும் மதிப்போடு அக்கலாசாலைக்கு அவர்களை அனுப்பிவந்தார்கள். அதனால் அவர்களிற் பலர் பாடசாலைகளிலே சத்தியத்தை நல்லாயறிந்து கிறிஸ்துசமயந்தழுவிக் கிறிஸ்துவுக்கு உத்தம சாட்சிகளாய் வந்தார்கள். கிறிஸ்த செல்வாக்கும் இக்காலத்திலே பலரை இரட்சண்ணிய நெறிக்கிழுத்தது.

தாழ்ந்தசாதியாரைக் குணப்படுத்தும் முயற்சி: இந்த விஷயத்திலே மிஷனரிமார் நெடுங்காலமாய்க் கவனம்வைத்திருந்தார்கள். சுதேச ஊழியரின் உதவி கிடைத்த இந்தக் காலத்திலே அவர்கள் தம் நோக்கத்தை இலகுவாய் நிறைவேற்றப் பலமடைந்தார்கள். வட்டுக்கோட்டை, நவாலி, உடுவில், தெல்லிப்பழை என்னும் ஸ்தானங்களிலே தாழ்ந்தசாதியார்க்குட் செய்யப்பட்ட வேலையில் நல்ல அனுகூலங்காணப்பட்டது. இந்த இடங்களிலே சிற்சிலர் கிறிஸ்து இரட்சகரை ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களிற் சிலர் ஸ்திரமான விசுவாச முள்ளவர்களாய் யிருக்கிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணச் சுதேச சுவிசேஷ சங்கத்தின் 50ஆம் வருட யூபிலிக்கொண்டாட்டம்: இக்கொண்டாட்டம் 1897ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டையிலே நடைபெற்றது. அவ்வேளையிலே நடைபெற்ற அப்பியாசங்களும் செய்யப்பட்ட பிரசாரணங்களும் யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்தசாகியத்தவரிடத்துத் திவ்விய ஊழிய வாஞ்சையை அதிகரிப்பித்தன. அப்போது அச்சங்கத்தின் விகிதராயிருந்த கணம். கன்ற் போதகர் முடிவிலே அமெரிக்கமிஷனின்கீழ் யாழ்ப்பாணத்திலே விளங்கிய கிறிஸ்த முதற்தலைமுறையார் சிலரது குடும்பங்களிலிருந்து பாலியர் வாலிபரான சிலரைத் தமக்குமுன் அழைத்துவைத்து, இதுகாறும் இச்சங்கத்தை நடத்திவந்த முதியோராகிய நாம் இதன் சதாப்தோற்சவத்தைக்காண இருக்கமாட்டோம். ஆகையால் இச்சங்கத்தின் பொறுப்பு முழுவதையும் உம்மில் விடுகிறோம். நீங்களே இனி இத்திவ்விய வேலையை நடத்த வேண்டும் என்று ஆழ்ந்த உணர்ச்சியோடும் மிகுந்த அவா

வோடும் பேசித் தம் கருத்தைப் பயபக்தியாய் அவர்களுக்கு உணர்த்தினர். அவர்கள் போதகர் கூறியபடியே சுவிஷேசங்கத்திற் கரிசனை காண்பித்துவருகிறார்கள்.

கிறிஸ்த வாலிபர் சங்கம்: வட்டுக்கோட்டையிலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் கிறிஸ்தவாலிபர்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின் அந்த முயற்சி இத்தேசத்துக் கிறிஸ்த வாலிபர் ஆவிக் குரிய விஷயங்களிற் தேறி விசேஷ அனுபவமடையவும், பிறசமய வாலிபர் கிறிஸ்துசமய சத்தியங்களை அறியவும் ஆசார அனுட்டானங்களைப் பின்பற்றவும் உசித ஒழுங்கெனக் கிறிஸ்தசபைகளெல்லாங் கண்டன. அதனால் உடுவில், தெல்லிப்பழை, நவாலி முதலிய மறு ஸ்தானங்களிலும் ஒவ்வோர் கிறிஸ்த வாலிபர் சங்கம் பின்னர் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கிறிஸ்த வாலிபப் பெண்கள் சங்கமும் பிற்காலத்திலே சில இடங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுகின்றது. இச்சங்கங்கள் யாவும் ஆங்காங்கு ஆண் பெண் வாலிபர்க்குட் சுவிசேஷத்தைப் பிரபலியப்படுத்துவதோடு அவ்வத்திருச்சபைக்கும் உதவி ஸ்தாபனங்களாய் விளங்குகின்றன.

பக்திமுயற்சிச் சங்கம்: இச்சங்கம் முதன்முதல் உடுவிலிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இளைஞர்க்குக் கிறிஸ்தசத்தியங்களைப் புகட்டுவதும் அவர்கள் இளமையிலே கிறிஸ்தபக்தியில் விருத்தியடைய ஏவுவதும் இதன் பிரதானவேலை. இந்த வேலையால் உடுவிற் பாலியருக்குள் விசேஷ நன்மை காணப்பட்டதால், அதைக்கண்டு அமெரிக்கமிஷன் கீழுள்ள வேறு சில சபை அங்கத்தவர்களும் ஆங்காங்குக் காலந் தோறும் ஒவ்வொரு பக்திமுயற்சிச் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தனர். அவைகளாற் பாலியருக்குள் இளம்பக்தி அதிகரித்துவருகின்றது.

எழுப்புதற் கூட்டங்கள்: இக்காலத்திலே ஆவியின் அனல் பெற்ற சில பக்திமான்கள் இடைக்கிடை இந்தநாட்டைச் சந்தித்து விசேஷ எழுப்புதற்கூட்டங்களை நடத்தித் திரும்பினார்கள். முதல் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தவர் சேட்சமிஷன் சங்கத்தைச் சேர்ந்த கனம். கிறிப் தேசிகர். இவர் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களிலுஞ் சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள் செய்தார். அவரது வார்த்தைகள் இருபுறமுங் கருக்குள்ள பட்டயம்போல எங்கும் இருதயங்களை ஊடுருவி ஆன்மாக்களை அருட்டி எழுப்பின. முன்னொருபோதும் அடையாத அருட்சியை யாழ்ப்பாணமடைந்தது. கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தவர்களானேகர் அப்போதே தாம் கிறிஸ்துவுக்கு எப்படிப்பட்ட

சாட்சிகளாய் விளங்கவேண்டுமென்பதையும், அப்போது தம்மிற் காணப்பட்ட வெதுவெதுப்பான நிலை விரும்பத் தக்கதல்லவென்றுங் கண்டார்கள். அமெரிக்காவிலிருந்து கீழைத்தேசக் கிறிஸ்த வாஸிபர் சங்கங்களைச் சந்தித்துப் போகவந்த கிறிஸ்த வாஸிபர்சங்க லிகிதர்களாகிய மெஸ். உவிஷேட், மொற், எடி பண்டிதர்கள் இந்தியாவிலிருந்து விசேஷ எழுப்புதலோடு திரும்பிவந்த வக்கீல் மெஸ். செல்லையாபிள்ளை ஆதிரும் அடிமேல் அடியாய்க் கன்மன மும் கசிந்துருக இன்பமும் பக்தியை மூட்டத்தக்கவைகளு மான பிரசாரணங்களால் இத்தேசத்தவரை ஏவி எழுப்பி ஆவிக்குரிய நிலையிற் தேறப்பண்ணினர். இத்திவ்விய ஊழி யங்களாற் சபைகள் ஆவிக்குரிய உயிர்பெற்றன. ஒவ்வொரு சபையிலுங் குணப்படுதல்களும் அதிகரித்தன.

அதிட்சத ஊழியர் எழுப்புதல்: இக்காலத்திலே ஆண்களும் பெண்களும்ாய் அதிட்சத ஊழியர் பலரெழுந்து திவ்விய ஊழியத்தை மிகுந்த கரிசனையோடு நடத்திவந்தார்கள்.

லீச் அம்மாக்களின் திவ்விய ஊழியமுறை: இந்த அம்மாக்களும் இவர்கள் சகோதரரும் இந்தக்காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணத்திற் திருத்தொண்டு புரிந்தார்கள். இவர்கள் அனுட்டித்த முறைகள் சபை வளர்ச்சிக்கும் விருத்திக்கும் மிக அனுகூலமானவை. அம்முறைகளை இப்புத்தகத்தின் 186ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

மிஷன் ஸ்தாபனம்: இக்காலத்தில் அமெரிக்க மிஷன் சபையாருக்குட் சுவிசேஷத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்து இரட்சண்ணிய நெறிக்கு அவர்களை இழுத்துக்கொள்வது தம்மேற் பொறுத்த பிரதான கடமையென்னும் உணர்ச்சி அதிகமாயெழுந்தது. அதனால் 1899ம் ஆண்டு “மாணவ மிஷன்”, “ஸ்திரீகள் பிறதேச மிஷன்” என்னும் இரண்டு மிஷன் சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. இவை இரண்டுஞ் சேர்ந்து தொண்டியிலே சுவிசேஷ ஊழியத்தை நடத்த ஆரம்பித்தன. ஆயின் சில வருடங்களுக்குள் இந்த வேலையை விடவேண்டியதாயிற்று. அப்பால் மேற்படி மிஷன் தன் வேலையை யாழ்ப்பாணத்தின் மேற்குப் பகுதியிலுங் கிழக்குப் பகுதியிலும் நடத்திவருகின்றது.

கனம். E. விற்கு, கனம். S. ஏபிரகாம் போதகர்கள் முறையே வட இந்தியாவுக்கும், ஐக்கியமலாய்நாடுகளுக்குச் சென்று திவ்வியவழியை நடத்திவருகிறார்கள். மெஸ். தம்பு விழுவல் பம்பாயிலே மராட்டி மிஷனின்கீழ் மதிப்புக்குரிய விசேஷ திருத்தொண்டு நடத்திவருகின்றார். இவர்களைப் போலவே ஒவ்வொரு சபையிலும் அதீட்சத திவ்விய ஊழியர் சிற்சில இரட்சண்ணிய மகத்துவ நெறியைப் பிறர்க்குக் கூறுவதில் மிகுந்த கரிசனையுடையரா யிருக்கின்றார்கள்.

சபைப்பெருக்கம்: முதலாந் தாபிதிகள் யாழ்ப்பாணத் துக்கு வந்தபோது 7 சபைகள் மாத்திரம் அமெரிக்க மிஷன் கீழிருந்தன. அவர்கள் வருகைக்கும் இரண்டாந் தாபிதிகளின் வருகைக்குமிடையில் மேலும் 11 சபைகள் ஸ்தாபிக்கப்படலாயின அவையாவன:-

1855ஆம் ஆண்டு காரைதிவுச் சபை	1888ஆம் ஆண்டு ஏழாலை
1858ஆம் ஆண்டு வேலணைச் சபை	தெற்குச் சபை
1860ஆம் ஆண்டு நவாலிச் சபை	1892ஆம் ஆண்டு அச்சவேலிச் சபை
1870ஆம் ஆண்டு அளவெட்டிச் சபை	
1872ஆம் ஆண்டு சங்காணைச் சபை	1895ஆம் ஆண்டு வரணிச் சபை
1880ஆம் ஆண்டு மூளாய்ச் சபை	1896ஆம் ஆண்டு நுணாவிற் சபை
1886ஆம் ஆண்டு ஏழாலை வடக்குச் சபை	

இந்த இரண்டாங்கால பாகத்தின் ஆரம்பத்திலே முந்திய 7 சபைகளிலும் அங்கத்தவர்களாயிருந்தோர் தொகை 376. இதற்கு 45 வருடங்களின் பின் 1900ஆம் ஆண்டிலிருந்த சபையார் தொகை 2054. இச் சபைகளின் தாபரிப்பு முழுவதும் மிஷன்பொறுப்பிலேயே இருந்தது.

1866ஆம் ஆண்டில் வட்டுக்கோட்டைச் சபையே முதன் முதற் சுய தாபரிப்புப் பெற்றது. பின்னர் மற்றைய சபைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அந்தநிலைக்கு வந்துவிட்டன. பெலவீனமான சில சபைகளுக்கு இந்தக்காலத்திலே மிஷனுதவியுஞ் சிறுகக் கிடைத்தது.

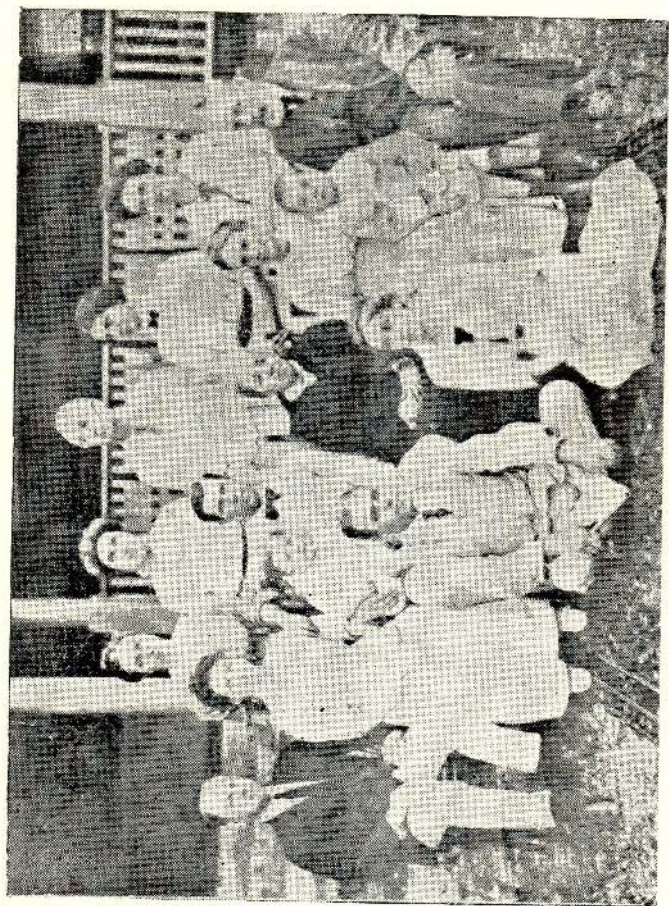
திவ்விய ஊழியர் பயிற்சி: இந்தக் காலத்திலே சபைகளிற் திவ்விய ஊழியம் நடத்துவதற்காய் மிஷன், சுயபொறுப்பில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே இங்கிலீஷில் வேதசாஸ்திரங்கற்க ஒன்றின்பின்னொன்று மூன்று வகுப்புகளைச் சேர்த்துத் திருத்தொண்டுக்குப் பயிற்றி வெளிவிட்டது. முதல்வகுப்பில் ஐவரும், அடுத்த வகுப்பில் 4 பேரும், மூன்றாம்முறை சேர்க்கப்பட்ட வகுப்பில் 5 பேரும், கடைசி வகுப்பில் 2 பேரும் பயிற்றப்பட்டனர். கனம். கேஸ்திங்ஸ் பண்டிதர், கனம். S. W. அவுலந்து பண்டிதர், கனம். G. G. பிறவுண் ஐயர் என்னும் மிஷனரிமாரோடு, கனம். T. P. கன்ற், கனம். B. H. ஹைஸ் போதகர்களும் இந்த வகுப்புகளைப் பயிற்றினார்கள். இக்காலத்திலே போதகஊழியத்திலேற்பட்டவர்களெல்லாரும் இவர்களேயாம். சிற்சிலர் தமிழிலும் பயிற்றப்பட்டார்கள். கனம் W. W. அவுலந்து ஐயர் இந்த வகுப்புகளைப் பயிற்றினார்.

சுதேச திருத்தொண்டர் பெருக்கம்: முதலாந் தானபதிகள் வந்தபோது, அமெரிக்கமிஷன்கீழ்ச் சுதேச போதகரொருவருமில்ர். இந்தக்காலத்தின் கடைசிப்பகுதியிலே 1900ஆம் ஆண்டில் 22 சுதேச போதகர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் நாமங்களை அபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட கால ஒழுங்கின்படி வேலைசெய்த இடங்களுடன் கீழே குறிக்கின்றோம்.

1855ஆம் ஆண்டு	கனம்.	M. கொர்நேலியு,	காரைதிவு.
1855	,,	,,	T. P. கன்ற், சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி.
1858	,,	,,	D. ஸ்றிக்கினி, வேலணை, உடுப்பிட்டி, சண்டிருப்பாய்.
1861	,,	,,	F. அஸ்பரி, நவாலி.
1866	,,	,,	B. H. ஹைஸ், வட்டுக்கோட்டை.
1870	,,	,,	M. உவெல்ச்சு, அளவெட்டி.
1870	,,	,,	A. அங்கிற்றல், தெல்லிப்பழை.
1872	,,	,,	A. விறையன்ற், சங்காணை.
1873	,,	,,	J. S. கிறிஸ்மஸ், சாவகச்சேரி, தெல்லிப்பழை.
1874	,,	,,	H. L. கோஷிங்றன், உடுவில்.
1880	,,	,,	S. ஜோன், மூளாய்.

- 1881ஆம் ஆண்டு கனம். W, P. நதானியேல், மானிப்பாய்,
அளவெட்டி,
அராலி.
- 1884 ,, ,, ,, S. இளையதம்பி, பண்டத்தரிப்பு,
உடுவில்.
- 1886 ,, ,, ,, W. H. யோசேப்பு. ஏழாலை தெற்கு,
யாழ்ப்பாணக்
கல்லூரி,
வட்டுக்கோட்டை,
நாவலி,
மானிப்பாய்.
- 1888 ,, ,, ,, S. வீரகத்தி, நவாலி, புங்குடுதிவு
தெல்லிப்பழை,
வட்டுக்கோட்டை.
- 1888 ,, ,, ,, I. போல், ஏழாலை தெற்கு,
வேலணை,
காரைதிவு.
- 1891 ,, ,, ,, F. அங்கிற்றல், வேலணை,
மானிப்பாய்.
வரணி, அராலி.
- 1891 ,, ,, ,, C. M. சாண்டேர்ஸ், காரைதிவு,
1892 ,, ,, ,, J. M. சாண்டேர்ஸ், அச்சவேலி.
1894 ,, ,, ,, C. D. வேலுப்பிள்ளை, பண்டத்
தரிப்பு,
மானிப்பாய்,
தெல்லிப்பழை.
- 1896 ,, ,, ,, R. P. விறையன்ற, நவாலி,
சாவகச்சேரி,
புங்குடுதிவு.
- 1896 ,, ,, ,, S. ஏபிரகாம், நுணாவில்,
கோலாலம்பூர்.

THE AMERICAN CEYLON MISSION IN 1916

முன்னுங்கால பாகம்

கனிகாலம்

1901 — 1916

இப்பாகம் 1901ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1916ஆம் ஆண்டு வரைக்குமுள்ள 15 வருடச் சரித்திரத்தை அடக்கியிருக்கின்றது. சபையார் ஆவிக்குரிய சீவியத்திலும் கிறிஸ்த ஊழியத்திலும், சிறப்பும் ஸ்திரமும் பெற்று விளங்குவதினாலும், அவற்றில் வளர்ச்சியடைய முயற்சிப்பதினாலும் இக்காலம் கனிகாலமென்று அழைக்கப்பட்டது. கனிகொடுத்தல் என்பது ஆவிக்குரிய கனிகளைக் கொடுத்தலையும், பிற ஆத்துமாக்களின் குணப்படுத்தலையும் குறிக்கும். சபைகள் இந்தநிலைக்கு வர வேண்டுமென்பதுதான் இக்கால நோக்கு. இரண்டாந் தானுபதிகள் கருத்தும் இதுவேயாம். இவ்விஷயங்களைக் குறித்த பல விசேஷங்கள் இக்காலத்திலே நிகழ்ந்தன. அவற்றை ஆராய்ந்து இப்பாகத்திலே தெளிவாய்க் காட்டுவோம்.

இரண்டாந் தானுபதிகள் வரவு

அமெரிக்கன் போட் சங்க விகிதர்களிலொருவராகிய கனம். J. L. பாட்டன் பண்டிதரும், கனம். J. F. லோபா பண்டிதரும், மெஸ். W. T. உகைற்றிமோர் என்பவரும் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தவரால் ஸ்தானுபதிகளாய் அனுப்பப்பட்டு, 1901ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து, அமெரிக்கன் மிஷனின் கீழுள்ள சபைகளைப் பார்வையிட்டனர். அவர்கள் இங்கு பார்க்கவேண்டியவைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தும், ஆராயவேண்டியவைகள் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்தும் நம் சபைகளின் நிலைமையைப்பற்றிச் சந்தோஷித்தார்கள். முடிவில், அவர்களால் இரு பிரதான தீர்மானங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

அவையாவன :—

1. சபைகளை நடத்த ஓர் ஆளுகைச் சங்கம் வேண்டும்.
2. சபைகளிற் சுவிசேஷ பிரபலிய முயற்சி உண்டாக வேண்டும்.

அக்காலத்திலேயிருந்த சபையார் ஸ்தானுபதிகளின் அவதானஞ் சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு, சுவிசேஷஜூழியத்திலே முன்னிலுமதிகங் கரிசனைகொண்டார்கள். கொங்கிறிக் கேஷனல் சபைகளோடு நம் சபைகளும் ஒன்றித்து நடைபெறுவதினால் விளையும் நயசுகங்கள் ஸ்தானுபதிகள் போனபின் நம் சபைகளிலே ஆராயப்பட்டன. எல்லாச் சபைகளையும்

அடக்கிய ஓர் ஐக்கிய சபாசங்கத்தை ஸ்தாபிப்பதும் அகத்தியந்தானென அக்காலத்துத் தலைவர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

தென்னிந்திய ஐக்கிய சபாசங்கம்

ஸ்தாபனதிகளின் கருத்துப்படியே யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் சபைகள் ஐக்கிய சபாசங்கத்தை 1903ஆம் ஆண்டு தம்முள் ஸ்தாபித்தன. இச்சங்கத்திலே அங்கத்தவர்களாய் மிஷனரிமாரும் சபைகளிற் திவ்விய ஊழியம் நடத்தும் போதகர்கள், பிரசங்கிமார் முதலியவர்களும், சபையாரில் ஒவ்வொரு பிரதிஸ்தருஞ் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் தொகை 50 வரையிலாம். சபைகளுக்குத் திவ்விய ஊழியரை ஆயத்தம்பண்ணிக்கொடுத்தலும், உள்ள ஊழியரை ஆங்காங்கனுப்பி வேலையைச் சரிக்கட்டி நடத்தலும், சபைகளிலே அவ்வக்காலத்திலுண்டாகும் வாக்குவாதங்கள் முதலியவைகளை ஒப்புரவாக்குதலும், சுவிசேஷ பிரபலியத்துக்கடுத்த ஒழுங்குகளைச் செய்து அவைகளை நடப்பித்தலும் இச்சங்கத்தின் பிரதான வேலைகளாம். பெலவீனமான சபைகளுக்கு உதவிபுரிவதும் இச்சங்கத்தின்மேற் பொறுத்த கடமையாயிருக்கின்றது.

ஆரம்பத்திலேயே இச்சங்கம் தென்னிந்திய ஐக்கிய சபாசங்கத்தோடு சேர்க்கப்பட்டது. உடனேதானே அந்த ஐக்கிய சபை உபயோகிக்கும் ஆராதனையொழுங்கை நம் சபைகளும் ஒப்புக்கொண்டன. இங்கே அவைகளை அச்சிட்டு நம் சபாசங்கத்தவர் ஒவ்வொரு சபைக்குங் கொடுத்தனர். அதுவே இப்போதும் நம் சபைகளில் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. பாட்டுப்புத்தகமுந் தற்காலத்துக்கேற்பத் திருத்தப்பட்டது. சங்கப் பிரமாணங்களுக்கிணங்கச் சபையாளுகை நடைபெறுகின்றது. ஆரம்பத்திலே சபைகளின் இடாப்புகள் ஆராயப்பட்டுச் சரி நிலையில் வைக்கப்பட்டதால் அங்கத்தவர் தொகை பின்னுக்குக் குசமசக்கின்றி ஒழுங்காயிருக்கின்றது.

சுவிசேஷ பிரபலிய முயற்சிகள் இக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு கோணத்திலும் மிக அவாவோடு நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இது தென்னிந்திய ஐக்கிய சபையின் ஒழுங்கு. அதையே யாழ்ப்பாண ஐக்கியசபையும் பின்பற்றி நடத்திவருகின்றது. ஒவ்வொரு சபையும் இச் சுவிசேஷப் படைமுயற்சியில் விசேஷ கரிசனை காட்டி வருகின்றது. இது அதீட்சிதர் ஊழியம்.

சபைபெருகல்: இக் காலத்திலே முந்திய 18 சபைகளுடன் 3 சபைகள் மேலதிகமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அராவி, சண்டிருப்பாய், உசன் என்பவைகளே அவைகளாம்.

சில பழைய ஆலயங்கள் இந்தக்காலத்திலே புதுப்பித்தும் பருப்பித்துங் கட்டப்பட்டன. புதிய ஆலயங்களுஞ் சில சபைகளுக்கு எழுப்பப்பட்டன. போதகர்கள் வாசம்பண்ணுவ தற்குப் பல சபைகளிலே நல்ல வீடுகள் கட்டப்பட்டன.

கனம். E. T. உவில்லியம்ஸ், R. கிறீசுக்கோக், J. K. சின்னத்தம்பி என்னும் மூன்று போதகர்கள் இக்காலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணப்பெற்றனர்.

தென்னிந்திய ஐக்கியசபையில் யாழ்ப்பாணச் சபைகளின் நிலை:

(1) சபையின் அங்கத்தவர் தொகை மறுசபைகளிலும் பார்க்கக் கூட. (2) ஓய்வுநாட் பாடசாலை மாணுக்கர் தொகை கூட. (3) கொடை வீதங் கூட. (4) இச்சங்கத்தில் யாழ்ப்பாணச் சபையும், அதிலிருந்து வந்த ஆற்காட், மதுரை மிஷன் சபைகளுங் காற்பங்கையடக்கியிருக்கின்றன.

அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தில் எங்கள் மிஷன் நிலை: கலா விருத்தியில் முதல். கொடையில் மத்தி. குணப்படுதலிற் கடைசி.

தொகுப்புரை

அமெரிக்க மிஷனின்கீழ் யாழ்ப்பாணம் பெற்ற விசேஷ சலாக்கியங்கள்

பூமுகத்தில் மிஷனரிமார் சென்று திவ்விய ஊழியஞ் செய்த இடங்களுள் யாழ்ப்பாணமே அநேக நன்மைகளைப் பெற்றது. இதுவரையில் நாம் ஆராய்ந்த விசேஷங்களிலிருந்து தெளிந்து கொண்ட சில குறிப்புக்களை அடியிற் தருகின்றோம்.

(1) 1819ஆம் ஆண்டில் உலகத்தில் வெளிப்பட்ட முதலாம் வைத்திய மிஷனரியை யாழ்ப்பாணமே பெற்றுக்கொண்டது.

(2) மிஷனரிமார் ஊழிய ஸ்தாபனங்களில் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட உயர்தர ஆங்கில வித்தியாசாலைகளுள் 1823ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியே முதலாவதானது.

(3) முதலாம் உயர்தரப் பெண்பாடசாலை 1824ஆம் ஆண்டு உடுவில் ஸ்தாபகமானது.

(4) மிஷனாரிமார் ஊழிய ஸ்தானங்களில் முதல் உருவான மிஷனரிசங்கம் 1832ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திலே ஸ்தாபகமானது.

(5) அமெரிக்க மிஷன் கல்லூரிகளுள் முதலாங்கல்லூரி வட்டுக்கோட்டையில் 1872ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபகமான யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியே.

(6) முதலாம் கிறிஸ்தவாலிபர்சங்கம் 1884ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

(7) முதலாம் பக்திமுயற்சிச் சங்கம் உடுவிலிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

(8) சென்னைச் சருவகலாசாலையில் முதலாவது B. A. பட்டம் பெற்ற வாலிபரிருவர் யாழ்ப்பாண மிஷன் கீழ்க் கற்றவர்களாம்.

(9) பிற்காலத்திலே இந்தியாவில் உற்பனமான சுதேச மிஷனரி சங்கத்துக்குக் காரணமாயிருந்த மாணவமிஷன் முதலாவது யாழ்ப்பாணத்திலேயே உருவாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட விசேஷ சலாக்கியங்களைப்பெற்ற இந்நாடு கிறிஸ்த பரிசுனை சாதனை செல்வாக்கிலும் முதன்மை பெற்றதாய் வரவேண்டியதே தகுதியாம். இந்தக் காலத்தை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மிஷனரிமார்

	ஆண் பெண் மொத்தம்		
இந்நாட்டில் வந்த மிஷனரிமார்	60	75	135
இவர்களுள் இரண்டாந் தலைமுறையார்	5	3	8
மூன்றாந் தலைமுறையார்		1	1
இப்போ இருப்போர்			16

சுதேச ஊழியர்

	1855(வரு)	1915(வரு)
போதகர்கள்	0	25
மரித்தோர்		14
இருப்போர்		11
பிற ஊழியர்		494

சபைகள்

	1855(வரு)	1915(வரு)
சபைகள்	7	21
சபையார்	376	2265
முழுச்சபையார்		4938
கிறிஸ்த சமுதாயத்தார்		3507

கலாசாலைகள்

சபைகள்	சுருதச் பாடசாலைகள்	இங்கிலிஷ் பாடசாலைகள்	ஆண்கள்	பெண்கள்	மொத்தம்	
1 சாவகச்சேரிச் சபை	7	1	571	188	759	
2 உசன்	7		438	83	516	
3 வரணி	8		443	73	516	
4 நுணுவில்	6		439	165	604	
5 உடுப்பிட்டி	8	1	672	338	1010	50 விடுதிப்பெண் பாடசாலை
6 அச்சுடுவலி	8	1	442	312	754	
7 தெல்லிப்பழை	6	2	605	328	933	59 பேராதன வித்தியாசாலை
8 ஏழாலை வடக்கு	5		312	200	512	
9 ஏழாலை தெற்கு	4		168	189	357	
10 உடுவில்	5	1	176	574	750	360 விடுதிப் பெண் பாடசாலை
11 மானிப்பாய்	4	1	255	112	367	
12 பண்டத்தரிப்பு	7		344	161	505	
13 அளவெட்டி	4		138	153	289	
14 சண்டிருப்பாய்	1		85	61	146	
15 வட்டுக்கோட்டை	5		475	183	658	280 கல்வாரி
16 சங்காணை	3		102	121	223	
17 மூளாய்	5		285	117	402	
18 அராலி	3		143	117	260	
19 நவாலி	3		125	138	263	
20 காரைதிவு	9	1	433	269	702	
21 தேவலாணை	8		593	188	781	

மொத்தம்

7317

4070

11388

முடிவுரை: காலம் நீண்டும், பார்வைக்கு மிகச் சிறுத்ததாய் இருப்பிட்ட இச்சபை இலகுவானதன்று. மிஷனரிமாராகிய மகாத்துமாக்கள் பலரை உலகத்துக்குப் பலியாய்க் கொடுத்து இது உருவானது. இது ஒல்லாந்தர்சபையல்ல. புராதன காலச் சபையும்ல்ல. ஓ! இச்சபையின் ஸ்தாபனத்துக்காக, வல்லமைநிறைந்த கர்த்தரைத் துதிப்போமாக. வெற்றி சிறந்த சபையுடன் சேர்ந்த நம்முன்னோரை நினைப்போமாக.

சதாப்தநிதி

வருடந்தோறும் அமெரிக்கன் போட் சங்கத்தின் வருடாந்தக் கூட்டம் அமெரிக்காவிலே நடக்கும் காலமாகிய ஐப்பசி மாசத்திலே தினங்களின் கடைசினாளிலே யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் சபைகளின் வருடாந்தக்கூட்டமும் யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்றுவந்தது. யாழ்ப்பாண மிஷனின் 100ஆம் வருடக் கொண்டாட்டஞ் சமீபித்து வந்தபோது தென்னிந்திய ஐக்கிய யாழ்ப்பாணச் சபாசங்கத்தவர்கள் அந்தக் கொண்டாட்டத்தின் ஞாபகமாக ஒரு பெரும் நிதி சேர்க்கத் தீர்மானித்தனர். அத்தீர்மானப்படியே முந்திய 10 வருடங்களிலும் நம் சபைகளுக்குள் வருடாந்தக் கூட்டத் தினத்தில் விசேஷ காணிக்கைகள் காகிதஉறைமூலம் குடும்பங்களிலுந்தனியாட்களிடத்திலுஞ் சேர்க்கப்பட்டன. இந்தப் புத்தக ஆக்கியோன் மேற்குறித்த 10 வருடங்களிலும் சபைகளின் வருடாந்தக் கூட்டங்களில் இலங்கை அமெரிக்க மிஷனின் 100 வருடச் சரித்திர வரலாறுகளை ஆதிதொடக்கம் பத்துப்பத்து வருட பாகங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் பிரசாரணஞ்செய்து சபையார் நன்றி கூர்ந்து கொடுக்க ஏவியவந்தனர். சேர்க்கத் தீர்மானித்த நிதி 20,000 ரூபாய். இத்தொகைக்கு மேற்படக் கடைசியிலே தொகை காணப்பட்டது. அந்த நிதி இலங்கை அமெரிக்க மிஷனுக்கு ஆதரவாய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அமெரிக்க இலங்கை மிஷனின் சதாப்த மகோற்சவ கூட்டங்கள்

இக்கூட்டங்கள் 1916ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 10ஆம் திகதி 2.30 தொடக்கம் 13ஆந் திகதி முடிய வட்டுக்கோட்டைத் தேவாலயத்திலே நடைபெற்றன. வட்டுக்கோட்டைப் பெருந் தேவாலயத்திலே சில கூட்டங்களில் இடமில்லையென்று சொல்லத்தக்கதாய் ஆலயம் நிறையக் கிறிஸ்தவர்கள் கூடிவந்தனர். கூடிவந்த கிறிஸ்தவர்களிடத்தார் அதிக நன்றியோடும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் ஊக்கமான உற்சாகத்தோடும் இம்மகோற்சவ கொண்டாட்டங்களைக் கொண்டாடினர். சில கூட்டங்களில் 2000 பேர்வரையிற் சமூகங் கொடுத்தனர். அமெரிக்க மிஷன் சங்கப் பிரதிஸ்தர்களும் அந்நாளிலே கொழும்பு அயரதமூலந் தெல்லிப்பழையில் வந்திறங்கி இக்கூட்டங்களுக்குச் சமூகங் கொடுத்தனர்.

10ஆந் திகதி செவ்வாய்க்கிழமைக் கூட்டங்கள்

இம்மகோற்சவ முதலாங்கூட்டம் 10ஆந் திகதி செவ்வாய்க் கிழமை பின்னேரம் 2.15க்கு ஆரம்பமானது. மெஸ். A. A. உவாட்ஜயர் சபாநாயகராயிருந்து ஒரு கீதத்துடன் கூட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். கனம். I: பவுல் போதகர் வேதம் வாசித்துச் செபஞ்செய்தனர். சபாநாயகர் அமெரிக்க மிஷன் சங்கப் பிரதிஸ்தர்களுக்கும், மற்றைய பிரதிஸ்தர்களுக்கும் வந்தேபேசாரங் கூறினர். தென்னிந்திய ஐக்கிய யாழ்ப்பாணச் சபாசங்கத் தலைவராகிய கனம். J. K. சின்னத்தம்பிப் போதகர் சபாசங்கத்தைச் சேர்ந்த சபையார் நாமத்தில் அமெரிக்க மிஷன் சங்கப் பிரதிஸ்தர்களுக்கும் மற்றைப் பிரதிஸ்தர்களுக்கும் ஒரு வந்தேபேசாரப்பத்திரம் வாசித்தனர். அப்பத்திரத்திலே அமெரிக்க இலங்கை மிஷனைச் சேர்ந்த சபைகள் இப்பொழுது தென்னிந்திய ஐக்கிய யாழ்ப்பாணச் சபைகளென அழைக்கப்படுகின்றனவென்றும், எங்கள் சபைகளின் உற்பத்தி, வளர்ச்சி, பெலன் யாவுக்கும் நாம் அமெரிக்க மிஷனுக்குக் கடமைப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறோமென்றும், சென்ற நூறு வருடங்களாய் அமெரிக்க மிஷன் எங்களுக்குச் செய்த நன்மைகள் யாவற்றிற்காகவும் நன்றி கூறுகிறோமென்றும், அமெரிக்க மிஷன் இத்தேசத்தில் நடப்பித்த முயற்சிகள் வீணாய்ப் போகவில்லையென்பதை இங்கே கூடியிருக்கும் இக்கூட்டமும், நீங்கள் (அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர்) எங்கள் மிஷன் ஸ்தாபனங்களைப் பார்வையிடும்போது காணுங் காட்சிகளும் ஓரளவுக்குக் காட்டக்கூடுமென்றும், இப்படி நீங்கள் காண்கிறவைகள், உங்கள் பிரயாசத்தின் பலன்களின் பத்தி லொன்றாயும் இருக்கமாட்டாவென்றும், இச்சந்தோஷமான தினத்தில் எங்கள் மத்தியில் வந்து எங்களோடு கூடி, மகிழ்வு கொண்டாடும் உங்களுக்கு எங்கள் வந்தனங் கூறி, அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்துக்கு எங்கள் நன்றியறிதலையும், வாழ்த்துதலையும் கூறும்படி வேண்டுகின்றோமென்றுங் குறிக்கப்பட்டன. அவற்றுடன் இந்தியாவிலுள்ள மறுட்டி மிஷன், மதுரை மிஷன், ஆற்காட்டுமிஷன், லண்டன்மிஷன் பிரதிஸ்தர்களுக்கும் இலங்கையிலுள்ள உவெசிலியன் மிஷன், பப்திஸ்த் மிஷன், சினேகத மிஷன், சேட்சு மிஷன் பிரதிஸ்தர்களுக்கும் பிறர்க்குங் கூறிய வந்தனங்களையும் அது அடக்கியிருந்தது.

அமெரிக்க மிஷன் சங்க விகிதர்களிலொருவரும், அச்சங்கப் பிரதிஸ்தர்களுள் ஒருவருமாகிய கனம். S. L. சிமித் பண்டிதர் அமெரிக்க மிஷன் சங்க வாழ்த்துரைப் பிரசாரணங் கூறினர்.

அப்பிரசாரணத்தில் தாங்கள் 13,000 மைல் தூரத்தைத் தாண்டி அத்தினத்திற் தான் யாழ்ப்பாணம் வந்தனரென்றும் பிரதிஸ்தராய் வந்த நாலு பெயரில் மிசிஸ் சிமித் அம்மா அமெரிக்காவிலுள்ள ஸ்திரிசங்கப் பிரதிஸ்தர் என்றும், அமெரிக்க மிஷன் சங்கத் தலைவர், மற்றும் உத்தியோகஸ்தர், காரியஸ்தர் இம்மிஷன் சபைகளை வாழ்த்துகின்றனரென்றும், அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தவர்களிலொருவரும், வைக்கோற்பட்டடையின்கீழ்ச் செபம்பண்ணின ஐந்து வாலிபர்களிலொருவருமாகிய கனம். யேம்ஸ் ரிச்சேட் ஐயர் இம்மிஷனையாரம்பித்து 6 வருடங்களின்பின் யாழ்ப்பாணத்தில் மரித்தனரென்றும், இம்மிஷனைக் குறித்து எம் சங்கத்தார் விசேஷ நன்மதிப்புடையவராய் இருக்கின்றனரென்றும், எங்கள் சங்கத்தின் நூறும்வருட மகோற்சவத்தில் நீங்கள் எம் சங்கத்துக்கு 4000 ரூபா உபகரித்தது அதிக நன்றியுடன் நன்கு மதிக்கப்பட்டதென்றும், கல்விவிஷயத்தில் இம்மிஷன் அதிகம் முன்னேறியிருப்பது மகிழ்ச்சியான காரியமென்றும், இப்பொழுது இம்மிஷன் பாடசாலைகளில் 11,000 பிள்ளைகள் கல்விகற்கின்றனரென்றும், நாங்கள் கொழும்பில் வந்திறங்கிய பொழுது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் படித்தவர்களும், கொழும்பில் விசேஷ உத்தியோகங்களிலிருப்பவர்களுமாகிய 100 பெயருக்கு மேற்பட்டோர் எங்களைச் சந்திக்க வந்தனரென்றும், அவர்கள் விசேஷ செல்வாக்குங் குணசீலமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரென்றும், இங்கே குணப்பட்டவர்கள் நன்மை செய்கிறவர்களாய் இருக்கின்றனரென்பதை நான் கேள்விப்படுகிறேனென்றும், உங்கள் சபைகள் சுயதாபரிப்பில் நன்றாய்ப் படிப்பிக்கப்பட்டுத் தங்களை நடத்திக்கொள்ளத் தக்க நிலைக்கு வந்திருப்பது எங்களுக்கு அதிக சந்தோஷமென்றும், நீங்கள் அமெரிக்க மிஷன் கொங்கிறிக்கேஷனல் சபைகள் என்று அழைக்கப்படாமல், இலங்கை இந்திய சபைகளுடன் சேர்ந்தவர்களாய் எண்ணப்பட்டு அதில் விசேஷ அங்கத்தவர்களாய் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசிக்கிறோமென்றும், 13,000 மைல் தூரத்திலிருக்கும் அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தார் வாழ்த்து அதுவேயென்றுங் கூறினர். அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர்களிலொருவராகிய மெஸ். உவாணர் அவர்கள் “அமெரிக்காவிலுள்ள சபைகளின் வாழ்த்துதல்களை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன் என்றும், என் சபையின் வாழ்த்துதலை விசேஷமாய் உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்” என்றுங் கூறினர். ஐக்கிய மலாய்நாட்டில் வசிப்பவர்களும், யாழ்ப்பாண அமெரிக்க மிஷன் சபைகளைச் சேர்ந்தவர்களுமான

கிறிஸ்தவர்களுக்காய் மெஸ்ஸேஸ். J. A. Barnabas, J. S. John, D. V. Kandiah, D. K. Navaratnam, S. S. Rajanayagam, A. C. Lawton, H. V. Ponniah, A. E. Duraisamy, S. S. Arulambalam, S. S. Thampu, S. S. Kanapathippillai என்னுங் கையொப்பங்களிடப்பட்ட வாழ்த்துப் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது. எம் கிறிஸ்த சபையார் அப்பத்திரத்தில் வாசிக்கப்பட்டவைகளைக்கேட்டு மிக மகிழ்ச்சியடைந்ததுடன் அங்கே சேர்த்தனுப்பிய நூறு தங்கப் பவுண் கொடைக்காக அதிக ஆனந்தமுடைந்தனர்.

மருட்டி மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம். கேற்ஸ் ஐயரும், ஆர்க்காட்டு மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம். ஸ்கடர் ஐயரும், லண்டன் மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம். ஹாக்கர் ஐயரும் மதுரை மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம். உவாலேஸ் ஐயரும், கனம். கோல்டன் ஐயரும், இலங்கை வேதாகமசங்கப் பிரதிஸ்தர் மெஸ். கிரேசி அவர்களும், தென்னிலங்கை உவெஸ் வியன் மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம். டி. சில்வா போதகரும், கிறிஸ்த வாலிபர்சங்க விகிதராகிய மெஸ். உவிஷேட் அவர்களும், சினேகிதமிஷன் பிரதிஸ்தராகிய மெஸ். James கிப் அவர்களும், இலங்கை நாஷனல் மிஷனரி சங்கப் பிரதிஸ்தராகிய கனம். கோறியா அவர்களும், டற்க றீவோம் சபைப் பிரதிஸ்தரும், பப்திஸ்து மிஷன் சங்கப் பிரதிஸ்தரும், வட இலங்கை உவெஸ்வியன் மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம், பாக்கர் ஐயரும். இலங்கை சேட்சு மிஷன் பிரதிஸ்தராகிய கனம். டிபன் ஐயருக்காய் கனம். J. தொம்சன் ஐயரும் இம் மிஷனின் நன்மைகளையும், இம்மிஷனை நடத்திய மிஷனரி மாரின் மகத்துவங்களையும், இம்மிஷனாற் கற்பிக்கப்பட்ட கூல்வியின் மகத்துவத்தையும், சுவிசேஷ வேலையின் மேன்மையையும், பிற மிஷன்களுக்கு ஊழியரைக்கொடுத்த பெருமையையுங் குறித்து நயந்துவியந்து வாழ்த்துரைகள் கூறினர். பிற இடங்களிலிருந்து இம்மிஷன் சதாப்த உற்சவத்துக்கனுப்பப்பட்ட வாழ்த்துதல்களிற் சில அன்றும், சில அடுத்தநாளும் வாசிக்கப்பட்டன. அவைகளுள் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்து 25 வருடங்களாய் மிஷனரியாய் ஊழியஞ்செய்து இப் பொழுது அமெரிக்காவிலிருக்கும் கனம். R. C. Hastings ஐயரின் வாழ்த்துரைக் கடிதமாம். அக்கடித சாரத்தையும் அவர் வாழ்த்துதலையுங் கேட்டு அக் கூட்டத்தார் மிக மகிழ்ந்து கொண்டனர். அக் கூட்டம் முடிய அன்று இரா 7 மணிக்குக்

கூட்டம் மறுபடியும் ஆரம்பமானது. அக்கூட்டத்தை மெஸ். J. ஹென்ஸ்மன் அவர்கள் நடத்தினார். கனம். E. T. Williams போதகர் வேதம் வாசித்துச் செபஞ் செய்தனர். கனம். J. பாக்கஸ் போதகர் அமெரிக்க மிஷன் யாழ்ப்பாணத்திலே செய்த விசேஷகாரியங்களைக் குறித்தும், இப்பொழுது நடத்துகிறவைகளைக் குறித்தும் விபரிக்கத்தொடங்கி, இம்மிஷன் கல்வி சம்பந்தமாயும், வைத்திய சம்பந்தமாயும், அச்சியந்திர சம்பந்தமாயும், சபைகள் சம்பந்தமாயுஞ் செய்த நன்மைகளை யாவரும் நன்குணரத் தெளிவாய் வற்புறுத்திப் பேசினதுடன் இணுவில் வைத்தியசாலையின் மேன்மையையும், நன்மையையும் வியந்தனர். மெஸ். N. செல்வத்துரையவர்கள் பழைய மிஷனரிமாராகிய கனம். பூர் பண்டிதர், கிறீன் வைத்தியர் அவர்களின் அன்பை விபரித்து, இக்கால வைத்தியசாலைகளின் அருமையையும் பெருமையையும் விளக்கி, அமெரிக்க மிஷன் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செய்த நன்மைகளைக் கூறி நன்றியாயிருக்க ஏவினர். முன் குறிக்கப்பட்டபடி கௌரவ பாலசிங்கமவர்கள் சமூகங்கொடுக்கக்கூடாதிருந்த படியால் கொழும்பில் பிரபல அத்துவக்காத் தாயிருப்பவரும், பெரியகோட்டின் உதவி நீதிபதிகளிலொருவருமாகிய மெஸ். W. உவாட்ஸ்வோத் அவர்கள் தகப்பன்வழியால் இம்மிஷனுக்குத் தான் பேரன் என்றும், தாய்வழியால் இம்மிஷனுக்குத் தான் பீட்டன் என்றும் உரிமை சொல்லி, அந்த உரிமைக்காய் இப்பொழுது நன்றி செலுத்த வந்திருக்கிறேனென்று தொடங்கி ஆங்கில பாஷையிலும், தமிழ்ப்பாஷையிலும் அமெரிக்க மிஷன் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செய்த பெரிய நன்மைகளை விரிவாயுஞ் சாதுரியமாயும் பேசி, இம்மிஷனுதவியால் நன்னிலை அடைந்த பலர் நாமங்களை எடுத்துக்காட்டி, இம்மிஷனுக்கு யாவரும் அதிக நன்றியாயிருக்கவேண்டுமென்றும், இக்காலத்தில் இம்மிஷனைச் சேர்ந்தவர்கள் தாங்கள் பெற்ற நன்மைகளைப் பிறருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும் மிக வற்புறுத்தினர். சபாநாயகர் மேலே கூறியவைகளையனுவதித்து முடிவுரைப்பிரசாரணங்கூறி முடித்தனர்.

11ஆந் திகதி புதன்கிழமைக் கூட்டங்கள்

இக்கூட்டம் புதன்கிழமை முன்னேரம் 9.30க்கு ஆரம்பமானது. கனம். J. H. Dickson ஐயர் சபாநாயகராயிருந்து கூட்டத்தை நடத்தினார். கனம். R. கிறீசுக்கோக் போதகர் வேதம் வாசித்துச் செபித்தனர். கனம். C. D. Veluppillai

THE PASTORS AND PREACHERS IN CHARGE OF CHURCHES, 1917

போதகர் “அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சபையின் விருத்தி” யைக் குறித்து ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணத் தின் சாரம் இப்புத்தகத்தின் அடக்கமேயாம்.

கனம். S. வீரகத்திப் போதகர் “இச்சபையின் சீவன், ஊழியம்” என்பவற்றைப்பற்றியோர் பிரசாரணம் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் அவர் கூறியவைகள் ஊழியம் எப்போதுஞ் சீவனின் அடையாளமல்ல; யூதாஸ் ஊழியஞ் செய்தான். ஆயின் அவன் கிறிஸ்த சீவன் பெற்றவனல்ல. அப்படிச் சிலர் ஊழியஞ் செய்கிறவர்களாயிருந்தாலும் கிறிஸ்த சீவனைப் பெறாமலிருக்கலாம். கிறிஸ்துவினின் சீவனைப் பெற்றவர்கள் எப்பொழுதும் ஊழியஞ் செய்கிறார்கள். அதனால் கிறிஸ்த சீவனின் அடையாளம் ஊழியம் என்பது வெளிப்படை. இயேசுவின் முதல் சீஷராகிய அந்திரேயா, யோவான் முதலியோர் இயேசுவைச் சந்தித்தவுடனே ஊழியஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர். சமாரியஸ்திரி இயேசு கிறிஸ்துவினால் குணப்பட்டு அவர் சீவன் பெற்றவுடன் பெரிய ஊழியஞ் செய்தாள். இப்படிப் பல உதாரணங்க ளுண்டு. இம்மிஷன் சபையைச் சேர்ந்ததாய் 1848ம் ஆண்டு ஒரு சுதேச சுவிசேஷசங்கம் உருவாகித் தீவுப்பகுதிகளில் ஊழியம் நடத்திவருகிறது. சுவிசேஷ சங்கநிலையே எஞ்சுபை களின் சீவனைக்காட்டும் நாடியெனப் பிதாவாகிய ஹெள லண்ட் ஐயர் பலமுறையுஞ் சொன்னார். சுவிசேஷ ஊழியத் திற் கரிசனையும், முயற்சியுங் காணப்பட்டாலும், அதிகமான விசேஷமுயற்சிகள் காணப்படவில்லை. சுவிசேஷ வேலை பல வந்த முயற்சியினால் நடைபெறுகிறது. அது யாக்கோபின் கிணற்றில் (சமாரிய ஸ்திரி தண்ணீர் அள்ளவந்த கிணறு.) தண்ணீரள்ளின கஷ்டம்போல் இருக்கும். பெதஸ்தாக்குளத் தில் சில வேளை நன்னீர் ஊறுவதினால் சுகம் பெறுவாருண்டு. அப்படிப்பட்டோர் சிலவேளைகளில் ஏவப்பட்டு ஊழியஞ் செய்து சிலரைக் குணப்படுத்தும் தன்மையுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆயின் இக்காலத்தில் வேண்டியது பெந்தெக் கோஸ்துச் சபை நிலைமையாம். பெந்தெக்கோஸ்துச் சபை யைப்போல ஆவியைப்பெற்ற அனுசூலமான ஊழியத்தை எப்பொழுதும் எங்கள் சபைகள் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்பனவாம்.

“இச்சபையின் சனசங்க ஊழியம்” என்னும் வீஷயத் தில் கனம். W. H. யோசேப்புப் போதகர் ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் (1) கிராமப்பள்ளிக்கூட

உபாத்திமாரின் விசேஷ ஊழியத்தையும், அவர்கள் படுங்கஷ்டத்தையும், அவர்கள் ஊழியத்தால் வந்த விசேஷ பலன்களையும், (2) போதனாவித்தியாசாலையில் கற்றவர்களையும் அவர்களுடைய விசேஷங்கள் ஊழியத்தையும், (3) பெண்பாடசாலையிற் கற்றவர்களையும், அவர்கள் ஊழியங்களையும், (4) வட்டுக்கோட்டை இங்கிலிஷ் மகாவித்தியாசாலையில் கற்ற சிலரின் ஊழியங்களையும், (5) யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிற் படித்துக் குணப்பட்டவர்களையும், அவர்கள் ஊழியங்களையும், (6) தாழ்ந்த சாதியாரையெழுப்பக் கனம். சிமித் ஐயர், கனம். டிக்கன் ஐயர் செய்த ஊழியங்களையும், (7) வைத்திய மிஷனில் கற்றுக் கிறிஸ்தவர்களாய் வந்த சிலரின் ஊழியங்களையும், விபரித்துப் பல உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கினர். அத்துடன் வருங்காலத்தில் (1) தாழ்ந்த சாதியாரை யெழுப்ப விசேஷ முயற்சி செய்யவேண்டும், (2) வேதாகம ஸ்திரீகளாயும் நேஷ்மாராயும் உதவிசெய்யத் தக்கதாய் இருவகையிலும் நற்பயிற்சியடைந்து உலகத்துக்குப் பிரயோசனமாய் விளங்கும்படி பெண்பிள்ளைகள் இணுவில் வைத்தியசாலையிற் பயிற்றப்படுதல் அவசியம். (3) யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு சுவிசேஷ மோட்டோர் இரதந் தேவை. அதில் ஒரு மிஷனாரியும் இரண்டு மூன்று சுதேச ஊழியரும் அங்கங்கு சென்று சுவிசேஷத்தைப் பரப்ப விசேஷ முயற்சி செய்வது அவசியம் என்னும் காரியங்களை முக்கியமாய் வற்புறுத்திப் பேசினர்.

அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர்களிலொருவராகிய மெஸ். உவாணர் அவர்கள் உலகத்திலுள்ள சாதாரண சபையுடன் எங்கள் சபைக்கிருக்குஞ் சம்பந்தத்தை விளக்க ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அவர் அமெரிக்காவில் நியுயோர்க் பட்டினத்திலுள்ள தமது சபையைப்பற்றிப் பேசினர். அவர் ஒரு முறை தமது சபையாரைப் பார்த்து நீங்கள் பிறருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏவினர். நான் கொடுக்கிறது போல நீங்களுங் கொடுத்தால் இந்தியாவில் ஒரு மிஷனாரியை நாங்கள் அனுப்பி ஊழியஞ் செய்விக்கலாம் என்றார். அப்படியே யாவரும் பணஞ் சேர்த்து எங்கள் சபையிலிருந்து ஒரு மிஷனாரியை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினோம் என்றும், அதனால் எங்கள் சபை ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுப் பெருகினதென்றும், நாங்கள் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்ததினால் நாங்களும் நன்மையடைந்தோம் என்றும், மற்றவர்களுக்காய்த் தங்களை யொறுத்து வெறுமையாக்குவோர் கர்த்தரால் நிரப்பப்படுகிறார்களென்றும், மிஷன்

ஞரிமார் தங்கனையனுப்பின மிஷன் சபைகளைச் சந்திப்பதினால் அதிக நன்மையுண்டென்றும், யப்பானிலே சுதேசசபை சுயதாபரிப்பும் ஐக்கியமுமுடையதாயிருக்கக் கண்டது தனக்கு அதிக தைரியமாயிருந்ததென்றும், நீங்கள் ஐக்கிய சபையைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கிறீர்களென்று கேள்விப்பட்டது எனக்கு அதிக மகிழ்ச்சியான காரியமென்றும், மிஷனரி ஸ்தானங்களில் இந்த ஐக்கியம் அதிகமாய்ப் பரம்பிவருகிறதைக் கண்டேன் என்றும் ஐக்கியமுண்டாகுதல் இங்கேயிலகு என்றும், அமெரிக்காவில் கிறிஸ்தவர்கள் தாந்தாஞ் சேர்ந்திருக்கும் பகுதிக்குரிய கொள்கைகளை விசேஷப்படுத்தும் தன்மை குறையக் குறையக் கிறிஸ்த அன்பின் பிரமாணமதிப்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்க அங்கேயும் இவ்வகை ஐக்கியம் முன்னையிலும் கூடியிருக்கிறதென்றும், மிஷன் ஸ்தானங்களிலுள்ள சபைகள் பிறதேச மிஷன் ஊழியத்துக்கு மிஷனரிமாரையும் பணத்தையும் விடுவதினால் அதிக ஆசீர்வாதமடையுமென்றும் கூறி, அவைகளைத் தைரியப்படுத்திவிட வேண்டுமென்றும், பயபக்தியுள்ள இவ்வளவு திரளான கிறிஸ்தவர்கள் இங்கே கூடிவந்திருப்பதைக் காண்பது எனக்குச் சந்தோஷமென்றும், நீங்கள் கிறிஸ்துவினன்பை யறிந்திருக்கிறீர்களென்றும், இக்கூட்டத்திற் கூடி வந்தவர்களுள் 2 பகுதியார் பெண்பிள்ளைகள் என்றும், இக்காட்சி என் சீவியத்தில் அதிக மகிழ்ச்சியுண்டாக்கும் ஒரு விசேஷ காட்சியென்றும், நீங்களும் அவ்வகை மகிழ்ச்சியை அடைவீர்களாக என்றும் அவர் தம் பிரசாரணத்திற் கூறினர்.

அக்கூட்டத்திற் சதாப்தநிதிக்குரிய பணஞ் சேர்க்கப்பட்டது. அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர்களிலொருவர், அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சபையார் முன்னோக்கினபடி 20,000 ரூபா சேர்த்தால் தாம் 1000 ரூபா கொடுக்க வாக்குப் பண்ணினரென அறிவிக்கப்பட்டது. அடுத்தநாள் அந்நிதிக்காரியஸ்தருட் தலைவரான மெஸ். William Mather அவர்கள் அறிவித்தபடி இச் சதாப்தநிதிக்காய்ச் சேர்ந்த தொகை 21,200 ரூபாய். இத்தொகையில் 2000 ரூபா அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர்கள் கொடுத்த தொகையென அறியலாயினும். 1500 ரூபா ஐக்கிய மலாய் நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களால் அனுப்பப்பட்ட தொகையாம். இப்படியாகச் சதாப்தநிதி ஆரம்பத்தில் நோக்கின தொகைக்குமேற் சேர்ந்திருப்பது அதிக சந்தோஷமுந் தைரியமுமான காரியமாம்.

இவ்வாறு முன்னேரக் கூட்டம் முடிய, அன்று பின்னேரம் 3.30 தொடக்கம் அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் நூறு வருடங்களாக நடத்திவந்த நானாவித கிருத்தியங்களின் விருத்தியை வெளிப்படுத்துங் காட்சிகள் இங்கிலீஷ் மகா வித்தியாசாலையின் தென்பாகத்திற் காட்டப்பட்டன.

நூறும்வருட மகோற்சவத்திற் காட்டப்பட்ட காட்சிகள்

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் நூறுவருடங்களாக நடத்திவந்த நானாவித கிருத்தியங்களின் விருத்தியை வெளிப்படுத்தும்படி நூறும் வருட மகோற்சவத்தில் புதன்கிழமை பின்னேரம் வட்டுக்கோட்டை இங்கிலீஷ் மகா வித்தியாசாலையின் தென்பாகத்திற் காட்டப்பட்ட காட்சிகளின் விபரம் :-

1. தொடக்கக் காட்சிகள்

1. 1816ஆம் வருடத்துக்கு முன்னான யாழ்ப்பாண நிலைமை.

(i) பலவந்தகாலம். கூட்டத்துக்கு வராதவர்கள் தண்டிக்கப்படல்.

(ii) வசப்படுத்தலின் காலம். கிறிஸ்தவர்களல்லாதவர்களைத் தள்ளிக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு உத்தியோகங்கள் கொடுத்தல்.

(iii) மார்க்க சுயாதீன காலம். அரசாட்சியாரின் கட்டுப்பாடின்றிச் சனங்கள் தமக்கு இஷ்டமான மார்க்கத்தை ஆசரிக்கலாமென்று ஆங்கிலேயர் வெளிப்படுத்திய விளம்பரம்.

(இக்காட்சிகள் மெஸ். J. V. செல்லையா ஆசிரியரால் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டு, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணுக்கரார் காட்டப்பட்டன.)

2. அமெரிக்க மாணுக்கருக்குள் உண்டான மிஷன் ஊழிய எழுப்பதல். உவில்லியம்ஸ் கல்லூரி மாணுக்கர் ஐந்து பெயர் வயல்வெளியில் நடந்து, இடிமுழக்கத்தோடு கூடிய மழைக்கு ஒரு புற்பட்டடையின் கீழ் ஒதுங்கியிருந்து செபக்கூட்டம் நடத்தி, கிறிஸ்துமார்க்கஞ் செல்லாத தேசங்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கொண்டுபோக உடன்படிக்கை செய்தல்.

(இக்காட்சி மெஸ். மில்லர் ஐயரால் ஆயத்தப்படுத்தப் பட்டு, கனம். டிக்கன், கனம். பிக்னெல், மெஸ். உவாட், மெஸ். ஷேர்வியஸ் என்பவர்களாற் காட்டப்பட்டது.)

3. அமெரிக்க மிஷனரி யாழ்ப்பாணம் வருதல். மெஸ். உவாறன் மிஷனரி கொழும்பிலிருந்து பல்லாக்கில் வந்து சேர்ந்து, சிலநாட்களால் அங்கிங்குச் சுற்றிப்பார்த்து வருகையிற் சிலர் ஆகாரங் கொடுத்தல்.

(இக்காட்சி மெஸ். ஹெஸ்ஸமன் ஆசிரியரால் ஆயத்தப் படுத்தப்பட்டுக் கல்லூரி மாணவராற் காட்டப்பட்டது).

2. கவிசேஷ ஊழியத்தை வெளிப்படுத்துங் காட்சிகள்

1. மிஷனரியும் அவர் உபாத்தியாயரும் உலாத்திக் கொண்டு வருகையிற் சில தமிழ்ச்சொற்களைப் படித்தல். ஒரு வீட்டுக்குப் போய்க் கூட்டத்துக்கு அழைத்தல்.

(இக்காட்சிகள் மெஸ். ஷேர்வியஸ் அவர்களால் ஆயத்தப் படுத்தப்பட்டு யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியைச் சேர்ந்தவர்களாற் காட்டப்பட்டது).

2. ஆரம்பத்தில் மிஷனரிமாரால் மாத்திரம் நடத்தப் பட்டுவந்த சபையோடு சிலரைச் சேர்க்கும்படி சோதித்துத் தீர்த்தல்.

(இக்காட்சி மெஸ். குக் ஆசிரியரால் ஆயத்தமாக்கப் பட்டு மெஸ்ஸேஷ். கிற்சுக்கோக், டிக்கன், மில்லர் என்பவர்களாலும், கல்லூரி மாணாக்கராலுங் காட்டப்பட்டது.)

3. மிஷனரியும் அவர் மனைவியும் தமிழ் ஊழியக்காரரான ஆண்கள் பெண்களைப் பயிற்றல்.

(இக்காட்சி கிற்சுக்கோக் ஐயராலும், அம்மாவாலும் ஆயத்தமாக்கப்பட்டு, அவர்களாலும் சில உபதேசிமார், சில வேதாகம ஸ்திரீகள்மூலமாயுங் காட்டப்பட்டது.)

4. மிஷனரியின்றித் தமிழ்ப்போதகரும் அவர் சபையாருங் கூடி ஆராதனை நடத்தல்.

(இக்காட்சி கனம். S. வீரகத்திப் போதகரால் ஆயத்தப் படுத்தப்பட்டு அவராலும், மெஸ். T. K. வயிரமுத்து உபாத்தியாயர், வட்டுக்கோட்டைச் சபையாராலுங் காட்டப் பட்டது.)

5. (1) ஹன்றுப்போதகர் சுவிசேஷ சங்கத்தின் மகோற்சவ கூட்டத்தில் ஆறு வாலிபரிடம் ஒரு கொடியை ஒப்படைத்து, அடுத்த மகோற்சவம் வரைக்கும் அவ்வூழியத்தைக் கரிசனையாகக் கொண்டு நடத்த ஏவினது.

(இக்காட்சி மெஸ். அருளம்பலம் அவர்களால் ஆயத்தப் படுத்தப்பட்டு மெஸ். அ. ஆபிரகாம் ஆசிரியர், கனம். S. இனையதம்பிப் போதகர், ஆறு மாணாக்கர்களாற் காட்டப் பட்டது.)

6. சுவிசேஷசங்கம் இப்பொழுது தீவுப்பகுதிகளிற்கிருத்தியஞ் செய்யும் பாவனையை விளக்கும்படி கனம். R. P. பிறையன்ற் போதகர் புங்குடுதீவில் ஒரு வள்ளத்தில் இறங்குவதையும், அத்தீவிலுள்ள டாக்குத்தர், உபாத்திமார், பாடசாலைப் பிள்ளைகள் என்பவர்களால் அவர் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்ட வகையையுங் காட்டுதல்.

(இக்காட்சி மெஸ். அருளம்பலம் அவர்களால் ஆயத்தப் படுத்தப்பட்டு வள்ளமோட்டிகள், கனம். C. D. வேலுப் பிள்ளைப் போதகர், மெஸ். சி.னெல், சங்காளைப் பாடசாலை உபாத்திமார் மூவர், பாடசாலை மாணாக்கர் என்பவர்களாற் காட்டப்பட்டது.)

“சபையின் அஸ்திபாரம்” என்ற பாட்டுப் பாடப்பட்டது.

3. வைத்திய ஊழியத்தை வெளிப்படுத்துங் காட்சிகள்

1. சுதேச வைத்தியன் மருந்துகளை ஆயத்தம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்வேளையிற் பாம்பு கடித்து வருந்தும் ஒருவனைக் கொண்டு வருதல். வைத்தியன் பார்வைபார்த்து மருந்து கொடுத்து அனுப்புதல். பின்னும் ஒரு நோயாளிக்கு அவ்வகை வைத்தியஞ்செய்தல்.

2. ஸ்கடர் வைத்தியர் திருந்தினவகையான வைத்தியம் நடத்தி கொண்டுவரப்பட்ட நோயாளருக்குத் திறமையான வைத்தியஞ் செய்து ஆத்தும் இரட்சிப்புக்குரிய ஊழியமுஞ் செய்தல்.

(இவ்விரு காட்சிகளும் மெஸ். நவரத்தினம் ஆசிரியரால் ஆயத்தமாக்கப்படக் கல்லூரி மாணாக்கர் முதலியவர்களாற் காட்டப்பட்டது.)

3. மாணிப்பாய் வைத்தியசாலையில் கிறீன் வைத்தியர் தம் மாணுக்கருக்கு அங்காதிபாதம் படிப்பித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு பிள்ளைக்கு வைத்தியம் செய்யும்படி அழைக்கப் பட்டுப் போதல். போகையில், அழுகைச்சத்தங் கேட்டு, கடைசித்தருணத்திற் தாம் அழைக்கப்பட்டதைக்கண்டு வகுப் பாரிடந் திரும்பிவருதல்.

(இக்காட்சி உவாட் ஐயராலும், அவரால் ஆயத்தமாகக் கப்பட்டவர்களாலுங் காட்டப்பட்டது.)

4. பெண்கள் சம்பந்தமான வைத்திய ஊழிய விருத்தி இணுவில் வைத்திய வேலைகளால் வெளிப்படல். வைத்திய சாலை நாட்களின் வேலை, அழைப்பின்படி நோயாளரைப் பார்க்கப் போதல், பிள்ளைகளுக்கு நத்தார்க்கொண்டாட்டம்.

(இக்காட்சி இணுவில் வைத்தியசாலை மிஸ். ஹான்சன் அம்மாவால் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டு Dr. கேர் அம்மா, இணுவில் வைத்தியசாலை நேஷ்மாராதியர்களாற் காட்டப் பட்டது.)

5. பயிற்றப்பட்ட தமிழ் வைத்தியன் கிராமத்தில் ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கப்போதல். அவர் கவனமாக ஆராய்வு செய்து காய்ச்சற் கிருமியைக் கொண்டுசெல்லும் நுளம்புக ளுண்டாகத்தக்க நீர் கட்டப்பட்டிருக்கும் இடமுண்டோ வென்று தேடிப்பார்த்துத் தண்ணீர் நிற்கக்கண்டு, வீட்டின் அயலில் தண்ணீர் நிற்காதபடி கவனமாக இருக்கும்படி வீட்டுத்தலைவனுக்கு ஆலோசனைசொல்லிப் போதல்.

(இக்காட்சி உவாட் ஐயரால் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டு மெஸ். மில்ஸ் வைத்தியர் முதலியவர்களாற் காட்டப்பட்டது.)

“விண்கிரீடம்பெறப்போருக்கு” என்ற பாட்டுப் பாடப் பட்டது.

4. கல்விக்குரிய ஊழியத்தை வெளிப்படுத்துங் காட்சிகள்

1. தான் வாசிக்க அறியாத கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நிற்கும் ஒருவரைச் சனங்கள் சூழ்ந்து வந்து அதை வாசிக்கத்தக்க ஒருவரும் அகப்படாததால் அந் தப் பகுதியில் வாசிக்கக் கற்றறிந்த ஒரே ஒருவராகிய பிராம ண்ணையழைக்க அவர் அதை வாசித்தல்.

(இக்காட்சி கிற்சுக்கோக் ஐயரால் ஆயத்தப்படுத்தப் பட்டவர்களாற் காட்டப்பட்டது.)

2. (i) இந்த மிஷனின் ஆரம்பகாலத்திருந்த பாடசாலை யிற் பிள்ளைகள் படித்தல். உபாத்தியாயர் பிரம்பைக் கல்வி புகட்டலின் கருவியாகக்கொண்டு ஒழுங்கற்ற வகையாகப் படிப்பித்தல்.

(ii) பொருட்பாடமாகவும் பொழுதுபோக்காகவுங் கல்வி புகட்டும் இக்காலவேலையைக் காட்டுதல்.

(இக்காட்சிகள் மெஸ். பொன்னையா ஆசிரியரால் ஆயத் தப்படுத்தப்பட்டு மெஸ். வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயராலும், அவர் மாணுக்கராலும், மிஸ். கிளாக் அம்மாவாலும், அவவுடைய “கின்டக்காடி” மாணுக்கராலுங் காட்டப்பட்டன.)

3. தெல்லிப்பழையிற் காணுங் காட்சிகள்.

(i) போதனா வித்தியாசாலையின் மாணுக்கனொருவன் வகுப்புப் படிப்பிக்கும் வகையை உபாத்தியாயர் கவனித்துத் திருத்துதல்.

(இக்காட்சி மிசிஸ். டிக்கன் அம்மாவால் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டுத் தெல்லிப்பழைப் போதனாவித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியர் மெஸ். முருகேசு என்பவராலும், அவ் வித்தியாசாலையிலிருந்து இவ்வருடம் இரண்டாந் தராதலப் பரீட்சைக்குச் சென்ற மாணுக்கர்களுள் ஒருவராகிய வேலுப்பிள்ளை என்பவராலும், ஐந்து மாணுக்கராலுங் காட்டப்பட்டது.)

(ii) மாணுக்கர் கைத்தொழிற்சாலையிற் பயிலும் பல வகை வேலைகள்

(இது கைத்தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்யும் இருவராற் காட்டப்பட்டது.)

(iii) உதயதாரகை அச்சடிக்கப்பட்டுக் கையொப்பகாரருக்குக் கொடுத்தல்.

(இது உதயதாரகை கொடுக்கும் முத்துவாலும் வேறு இருவராலுங் காட்டப்பட்டது.)

4. பிள்ளைகளுக்கு இங்கிலீஷ் படிப்பித்தல்.

முதலாவது வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரசாலையில் வகுப்புச் சேர்த்தல். அவர்கள் இங்கிலீஷ் அறிவு மிகக் குறைந்தவர்களாயிருத்தல். பூர் பண்டிதரும், சுதேச சாஸ்திரியாரும் கணித்த பஞ்சாங்கத்தின் கிரகண குறிப்புக்களையிட்டு நேரிட்ட தர்க்கத்தால் சாஸ்திரசாலையின் கல்விவகை குறிக்கப்படல். மூன்றாவது அமெரிக்க பிரதிஸ்தரின் வருகையோடு சாஸ்திர

சாலை நிறுத்தப்பட, அதற்குப் பதிலாக ஒரு கல்லூரி ஸ்தாபித்தற்குத் தமிழ்ப்பிரபுக்கள் 1867ஆம் ஆண்டு மிஷனரியுடன் செய்யும் ஆலோசனை. கடைசியாகக் கல்லூரியிலுள்ள Boy Scouts உம் பலவகை உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருக்கும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பழைய மாணவரும் போதல்.

(இக்காட்சி மெஸ். S. தேவதாசன் ஆசிரியரால் ஆயத் தப்படுத்தப்பட்டு மெஸ்ஸேஷ். மில்லர், பிக்னல், கிற்சுக்கோக் முதலியவர்களாலும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பழைய மாணவராலுங் காட்டப்பட்டது.)

5. பெண்கள்கல்வி ஆரம்பித்தல். இரண்டு சிறு பெண்பிள்ளைகள் உடுவில் மிஷன் வீட்டில் மழைக்குப்போய் ஒதுங்கல். அவர்கள் தம் சாதிக் கட்டுப்பாட்டுக்கு மாறாக மிஷன் வீட்டிற் சாப்பிட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்ட பெற்றோர், அவர்களை மிஷன்வீட்டில் வைத்துக்கொள்ளும்படி அம்மாவைக் கேட்டல். இவ்வாறு உடுவில் விடுதிப் பெண்பாடசாலை ஆரம்பித்தல். அடுத்து ஆயிரம் புத்திரிகளின் மாதாவாகிய லேசா அக்னு அம்மாவைக் காட்டுவது. கடைசியானது இக்காலம் உடுவிலில் நடைபெறுபவைகளின் காட்சி.

(இக்காட்சி மிஸ். ஹாக்கர் அம்மாவால் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டு உடுவிற் பெண்பாடசாலையிலுள்ள 80 மாண்கிகளாற் காட்டப்பட்டது.)

முடிவு:- சென்ற கால அனுகூலங்களையும் வருங்கால வாக்குத்தத்தத்தையும்பற்றிய செபகீதத்தை ஆண் பெண்பிள்ளைகள் பாடி முடித்தல்.

“எல்லாருக்கும் மா உன்னத” என்ற பாட்டுப் பாடப்பட்டது. இக்காட்சிகளெல்லாம் மிஸ். M. ஹேஸ்றிங்ஸ் அம்மாவால் மேற்பார்வையிடப்பட்டு நடத்தப்பட்டன.

இக்காட்சிகளைப் பார்க்க அனேகர் வந்துகூடினர். காட்சிகள் யாவும் மிக மாட்சியாய்க் காட்டப்பட்டன. இக்காட்சிகள் அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர் மனதிலும் மற்றோர் மனதிலும், இம்மிஷன் கிர்த்திய விருத்தியைத் தெளிவாய்ப் பதித்தன.

12-ஆந் திகதி வியாழக்கிழமைக் கூட்டங்கள்

வியாழக்கிழமை முற்பகல் 10 மணிக்கு அடுத்த கூட்டம் ஆரம்பமானது. கனம். S. இளையதம்பிப்போதகர் சபாநாயகராகி நடத்தினர். கனம். F. அங்கிற்றல் போதகர் வேதம் வாசித்துச் செபித்தனர். காரைதீவு, உடுப்பிட்டி ஓய்வுநாட் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் பாட்டுகள் பாடினர். தெல்லிப்பழை ஓய்வுநாட் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் ஆங்கில பாஷையில் மனனப் பிரசங்கஞ் செய்து ஒரு பாட்டுப் பாடினர். சதாப்த நிதிக் காரியஸ்தரின் தலைவர் சதாப்தநிதிக் கணக்கை வாசித்தனர். அன்றுவரைக்குஞ் சேர்க்கப்பட்ட தொகை 21,155 ரூபாவென அறிவிக்கப்பட்டது. நவாலி, சாவகச்சேரி, காரைதீவிலுள்ள ஓய்வுநாட் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் பாட்டுகள் பாடினர். அமெரிக்க மிஷன் சங்க லிகிதராகிய கனம். E. L. சிமித் பண்டிதர் “அமெரிக்காவிலுள்ள புரெட்டெஸ்தாந்த மதமும், பிறதேச மிஷன்களும்” என்ற விஷயத்தில் எழுப் புதலான சிறந்தவோர் பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் அவர் கூறியவைகள்: அமெரிக்காவிலுள்ள வர்கள் யாவரும் மிஷன் ஊழியத்தில் அதிக கரிசனையா யிருக்கின்றனரென ஒரு தவறான எண்ணம் இத்தேசத்திற் பரம்பியிருக்கிறது, அங்குள்ள அனேகர் பிறதேச மிஷன் ஊழியத்தில் பிரியமுள்ளவர்களல்லர். அப்படியிருந்தாலும் அங்கே யிருக்குங் கிறிஸ்தவர்களுள் அனேகர் பிறதேச மிஷன் ஊழியத்தில் அதிக கரிசனையாயிருக்கின்றனர். அதற்குக் காரணம் யாது? அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்கள் சமய அனுசரிப்பே சனசங்கத்தின் மேனிலைக்கு அஸ்திபாரமென அறிகின்றனர். ஐசுவரியம், சுகம், அரசாட்சி, சனசங்க மேனிலைக்கு முக்கியகாரணங்களாயிருப்பினும், சமய அனுசரிப்பே அவைகளெல்லாவற்றிலும் முக்கிய காரணமும் அஸ்திபாரமுமாம். சுயாதீன அரசாட்சிக்குக் காரணமாயிருப்பது கிறிஸ்துமார்க்கமாம். அதனுள்ளும் புரெட்டெஸ்தாந்த மதமே சுயாதீன (தன்னிஷ்ட) அரசாட்சிக்கு அஸ்திபாரமாம். அமெரிக்கர் இப்பிரமாணங்கள் உண்மையென நம்பி னாலும் இந்தியா, இலங்கைக்கு நாம் ஏன் மிஷனரிமாரை அனுப்பவேண்டுமென்ற கேள்வியைப் பலமுறையுங் கேட்கின்றனர். அக்கேள்விக்கு மறுமொழியாக, இந்தியாவில் பல மார்க்கங்களிருப்பதால், அங்கே கிறிஸ்து பிரசங்கிக்கப் படவேண்டுமென்றும், நாம் அறிந்தவர்களுள் விசேஷ மிஷனரி யாகிய Dr. யோன்ஸ் பண்டிதர் (இவர் மரித்துப்போன ரென்று நாம் இலங்கையிலிறங்கிய பின் அறிந்தோம்.)

இந்தியா “ஆசியாவின் இருதயம்” என்று சொல்லியிருப்பதனால் அங்கே மிஷனரிமாரையனுப்புவது கிறிஸ்துவுக்குப் பிரியமான காரியமென்று நாம் நம்புவதனாலும், இந்தியாவுக்கு மிஷனரிமாரை அனுப்புவது அவசியமென்று கூறுகிறோம். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றினவர்கள் நடந்தபடியே நாமும் நடக்கவேண்டும். ஆதிச் சீஷர் முயற்சியைப் பாருங்கள். கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தவுடன், அவர்கள் மிஷனரி வேலையைத் தொடங்கினர். அப்போஸ்தலர் நடபடியாகமத்திற் குறித்தபடி அக்காலத்துக் கிறிஸ்துவின் சீஷர் மிஷனரி ஊழியத்தை விசேஷமாய்ச் செய்ததுபோலவே இக்காலச் சீஷரும் மிஷனரி ஊழியத்தை முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டியது அவசியம். அத்லந்திக் சமுத்திரத்துக்கப்பாலிருந்து கிறிஸ்துமார்க்கத்தை எங்கள் தேசத்துக்குக் கொண்டுவந்த படியால் பெற்றுக்கொண்டோம். நாங்கள் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் பெற்றுக்கொண்டபடியே அதைக் கொடுக்கவும் வேண்டும். நாம் அனேக நல்ல காரியங்களைப் பெற்றோம். அவைகளுள் விசேஷமானது கிறிஸ்தவைப்பற்றிய விசுவாசமாம்.

அமெரிக்கன் போட் சங்கம் 1810ஆம் ஆண்டு உற்பத்தியானது. அக்காலத்தில் அச்சங்கத்தார் சங்கத்தை அரசினர் பதியும்படி கேட்டபொழுது அரசினர் பிறதேசத்துக்கு ஏற்றி விட எங்களிடம் மார்க்கமில்லையென்றும் அமெரிக்காவிலுள்ள மார்க்கம் எங்களுக்கே தேவையென்றுஞ் சொன்னார். இக்காலத்திலும் அப்படி நிகைக்கிற பலருண்டு. எங்கள் தேசத்தில் அனேகர் இருக்க நீங்கள் இந்தியாவுக்குச் சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்க உங்கள் மனுஷரையனுப்புவது அவசியமல்ல என்று எந்தேசத்தார் சிலர் ஆட்சேபிக்கின்றனர். அதற்கு அமெரிக்கா பிறதேசத்துக்கு கிறிஸ்துமார்க்கத்தை அனுப்பும் முயற்சியை விடும்பொழுது அமெரிக்காவிலும் கிறிஸ்து மார்க்கம் ஒழிந்து போகுமென்று மறுமொழி சொல்லுகிறோம். யூதருக்கு யூதமார்க்கம் போதியதாயிருந்தால் தேவன் கிறிஸ்துவை யூதருக்குள் அனுப்பமாட்டார். காலம் நிறைவேறினபொழுது தேவன் இயேசுகிறிஸ்துவின் முகத்தில் தோற்றினார். யூதருக்குக் கிறிஸ்து அவசியமானால் இந்தியருக்கும் கிறிஸ்து அவசியமென நம்புகிறோம். ஆகையாற்றான் புரெட்டெஸ்தாந்த கிறிஸ்தவர்கள் மிஷனரிமாரை உலகமெங்கும் அனுப்பிக் கிறிஸ்துவை அறிவிக்கிறார்கள். அவர்களால் உலகமெங்கும் அனுப்பப்பட்ட மிஷனரிமார்

தொகை 9,035. அவர்களுக்குத் தவிசெய்யும் சுதேச ஊழியர் தொகை 49,075. மிஷன்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சபைகளின் அங்கத்தவர் தொகை 14,13,471. அவைகளைச் சேர்ந்த மாணாக்கர் தொகை 4,63,812. அம்மிஷன் சங்கங்கள் அமெரிக்காவில் 1 கோடியே 55 இலட்சம் டலரும் அவைகளைச் சேர்ந்த சுதேச சபைகள் 33,34,000 டலரும், கனடா 12½ இலட்சம் டலரும், பெரிய பிரித்தானியா 85 இலட்சம் டலரும், ஐரோப்பாக்கண்டம் 45 இலட்சம் டலரும் மொத்தம் 2,76,86,000 டலரும் வருஷந்தோறும் இம்மிஷன் ஊழியங்களுக்காய்ச் சேர்க்கின்றன. (1 டலர் = 3 ரூபா) ஐரோப்பாவின் செல்வத்துடன் ஒப்பிடும்பொழுது இது பெருந்தொகையல்ல என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆயின் அந்நாடுகள் முன்னையிலும் அதிகமாய் மிஷனரி ஊழியத்துக்குக் கொடுக்கின்றன என்பது இதனால் வெளியாகின்றது.

அமெரிக்க மிஷன் இலங்கை மிஷனைப்போன்ற 19 மிஷன்களையும், அவைகளைச் சேர்ந்த 696 சபைகளையும், 80884 சுதேச கிறிஸ்தவர்களையும், 1,561 பாடசாலைகளையும், 83,592 மாணாக்கர்களையும் உடையது. திருவிருந்துபெறும் அங்கத்தார் தொகையிலும் பாடசாலை மாணாக்கர் தொகை கூடியிருப்பதினால் அமெரிக்க மிஷன் கலாவிருத்தியில் விசேஷ முயற்சி செய்கிறதென்பது வெளிப்படையாகின்றது. எங்கள் சங்கம் 656 மிஷனரிமாரை (228 ஆண்கள் 428 பெண்கள்) 53 வைத்தியரை (ஆண்களும் பெண்களும்) உலகமெங்கும் அனுப்பியிருக்கின்றது. அவர்கள் 4,777 சுதேச ஊழியருடன் கூடி ஐக்கியமாய் ஊழியஞ் செய்கின்றனர் எங்கள் சங்கம் சென்ற வருடம் 11,01,000 டலர் சேர்த்தது. இப்பணத்தொகை அமெரிக்காவிலுள்ள கொங்கிறிக்கேஷனல் சபைகளின் கையொப்பங்களினாலும், மரண சாதனங்களினாலும், ஸ்திரீகள் மிஷன் சங்கத்தாலும் (அவர்கள் தொகை 3,00,000 டலர்) பிறவகையாலும் சேர்க்கப்பட்டது. இச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த பல மிஷன்களின் சுதேசசபைகளாற் சேர்க்கப்பட்டதொகை 36,61,391 டலர். இத்தொகையிலும் அமெரிக்கன் போட்சங்க வருமானம், மும்மடங்கு கூடவாம். யாழ்ப்பாணத்திலே அமெரிக்க மிஷன் நூறு வருடங்களாய்ச் செய்த வேலை அனு கூலப்படாதா? நேற்று இந்த ஆலயத்திலே கூடிய 1600 பெயர்களுக்கு மேற்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள் கூட்டமும், நேற்றுப் பின்னேரம் நாங்கள் கண்ட காட்சிகளும், சென்ற 100 வருட வேலையின் அனுகூலத்தைத் தெளிவாய்க் காட்டின.

சென்ற இராத்திரிக்காட்சி முடிந்து நாம் தங்குமிடத்துக்குச் சென்றபொழுது எங்களை உபசரித்த அம்மா நீங்கள் அதிகங் களைத்துப்போனீர்களல்லவா எனக் கேட்டார். எங்கள் மிஷனரிமார் இத்தேசத்தில் 100 வருடங்களாய்ச் செய்த வேலையின் காட்சிகளை இராமுமுவதும் பார்க்கவேண்டுமானாலும் நாந் தரித்துநிற்போம். அமெரிக்க மிஷன் சங்க லிகிதராகிய நான் மோட்சத்துக்குப் போக நேரிட்டால் (அப்படி நான் சொல்வது லிகிதவேலையாகிய அப்பெருங் கடமையில் எங்களில் குற்றம் காணப்பட நேரிடுவதால்) அந்தச் சலாக்கியத்துக்காய்த் துதிசொல்லி எங்கள் சங்கத் தால் குணப்பட்ட பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு சாதியாரையும் பார்த்துக் கர்த்தரைத் துதிப்பேன். அத்துடன் விசேஷமாய் அங்கே கூடியிருக்கும் தமிழ்க் கிறிஸ்த சாகியத்தாருடன் சேர்ந்து கர்த்தரைத் துதிக்கத் தெண்டிப்பேன்.

இந்த மிஷனரிமார் ஏன் உங்களிடத்தில் வந்தார்கள்? இவர்கள் ஆசியா, ஆபிரிக்கா தீவுகளில் ஓர் இடத்தைப் பிடிக்க வரவில்லை. இயேசுக்கிறிஸ்துவுக்காய் உங்கள் இருதயங் களில் ஓரிடத்தைப் பிடிப்பதே இவர்கள் வாஞ்சையாம். இத்தேச மிஷனரிமாருள் பலரை இத்தேச வெய்யிலும் வியாதியும் பீடித்து மரணத்துக்குள்ளாக்கினதென உங்கள் சரித்திரகாரர் கூறியிருக்கின்றனர். முன்வந்த மிஷனரி மாரின் இவ்வகையான மரணங்கள் அவர்பின் வந்த நூற்றுக் கணக்கான மிஷனரிமாரை இங்கே வராதபடி தடுக்கவில்லை. அது அவர்களுடைய கிறிஸ்த அன்பைக் காட்டும் நல்லடையாளமாம். நான் ஓர் இரகசியஞ் சொல்லுகிறேன்; இம் மிஷனில் ஊழியஞ்செய்த அமெரிக்க மிஷனரிமாராகிய ஆண் களிலும் பெண்களிலும் பார்க்க விசேஷமான (முத்தரமான) வர்களை அமெரிக்காவில் நாங் காணமுடியாது. நேற்று எங்கள் மிஷனரிமாரால் செய்யப்பட்ட சுவிசேஷவேலை, வைத்தியவேலை, கலாவிருத்திவேலை இவைகளின் விசேஷத் தைக் கேட்டோம். இவைகளிலும் நீங்கள் பெற்ற பெரிய பேறு இங்கே மரிக்கவந்த மிஷனரிமாராம். நேற்று உங்கள் பாஷையை நான் விளங்காவிட்டாலும் பூர், உவின்சிலோ, ஸ்கடர், கிறீன், அக்னு முதலாம் விசேஷ நாமங்களைக் கேள்விப்பட்டேன். ஆ இவைகளும் மற்ற நாமங்களும் உங்கள் அருமையான பொக்கிஷந்தான். அடுத்த நூற் றாண்டின் முடிவில் வரும் சகாப்த மகோற்சவத்துக்கு அமெ ரிக்கன் போட் சங்க லிகிதர் இங்கே வரும்பொழுது இப்

பொழுது ஊழியஞ்செய்யும் மிஷனரிமார் (ஆண்கள் பெண்கள்) நாமங்கள் சுவர்களில் பதிக்கப்பட்டு முன்வந்தவர்களிலும் விஷேசமானவர்களாய் மதிக்கப்படுவார்களென்று நிச்சயமாய் நம்புகிறேன். நாங்கள் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பி நாங்கள் கண்டவைகளை அங்கே அறிவிக்கும்பொழுது சமுத்திரம் சலத்தினால் நிறைந்திருப்பதுபோலப் பூமி கர்த்தரை அறிகிற அறிவினால் நிரப்பப்படும் வரைக்கும் இன்னும் 100 வருடம் உங்களுடன் சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்ய எங்கள் சங்கத்தை ஏவுவோம் என்பனவாம். உடுவில் பெண்பிள்ளைகள் அன்பு என்னுங் கொடி பிடித்துக்கொண்டு 1 கொரி. 13ஆம் அதிகாரத்திலுள்ள வசனங்களை முறையாய்ச் சொன்னார்கள். முடிவில் சபாநாயகர் இக்காலக் கிறிஸ்தசாகியத்தார் இனி வருஞ் சந்ததியைச் சரியாய் வளர்த்து உத்தம நிலையில் நிறுத்தற்கு, அதற்குமுன் பிள்ளைகள் பிடித்த கொடியிற் குறித்த அன்பினால் ஏவப்பட்டு மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங் குணமுடையராயிருத்தல் அவசியமெனவும், அதுவே இனிவருஞ் சந்ததிக்கு நன்மாதிரியான செயலெனவும், அப்படிப் பிறர்க்கு நன்மை செய்கிறவர்களே கர்த்தருக்குள் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறார்களெனவும் வற்புறுத்திப் பேசி ஆசீர்வாதங் கூறி முடித்தனர்.

அன்று பின்னேரக்கூட்டம் 2½ மணிக்கு ஆரம்பித்தது. இக்கூட்டம் ஸ்திரீகளால் ஸ்திரீகளுக்கு நடத்தப்பட்டது. மிஸ். S. R. ஹெளலன்ட் அம்மா வரக்கூடாதிருந்தபடியால் மிஸ். L. புக் உவால்ற்றர் அம்மா சபாநாயகமாகிக் கூட்டத்தை நடத்தினர். மிசேஷ். A. செல்லையாபிள்ளை வேதம் வாசித்துச் செபஞ்செய்தனர். மிசேஷ் I. பவுல் யாழ்ப்பாண ஸ்திரீகள் வாழ்த்துரைப்பத்திரத்தைப் பிரதிஸ்தருக்கு வாசித்தனர். மிசேஷ். சிமித் அம்மா ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் அமெரிக்காவிலுள்ள ஸ்திரீகள் சங்கப் பிரதிநிதியாய் அவர்கள் வாழ்த்துமொழியை உங்களுக்குக் கூறுஞ் சலாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது சந்தோஷமென்றும், ஸ்திரீகள் சங்கம் மூன்று பிரிவாய் (1) போஸ்தன் ஸ்திரீகள் சங்கம் (அமெரிக்காவின் கீழ்ப்பகுதிக்குரியது), (2) உள்நாட்டு ஸ்திரீகள் சங்கம் (இது அமெரிக்காவின் உள்நாட்டுக்குரியது), (3) பசிபிக் ஸ்திரீகள் சங்கம் (இது அமெரிக்காவின் மேற்குப்பகுதிக்குரியதாம்) ஊழியம் நடத்துகிறதென்றும், இச்சங்கங்கள் யாவும் அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்துக்கு உதவியாய்க் கிருத்தியம் நடப்பிக்

கின்றனவென்றும், ஸ்திரீகள் சங்கத்தார் மிஷ்னரிமாரைத் தெரிந்து அவர்களைத் தாபரிக்க உதவிசெய்தாலும் அவர்களை அமெரிக்க மிஷன் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றும், (1) விவாகஞ் செய்யாத அம்மாமாரைத் தெரிந்து அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்துக்குத் தவுவதும், (2) உலகமெங்கும் நடைபெறும் சுவிசேஷ வேலையை அமெரிக்க ஸ்திரீகளுக்கு அறிவிப்பதும், (3) ஸ்திரீகள், ஸ்திரீகளுக்குள் மிஷன்வேலையை நடத்த வற்புறுத்துவதும் ஸ்திரீகள் சங்கத்தின் மூன்று வகையான ஊழியங்களென்றும், மிஷன் ஆதிச் சரித்திரத்தில் ஒரு விவாகஞ் செய்யாத அம்மாவை மிஷ்னரியாகத் தெரிதல் மிகக் கஷ்டமாயிருந்ததென்றும், யாழ்ப்பாணத்துக்கு முன் அனுப்பப்பட்ட மிசேஷ். உவின்சிலோ அம்மா அங்கே போஸ்தன் பீட்டினத்தில் ஒரு ஸ்திரீகள் சங்கம் உண்டாகவும் அது விருத்தியடையவும் முயற்சித்தனரென்றும், அதனால் யாழ்ப்பாண மிஷ்னரிமார் அமெரிக்காவிலுள்ள ஸ்திரீகள் சங்கமுண்டாக விசேஷ முயற்சி செய்தனரென்றும், அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தின்கீழ் 656 மிஷ்னரிமாருண்டென்றும், அவர்களுள் $\frac{1}{3}$ பங்குப் பெயர் ஸ்திரீகள் சங்கத்தால் தாபரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரென்றும், ஸ்திரீகள் சங்க உத்தியோகஸ்தரியாவரும் பெண்களென்றும், அவர்களுள் பொக்கிஷபதியாயிருக்கும் மிஸ். டே என்பவரினது கெட்டித்தனத்தினால் சங்கத்துக்கு ஒரு முறையுங் கடன்வராதபடியால் அவருடைய நாமம் விசேஷமாய் அறிவிக்கப்படவேண்டுமென்றும், இச்சங்கத்தில் 40,000 ஸ்திரீகளிருக்கின்றனரென்றும், இந்த ஸ்திரீகள் சங்கத்துக்குக் கிளைச்சங்கங்களுண்டென்றும், அவைகளில் ஒன்று உடுவில் பெண்பாடசாலைக் கட்டிடத்துக்கு 25,000 டலர் உபகரித்ததென்றும், ஒவ்வொரு பெண்பிள்ளையும் மிஷ்னாழியத்துக்காய் ஒரு குறித்த தொகையைக் கொடுத்து வருகின்றனரென்றும், மற்றவருடம் ஸ்திரீகள் சங்கத்தார் தங்கள் 50ஆம் வருட யூபிலி மகோற்சவத்தைக் கொண்டாட இருக்கின்றனரென்றும், அத்தருணத்தில் அச்சங்க ஞாபகத்துக்கு 7,50,000 ரூபா சேர்க்க முயற்சிப்படுகின்றனரென்றும் பேசப்பட்டன.

மிசேஷ். உவாணர் அம்மா ஒரு பிரசாரணஞ்செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் கூறியவைகள்: நான் சிறுபராயமாயிருக்கும்பொழுது சரித்திரங்கள் வாசிப்பதும் இந்தியா, இலங்கையிலுள்ள மந்திரவாதிக (இவர்கள் உண்மையற்ற காட்சிகளைக் காட்டுகிறவர்கள்)ளைக் குறித்து வாசிப்பதும் எனக்குப் பிரியம்.

அந்த மாந்திரீக வல்லமை எனக்கிருந்தால் இந்த மேடையில் மிஸ்ஸேஷ். சிமித் அம்மாவையும் என்னையும் மாத்திரமல்ல யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் இந்தப் பெரிய வேலைக்கு உதவிசெய்து நடத்தும் இலட்சக்கணக்கான பெண்பிள்ளைகளையும் காட்டக்கூடும். அமெரிக்காவிலுள்ள இலட்சக்கணக்கான பெண்பிள்ளைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் இப்பெரிய வேலைக்கு உதவிசெய்கின்றனர். அவர்கள் பெரியவர்களுஞ் சிறியவர்களும், ஐசுவரியமுள்ளவர்களும் தரித்திரரும், படித்தவர்களும் படியாதவர்களுமான பல நிலைமைகளிலிருந்தாலும், அவர்களெல்லாரும் ஒரே விஷயத்தில் சுவிசேஷத்தைப் பரப்புவதில்) ஒரே தன்மையுடையராய் இருக்கின்றனர். அவர்களிருதயங் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கப்பட்டு இயேசுவுடைய அன்பின் சரித்திரத்தை உலகமெங்கும் பரப்பப் பிரயாசப்படுகின்றனர். கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நெருக்கப்பட்டவர்கள் ஆசியாவிலிருந்து ஐரோப்பாவுக்குப் போய் அங்கே அந்த அதிசய சரித்திரத்தைச் சொன்னார்கள். அந்த அன்பின் சரித்திரம் ஐரோப்பாவிலிருந்து இங்கிலாந்துக்கும், ஐரோப்பாவிலிருந்து அமெரிக்காவுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது. அந்த அதிசய சரித்திரத்தை அமெரிக்கர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அறிவிக்க ஆரம்பித்து நூறு வருடங்கள் சென்றன. நான் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறம்பேயுள்ள ஒரு ஸ்தாபனத்துக்குச் சேர்ந்திராமல் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தங்கள் மேலான உத்தம நன்மைகளையருளிய ஸ்திரிகள் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருப்பதால் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கிறிஸ்த ஸ்திரிகள் கூட்டத்துக்கு நான் புறம்பான ஆளல்ல. ஆகையால் உங்களுக்குப் புறம்பான ஓராளாயிருந்து நான் உங்களை வாழ்த்தாமல் என்றும் நினைவுகூரப்படும், இந்தச் சமயத்தில் உங்களிலொருவராய் நின்று சந்தோஷப்படுகிறேன் என்பனவாம்.

மிஸ். புக் உவால்றர் அம்மா யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மிஷனரி அம்மாமார் நாமத்தில் அமெரிக்க பிரதிஸ்தருக்கு வாழ்த்துமொழிகூறி அமெரிக்க மிஷனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் மூலமும் சபைகள் மூலமும் யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் பெற்றுக்கொண்ட நன்மைகளை நினைவூட்டும் ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர்.

மிஸ்ஸேஷ். செல்லையாபிள்ளை “யாழ்ப்பாண ஸ்திரிகள் சங்க”த்தைக் குறித்து ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்

பிரசாரணத்தில் அவர் அச்சங்கத்தால் இதுவரைக்கும் அடைந்த அனுகூலங்களை விபரித்து வரும் நூற்றாண்டில் பெரிய காரியங்களைச் செய்யத் துணியவேண்டுமென்று சங்கத்தாரை ஏவினர்.

மிஸ்தேஷ். கிற்சுக்கோக் அம்மா யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள விடுதிப் பெண் பாடசாலைகளைக் குறித்து ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அவர் அப்பிரசாரணத்தில் மிஷ்னரிமாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பெண்பாடசாலைகள் மூலம் இத்தேசத்தார் பெற்ற விசேஷ நன்மைகளை நினைப்பூட்டி அப்படியான சலாக்கியங்களைப் பெற்றோர் வரும் நூற்றாண்டில் நிறைவேற்ற வேண்டிய உத்தரவாதமான கடமைகளை வற்புறுத்திப் பேசினர். ஐந்து மணிவரையில் கனம். I. போல் போதகர் ஆசீர்வாதங் கூறக் கூட்டம் முடிவுற்றது.

இக்கூட்டம் நடக்கும்பொழுது அமெரிக்க மிஷன் பிரதிஸ்தர்களாகிய கனம். சிமித் பண்டிதரும் மெஸ். உவாணர் அவர்களும் தென்னிந்திய ஐக்கிய யாழ்ப்பாணச் சபாசங்கத் தைச் சேர்த்த போதகர்மார், பிரசங்கிமார், உபதேசிமார், பிரதிஸ்தர் என்பவர்களைச் சந்தித்துச் சம்பாஷித்தனர். அச் சம்பாஷணை முடிவில் “உங்கள் போதகர்மாரின் மனோசக்தியும், ஆழமான ஆவிக்குரிய நோக்கும், பரிசுத்த குணங்களும் என் மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்திருக்கின்றன” என்று கனம். சிமித் பண்டிதர் கூறினர்.

அன்றிரா தோத்திர ஆராதனை நடைபெற்றது. மெஸ். அ. ஆபிரகாம் ஆசிரியர் சபாநாயகராகி அந்த ஆராதனையை நடத்தினர். அவ்வாரதனையின் அதிகபாகம் இங்கிலிஷில் நடத்தப்பட்டது. மெஸ். மில்லர் ஐயர் பாட்டுகளை ஆரம்பித்து நடத்தினர். கூட்டம் மிகப் பயபக்திக்குரியதாயிருந்தது.

13ஆந் திகதி வெள்ளிக்கிழமைக் கூட்டம்

இச்சதாப்த மகோற்சவ கூட்டங்களில் கடைசியான இக் கூட்டம் வெள்ளிக்கிழமை முற்பகல் 10 மணிவரையில் ஆரம்பமானது. மெஸ். உவில்லியம் மேதர் அவர்கள் சபாநாயகராயிருந்து கூட்டத்தை நடத்தினர். கனம். W. P. நதானியேல் போதகர் வேதம் வாசித்துச் செபித்தனர்.

“வருங்கால நோக்கு” என்னும் விஷயத்தில் போதகர் நோக்கைக் குறித்துக் கனம். J. K. சின்னத்தம்பிப் போதகர் ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் அவர் கூறியவைகள்: நாம் சென்ற நூறுவருடங்களாய் அமெரிக்க மிஷன்மூலம் அனேக நன்மைகளைப் பெற்றோம். நாம் அதிகம் பெற்றபடியால் அதிகங் கொடுக்கவேண்டும். ஆகையால் இக்காலத்தில் நாம் எங்கள் பெரிய உத்தரவாதத்தைச் சரியாயுணரவேண்டும். (1) சென்றகாலத்தில் இம்மிஷன் நடப்பித்த வேலைகளையெல்லாம் வருங்காலத்தில் மிஷன்வேலையல்ல எங்கள்வேலையென்று சுதேச கிறிஸ்தவர் உணர்ந்து அவற்றையேற்றுக் கவுன்சில்மூலம் நடத்திவர விசேஷ உதவி செய்தல்வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலே சென்ற நூற்றாண்டில் அமெரிக்க மிஷனின் விசேஷ ஸ்தாபனங்களும் ஊழியங்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் மேற்குப்பகுதியில் அதிகமாய் நடைபெற்ற படியால் வருங்காலத்தில் கிழக்குப்பகுதியில் விசேஷ ஊழியஞ் செய்ய மேற்குப் பகுதியாரும் சபாசங்கமும் இலங்கை அமெரிக்க மிஷனும் உதவி செய்யவேண்டும். (2) எங்கள் சபைகள் பிறதேச மிஷன் ஊழியத்தில் பிரவேசித்தல் வேண்டும். சுதேச மிஷனாழியம் மாத்திரமல்லப் பிறதேச மிஷன் ஊழியமும் மிக அவசியமும் நன்மையுமாம். ஐக்கிய மலாய் நாட்டிலும் தென்னிலங்கையிலும் வசிக்கும் யாழ்ப்பாணிகள் மத்தியில் சுவிசேஷ ஊழியத்தை ஆரம்பித்தல் நல்லது. (3) தாழ்ந்தசாதியாருக்குள் விசேஷ சுவிசேஷ ஊழியம் நடத்தல் வேண்டும். எங்கள் சேகரங்களில் இருக்கும் தாழ்ந்த சாதியார் தொகை 40,000. இவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாய்வர இக்காலச்சபை விசேஷ முயற்சி செய்யவேண்டும். ஆதி மிஷனாரிமார் யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தசபையுண்டாக்கப் பாவித்த கல்வி முதலிய எத்தனங்களையும் இவர்களுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். சென்ற நூற்றாண்டில் அசட்டைபண்ணப்பட்ட இந்த ஊழியம் இந்த நூற்றாண்டில் அதிக கவனமாய்ச் செய்யப்படல் வேண்டும். இதுவே கிறிஸ்தசபைக்கு ஆசீர்வாதமும் அனுகூலமுமாம் என்பனவாம்.

“வருங்கால நோக்கு” என்னும் விஷயத்தில் அதிர்சதர் நோக்கைப் பற்றி மெஸ். J. V. செல்லையா ஆசிரியர் ஒரு பிரசாரணஞ் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் அவர் கூறியவைகள்:

வரும் புதிய நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் முற்றாய்க் கிறிஸ்த தேசமாய்வர ஆசைப்பட்டு

முயற்சிசெய்தல் அவசியம். கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் சென்ற நூறுவருட அனுகூலம் சபையோடு சேர்ந்தவர்கள் தொகையால் மாத்திரங் கணிக்கப்படக் கூடியதன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தசபையில் சேராத பலர் கிறிஸ்துவை மதிக்கின்றனர். கிறிஸ்துமார்க்கம் தன் வாசனையை இந்துக்கள் மத்தியிலும் நன்றாய்ப் பரிமளித்திருக்கின்றது. (1) கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்தவீயத்தில் பூரணப்படவேண்டும், கிறிஸ்து “சீவனுண்டாகவும் அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்” என்றார். சென்ற நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் உண்மையான கிறிஸ்தவர்கள் பலர் இருந்தனர். இப்பொழுது எங்கள் சபைகளில் கிறிஸ்த சீவனுண்டு. ஆயின் கிறிஸ்துவின் பரிபூரண சீவனைக் கிறிஸ்தவர்களடையும் பொழுது கிறிஸ்துவுக்காய்த் தைரியமாய்ச் சாட்சிகூறவும், அவர்களுடைய அன்பும், பரிசுத்தமுமான உத்தம சீவியத்தால் மற்றவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக்கப்படவுங் கூடியதாகும். இனிமேல் எங்கள் சபைகளின் தூண்களாய்வர இருக்கும் கிறிஸ்த பிள்ளைகளைத் கிறிஸ்த செல்வாக்குக்குள்ளே கொண்டுவரக்கூடிய ஒரேயொரு வழி கிறிஸ்தவர்களின் உத்தம சீவியமாம். ஆனால் வருங்காலத்தில் வரும் நன்மைகள் அதிகமாம். (2) கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்த ஊழியஞ் செய்யத் தங்களைத் தற்பிரதிஷ்டை பண்ணுதல் வேண்டும். மொற் பண்டிதர் முதல் உலகத்தைச் சுற்றி வந்தபின் உலகத்தில் அதிகமாய்ச் சுவிசேஷத்தைப் பரப்ப அனேக மிஷனரிமார் வேண்டுமென்றும், இரண்டாம்முறை சுற்றிவந்து, அனேக சுதேச ஊழியர் தேவையென்றும், மூன்றாம்முறை சுற்றிவந்து, வல்லமை நிறைந்த ஊழியர் தேவையென்றுஞ் சொன்னாராம். யாழ்ப்பாணத்துக்கும் வல்லமை நிறைந்த ஊழியர் தேவை. 13,000 மைல் தூரத்திலிருந்து வந்த மிஷனரிமார் இத்தேசத்தாரை இரட்சிக்க வந்து இங்கே தங்கையடக்கம்பண்ண ஒப்புக்கொடுத்தனர். “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது.” அமெரிக்க மிஷனரிமார் செய்த உதவிக்கு எங்கள் தேசத்தாரை இரட்சிப்பதற்காய் எங்களைக் கர்த்தருடைய ஊழியத்துக்குப் பூரணமாய் ஒப்புக்கொடுத்தலே ஓரளவுக்கு உத்தம பதிற் செய்கையாகும். (3) சபையார் சபையினூழியத்தில் அதிக கரிசனையுள்ளவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். விசேஷமாய்க் கொடை விஷயத்தில் உதவி செய்யவேண்டும். முதலாவது தேவனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். சம்பளமெடுக்கும்பொழுது அதைப் பிரித்து மற்றச் செலவுகளுக்குக்

கொடுக்கமுந்தி முதலாவது தேவனுக்குக் கொடுத்தல் நன்மையும் ஆசீர்வாதமுமாம். தேவபாகத்தைக் கிரமமாய்க் கொடுத்தல் வேண்டும். (4) ஊழியக்காரரைப் பயிற்றல்வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் ஊழியக்காரர் முதியோராயிருக்கின்றனர். புதிய ஊழியக்காரர் தேவை. அப்படிப்பட்ட ஊழியக்காரரை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் பயிற்றிவிடத் தக்க எத்தனங்கள் செய்யவேண்டும். (5) தாழ்ந்த சாதியாரைக் கிறிஸ்தவர்களாக்கப் பிரயாசப்படவேண்டும் (முன்பேசினவரை அனுவதித்துப் பேசினர்) என்பனவாம்.

கனம். E. L. சிமித் பண்டிதர் “வருங்கால நோக்கு” என்னும் விஷயத்தில் எழுப்புதலான சிறந்த ஒரு பிரசாரணம் செய்தனர். அப்பிரசாரணத்தில் புதிய நூற்றாண்டுக்குரிய தைரியமான காரியங்களைக் கூறினர். அப்பிரசாரணத்தில் அவர் கூறியவைகள்: (1) முன்னேறிப்போவோமாக. பூலோக சீவியப் பிரமாணம் முன்னேறுதலாம். அப்படியே சென்ற நூற்றாண்டில் நடப்பித்த கிரியைகளினால் ஞானமடைந்து பிழைகளை யுணர்ந்து சபைக்குரிய விஷயத்திலும், ஆத்துமாக்களைக் குணப்படுத்துதலிலும், ஸ்தானங்களை அதிகரிப்பதிலும் முன்னேறுதல் வேண்டும். (2) தனித்தனியாட்களாயும் கூட்டமாயும் மற்றவர்களைக் கிறிஸ்துவிடம் கொண்டுவரும் வல்லமையுடன் இந்தப் புதிய நூற்றாண்டுக்குள் பிரவேசிப்போமாக. தேவனுடைய இராச்சியம் உங்களுக்குள் இருக்கிறதென்று கிறிஸ்து சொன்னார். தேவன் விரும்புகிற பிரகாரம் மனுஷருக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்யுங்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் மனுஷருடைய இரட்சிப்புக்காய்த் தேவன் நடப்பித்த கிரியைகளிலும் பெரிய கிரியைகளைக் கர்த்தர் வருங்காலத்தில் நடத்துவார். (3) கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தைக் கேட்கும் ஆசை அதிகப்படுகின்றது. சென்ற நூற்றாண்டில் சுவிசேஷத்தைக் கேட்கப் பிரியமற்ற தேசங்கள் இப்பொழுது சுவிசேஷத்தைக் கேட்கத்தக்கதாய் விரிவான வாசல்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (4) அமெரிக்காவில் மிஷனரி ஊழியத்திலே புதியவாஞ்சையும் புதியமுயற்சியும் உண்டாயிருக்கின்றன. 100 வருடங்களுக்குமுன்னே, இந்தியாவுக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கொண்டுவரவது புத்தியோ என்று எங்கள் பிதாக்கள் ஐயப்பட்டனர். இப்பொழுது அமெரிக்காவிலுள்ள கல்லூரிகள் விசேஷ பட்டங்களைப் பெற்றவர்களைப் பிறதேச மிஷனரி ஊழியத்துக்குக் கொடுத்திருக்கின்றன. (5) புரோட்டெஸ்தாந்த மதத்தைச் சேர்ந்த பல பிரிவினருக்குள் உண்டா

யிருக்கும் ஐக்கிய அதிகரிப்பு வட அமெரிக்காவிலுள்ள பிறதேச புரோட்டெஸ்தாந்த மிஷன் சங்கங்கள் எல்லாவற்றினதும் ஆலோசனைக்கூட்டம் ஐக்கியமாய் நடைபெற்று யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்த கனம். F. K. சாண்டேர்ஷ் ஐயரைத் தலைமையாகக்கொண்ட மிஷனரிமாரை ஆயத்தப்படுத்தும் மிஷனரிமாரின் படிப்புக்குரிய முயற்சியும் அதீட்சத மிஷனரிமார் முயற்சியும் பிறதேச மிஷன்களுக்குரிய தன்னிஷ்டமானவர் முயற்சியும் எல்லாம் இசைந்து ஐக்கியமாய் ஊழியம் செய்கின்றன. (6) பிறதேச மிஷன்கள் ஊழியம் செய்யும் ஸ்தானங்களிலும், இந்த ஐக்கியம் பெலமாய் விளங்குகிறது. பிறதேச மிஷன் ஸ்தானங்களிலுண்டாகி நடைபெறும் ஐக்கிய வேதசாத்திரக்கல்லூரி, ஐக்கியசங்கங்கள் இந்த ஐக்கியத்தைத் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றன. (7) அமேரிக்காவிலுள்ள கல்லூரிகளுஞ் செமினரிகளும் மிஷனரி ஊழியத்தில் புதிய முயற்சிகள் செய்கின்றன. சில கல்லூரிகளில் மிஷன்களைப்பற்றிய சில உபந்நியாசங்கள், மாணுக்கர் யாவருக்கும் செய்யப்பட்டு மிஷன் ஊழியத்தில் சேர அவர்களை யேவும் முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. யேல் முதலிய கல்லூரிகள் பிறதேச மிஷன்களை ஸ்தாபித்து மிஷனரிமாரை அனுப்பி அவர்களைத் தாபரித்து மிஷன் ஊழியத்தில் கரிசனையா யிருக்கின்றன. (8) சுதேசசபைகளில் சுவிசேஷ பிரபல முயற்சி சுயதாபரிப்பில் அதிகரித்து நடைபெறுகின்றது. மிஷனரிமார் உங்களிடத்தைவிட்டுப் புறப்படப் பல வருஷங்கள் செல்லும். ஆயின் மிஷனரிமார் குறைய, சுதேச போதகர் மார் கூடிவருகின்றனர். எங்கள் பிரமாணத்தில் இதுவரைக்கும் தொழில்முயற்சியில் விசேஷமானவர்களையும் மிகத்திறமையான ஆசிரியர்மாரையும் கண்டோம். இங்கே நான் நேற்றுப்பின்னேரம் சந்தித்த உங்கள் போதகர்மாரின் பரிசுத்த குணம் மற்றெல்லாவற்றிலுமதிகமாய் என்மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்தது. இத்தேசத்தின் சபையின் விருத்தி இப்பொழுது அந்தந்தக் கல்லூரி ஸ்தாபனங்களிற் படிக்கும் ஆண்பிள்ளைகளிலும் பெண்பிள்ளைகளிலும் பொறுத்திருக்கிறது. வரும் நூற்றாண்டிற் கல்வி அதிகரிக்கும். கற்றோர் கிறிஸ்துவின் சபை விருத்திக்காய் முயற்சிசெய்யத் தங்களைக் கர்த்தரின் ஊழியத்துக்காய்ப் பிரதிஷ்டை பண்ணுவார்களா

என்பது விசேஷ கேள்வி. (9) இப்பொழுது நடைபெறும் யுத்தம் முடிந்தபின் துருக்கையில் சுவிசேஷம் அதிகமாய்ப் பரம்பக்கூடும். மகமது சமயத்தை அனுசரிக்கும் ஆண்கள் பெண்கள் இதயங்களிற் சிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம் மிக அதிக மாய்ப் பதியுந்தன்மை இந்த நூற்றாண்டில் வரும். (10) உலகத்தின் பெரிய தேவையை நன்றாயறிந்த உலகத்தின் இரட்சக ராகிய யேசு இந்த உலகத்தின் பெரிய தேவையை நீக்கத் தக்க ஒழுங்கு செய்வார். யேசு தம்மைப் பின்செல்லுகிறவர்களைப் பார்த்து, நீங்கள் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு எனக்குப்பின் செல்லுங்கள் என்கிறார். எல்லாக்கண்டத்திலும் அவரைப் பின்செல்லுகிறவர்களைநோக்கி; யேசு சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு பின்செல்ல அழைக்கிறார். நீங்கள் சென்ற நூற்றாண்டில் அடைந்த மூளைப்பலத்தினாலும் ஆவியினாலும் இன்னும் அதிகமாய் அவருடைய சிலுவையை எடுத்துப் பின்செல்ல ஆயத்தமாயிருக்கிறீர்களா? அவருடைய கற்பனைக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். உங்கள் சிலுவைகளை எடுங்கள். அவருக்குப் பின்செல்லுங்கள். யேசு பரமண்டலத்துக்கு எழுந்தருளிப் பிதாவினிடஞ் சென்றபின் நூற்றாண்டுகளிலே நடந்த தேவஊழியங்களிலும் அதிகமான ஊழியம் நடைபெறும் விசேஷ நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நாங்கள் நிற்கிறதாய் நான் உணருகிறேன். இங்கேயிருக்கும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் என்னுடைய கடைசியான வாக்கைக் கூறுகின்றேன். பிள்ளைகளே, உங்களைக் கர்த்தருக்குப் பிரதிஷ்டைபண்ணி, உங்கள் பிதாக்கள் இந்த நூற்றாண்டிற் செய்ததுபோலச் செய்து, வரும் நூற்றாண்டை இந்த நூற்றாண்டிலும் விசேஷமாக்குவீர்களாக, என்பனவாம்.

சபாநாயகர் இத்தருணத்தில் நன்றியான பலியைச் செலுத்த வேண்டுமெனவும், எங்களையே பலியாக ஒப்புக் கொடுத்து மற்றவர்களின் இரட்சிப்புக்காய் நாம் ஊழியஞ் செய்தால், கர்த்தர் இன்னும் நமக்குப் பெரிய காரியங்களைச் செய்வாரெனவும் விசேஷ ஏவுதலடையத்தக்க குறிப்புகள் பேசினார்.

இம்மிஷனுடன் சேர்ந்து ஊழியஞ்செய்து அமெரிக்காவில் இப்போதிருக்கும் கனம். R. C. கேஸ்றிங்ஸ் ஐயர், அம்மா,

Dr. ஸ்கொற் றயர், அம்மா, கனம். G. G. பிறவுண் றயர், அம்மா முதலியவர்களுக்கு இக்கூட்டத்தார் இத்தருணத்தில் வாழ்த்துதல் சொல்லுகிறார்கள் என்ற செய்தியை அறிவித் தல்வேண்டுமென்றும், அந்த வாழ்த்துதலை மிஷன் லிகிதரும், சபாசங்க லிகிதரும், ஸ்திரிகள் மிஷன் சங்க லிகிதரும் அனுப்ப வேண்டுமென்றும் மெஸ். A. S. அருளம்பலம் அவர்கள் பிரேரிக்க, மெஸ். A. ஆபிரகாம் ஆசிரியர் அதை அனுவதித்தனர். கனம். கோல்ற்றன் றயர் செபம்பண்ணி ஆசீர்வாதங் கூறியபின் திருவிருந்தாராதனை கனம். S. இளையதம்பிப் போதகராலும், கனம். S. வீரகத்திப் போத கராலும் நடத்தப்பட்டது. தருமஞ் சேர்க்கப்பட்டபின் கனம். S. இளையதம்பிப் போதகர் ஆசீர்வாதங் கூறக் கூட் டங்கள் முடிவுற்றன.

Missionaries of the American Board

CEYLON MISSIONS

With the dates of their entering and leaving the service

1.	Rev. Edward Warren	1816—1818
2.	Rev. James Richards	1816—1822
3.	Mrs. Sarah Richards	1816—1825
4.	Rev. Benjamin C. Meigs	1816—1857
5.	Mrs. Sarah M. Meigs	1816—1840
6.	Rev. Daniel Poor	1816—1855
7.	Mrs. Susan B. Poor	1816—1821
8.	Mrs. Ann K. Poor	1823—1855
9.	Rev. Miron Winslow	1820—1836
10.	Mrs. Harriet M. Winslow	1820—1833
11.	Rev. Levi Spaulding	1820—1873
12.	Mrs. Mary E. Spaulding	1820—1874
13.	Rev. Henry Woodward	1820—1834
14.	Miss Lydia M. Woodward	1820—1825
15.	Mrs. Clarissa E. Woodward	1827—1836
16.	Rev. John Scudder, M. D.	1820—1836
17.	Mrs. Harriet Scudder	1820—1836
18.	Rev. George A. Apthorpe	1833—1844
19.	Mrs. Mary R. Apthorpe	1833—1849
20.	Rev. Henry R. Hoisington	1833—1844
21.	Mrs. Nancy L. Hoisington	1833—1844
22.	Rev. Wm. Todd	1833—1834
23.	Mrs. Lucy Todd	1833—1834
24.	Rev. Samuel Hutchings	1833—1843
25.	Mrs. Elizabeth Hutchings	1833—1843
26.	Nathan Ward, M. D.	1833—1847
27.	Mrs. Hannah Ward	1833—1847
28.	Rev. James R. Eckard	1834—1843
29.	Mrs. Margaret B. Eckard	1834—1843
30.	Mr. Eastman S. Minor	1834—1850
31.	Mrs. Lucy B. Minor	1834—1837

32.	Mrs. Judith T. Minor	1839—1850
33.	Rev. Alanson G. Hall	1835—1835
34.	Mrs. Frances L. Hall	1835—1835
35.	Rev. John Jay Lawrence	1835—1835
36.	Mrs. Mary H. Lawrence	1835—1835
37.	Rev. John M. S. Perry	1835—1837
38.	Mrs. Harriet I. L. Perry	1835—1837
39.	Miss Eliza Agnew	1840—1883
40.	Miss Sarah F. Brown	1840—1841
41.	Rev. Edward Cope	1840—1848
42.	Mrs. Emily R. Cope	1840—1848
43.	Rev. John C. Smith	1842—1872
44.	Mrs. Ennice M. Smith	1842—1842
45.	Mrs. Mary L. Smith	1844—1872
46.	Rev. Robert Wyman	1842—1844
47.	Mrs. Martha E. Wyman	1842—1844
48.	Rev. Samuel G. Whittlesey	1842—1847
49.	Mrs. Anna E. Whittlesey	1842—1848
50.	Rev. Adin H. Fletcher	1846—1850
51.	Mrs. Elizabeth W. Fletcher	1846—1850
52.	Rev. Wm W. Howland	1846—1892
53.	Mrs. Susan R. Howland	1846—1887
54.	Miss Mary A. Capell	1846—1848
55.	Rev. Wm. W. Seudder	1847—1852
56.	Mrs. Catharine H. Scudder	1847—1849
57.	Rev. Eurosas P. Hastings	1847—1890
58.	Mrs. Anna C. Hastings	1853—1891
59.	Samuel F. Green, M. D.	1847—1874
60.	Mrs. Margaret W. Green	1862—1874
61.	Rev. Joseph T. Noyes	1849—1852
62.	Mrs. Elizabeth A. Noyes	1849—1852
63.	Rev. Cyrus T. Mills	1849—1853
64.	Mrs. Susan T. Mills	1849—1853
65.	Mr. Thos. S. Burnell	1849—1855
66.	Mrs. Martha L. Burnell	1849—1855
67.	Rev. Marshall D. Sanders	1852—1871

68.	Mrs. Georgiana K. Sanders	1852—1868
69.	Mrs. Caroline Sanders	1871—1871
70.	Rev. Nathan L. Lord	1853—1858
71.	Mrs. Laura W. Lord	1853—1858
72.	Rev. Milan H. Hitchcock	1858—1861
73.	Mrs. Lucy A. Hitchcock	1858—1861
74.	Rev. James Quick	1858—1868
75.	Mrs. Maria E. Quick	1858—1868
76.	Rev. James A. Bates	1861—1863
77.	Sarah A. L. Bates	1861—1863
78.	Miss Harriet E. Townshend	1867—1882
79.	Rev. W. E. DeRiemer	1869—1878
80.	Mrs. Emily DeRiemer	1869—1878
81.	Mrs. Maggie Webster Wood	1869—1869
82.	Miss Hester A. Hillis	1870—1880
83.	Rev. Thomas S. Smith	1871—1898
84.	Mrs. Emily F. Smith	1871—1898
85.	Miss Susan Reed Howland	1873—
86.	Rev. Samuel W. Howland	1873—1898
87.	Mrs. Mary E. K. Howland	1873—1898
88.	Rev. Richard C. Hastings	1879—1904
89.	Mrs. Minnie T. Hastings	1882—1904
90.	Mrs. Mary Leitch	1880—1886
91.	Miss Margaret W. Leitch	1880—1886
92.	Mr. Geo. W. Leitch	1880—1882
93.	Miss Kate E. Hastings	1882—1891
94.	Rev. Ernest A. Bell	1891—1892
95.	Mrs. Mary Bell	1891—1892
96.	Rev. Thos. B. Scott, M. D.	1893—1913
97.	Mrs. Mary M. E. Scott, M. D.	1893—1913
98.	Miss Kate L. E. Myers	1893—1898
99.	Miss Isabella H. Curr, L. R. C. P. S.	1896—
100.	Mrs. Mary Irwin Rutnam, M. D.	1896—1897
101.	Rev. Giles G. Brown	1899—
102.	Mrs. Clara P. Brown	1899—

103.	Miss Annie E. Young, M. D.	1899—1904
104.	Miss Helen I Root	1899—1907
105.	Rev. Jas. H. Dickson	1900—
106.	Mrs. Frances H. Dickson	1900—
107.	Miss Julia E. Green	1906—1910
108.	Miss Zillah Scott-Patten	1907—1909
109.	Mr. Wm. E. Hitchcock	1908—
110.	Mrs. Hattie A. Hitchcock	1808—
111.	Mr. Arthur A. Ward	1909—
112.	Mrs. Alice B. Ward	1909—
113.	Miss Lulu Bookwalter	1911—
114.	Miss Minnie A. Hastings	1913—
115.	Mr. Chas. Miller	1914—
116.	Mrs. Edith Gates Miller	1916—
117.	Rev. John Bicknell	1915—
118.	Mrs. Nellie Bicknell	1915—
119.	Miss Lucy A. Clark	1915—

Tamil Pastors and their Changes

*Rev. C. M. Cornelius	Karadive	1855—1861
*Rev. T. P. Hunt	Chavakachcheri	1855—1872
	Jaffna College	1872—1880
	Chavakachcheri	1880—1903
*Rev. D. Stickney	Velanai	1858—1865
	Udupiddi	1864—1901
	Alaveddi	1901—1905
*Rev. F. Asbury	Navaly	1860—1898
*Rev. B. H. Rice	Vaddukoddai	1867—1905
*Rev. A. Anketell	Tellippalai	1870—1877
*Rev. M. Welch	Alaveddi	1870—1885
*Rev. A. Bryant	Sanganai	1872—1898
*Rev. J. Christmas	Chavakachcheri	1873—1880
	Tellippalai	1880—1904
*Rev. H. Hoisington	Uduvil	1874—1891
	N. Erlalai	1895—1901
*Rev. S. John	Moolai	1880—1894
Rev. W. P. Nathaniel	Manipay	1881—1905
	Alaveddi	1905—1913
	Araly	1913—
Rev. S. Eliatamby	Panditerippu	1884—1891
	Uduvil	1891—
Rev. W. Joseph	N. Erlalai	1886—1897
	Jaffna College	1897—1905
	Vaddukoddai	1905—1910
	Navaly	1910—1915
	Manepay	1915—
Rev. Isaac Paul	S. Earlalai	1888—1901
	Valanai	1901—1906
	India	1906—1910
	Karadive	1910—
Rev. S. Veerakatty	Navaly	1888—1896
	Training School	1896—1902
	Tellippalai	1902—1910
	Vaddukoddai	1910—

*Rev. C. M. Sanders	Karadive	1891—1906
	Chavakachcheri	1906—1908
	Valanai	1908—1910
Rev. F. Anketell	Alaveddi	1891—1904
	Kangesanturai	1905—1910
	Manipay	1910—1915
	Uduppiddy	1915—
*Rev. J. M. Sanders	Atchuvely	1892—1906
	Udupiddi	1906—1912
Rev. D. Velupillai	Pandaterrippu	1894—1905
	Manepay	1905—1910
	Tellippalai	1910—
Rev. R. Bryant	Navaly	1896—1909
	Chavakachcheri	1909—1913
	Valanai	1913—
	Nunavil	1896—1899
Rev. S. Abraham	Straits Settlements	1899—
	Chavakachcheri	1906—1906
Rev. S. R. Hitchcock	Atchuvaly	1906—1910
	Valanai	1910—1913
	Udupiddy	1913—1915
	Navaly	1915—
	Pandaterrippu	1909—1913
Rev. J. K. Chinnatamby	Chavakachcheri	1913—
	Atchuvely	1915—
Rev. E. T. Williams		

*Deceased
